Ultima poveste din saga *Heechee* se petrece între aspirația la eternitate și visul de a distruge tot ce mișcă în galaxie

FREDERIK POHL

BĂIATUL CARE VOIA SĂ TRĂIASCĂ VEȘNIC

NAUTILUS

Scriitorul şi editorul american Frederik Pohl s-a născut la 26 noiembrie 1919, în New York. Este unul dintre întemeietorii genului SF. A participat la cea dintâi întrunire de Science fiction care a avut loc în Philadelphia în 1936, acolo unde l-a întâlnit pe cel care avea să-i devină prieten pe viaţă, Isaac Asimov. A urmat Liceul Brooklyn Tech, dar l-a abandonat înainte de absolvire. Între 1939 şi 1943 a fost editorul revistelor *Astonishing Stories* şi *Super Science Stories.* După participarea la cel de-al Doilea Război Mondial, a devenit agent literar, iar în anii '50 a revenit la activitatea de scriitor şi editor. A fost distins cu Premiul Hugo pentru activitatea de editor al revistei *If* (1966,1967 şi 1968), precum şi pentru povestirile „The Meeting", în colaborare cu C.M. Kombluth, şi „Fermi and Frost". Romanul *Man Plus (Proiectul Omul Plus)* a câştigat Premiul Nebula, iar peste numai un an *Poarta* a obţinut toate marile premii SF: Hugo, Nebula, Locus şi John W. Campbell Memorial. În 1980 romanul său *Jem* a obţinut Premiul Naţional Book, în 1992 a fost lansat jocul pentru calculator *Gateway,* iar în 1993 a fost desemnat SFWA Grand Master. Frederik Pohl a fost inclus în Science Fiction Hall of Fame în 1998.

FREDERIK POHL

BĂIATUL CARE VOIA SĂ TRĂIASCĂ VEŞNIC

1 DE LA ISTANBUL LA STELE

I

Chiar în ziua în care Stan împlinea şaptesprezece ani, Urgia Lui Dumnezeu s-a năpustit din nou asupra lor, aşa cum o făcea aproximativ la fiecare şase săptămâni. La momentul cu pricina Stan era singur în apartament şi curăţa legume pentru cina aniversară. Când şi-a dat seama că îl cuprinde senzaţia aceea de vertij, năvalnică, debusolantă, copleşitoare, *senzuală*, a ştiut că era vorba despre fenomenul pe care toţi cunoscuţii lui îl numeau „Urgia Lui Dumnezeu", dar pe care nimeni nu-l înţelegea absolut deloc. Strigătele şi sirenele din stradă l-au anunţat că simţeau Urgia toţi locuitorii acelui cartier din Istanbul. Stan a mai apucat doar să dea drumul cuţitului din mână, ca să nu se taie din greşeală. Apoi s-a împleticit până la un scaun ca să aştepte până trece.

Oamenii spuneau că Urgia era ceva îngrozitor. Şi aveau dreptate. Indiferent ce o fi fost în realitate această Urgie a Lui Dumnezeu, ea îi lovea pe toţi în acelaşi timp – şi nu doar pe locuitorii de pe Pământ. Navele din spaţiu, coloniile de pe Marte şi Venus, oamenii aflaţi în toate colţurile Sistemului Solar, toate şi toţi erau prinşi simultan în nebunia ei, iar costurile accidentelor şi dezastrelor pe care le provoca Urgia erau colosale. În ceea ce-l priveşte pe Stan, el nu-şi făcea prea multe probleme. Avea doar sentimentul că picase pe neaşteptate în mrejele propriului său coşmar erotic. Îşi zicea că probabil aşa s-ar simţi şi dacă ar fi beat şi i-ar face cineva sex oral. În fond, partea asta cu erotismul nu se deosebea prea tare de fanteziile care îl mistuiau adesea.

Nu a durat mult. Când s-a terminat, Stan s-a scuturat, a adunat de pe jos obiectele pe care le scăpase din mână şi a deschis televizorul la ştirile locale ca să afle ce s-a mai întâmplat de data asta.

S-au întâmplat multe rele. Incendii, accidente auto – în genere şoferii agresivi ai Istanbulului se bazau doar pe reflexele lor din ultima fracţiune de secundă pentru a evita ciocnirile şi, atunci când Urgia le-a luat minţile, coliziunile s-au ţinut lanţ. Lucrul cel mai grav petrecut de această dată a fost accidentul provocat de un petrolier care, la momentul când s-a produs Urgia, tocmai intra în Golful Cornul De Aur. Deoarece şi oamenii de pe

remorcher, şi cei de pe puntea navei erau în incapacitate de reacţie, petrolierul a plutit înainte, foarte încet, însă de neoprit, până a intrat într-unul dintre docurile pentru navele de croazieră din partea Oraşului Vechi unde a şi explodat.

Acesta a fost un accident într-adevăr cumplit. Însă, la fel ca toţi adolescenţii, Stan avea o mare toleranţă pentru necazurile altor oameni. Aşa că a căscat şi s-a întors la treburile lui, sperând doar ca agitaţia din oraş să nu-l întârzie pe tatăl său, care trebuia să-i aducă şofranul şi midiile pentru tocană. După ce a terminat de curăţat legumele, Stan le-a aşezat într-un vas cu apă rece şi a pus în player câteva dintre preţioasele sale discuri vechi. I-a ales acum pe Dizzy Gillespie, Jack Teagarden[1] şi grupul Firehouse Five Plus Three[2]. Apoi s-a aşezat să asculte, răsfoind nişte reviste de benzi desenate şi întrebându-se dacă, măcar de data asta, tatăl lui va rămâne suficient de treaz cât să-şi amintească să-i ia un cadou de ziua lui.

Atunci a bătut la uşă *polis.*

Cei doi poliţişti, un bărbat şi o femeie, au aruncat priviri iscoditoare prin apartamentul sărăcăcios.

— Aici a locuit cetăţeanul american Walter Avery? a vrut să ştie femeia.

Iar timpul trecut al verbului i-a spus lui Stan întreaga poveste.

În doar câteva cuvinte agenţii de *polis* îi explicară lui Stan cum Urgia îi transformase tatăl într-o dată statistică. Walter Avery căzuse în mijlocul străzii, unde trecuse peste el un *taksi*metrist, cu minţile făcute praf. Nu era nicio nădejde ca şoferul să fie tras la răspundere, îi zise femeia în încheiere; din cauza Urgiei, pricepi tu. Oricum, şoferul dispăruse de mult. Plus că existau martori care spuneau că tatăl lui Stan era foarte beat. Normal.

Bărbatului i se făcu milă de Stan.

— Bine măcar că n-a suferit, îi zise agentul de *polis*, cu glas aspru. A murit pe loc. Nu l-a durut nimic.

Femeia dădea semne de nerăbdare.

— Da, probabil că aşa a fost, spuse ea şi adăugă imediat: Deci te-am înştiinţat. Trebuie să vii la morgă să ridici cadavrul nu mai târziu de miezul nopţii, altminteri va trebui să plăteşti o taxă pentru fiecare zi în plus. La revedere!

---

[1] Dizzy Gillespie (1917-1993), Jack Teagarden (1905-1964) - figuri emblematice ale jazzului american (n. tr.).

[2] Firehouse Five Plus Three - formaţie de jazz populară în anii '50 (n. tr.).

Și au plecat.

II

De vreme ce nu mai era rost nici de șofran și nici de midii pentru cina lui aniversară, Stan aruncă niște resturi de șuncă în tigaie, alături de legume. Așteptând să se prăjească, băiatul se așeză, își luă capul în mâini și începu să se gândească la ce anume presupunea noul lui statut de orfan american – mă rog, pe jumătate american – singur în Istanbul.

Se impuneau două concluzii. În primul rând, era clar că nu va mai veni niciodată ziua aceea mult visată, dar foarte puțin probabilă, când tatăl lui se va lăsa de băutură, îl va duce înapoi în America, unde vor începe amândoi o viață nouă. Din această realitate tristă decurgea o a doua, și anume că niciodată nu va avea banii necesari pentru facultate, cu atât mai puțin pentru visul său de a zbura până la asteroidul Poarta și de a trăi experiențele fantastice de acolo. Niciodată nu va deveni unul dintre acei prospectori impresionanți și viteji care călătoreau în diferite colțuri ale galaxiei. Niciodată nu va descoperi vreo comoară inestimabilă de artefacte ale dispărutei rase Heechee. Și, evident, niciodată nu va ajunge bogat și vestit.

Niciuna dintre realitățile acestea noi nu constituia o surpriză totală pentru Stan. Speranțele lui începuseră să se erodeze încă de la vârsta de treisprezece ani, când în viața lui au apărut primii zori ai pubertății, aducând cu ei scepticismul față de lumea din jur. Totuși visurile lui păruseră până atunci cel puțin teoretic *posibile.* Acum nu i se mai părea absolut nimic posibil.

Și abia în clipa aceasta Stan a dat frâu liber lacrimilor.

Posomorât, Stan făcea curat în bucătărie după cina fadă de aniversare, când domnul Ozden i-a bătut la ușă.

Domnul Ozden avea în jur de șaptezeci de ani. Lui Stan i se părea sărit bine de o sută. Era un bătrân urât și zbârcit, cu chelie în creștet, dar cu mustața bogată și încă neagră. Domnul Ozden era cel mai bogat om pe care îl cunoscuse vreodată Stan. Deținea blocul insalubru în care locuia băiatul, împreună cu cele din stânga și din dreapta lui. Pe două etaje ale unuia făcuse un bordel. Domnul Ozden era un ins profund religios, cu atât de mult respect pentru perceptele confesiunii sale, încât interzicea cu desăvârșire alcoolul în clădirile lui, cu excepția bordelului; dar și acolo, doar turiștii nemusulmani aveau voie să se atingă de el.

— Sincerele mele condoleanțe, tinere Stanley! bubui vocea lui surprinzător de puternică.

Ochii încă ageri priveau automat peste umărul băiatului, căutând semne că pe acolo ar fi existat vreo sticlă cu whisky. (Făcea asta mereu, dar nu găsise niciodată nimic; tatăl lui Stan se pricepuse să-și dosească bine viciul.)

— Este o tragedie îngrozitoare ce s-a întâmplat, dar nu avem voie să ne îndoim de acțiunile lui Allah. Ce planuri ai, dacă-mi este permis să te întreb?

Stan îi oferise o ceașcă cu ceai, așa cum făcea mereu tatăl său.

— Încă nu știu, domnule Ozden. Cred că va trebui să-mi găsesc ceva de lucru.

— Da, așa este, fu de acord domnul Ozden.

Se uita cu atenție la băiat, molfăind o bucățică din picromigdala pe care Stan o pusese pe o farfurioară, alături de ceașcă.

— Poate la consulatul americanilor, unde a lucrat și tatăl tău...

— Poate.

Dar Stan știa că nu va fi posibil. Încercase deja cu ceva vreme înainte. Americanii nu angajau traducători sub douăzeci și unu de ani.

— Ar fi minunat, declară domnul Ozden. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. După cum știi, mâine este ziua de chirie, pe lângă cea de săptămâna trecută, care nu a fost plătită. Și nici cea de săptămâna de dinainte. Crezi că vei primi o leafă bunicică la consulat?

— Cum va fi vrerea lui Allah, spuse Stan pe un ton pios, de parcă exact așa și gândea.

Bătrânul dădea satisfăcut din cap, studiindu-i din cap până în picioare cu o privire care-l neliniști pe băiat.

— Sau, zise el, cu un zâmbet ce-i dezvălui proteza costisitoare, dacă vrei, aș putea să vorbesc cu vărul meu să-ți găsească el ceva.

Stan tresări puternic; vărul domnului Ozden era administratorul bordelului.

— Adică să lucrez pentru el? Și să fac ce?

— Orice ți-ar aduce bani, zise sever domnul Ozden. Ești tânăr și mi se pare că ești sănătos, da? Cred că poți avea norocul să câștigi sume considerabile.

Stan simți niște fiori, deloc plăcuți, în stomac și puțin mai jos. Le văzuse când și când pe prostituatele din slujba vărului cu pricina, atunci când nu prea aveau clienți și se urcau pe acoperiș să se bronzeze. Adesea aveau și

unul sau doi băieţi cu ele, chiar mai tineri decât el, majoritatea kurzi sau veniţi din regiunea montană a Anatoliei, în cazul în care nu erau marocani sau algerieni. Băieţii nu aveau viaţă lungă la bordel. Stan şi Tan, prietenul lui, obişnuiau să se distreze strigându-le măscări de la depărtare. Niciunul dintre băieţii ăia nu părea a fi avut vreun noroc.

Domnul Ozden nu-l aşteptă să-i răspundă şi continuă:

— Să ştii că vărul meu nu are doar clienţi bărbaţi. Foarte des vin şi femei, văduve bogate, turiste din Europa sau din Orient, care arată multă recunoştinţă acelor tineri care le oferă plăcerile de care soţii lor nu mai sunt capabili. Bacşişurile sunt foarte mari, iar vărul meu le permite angajaţilor să păstreze aproape o jumătate din ele. Le face şi asigurare medicală pe durată cât lucrează la el, plus cazare şi masă la preţuri rezonabile. Şi foarte des clientele nu sunt deloc urâte.

Şi se grăbi să adauge în şoaptă:

— Dar fireşte că vor fi şi bărbaţi.

Se ridică, lăsându-şi ceaiul aproape neatins.

— Dar probabil că vei primi o ofertă mai bună de la consulat. Ar trebui să le dai telefon chiar acum, ca să-i anunţi despre nefericitul accident al tatălui tău. S-ar putea chiar să nu-şi fi ridicat leafa şi atunci o vei putea folosi ca să-ţi plăteşti chiria. Mai trec pe la tine şi mâine-dimineaţă.

Când Stan a sunat la consulat, nu l-a mai găsit pe domnul Goodpastor, dar a vorbit cu secretara mai în vârstă a acestuia, care s-a declarat tulburată de vestea lui:

— Vai, Stanley! Nenorocita aia de Urgie! Ce tragedie pentru tine! Tatăl tău a fost un, hm, un om foarte drăguţ.

Stan ştia că asta era doar parţial adevărat. Tatăl lui fusese un beţiv simpatic, generos, dar foarte neserios; şi consulatul îl angajase doar pentru că era singurul american de acord să muncească pe leafa unui turc. Iar când Stan întrebă cu sfială dacă exista vreo şansă ca tatăl lui să nu-şi fi ridicat banii, femeia îi răspunse cu multă diplomaţie:

— Tare mă tem că nu, Stanley. Eu mă ocup de toate chitanţele domnului Goodpastor, după cum bine ştii. Şi sunt sigură că nu mai are nimic de luat.

Făcu o pauză şi continuă pe un ton stânjenit:

— De fapt, mă tem că lucrurile stau niţeluş pe dos. Cum să-ţi spun eu... în ultima perioadă, tatăl tău a încasat câteva salarii în avans, drept pentru care contul lui a cam rămas fără acoperire. Dar nu-ţi face probleme din

cauza asta, dragul meu; sunt convinsă că nimeni nu va avea nicio pretenţie.

Veştile acestea nu constituiau o surpriză pentru Stan. Totuşi, îi acutizară problema. Chiar dacă americanii nu-i vor cere bani, îi va cere cu siguranţă domnul Ozden. De fapt, chiar îi ceruse. Iar foarte curând va face tot posibilul să şi-i primească. Stan urmărise de pe acoperiş scena petrecută ultima dată când fusese evacuat un chiriaş şi-l văzuse pe domnul Ozden cum aduna toate bunurile bietului om ca să le vândă pentru chiria datorată.

Iar gândul acesta îl făcu pe Stan să se uite la apartamentul lor micuţ. Mobila nu conta, pentru că îi aparţinea tot domnului Ozden. Ale lui erau chiar şi aşternuturile şi oalele din bucătărie. Cu siguranţă că va lua garderoba sărăcăcioasă a tatălui său. Va mai lua şi playerul vetust al lui Stan şi discurile lui vechi de jazz american; colecţia de aventuri în spaţiu, atât *anime*-uri, cât şi 3D; manualele lui de şcoală; puţinele alimente de pe rafturi – şi toate astea, puse la un loc, abia dacă ar acoperi chiria. Singurele obiecte cât de cât valoroase erau instrumentele lui muzicale: tobele şi trompeta. Domnul Ozden nu ar fi avut niciun drept să revendice tobele, de vreme ce acestea nu-i aparţineau lui Stan. Prietenul lui, Tan Kusmeroglu, le lăsase aici atunci când părinţii lui le interziseseră să mai cânte în casa lor.

Stan putea face ceva în această privinţă. Când îl sună pe Tan, îi răspunse mama acestuia, care izbucni în plâns la auzul veştii. Mai dură ceva până să se liniştească şi să-i poată spune că Oltan nu era acasă. Era la lucru, dar ea îi va transmite de urgenţă mesajul. Şi dacă îl puteau ajuta cumva...

Când încheie convorbirea cu doamna Kusmeroglu, Stan se uită la ceas. Mai avea destul timp până să se ducă la morgă, aşa că întinse canapeaua pe care dormea el de obicei – nu se simţea deocamdată în stare să se ducă în patul tatălui său – şi se lungi puţin în eventualitatea în care plânsul ar fi pus stăpânire pe el.

Dar nu se întâmplă asta, căci adormi aproape instantaneu. Câteva ore mai târziu se trezi şi-l văzu pe Tan Kusmeroglu aplecat deasupra lui. Glasul puternic al muezinului de la moscheea mică de după colţ, care-i chema pe credincioşi la rugăciune, era aproape complet acoperit de vocea surescitată a lui Tan:

— Haide, Stan, scoală-te! Boşorogu-i la rugăciune şi eu am împrumutat furgoneta şefului meu. N-o să mai fie o altă ocazie ca să-ţi iei lucrurile şi s-o ştergi de-aici!

Adică aveau la dispoziţie cel mult zece minute. Stan nu-l contrazise.

Dură mult mai puțin să încarce în furgonetă tobele, trompeta, prețioasele-i discuri, playerul și alte câteva obiecte. Demaraseră deja când Stan își aduse aminte:

— Trebuie să merg la morgă, îi zise prietenului său.

Tan își luă o fracțiune de secundă privirea de la autocarul care șerpuia în fața lor și de la camionul de marfă care voia să se bage în fața lor și se uită la Stan. Pe chip i se așternuse o expresie ciudată – aproape atipică pentru Tan prin duioșia și emoția ei.

— M-am gândit la treaba asta, îi spuse el. Nu e bine să te duci acolo.

— Dar mi-au cerut să-l identific pe tata. Trebuie să mă duc.

— Ba nu trebuie. Știi ce o să se întâmple dacă te duci? O să-ți ceară să achiți cheltuielile de înmormântare. Spune-mi, cum ai să faci asta? Nu. Trebuie să te dai la fund.

Stan îl întrebă cu voce mică:

— Unde?

— La noi, prostule! O să dormi cu mine în cameră.

Și adăugă rânjind:

— Ori cu soră-mea, dacă preferi. Numai că trebuie s-o iei mai întâi de nevastă.

Toți membrii familiei Kusmeroglu lucrau. Domnul Kusmeroglu era unul dintre contabilii unei fabrici care producea mărci coreene de automobile pentru export. Tan livra la domiciliu aparatura electrocasnică a unui magazin cu articole de menaj. Naslan, sora lui de șaisprezece ani, lucra în patiseria unuia dintre marile hoteluri de pe malul Bosforului. Chiar și doamna Kusmeroglu, deși casnică, muncea acasă: atunci când nu făcea curățenie, nu gătea și nu cârpea hainele familiei sale, ea confecționa pentru turiști brățări din mărgele pe care erau scrise versete din Coran. Însă chiar și așa – iar acesta era un lucru pe care Stan îl știa fără să i-l fi spus nimeni – ei abia dacă reușeau să se descurce, asigurarea medicală de care beneficiau era una sumară și trăiau în permanență cu grija zilei de mâine. Și acum înțelese că îi era imposibil să-și mai continue studiile, așa cum i se întâmplase și lui Tan. Tot imposibil era și să rămână pe capul familiei Kusmeroglu mai multă vreme.

Trebuia să găsească o modalitate de a face bani.

Și ăsta nu era un lucru ușor. Nimeni nu l-ar fi angajat pe Stan, chiar dacă ar fi existat slujbe disponibile, pentru că, în conformitate cu legea turcească, de la decesul tatălui său, băiatul nu mai avea nicio identitate. Firește că nu era un caz unic. Milioane de oameni asemenea lui trăiau în

Istanbulul lovit de sărăcie. Drept urmare era puţin probabil ca autorităţile să încerce să dea de el – atâta vreme cât numele lui nu apărea în vreun document oficial.

Partea bună era că se apropia vara. Şi atunci, la cei 25 de milioane de locuitori ai Istanbulului, în cea mai mare parte nevoiaşi, se vor adăuga săptămânal câte două, trei milioane de turişti, uneori chiar mai mulţi. Prin definiţie aceşti oameni erau bogaţi şi nu aveau nimic mai bun de făcut cu banii lor decât să-i cheltuiască pe priveliştile Istanbulului, pe mâncare, pe antichităţi şi suvenire şi pe localnici.

— Ai putea să te faci ghid, îi sugeră domnul Kusmeroglu la cină. Vorbeşti impecabil şi turca, şi engleza, Stanley. Ai să te descurci de minune.

— Ghid, repetă Stan, uitându-se politicos la gazda sa, de parcă i s-ar fi părut o idee excelentă, deşi el nu era chiar atât de sigur.

— Normal că ghid o să te faci, spuse Tan cu dojană în glas. Tata are dreptate. Ştii deja tot ce e nevoie despre Istanbul – ai învăţat la orele alea plictisitoare de istorie când eram amândoi la şcoală. Ţine minte doar să laşi la o parte perioada otomană şi să te concentrezi pe împărătesele alea ţăcănite din epoca Bizanţului, că despre chestii din astea vor să audă turiştii. Plus că putem împrumuta ghiduri turistice de la bibliotecă să-ţi mai îmbogăţeşti cunoştinţele.

Stan se hotărî să atace fondul problemei:

— Dar nu am cum să capăt atestat de ghid! *Polis...*

— N-o să-ţi facă nicio problemă, zise cu fermitate mama lui Tan. N-ai decât să te faci că pierzi vremea pe lângă Palatul Topkapi[3] ori prin Marele Bazar. Şi atunci când vezi nişte americani care nu sunt cu un grup organizat, le oferi oarece informaţii într-o manieră nonşalantă şi prietenoasă. Le zici că eşti american şi că ai venit aici la studii. În fond, nici nu-i prea departe de adevăr, nu? Iar dacă vreun agent de *polis* te întreabă de sănătate, nu trebuie decât să-i vorbeşti doar în engleză şi să-i spui că actele sunt la părinţii tăi de care tocmai ce te-ai rătăcit în aglomeraţie. Nimeni n-o să-ţi pună la îndoială vorbele când o să te vadă aşa blonduţ şi cu ochii ăştia albaştri.

— Dar n-are haine americane, punctă Naslan.

Doamna Kusmeroglu ţuguie buzele, apoi surâse larg.

---

[3] Palatul Topkapi - muzeu, fostă reşedinţă a sultanilor otomani timp de aproximativ patru sute de ani, între 1465 şi 1856 (n. tr.).

— Problema asta o rezolvăm cât ai bate din palme. O să-i facem noi două nişte haine, Naslan. Oricum a venit vremea să înveţi şi tu cum e cu croitoria.

Profitând de resursele infinite ale biroului de Obiecte Pierdute de la hotelul unde lucra Naslan, pentru a face rost de materia primă, cele două femei ale familiei Kusmeroglu i-au ajustat diferite haine pe corp. Şi Stan a fost transformat într-un student american tipic, aflat în vacanţă: pantaloni evazaţi ce păreau a fi de firmă, dar nu erau, pantofi sport cu talpă dublă, şapcă cu logoul echipei de baseball Dallas Dodgers şi un tricou cu inscripţiile „Poarta sau crăpi" pe piept şi „Am crăpat" pe spate. Aşa cum îşi imaginaseră, turiştii erau uşor de muls. Chiar mult prea uşor. Parcă toţi americanii cu care a intrat în contact aveau prea mulţi bani şi nu ştiau ce să facă cu ei. Aşa cum a fost cazul cu un cuplu în vârstă din Riverdale, New York, atât de încurcaţi de hiperinflaţia monedei turceşti că i-au dat lui Stan un miliard de lire noi pentru simplul fapt că îi ajutase să găsească o toaletă curată, când un milion sau două ar fi fost un bacşiş mai mult decât generos. Şi atunci când el le-a atras atenţia asupra greşelii, cei doi bătrânei au insistat să păstreze miliardul, drept recompensă pentru onestitatea lui. Prin urmare, în prima săptămână, Stan a adus acasă mai mulţi bani decât câştiga Tan la slujba lui şi aproape cât leafa lui Naslan. A vrut să-i dea pe toţi doamnei Kusmeroglu, dar ea nu a vrut să primească decât jumătate.

— Fă economii pentru viitor, Stanley, îl instruise ea cu blândeţe. Orice tânăr la început de drum are nevoie de un mic capital.

Iar fiica ei adăugase:

— În fond, s-ar putea să îţi doreşti să te însori într-o bună zi.

Normal că Stan nu avea deocamdată astfel de planuri, deşi Naslan era drăguţă foc, mai ales îmbrăcată în uniforma de la patiserie: fustă mini şi o tocă nostimă, pusă pe o sprânceană. Unde mai pui că mirosea şi bine, graţie cosmeticalelor şi sticluţelor de parfum aproape goale pe care clientele hotelului le lăsau la toaleta pe care tot ea trebuia să o ţină imaculată. Iar parfumurile astea aveau efect asupra lui Stan. Uneori seara, când toată familia se uita la televizor şi Naslan stătea lângă el pe canapea, băiatul spera din tot sufletul să nu-i observe nimeni umflătura jenantă din pantaloni. Ce să-i faci, era bărbat şi avea şaptesprezece ani.

Dar mai era şi încântat de noul lui statut de persoană cu venituri importante. Memora pagini întregi din ghidurile turistice şi îşi completa cunoştinţele trăgând cu urechea la ghizii profesionişti. Cele mai bune obiective turistice unde putea face asta erau Moscheea Albastră şi

Catedrala Sfânta Sofia. Acolo se amestecau grupurile de câte zece, douăzeci de turişti, iar şase sau opt ghizi se luau la întrecere, vorbind unii peste alţii, în vreo şase limbi diferite. Amănuntele picante oferite de aceştia erau mult mai interesante decât orice informaţii seci aflate din cărţi.

Totuşi, era cam riscant să tragă aşa cu urechea. Odată, pe aleea îngustă din spatele bucătăriilor uriaşe ale Palatului Topkapi, observase doi ghizi atestaţi uitându-se la el într-un fel deloc prietenos, în vreme ce-şi aşteptau turiştii să iasă din muzeu. Atunci când amândoi şi-au scos telefoanele mobile, fără să-şi ia ochii de la el, Stan a şters-o de acolo în graba mare.

În realitate însă, nu-i era chiar atât de teamă de ghizi sau de *polis,* cum îi era ca nu cumva să fie găsit de domnul Ozden. Habar nu avea ce i-ar putea face bătrânul într-o asemenea situaţie. În ultimă instanţă, credea că i-ar fi putut achita chiria din teancurile de lire care se tot adunau sub salteaua patului pe care îl împărţea cu Tan. Dar cine putea şti ce lege încălcase prin fuga lui din apartament? Domnul Ozden precis ştia, aşa că Stan încerca, pe cât posibil, să stea cât mai departe de fosta lui locuinţă.

Dar nu doar cu turiştii se ocupa el. Dacă ajungea la timp acasă, o ajuta pe doamna Kusmeroglu să pregătească cina, iar ea se prefăcea uimită de talentele lui culinare, destul de rudimentare, de altfel. Iar după masă se uitau toţi la televizorul vechi, cu o mie de canale. Doamnei Kusmeroglu îi plăceau talk-show-urile serioase, în care oameni învăţaţi dezbăteau semnificaţia unor fenomene bizare şi inexplicabile, precum Urgia aceea a lui Dumnezeu care se abătea din când în când asupra omenirii, sau îşi exprimau opiniile cu privire la problema Ciprului. Domnul Kusmeroglu prefera muzica – dar nu genul pe care îl cântau băieţii. Şi Tan şi Stan votau în favoarea emisiunilor despre spaţiu şi sport. Dar rareori se ajungea la vot, deoarece Naslan era topită după serialele americane – cele de pe canalele de limbă engleză, ca să-şi îmbogăţească vocabularul – cu oameni bogaţi şi frumoşi, care locuiau în Las Vegas sau în Malibu sau pe ţărmul Mării Tappan[4], iar Naslan vorbea mai repede şi mai tare decât oricine altcineva. Dar nu se supăra nimeni. Împărţeau totul ca o familie adevărată. Şi, în anumite privinţe, acesta era cel mai bun lucru pentru Stan, ale cărui amintiri despre cum este să ai o familie erau aproape şterse.

Cu toate că soţii Kusmeroglu se purtau extrem de frumos cu Stan, indulgenţa lor nu mergea chiar până a le permite băieţilor să exerseze în casă la tobe şi trompetă. Aşa că, o dată sau de două ori, Stan şi Tan şi-au

[4] Marea Tappan - extindere naturală a râului Hudson (n. tr.).

cărat instrumentele în sala de educaţie fizică a şcolii, al cărei paznic le era rudă, şi nimănui nu-i păsa cât zgomot faci după încheierea orelor de curs.

Însă nu mai era acelaşi lucru. La doisprezece ani avuseseră un vis. Cu băiatul kurd la contrabas şi cu fetiţa urâţică, mai mică decât ei cu un an, la clape, intenţionau să formeze o trupă. Se dondăniseră zile în şir şi, în cele din urmă, aleseseră numele câştigător: „Stan, Tan the Gang". Planul lor era să o ia încetişor, să cânte la început doar la zile de naştere şi, poate, pe la nunţi; şi mai târziu, când vor avea vârsta legală, să între în cluburi. Să fie curtaţi de un impresar şi să li se ofere un contract cu o casă de discuri. Să dea lovitura... însă băiatul kurd a fost exmatriculat pentru că tatăl lui fusese prins că finanţa mişcarea ilegală pentru independenţa Kurdistanului; iar mama fetiţei i-a interzis acesteia să mai petreacă atâta vreme în preajma băieţilor.

Lovitura nu a fost însă chiar atât de dură, pentru că Stan şi Tan aveau deja un alt vis. *Spaţiul.* Frontiera fără capăt. Unde cerul nu poate îngrădi ambiţiile unui tânăr.

Dacă ar fi putut face în aşa fel încât să pună mâna pe suficienţi bani, intenţia lor era să ajungă pe Poartă sau poate pe unul din avanposturile planetare. Lui Tan i-ar fi plăcut să se ducă pe Marte, unde coloniştii creaseră un habitat asemănător cu cel de pe Pământ sub cupolele lor din plastic. Stan ar fi vrut să cutreiere prin străvechile catacombe ale civilizaţiei Heechee de pe Venus, unde – cine ştie? — ar descoperi nişte artefacte ce i-ar face la fel de bogaţi ca orice alţi prospectori ai Porţii.

Însă aveau nevoie de bani ca să ajungă în oricare dintre aceste locuri, iar banii constituiau o problemă insurmontabilă. Totuşi, mai existau şi alte posibilităţi prin care şi-ar fi putut vedea visul cu ochii. De pildă, faimosul şi deloc tânărul explorator, Robinette Broadhead, câştigase din expediţiile pe Poartă atât de mulţi bani că nu mai ştia ce să facă cu ei, iar acum finanţa misiunile în spaţiu. Ca aceea care chiar acum parcurgea drumul de ani-lumină către Norul Oort, unde se spunea că există un obiect legendar al Heechee-ilor, însă nimeni nu descoperise vreo metodă de a ajunge la el, alta decât pe o rachetă înceată, construită de mâna omului. Broadhead îi plătise cu generozitate pe voluntarii care consimţiseră să se îmbarce în misiunea aceea aproape imposibilă. I-ar putea plăti şi pe alţii, atunci când Stan şi Tan vor avea vârsta necesară. Cu condiţia să mai rămână ceva de explorat până atunci.

Firește, toate astea erau visuri de copii. Stan nici nu mai spera că va ajunge să le pună vreodată în practică. Dar le visa în continuare.

Până una alta, se bucura de munca lui de ghid şi de viaţa alături de familia Kusmeroglu. În prima lună câştigase mai mulţi bani decât văzuse el vreodată la un loc. Naslan îl surprinse atunci când îi număra şi îi spuse fără să stea pe gânduri:

— Ia te uită! Eşti putred de bogat, Stanley! Nu crezi că a venit momentul să începi să cheltuieşti puţin?

Băiatul îi aruncă o privire prudentă.

— Pe ce?

— Pe nişte haine cumsecade, pentru numele lui Allah! Fii atent, vineri e ziua mea liberă. Tata n-o să mă lase să lipsesc de la rugăciunea de dimineaţă, dar ce-ai zice dacă, după ce se termină, am merge împreună la cumpărături?

Şi uite aşa s-a făcut că, vineri dimineaţă, Stan şi Naslan au pornit cu autobuzul spre zona comercială a oraşului, unde erau marile *sukurii*[5], iar băiatul a început să-şi alcătuiască prima lui garderobă de adult. Totul părea să coste mult mai mult decât ar fi fost el de acord să plătească, dar Naslan avea nas pentru chilipiruri. Bineînţeles că l-a şi pisălogit să încerce câte şase variante diferite din fiecare articol, înainte de a-l lăsa să cumpere ceva. La sfârşit, când aşteptau autobuzul, cocoşaţi de pungi şi pachete, iar Stan mai sărac cu jumătate din suma câştigată într-o lună, în faţa lor opri o maşină şi dinăuntru strigă o voce de bărbat:

— Hei, tu de colo!

Era o maşină consulară, cu sigla aurie a Statelor Unite ale Americii pe portiera neagră, imaculată. Şoferul scosese capul pe geam şi-i făcea semne insistente lui Stan.

— Nu eşti tu Stan Avery, băiatul lui Walter Avery? Ba chiar tu eşti. Domnul Goodpastor s-a dat peste cap să te găsească. Pentru numele lui Dumnezeu, în ce gaură ai stat ascuns?

Stan îi aruncă lui Naslan o privire înfricoşată:

— Eu am... am stat cu nişte prieteni.

Vreo şase maşini blocate în spatele celei de la consulat urlau din claxoane. Şoferul american făcu un gest obscen spre ele şi răcni la Stan:

— Nu pot să staţionez aici. Fii atent, domnul Goodpastor are ceva pentru tine. Măcar o adresă poţi să-mi dai?

Câtă vreme Stan îşi muncea creierii în căutarea unui răspuns care să nu-

[5] Piaţă acoperită în ţările arabe (n. tr.).

l bage în bucluc, Naslan interveni nonşalantă:

— Dar nu ştii la ce adresă vei sta, nu-i aşa, Stan?

Apoi îl informă binevoitoare pe şofer:

— Tocmai îşi caută o căsuţă a lui. De ce nu-i trimiteţi ce aveţi să-i trimiteţi la adresa de la slujbă? Lenjerii de Pat Eklek. Firma e în Zincirlikuyu, pe Kaya Aldero Sok, număr 34/18. Staţi aşa, că v-o notez eu.

După ce maşina plecă, eliberând strada, Naslan îi explică pe un ton suav:

— Cine poate şti despre ce e vorba, Stan? Poate că vor să-ţi ceară bani pentru una sau alta, poate chiar pentru înmormântarea tatălui tău. În orice caz, i-am dat adresa aia pentru că acolo lucrează un maistru care mă cam place. O să aibă el grijă să-mi dea ce vei primi şi nu va spune nimănui.

Naslan aduse acasă plicul cu ştampilele consulatului, dar ataşat de el nu era nicio factură, ci un bilet destul de iritat din partea domnului Goodpastor:

Dragul meu Stanley,

Când am verificat dosarul, am descoperit că, tatăl tău avea o poliţă de asigurare de viaţă, iar tu eşti singurul beneficiar. Valoarea nominală este indexată, aşa că se ridică la o sumă frumuşică. Sper să te ajute să-ţi faci o viaţă mai bună.

Stan rămase cu biletul într-o mână şi cu plicul în cealaltă, Uitându-se nedumerit la domnul Kusmeroglu:

— Ce înseamnă „indexat”?

— Înseamnă că valoarea nominală a poliţei este corelată cu nivelul preţurilor, aşa că suma totală creşte odată cu inflaţia. Deschide plicul, Stanley. S-ar putea să fie vorba de mulţi bani.

Însă când băiatul scoase certificatul verde al guvernului american, cifrele de pe el îi produseră o mare dezamăgire.

— Asta e, încercă el să zâmbească, ce facem cu banii ăştia? Ne tratăm fiecare cu câte o pizza?

Însă Naslan avea ochi mai ageri decât el. Îi smulse hârtia din mână şi îl certă râzând:

— Nu vezi, prostule? Nu-s lire de-ale noastre, sunt *dolari americanii* Eşti bogat, Stan! Acum poţi să faci tot ce-ţi doreşti. Poţi să-ţi închei o asigurare medicală completă. Poţi să te însori. Poţi să-ţi începi propria afacere. Poţi chiar să te întorci în America şi să începi acolo o viaţă nouă!

— Sau, interveni Tan, poţi să-ţi plăteşti singur drumul până la Poartă.

Stan se uită buimac la prietenul lui, apoi, mult mai atent, la certificatul din mână. Naslan avea dreptate. Erau o mulţime de bani acolo – mai mult decât suficienţi pentru călătoria spre Poartă. Cu mult mai mulţi.

Stan nu se mai gândi nicio secundă. Şi spuse cu o voce care-i tremura de emoţie:

— De fapt, ajung pentru două bilete până pe Poartă. Ce zici, Tan? Vrei să mergem acolo?

2 PE URMELE EROILOR

I

Primul lucru care-l şocă pe Stan cu privire la asteroidul Poarta a fost acela că, neavând aproape deloc greutate, locul acela nu avea nici *sus* şi nici *jos.* Iar organismul lui nu cunoştea decât o singură cale prin care să facă faţă acestei probleme. Drept care i se făcu foarte rău. Acest *mal d'espace* îl luă pe Stan complet prin surprindere. Niciodată până atunci nu mai avusese rău de mare sau de altitudine – nici nu ar fi avut cum să aibă, de vreme ce nu fusese în viaţa lui nici cu vaporul şi nici cu avionul până la călătoria aceasta spre asteroid. Îl secătuiau de puteri atât vertijurile copleşitoare, cât şi episoadele de vărsături abundente care le urmau. Gardienii de la Recepţie nu se mirară absolut deloc.

— Începător, oftă unul către colegul său, care se repezi să-i ofere lui Stan o pungă de hârtie în care să-şi termine treaba.

Din fericire, Stan nu era singurul afectat. Ceilalţi doi bărbaţi vomitau la fel de violent ca el. Singura femeie din grup, palidă, plăpândă şi tânără – şi cumva cu trăsăturile asamblate greşit, căci partea stângă a feţei părea mai scurtă decât cea dreaptă –, deşi suferea vizibil, refuză punga. Tan nu avea nimic, aşa că luă el bagajele – tobele, trompeta şi doar foarte puţine alte lucruri personale se înregistră şi îl înregistră şi pe Stan. După aceea reuşi cumva să-l transporte pe Stan, împreună cu bagajele, prin labirintul de coridoare şi pante ale Porţii, până la cabina minusculă ce le fusese pusă la dispoziţie. Stan mai reuşi doar să se bage în sacul de dormit şi să se fixeze bine acolo, apoi închise nefericit ochii şi adormi instantaneu.

Când se trezi, îl văzu pe Tan aplecat asupra lui, cu o mână ţinându-se strâns de un cârlig, iar în cealaltă având o pungă cauciucată plină cu cafea.

— Vezi să n-o verşi, îl avertiză el pe Stan. E cam slabă, dar tot cafea e. Crezi că ai să reuşeşti să n-o vomiţi şi pe asta?

Şi Stan reuşi. De fapt, îi era chiar foame. Şi nici senzaţia aceea de învârtire şi prăbuşire în gol nu mai era atât rea ca înainte, deşi mai rămăseseră suficiente probleme care să-l stânjenească.

Dar Tan nu se îngreţoşă.

— Am făcut multă treabă bună câtă vreme ai dormit, Stan, prietene, anunţă el pe un ton cordial. Am descoperit unde vom mânca şi unde vom merge ca să ne distrăm. Nu cred că mai e cineva din Istanbul pe Poartă, dar am întâlnit un alt musulman. Tarsheesh. E şiit din Iran, dar pare destul de cumsecade. A făcut el socotelile şi mi-a zis că fondurile noastre ne permit să stăm aici optsprezece zile, timp în care ne vom alege o misiune. Nasol e că, habar n-am din ce motiv, nu sunt programate prea multe misiuni, dar vom găsi noi una. Trebuie să găsim. Dacă ni se termină banii înainte, o să ne deporteze şi cu asta basta.

Rânji larg şi adăugă:

— Am stat de vorbă şi cu tânăra aia care a venit odată cu noi. Cred că, în timp, m-aş putea obişnui cu felul în care arată. Şi cu ceva noroc, am să ajung curând să o cunosc mult mai bine.

— Felicitări! îi zise Stan.

Cu titlu de experienţă, ieşi din sacul de dormit, având grijă să se apuce imediat de un cârlig. Îşi dădu seama că imponderabilitatea nu era chiar de nesuportat pe termen lung, însă acum mai avea şi o altă problemă.

— Ai descoperit şi unde pot să mă piş? întrebă el.

— Normal că da. Îţi arăt acum. Şi după aia ne apucăm să studiem lista cu misiuni. Că n-are niciun rost să frecăm menta pe-aici, când am putea pleca undeva să facem avere.

Stan ştia că, pe vremuri, oricare Voluntar viteaz sau disperat care ajungea pe Poartă avea de ales dintre vreo douăzeci de nave Heechee înfiorător de complicate. Te urcai la bordul celei alese de tine. Îţi setai manşa aia caraghioasă în ce poziţie voiai, pentru nimeni nu avea nici cea mai mică idee care anume era poziţia „corectă". Strângeai în mână bulbul de pornire, foarte asemănător cu un uger de vacă. Şi imediat – cu o viteză mai mare decât cea a luminii, deşi nimeni nu putea spune cum anume se întâmpla asta – erai deja pe drumul spre aventură şi bogăţie. Sau pe drumul către dezamăgire şi frustrare, atunci când la destinaţia aleasă la întâmplare nu se găsea nimic care să merite efortul şi cheltuiala.

Aşa fusese în trecut. Acum lucrurile se petreceau altfel. De-a lungul anilor, se pierduseră aproape două sute de nave. Alte câteva zeci din cele

rămase pe asteroid – îndeosebi navele mai mari, Cinci-urile şi Trei-urile – erau acum folosite la transportul coloniştilor spre lumile locuibile, cum erau Valhalla şi Planeta Peggys, ori la exploatarea navelor utilizabile ce fuseseră descoperite pe Poarta Doi. Băieţii fură profund dezamăgiţi atunci când verificară listele. Doar trei sau patru misiuni mai erau deschise, dar fiecare dintre ele urma să fie efectuată într-un Unu – adică într-o navă de o singură persoană – şi, prin urmare, de niciun folos pentru doi tineri hotărâţi să călătorească în spaţiu împreună.

Dar nu s-au mulţumit doar cu postările de pe ecran. S-au dus să discute cu dispecerul, un brazilian gras şi ursuz, pe numele lui Hector Montefiore. Ca să ajungi în biroul lui Montefiore trebuia să mergi până aproape de periferia Porţii, unde navele şedeau cuminţi în capsulele lor, aşteptându-şi misiunile. Însă erau şi capsule goale, închise înaintea vidului de dincolo, capsule ale căror nave erau deja departe Afară.

Dispecerul se uita cam fără chef la ecranul de divertisment, înfulecând ceva ce precis nu provenea de la cantina Porţii. Îi ascultă doar o clipă, apoi scuturâ din cap.

— Valea, băieţi! îi îndemnă el. N-am cum să vă ajut. Nu eu repartizez misiunile. Ştabii ăia de sus se ocupă de chestia asta. Când aleg un zbor, mi-l afişează computerul şi eu nu fac decât să trec numele voluntarilor. Când o să fie următoarea misiune mai mare? De unde mama dracului să ştiu eu?

Stan era dispus să pornească un scandal. Tan îl trase de acolo. Când ajunseră pe coridor, Stan mârâi nemulţumit către prietenul lui:

— Precis ştie *ceva,* nu crezi?

— Poate că ştie, dar ai văzut şi tu că nu voia să ne spună nimic. Am putea încerca să-l mituim...

Stan scoase un hohot amar de râs:

— Cu ce?

— Exact. Aşa că hai să plecăm de aici.

Se retraseră în spaţiul comun din axul central al Porţii, loc botezat Infernul Albastru, ca să bea câte o cafea al naibii de scumpă şi de searbădă şi să-şi discute opţiunile. Nu doar cafea se putea cumpăra în Infernul Albastru. Dar nu trebuia să plăteşti nimic pentru mesele principale: costul lor, împreună cu cel al apei pe care o beai, al cabinei în care dormeai şi al aerului pe care îl respirai, era acoperit de preţul chiriei zilnice. Dar dacă voiai ceva mai mult, trebuia să te duci în Infernul Albastru. Mâncarea de acolo era excelentă, însă puţini îşi puteau permite preţul ei; mai erau băuturi de toate felurile şi jocuri de noroc care dăduseră numele locului.

Băieţii adulmecară invidioşi aroma de fripturi la grătar pe care le mâncau câţiva norocoşi şi urmăriră cum se învârte bila magnetizată a ruletei. După un timp, Stan trase aer în piept şi exclamă, lovindu-l pe Tan în umăr:

— Măi, omule! Am ajuns pe *Poartă!* Măcar haide să dăm o tură prin haznaua asta, să vedem ce mai e pe aici!

Aşa au şi făcut, aproape scăpând cu totul din vedere că banii li se terminau, iar misiunea pentru care veniseră acolo tot nu se ivea. S-au dus într-un loc numit Parcul Central, unde creşteau pomi fructiferi şi tufe cu mure, zmeură şi coacăze – pe care nu aveai voie să le culegi până nu plăteai preţul. S-au uitat la colosalul rezervor de apă al Porţii, cu pereţi curbaţi după forma asteroidului, dar care lor le aducea aminte de marile cisterne subterane[6] ale Istanbulului. Şi s-au mai dus să viziteze şi muzeul Porţii.

Toate i se păreau parţial cunoscute lui Stan, din povestirile despre Poartă pe care le devorase în copilărie. Însă muzeul a fost cu totul altceva. Locul acela era plin cu artefacte Heechee, aduse din diferite misiuni: evantai de rugăciune, perle de foc, gadgeturi de tot felul. Erau acolo şi holograme ale planetelor pe care fuseseră misiuni; băieţii au admirat în mod deosebit câmpurile întinse şi mănoase, precum şi pădurile splendide ale Planetei Peggys; s-au cutremurat când au dat cu ochii de Valhalla – despre care autorităţile Porţii pretindeau că ar fi fost bună de locuit, dar care lor li se părea că seamănă mai mult cu Siberia decât cu Paradisul. Şi mai de groază erau hologramele planetelor asasinate, ale acelor planete misterioase pe care au existat pe vremuri civilizaţii, din care se alesese praful şi pulberea. Cum? De ce? Nu ştia nimeni. Băieţii s-au uitat tăcuţi la ele şi apoi au plecat de acolo.

Mai interesante au fost, de o manieră practică, hologramele diferitelor nave Heechee, Unu-rile, Trei-urile şi Cinci-urile. (Mă rog, aşa li se zicea pe Poartă, în funcţie de numărul de persoane pe care le puteau transporta. Însă cum le ziceau Heechee-ii era mai presus de imaginaţia oamenilor.)

Unele dintre navele acelea aveau părţi detaşabile ce păreau complet inutile, mai cu seamă acelea care conţineau cupole Heechee din metal pe care nimeni nu mai îndrăznise să le deschidă după cele câteva dezastre petrecute. Multe nave erau blindate, mai ales Trei-urile şi Cinci-urile.

---

[6] Cisternele subterane - numite şi „Palatul Scufundat” - sunt atracţii ale vechiului oraş şi au fost construite în perioada domniei lui Iustinian I (527-565) (n. tr.).

Aproape tuturor oamenii le instalaseră senzori şi camere exterioare, precum şi rafturi pentru alimente, rezervoare cu oxigen, echipamente pentru respirat şi toate celelalte lucruri care-i asigurau viaţa prospectorului în timpul zborului; în cazul că Heechee-ii avuseseră aparatură asemănătoare, aceasta fusese distrusă de mult.

Se tot gândeau la lucrurile astea când auziră o tuse din spate. Se întoarseră şi dădură cu ochii de fata strâmbă care venise de pe Pământ împreună cu ei. O chema Estrella Pancorbo. Acum nu mai părea chiar atât de palidă. Şi Stan îi spuse pe un ton surprins:

— Arăţi, hm... cum să zic eu... arăţi bine.

Adică: în afară de faptul că faţa ta arată de parcă s-ar fi aşezat cineva pe ea.

Ea îi aruncă o privire iscoditoare, însă mulţumi înclinând capul, ca răspuns la complimentul primit.

— Mă simt din zi în zi mai bine, mulţumesc frumos. I-am păcălit, adăugă ea criptic, fără să explice pe cine anume „a păcălit".

Şi nici nu voia să mai continue conversaţia; avea de învăţat, le zise şi imediat începu să alerge prin hologramele de nave, luând notiţe.

Băieţii mai zăboviră acolo un timp, dar plecară la un moment dat şi ei, deoarece era limpede că fata prefera să fie singură. Însă întâlnirea cu ea îl afectă pe Stan, care nu mai fusese în preajma vreunei fete apropiate de vârsta lui de când se despărţise de Naslan.

Când se pregăteau să iasă, Tan spuse gânditor:

— Mă întreb ce-or mai face cei de acasă.

Stan doar dădu din cap. Recunoştea dorul de casă din tonul cuvintelor lui. Ba chiar şi lui îi era cam dor, deşi nu prea avusese experienţa unui cămin adevărat.

— Le-am putea scrie o scrisoare, zise el.

Tan se cutremură, rânjindu-i într-o dungă:

— Adică să plătim costurile de expediţie? Nu mă bag, Stan. Plus că nu mă dau în vânt după scrisori şi, în fond, ce să le spunem? Haide mai bine să bem încă un café-pişé de pe-aici.

II

Şi a trecut ziua. Şi apoi a mai trecut una. Pe ecranul misiunilor au apărut două Unu-ri, cu nimic mai interesante, dar şi acestea au fost imediat adjudecate de prospectori mai puţin pretenţioşi. Băieţii au început să petreacă tot mai mult timp prin Infernul Albastru, frământându-se în sinea

lor ce anume aveau să facă atunci când se vor sfârși banii. Se frământau, dar nu discutau între ei problema aceasta.

Nu duceau lipsă de sfaturi. Obișnuiții Porții, dintre care mulți la încheieturi cu brățări atestând faptul că purtătorii lor fuseseră Afară, erau mai mult decât dornici a-și împărtăși cunoștințele. Cea mai prietenoasă era o englezoaică sprintenă, între două vârste, trasă la față și posedând păreri ferme despre care ar fi cele mai bune misiuni.

— Știți cum arată manșele Heechee? Vă trebuie setările cu două dungi în display-ul roșu al primei manșe și niciuna în display-ul galben al manșei a doua, îi sfătui ea cu un aer doct.

— De ce? vru să știe Tan, care-i sorbea cuvintele.

— Pentru că sunt setări sigure! Niciodată nu s-a pierdut vreo misiune cu setările astea. Aveți încredere în mine, pentru că știu ce vorbesc.

Își termină cafeaua pe care se milogise de ei să i-o cumpere și plecă. Tan își țuguie buzele.

— O știa ea ceva, spuse el.

— Ba nu știe *nimic*! o luă Stan în râs. I-ai numărat brățările? Nouă! A fost Afară de nouă ori și n-a făcut bani nici de o amărâtă de cafea. Nu, Tan. Nouă ne trebuie ceva poate mai puțin sigur, dar mai profitabil.

Tan ridică din umeri, dându-i dreptate.

— În orice caz, filozofă el, adevărul este că, dacă toți oamenii ăștia ar ști ce trebuie făcut, ar face singuri, nu ne-ar spune nouă. Hai mai bine să mergem la masă!

— Haide! zise Stan.

Dar imediat clătină din cap.

— La dracu' cu mâncarea! Nu mi-e foame. Am o idee mai bună. Dacă tot am târât instrumentele după noi, ce-ar fi să improvizăm ceva?

Tan se uită nedumerit la el.

— Aici? O să ne dea afară.

— Atunci ne ducem într-un loc unde nu vom deranja pe nimeni. Ce zici de Parcul Central?

Stan avusese dreptate: nu era nimeni acolo. Au ales un colț cu multe cârlige în pereți și și-au pregătit instrumentele.

Odată bine ancorat, Stan nu a mai avut nicio problemă cu trompeta. Tobele lui Tan, însă, erau o cu totul altă mâncare de pește. Așa că a fost obligat să și le lege una de cealaltă și pe amândouă de două cârlige din perete; dar apoi tot s-a văitat că bețele nu lovesc cum trebuie în absența

gravitației. Cu toate astea, au reușit, de bine de rău, să încropească un „When the Saints Come Marching In"; și s-au descurcat mai bine cu „A String of Pearls"[7]. Stan tocmai începuse „St. James Infirmary Blues"[8], când Tan își lăsă tobele și îl prinse de braț.

— Uită-te acolo!

Tarsheesh venea repede spre ei, pe lângă marginea lacului. Tan îi strigă:

— Facem prea multă gălăgie?

Tarsheesh se apucă de unul dintre cârlige, reușind astfel să se oprească. Gâfâia de prea multă însuflețire.

— Gălăgie? Nici vorbă! N-ați auzit ultimele vești? Echipa Herter-Hall a ajuns la obiectul din Norul Oort și e unul mare și e Heechee și încă mai *funcționează*!

De ani buni nu mai văzuse Poarta atâta entuziasm. Echipa Herter-Hall – misiunea aceea finanțată de Broadhead, care tot urca cu greu către Norul Oort cam de când se știa Stan pe lume – descoperise într-adevăr ceva ce justifica acum toate eforturile și cheltuielile. Acolo era un satelit Heechee activ, de dimensiunile unui transatlantic, cum nu se mai văzuse până atunci! Iar obiectul cu pricina nu era mort în orbita lui, ci chiar producea *hrană*! Hrană-CHON, i s-a spus, constituită în principal din elementele de bază, disponibile în cometele din Norul Oort: C (arbon), H (idrogen), O(xigen), N (itrogen). Și uite cum, după toate sutele de mii de ani, acea străveche creație Heechee încă mai funcționa. Iar dacă ar reuși să o aducă pe o altă orbită, mai aproape de Pământ, așa cum încerca acum echipa Herter-Hall, și dacă ar putea să o alimenteze cu cometele și celelalte obiecte ce intrau în sistemul solar inferior, rasa umană nu ar mai suferi niciodată de foame!

Plini de invidie, tinerii începură să facă supoziții pe seama sumelor colosale care ar putea intra în conturile membrilor echipei Herter-Hall și în cele ale lui Robinette Broadhead însuși, în calitate de finanțator al expediției.

— Miliarde, spuse Stan cu gravitate.

Tan îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Doar atât? Pentru așa ceva?

---

[7] „A String of Pearls" - renumit cântec de jazz, lansat în 1941 de orchestra lui Glenn Miller (n. tr.).

[8] „St. James Infirmary Blues" - cântec popular american (n. tr.).

— Miliarde de dolari americani, boule! Multe miliarde pentru fiecare. Iar Robinette Broadhead va adăuga alte şi alte miliarde la cele pe care le are deja. Aşa că, înţelegi tu, amice Tan, ce poate face o descoperire norocoasă?

Tan înţelegea. Toată lumea înţelegea. Când s-au dus să verifice listele, au observat că fuseseră ocupate toate misiunile existente.

— Nici măcar un Unu n-a mai rămas! N-a mai rămas nimic! se văicări Tan. Şi ne pun în fiecare zi la plată, chiar şi atunci când nu mai avem la ce să ne înscriem.

Aşa făceau. Şi au continuat – o zi şi încă o zi şi apoi încă una. Băieţii urmăreau obsesiv listele cu misiuni, dar fără noroc. A apărut un Unu, apoi încă două – tot Unu-uri şi acelea, adjudecate instantaneu. Când s-a afişat anunţul cu ocupantul celei de-a treia nave, pe Tan l-au apucat toate pandaliile – numele de pe ecran era acela al prietenului său, Tarsheesh.

— Speram să mergem împreună. N-a mai avut răbdare, tâmpitul!

Stan nu-l învinovăţea. El însuşi cochetase cu ideea de a pleca singur cu un Unu, lăsându-l în urmă pe Tan. Dar nici Unu-ri nu au mai apărut pe liste, aşa că nu a fost nevoit să trăiască cu pata aceea pe conştiinţă.

Nici din cealaltă direcţie nu era trafic prea intens. Două sau trei nave au revenit din misiuni, majoritatea Unu-ri care nu realizaseră nimic. Şi apoi s-a întors un Cinci maiestuos, iar acesta avusese succes. Mă rog, *ceva* succes. Nu unul răsunător, dar oricum mai bun decât nimic. Nava cu pricina ajunsese la luna fără aer a unei uriaşe planete gazoase pe care membrii echipajului nu au putut să o identifice. Dar, da, acolo erau artefacte Heechee. Au văzut o structură metalică în formă de cupolă, alături de care se aflau nişte vehicule care arătau cam ca nişte tractoare. Însă nu au putut decât să le privească de la depărtare. Nu le-au putut atinge. Nava nu era dotată cu echipamentele ce le-ar fi permis să coboare şi să se mişte prin vid. Dar fotografiile făcute le-au adus câte un bonus suficient de însemnat, iar membrii echipajului s-au retras din activitatea expediţională şi s-au întors acasă în Cincinnati, Johannesburg, Madrid, Nisa şi, respectiv, Ciudad de Mexico. Aşa s-a făcut că Cinci-ul lor era acum disponibil pentru o nouă misiune.

Însă nu imediat, desigur. Englezoaica aceea cam bătrâioară, cu nouă brăţări, îi prinse pe tineri atunci când ieşeau din sala de mese, buimaci de bucurie.

— Asta-i şansa voastră, scumpilor! O să facă curăţenie în navă şi o să pună la bord provizii proaspete şi costume de cosmonaut şi echipamentele

necesare şi o s-o trimită înapoi. O, dar va dura ceva vreme până atunci. Cam vreo două săptămâni. Însă merită aşteptarea! Aveţi însă grijă şi nu mai spuneţi nimănui, căci cu răbdare şi tăcere se face agurida miere!

Şi o porni veselă mai departe, gata să vândă din nou secretul oricui i-ar fi cumpărat o cafea.

Firește că secretul acesta nici nu valora mai mult de o cafea, mai ales pentru doi tineri care nu-şi mai puteau permite să aştepte alte două săptămâni.

Şi apoi, pe neaşteptate, a apărut pe listă un Cinci. Însă nu le-a fost de niciun folos lui Stan şi Tan. Listarea a apărut când amândoi dormeau, iar atunci când au văzut-o, lista echipajului fusese deja completată.

Cel mai rău era că zilnic, în *fiecare* zi din puţinele rămase, apăreau noi informaţii de la cei care dăduseră lovitura, de la echipa Herter-Hall, aflată pe Fabrica de Hrană din Oort. Membrii misiunii ataşaseră rachete ionice de obiect, încercând să-l disloce de pe orbită şi să îl tragă spre Pământ. Apoi alte ştiri: obiectul nu se lăsa dislocat. Reuşea cumva să neutralizeze forţa aplicată asupra lui, dar nimeni nu-şi dădea seama cum anume. Apoi au descoperit indicii referitoare la o altă prezenţă la bord. Apoi – ah, ce întâmplare miraculoasă! — au făcut cunoştinţă cu prezenţa aceea. Era un băiat din rasa omenească, purtând numele omenesc de Wan! Şi avea propria lui navă Heechee, cu care se deplasa de la Fabrica de Hrană la o altă navă Heechee, şi mai mare şi mai complexă. O navă uriaşă, plină cu tot soiul de maşinării Heechee, toate în perfectă stare de funcţionare!

Tan era verde de invidie. Stan nu se simţea nici el mai bine. Răţoindu-se unul la altul, se ancorară bine în faţa ecranului cu misiuni; se duceau cu rândul la toaletă şi refuzau să mai doarmă.

— O să ne îmbarcăm pe următoarea navă, declară Tan. Nu contează dacă o să fie Trei sau Cinci, oricum o fi, ne vom urca la bordul ei.

Stan era întru totul de acord:

— Normal că da! N-o să facem noi catralioane ca ăia, poate nici miliarde, dar tot vom scoate ceva bani şi nimic n-o să ne mişte din faţa ecranului ăstuia...

Însă atunci s-a întâmplat ceva.

Luat prin surprindere, Stan se întrerupse în mijlocul legământului pe care îl făcea. Simţi cum ochii parcă îi luaseră foc. Gâtul i se făcuse tot o rană vie. Îi plesnea capul şi nu mai putea să respire.

Urgia lui Dumnezeu. Dar altfel decât în alte dăţi. Mai cumplită. Tot

trupul lui Stan ardea de febră. Îi era *rău.* Tan îndura aceleaşi chinuri. Suspinând, cu mâinile la tâmple şi ghemuit în poziţie fetală, tânărul uitase să se mai ţină de cârligul din perete şi plutea tot mai departe de Stan. Şi nu era doar starea aceea de greaţă. Dincolo de indispoziţia cruntă, se aflau bine-cunoscuta şi mistuitoarea nevoie sexuală, gustul amar al singurătăţii, furia difuză, dar chinuitoare...

Şi continua, continua...

Şi, la un moment dat, fără niciun semnal, se termină.

Stan se întinse şi îl apucă pe Tan de mâna care i se zbătea necontrolat şi îl trase în jos până la un cârlig.

— *Iisuse!* gemu el.

Tan era cu totul de acord:

— Nasoală treabă!

Şi imediat, pe ton imperativ:

— Stan! Uite!

Se holba la monitorul pe care erau trecute misiunile. Computerele Porţii, neafectate de chestia aia care-i înnebunea temporar pe oameni, îşi executaseră neabătute programele. Iar pe ecran apăruse o postare nouă:

Misiunea 2402
Trei Blindat, plecare imediată

— Hai s-o luăm! zbieră Tan.

— Normal că o luăm, spuse Stan, care se logase deja.

Într-o clipă numele lor au apărut pe ecran:

Misiunea 2402
Trei Blindat, plecare imediată
Stanley Avery
Oltan Kusmeroglu

Înnebuniţi de fericire, cei doi băieţi se loveau reciproc pe spate şi umeri.

— Am reuşit! urlă Tan.

— La ţanc, zise Stan, arătând ecranul pe care apăruse un alt nume:

Misiunea 2402
Trei Blindat, plecare imediată
Stanley Avery

Oltan Kusmeroglu
Estrella Pancorbo
lista echipajului este completă

III

Visul devenise realitate. Stanley Avery era în sfârşit într-o adevărată navă Heechee, mergând cu adevărat pe urmele acelor eroi nemuritori ai Porţii, care au înfruntat pericolele călătoriilor stelare şi au avut parte de bogăţii inimaginabile şi faimă ce va transcende graniţele erelor...

— Ori, mârâi Tan, atunci când prietenul lui îndrăzni să-i mărturisească gândul acesta, au avut parte de o moarte extrem de neplăcută. Mie, unul, nu-mi place deloc căcăreaza asta de navă. Şi de ce-i blindată?

Din cealaltă parte a cabinei, Estrella Pancorbo îşi ridică privirea de pe obiectele pe care şi le punea în ordine.

— Dacă vă doriţi şi voi ca această călătorie să fie cât de cât suportabilă, le spuse ea, ar fi bine să vorbiţi doar în engleză atunci când sunt şi eu de faţă.

Tan strânse din buze.

— Te rog frumos, spune-mi când se va întâmpla să nu fii de faţă? vru el să ştie. Nu vezi în ce dulap suntem obligaţi să locuim?

Stan se repezi să intervină:

— Are dreptate, îi zise el lui Tan.

Apoi către tânăra femeie:

— Vom încerca să ţinem minte. Prietenul meu se întreba de ce e blindată nava noastră.

— Pentru că poate primi misiuni spre destinaţii care ar avaria orice navă neblindată, desigur. Dar nu te teme. Asemenea destinaţii apar rareori. Trei-ul ăsta a fost Afară de patru ori, dar nu spre locuri primejdioase. Nu te-ai familiarizat cu specificaţiile lui? Datele tuturor navelor erau trecute în fişier.

Observaţia femeii nu-l binedispuse pe Tan.

— Nu mă *tem,* Estrella, se răsti el ofensat, căutând o răutate cu care să-i răspundă.

Şi o găsi repede:

— De ce ai faţa strâmbă?

Ea îl privi lung. Stan observă că pleoapa dreaptă îi atârna mai jos decât cealaltă.

— Pentru că m-a călcat un bivol pe ea, răspunse Estrella în cele din

urmă; şi adăugă oftând: Cred că va fi o călătorie foarte lungă.

Cât de lungă avea să fie călătoria lor era întrebarea ce nu le ieşea din minte. Documentările Estrellei reuşiseră să le furnizeze noi informaţii.

— Trei-ul acesta n-a mers niciodată mai mult de optsprezece zile în fiecare direcţie, le spuse ea. Noi avem provizii pentru mai mult de şaizeci de zile. Aşa că n-ar trebui să dureze mai mult de atât. Vom şti mai bine atunci când vom fi anunţaţi că am ajuns la jumătatea drumului.

Adevărat. Măcar atâta ştia şi Stan. Toată lumea ştia asta. Prospectorii plecaţi de pe Poartă nu-şi luau deloc ochii de la bobina aia de parcurs cu aspect caraghios, pentru că ea deţinea taina vieţii sau a morţii. Când îşi va schimba culoarea, înseamnă că au ajuns la jumătatea drumului; micrograviţaţia blândă care îi trăgea spre pupa navei îşi va schimba direcţia şi ei vor începe să plutească uşor către proră. Tot atunci vor trebui să facă nişte calcule. Dacă până în momentul acela nu vor fi folosit mai mult de un sfert din aer, apă şi provizii, înseamnă că mai aveau cantităţi suficiente din fiecare pentru restul parcursului în spaţiu şi pentru drumul de întoarcere. Dacă nu, nu.

Cei trei trăiau, mâncau şi dormeau în acelaşi spaţiu foarte mic, aproximativ cât baia din apartamentul închiriat de la domnul Ozden. Apropierea aceasta de o fată cam de aceeaşi vârstă cu el se dovedea a fi o experienţă tulburătoare pentru Stan. Erau foarte intimi. N-aveau încotro. Când Tan era la toaletă, Stan evita să se uite în ochii Estrellei, pentru că sunetul produs de jetul de urină al prietenului său se auzea foarte tare şi clar. Fiecare dintre ei a fost nevoit să se obişnuiască cu mirosurile celorlalţi, iar acestea erau destul de multe. Într-o navă de tipul Trei nu era spaţiu pentru exerciţii fizice, aşa că dieta prescrisă de autorităţile Porţii era bogată în fibre. Stan făcea tot posibilul să tragă vânturile în surdină; Tan nu făcea absolut niciun efort în sensul acesta, ba chiar rânjea satisfăcut de fiecare dată când trăgea câte unul. Estrella nu-i dădea nicio atenţie.

Chestia nostimă era aceea că, cu cât petrecea Stan mai multă vreme în preajma Estrellei, cu atât i se părea mai puţin diformă faţa ei atât de deformată. Şi Tan avea aceeaşi impresie. O dată sau de două ori, când tânăra nu prea putea să-i audă, pentru că ori dormea, ori era la budă, Tan i-a şoptit la ureche lui Stan gândurile lui libidinoase. În limba turcă, firește. În Trei nu exista niciun loc de unde să nu poţi fi auzit de ceilalţi, cu excepţia modulului spaţial depozitat într-o nişă din fundul navei. Dar nimeni nu putea sta prea mult timp în locul acela cumplit de strâmt şi

sufocant.

Estrella își petrecea mare parte din timp citind ceva de pe computerul ei de buzunar, dar după ziua a treia s-a lăsat convinsă să joace o partidă de cărți cu băieții. După ce Tan pierdu a treia mână la rând, îi aruncă o privire bănuitoare și mormăi:

— Parcă ai zis că nu știi să joci poker.

— Păi, nici nu știam. Dar e un joc foarte simplu, zise fata cu indiferență.

Dar imediat își dădu seama că îi rănise sentimentele și încercă să o dreagă:

— Adică mi se pare simplu pentru că tu mi l-ai explicat foarte bine. Mă uimești cât de bine stăpânești limba engleză, Tan. O vorbești la perfecție.

Băiatul ridică din umeri.

— Păi, cum să n-o vorbesc? Am învățat la școala de limbă engleză de la șase ani și până la paișpe, când m-am lăsat de învățătură ca să merg la muncă.

Era evident că vorbele tinerei îl mai domoliseră puțin. Și continuă pe un ton mai vesel:

— Acolo l-am cunoscut pe Stan. Și ne-am împrietenit imediat, pentru că aveam aceleași pasiuni. În pauzele de la școală ne duceam la leagăne și ne dădeam în ele, cât mai sus, închipuindu-ne că suntem pe o navă a Porții.

Stan adăugă zâmbind:

— Și, spre marea mea surprindere, uite că am ajuns pe una. Tu ce făceai înainte, Estrella?

Tânăra adună cărțile de joc și le amestecă fără să răspundă. Apoi zise scurt:

— Am lucrat la o măcelărie. Cine face cărțile?

Se făcuse ziua a șaptea, iar cei trei tineri nu-și mai puteau lua ochii de la bobină. Însă aceasta se încăpățâna să nu-și schimbe culoarea.

— Asta e! zise Estrella cu optimism. S-ar putea ca Trei-ul ăsta să vrea să doboare un record personal. Oricum avem destule provizii și oricum s-ar putea să se schimbe mâine.

Dar nu se schimbă. Nici în a opta zi și nici într-a noua. În ziua a unsprezecea, Tan dădu cărțile la o parte și oftă:

— Acum trebuie să privim faptele în față. S-ar putea să mergem la nesfârșit cu cocina asta zburătoare.

Estrella îl atinse ușor pe braț.

— Prea ușor te dai bătut, Tan.

Tânărul se uită urât la ea.

— Ce știi tu? S-au mai întâmplat nenorociri de astea! N-ai auzit povestea lu' ăla, cum îl cheamă, prospectorul ăla bătrân care a supraviețuit drumului înapoi spre casă doar pentru că și-a mâncat camarazii?

— Nu începeți... se rugă de ei Stan.

Dar Estrella deja se enervase.

— Pentru ce m-oi fi înscris în misiunea asta alături de doi turci – mă rog, un turc și jumătate – care vor să devină canibali? Presupun că te-ai gândit și pe care dintre noi o să-l mănânci mai întâi, Tan.

Pe mine. Pentru că voi doi sunteți mai zdraveni și eu sunt cea mai mică. În cazul ăsta, stai să-ți spun eu...

Și se întrerupse. Pe chipul ei deformat se așternuse o expresie mai întâi uluită, apoi serafică. Și Stan simți cum nava se înclina abia perceptibil în cealaltă direcție și observă că bobina se luminase.

Ajunseseră la jumătatea drumului. Așadar nu vor muri. Sau, mai bine spus, nu vor muri în felul acela.

De vreme ce știau că vor supraviețui, atmosfera deveni mai relaxată. Tan îi adresă un zâmbet fermecător Estrellei și îi șopti lui Stan în turcă.

— Poate că totuși o vom mânca pe asta mică, dar într-un fel care să-i facă și ei plăcere.

Estrella îl auzi și îi împietri fața, în pofida bucuriei momentului.

— Ascultă, Tan, îi spuse ea. Nu pricep boabă de turcă, dar înțeleg perfect expresia de pe chipul tău. Îți ies puțulici din ochi, Tan. Păstrează-ți-le pentru altcineva, pentru că eu sunt fată mare. Mi-am păstrat virginitatea în momente mai dificile decât astea de acum și voi rămâne așa până la căsătorie.

— Mii de draci! gemu Tan. În veci nu mi-aș fi imaginat că și americancele nonconformiste își țin genunchii lipiți așa cum fac mahomedancele.

Estrella hotărî să nu-i riposteze.

— Uite cum ai învățat ceva nou despre femeile din America. Ce vreți să facem acum? Mai jucăm cărți sau ne culcăm?

IV

Mare parte din zi, Tan a păstrat o tăcere bosumflată. Dar, în final, îi reveni buna dispoziție. La urma urmei, erau împreună pe drumul spre

marea aventură, aşa că decise să-şi revizuiască atitudinea faţă de Estrella. În regulă, nu le va fi amantă. Înseamnă că le va fi un fel de soră, iar asta era foarte bine, pentru că Tan avea practică îndelungată în privinţa traiului alături de o soră.

Însă în privinţa traiului într-un loc strâmt, fără nimic de făcut, tânărul turc nu avea niciun fel de practică.

— Bine ar fi fost să ne aducem instrumentele alea afurisite, mârâi el la Stan, care ridică din umeri.

— Nu-i loc, spuse el.

Estrella îşi ridică ochii din farfurie.

— Am mai putea să jucăm câteva mâini de poker, sugeră ea.

Dar Tan, tot cu buzele strânse, clătină din cap.

— Sau, adăugă ea, am putea să stăm de vorbă şi atât. Sunt multe lucruri pe care nu le ştiu despre voi. Ia spune-mi, Oltan, cum era viaţa ta în Istanbul?

Tânărul refuză cu obstinaţie să se înveselească.

— Îmi câştigam pâinea conducând o furgonetă, spuse el morocănos. Locuiam cu mama şi tata şi cu sora mea mai mică, Naslan. Şi aveam cinci – fără mişto –, chiar cinci prietene în acelaşi timp, care ţineau foarte mult la mine şi care erau extrem de îndatoritoare. Ce altceva ar mai fi de spus?

Tânăra dădu din cap, de parcă tocmai auzise un răspuns satisfăcător şi se întoarse către Stan.

— Şi tu?

Stan se strădui să-i facă pe plac.

— Când a cunoscut-o pe mama, tata era funcţionar la consulatul american, slujbă foarte bine plătită. Ea era turcoaică, dar creştină – metodistă, la fel ca el. Eu m-am născut în clinica ambasadei din Ankara, care e considerată teritoriu american, şi astfel am ajuns cetăţean american, la fel ca tine.

Estrella surâse:

— Nu chiar ca mine.

— Te referi la chestia aia cu slujba bine plătită? Asta a fost doar la început, când eram foarte mic. Mama a murit când eu aveam şapte ani şi după aia...

Ridică din umeri, fără să-şi sfârşească fraza, nedorind să-i povestească despre alunecarea tatălui său pe panta beţiei.

Tan, care-l asculta cu o jumătate de ureche, se îndreptă de mijloc şi se împinse în perete, ridicându-se.

— Trebuie să fac pipi, anunţă el.

Stan îl urmări cu privirea, apoi se uită la Estrella.

— Şi tu? o întrebă, încercând să acopere pleoscăielile din budă. Ziceai că ai muncit la o măcelărie?

Ea îşi atinse pometele stâng.

— Da, până la accident. În Montana. Şi eu sunt o corcitură, Stan. Strămoşii tatălui meu erau din Ţara Bascilor. Mama era indiancă Navajo, cu ceva sânge de indian Hopi în ea, femeie masivă şi foarte puternică. În zona Four Corners[9] nu era nimic de lucru, aşa că ai mei au reuşit să ajungă în Montana angajându-se ca îngrijitori la vite. Ai auzit de fermele de bizoni din America?

— Da, am auzit. De fapt, am citit poveşti despre ele în copilărie. Înainte să-mi între în cap ideea cu Poarta, mă gândeam ce mişto ar fi să mă fac cowboy, să stau seara lângă focul de tabără, iar ziua să mân cirezile prin prerie.

De data aceasta tânăra izbucni în râs.

— Nu ai cum să mâni bizonii, Stan. Nu-ţi dau ei voie. Îi laşi doar să alerge nestingheriţi, pentru că nu au nevoie de altă hrană în afară de iarba preriilor. Mai încolo, când se fac buni de sacrificat, îi momeşti în ţarc cu ceva ce le place mai mult decât ierburile. Gardurile ţarcurilor sunt făcute din tablă de oţel şi sunt înalte de trei metri, pentru că bizonii pot sări peste obstacole mai mici. Plus că pot alerga foarte repede, cam cu o sută de kilometri pe oră. Şi după aia, muncitorii, aşa cum erau şi părinţii mei, îi conduc pe rampe spre abator. Şi acolo sunt alţii care îi împuşcă cu o armă mare, care are un fel de piston ce le intră în cap şi iese imediat, gata pentru următoarea victimă. După ce bizonii îşi dau sufletul, ajung la mine, pe banda rulantă, ca să le tai gâturile. Apoi îi agăţ de nişte cârlige mari, de fier, care vin din glisierele de deasupra, şi aşa bizonii sunt ridicaţi ca să li se scurgă tot sângele. După aia sunt duşi în camerele frigorifice, unde aşteaptă până când vor fi tranşaţi. Fiecare bizon are aproximativ cincizeci de litri de sânge, care curge în rezervorul de dedesubt – mai puţin cel care ajunge pe hainele mele.

Tan ieşise de la closet şi acum o asculta atent, încheindu-se la haine.

---

[9] Four Corners - regiune din SUA ce cuprinde sud-vestul statului Colorado, nord-vestul statului New Mexico, nord-estul statului Arizona şi sud-estul statului Utah, locuită, în mare parte, de populaţii autonome amerindiene (n. tr.).

— Toate bune şi frumoase, Estrella, o întrerupse el, dar ai zis că te-a călcat un bivol şi ţi-a făcut ce ţi-a făcut la faţă. Cum să te calce bizonul, dacă-i mort?

— Ăla care m-a călcat nu era deloc mort, îi răspunse ea tăios.

— Dar dacă a fost împuşcat în cap...

— A fost împuşcat doar în umăr. Când a ajuns la mine era foarte viu şi foarte furios.

— Nasol accident... comentă Stan.

— Ba nu. N-a fost niciun accident. Bărbatul care trebuia să-l împuşte a făcut-o dinadins. Şi lui îi crescuseră puţe în ochi, Tan. Şi a vrut să mă înveţe minte pentru că am refuzat să mă culc cu el.

A douăzecea zi. A douăzeci şi una zi. Nu prea mai jucau cărţi pentru că nu se mai puteau concentra. Nici de vorbit nu prea mai vorbeau. Deja îşi împărtăşiseră cam tot ce puteau despre speranţele lor şi niciunul nu voia să vorbească despre temeri cu glas tare. Aveau nervii încordaţi, asemenea unuia care a pariat pe un cal cu şanse mici, iar acum îl vede venind repede din urmă pe linia dreaptă de dinaintea finişului, dar parcă nu suficient de repede. Într-un final, Estrella spuse pe un ton hotărât:

— N-are niciun rost să ne foim aiurea. Ar trebui să încercăm să dormim cât de mult putem.

Stan îşi dădea seama că era o idee foarte bună. Vor avea nevoie de toată puterea şi vigilenţa de care erau capabili ca să facă ce trebuiau să facă atunci când vor ajunge – unde vor ajunge. Oriunde va fi acel „unde”.

Însă sfatul înţelept al tinerei a fost greu de urmat. Pe cât de greu îi fusese lui Stan să adoarmă, îi era şi mai greu să rămână adormit. Se trezea des şi atunci a numărat minutele rămase din ziua a douăzeci şi una, iar apoi primele din ziua a douăzeci şi doua.

Pe urmă niciunul dintre ei n-a mai putut să doarmă. Se uitau la ceas la fiecare câteva secunde. Se contraziceau cu patimă cu privire la ora şi minutul la care se produsese schimbarea de direcţie, pentru că în funcţie de ea ar fi putut calcula minutul şi ora când vor ajunge...

Şi chiar atunci au ajuns. Şi-au dat seama de asta când s-a stins bobina.

Şi imediat după aceea au luat-o razna toate instrumentele de la bordul navei.

Datele afişate erau pur şi simplu absurde. Ziceau că Trei-ul lor se scufundase într-o plasmă fluidă, mai fierbinte decât Soarele, saturată cu radiaţii letale de toate soiurile şi abia atunci Stan a înţeles de ce nava lor

era blindată.

În locul acela nu era nicio planetă cu vreo comoară abandonată de civilizaţia Heechee, a cărei descoperire să le aducă bogăţia mult visată. Nu se găsea prin apropiere nici măcar vreo stea care să conteze.

— Scoate-ne dracului de aici! urlă Tan.

Iar Estrella zbieră cu glas ascuţit:

— Ba nu! mai întâi să luăm datele! Să facem poze! Măsurători!

Dar nu era nimic de măsurat în afară de ce le spuseseră deja instrumentele de la bord. Estrella nu mai protestă atunci când Stan strânse mâna pe bulbul de pornire şi o podidi plânsul.

Zborul înapoi nu a fost mai lung decât cel de dinainte, însă celor trei li s-a părut interminabil. Abia aşteptau să se termine odată. Şi când în sfârşit se termină, începură veştile proaste.

Bătrâna orientală care s-a urcat la bordul Trei-ului lor imediat după acostare le-a ascultat povestea cu o jumătate de ureche. Pe ea o interesau doar datele înregistrate de instrumente, dar a catadicsit să le răspundă la câteva întrebări.

— Da, bâţâi ea din cap, aţi intrat în nişte resturi de supernovă. Heechee-ii erau deosebit de interesaţi de stelele care ar fi urmat să explodeze; multe curse duc la locurile de unde pot fi urmărite. Dar firește că, odată cu trecerea timpului, unele dintre stelele acelea au şi explodat. La fel ca steaua peste care aţi dat voi. Şi în urma ei nu a rămas decât o nebuloasă din gaze supraîncălzite. Aţi avut noroc că Trei-ul vostru era blindat.

Estrella îşi muşca buza inferioară.

— Credeţi că vom primi măcar un bonus pentru descoperirea ştiinţifică?

Bătrâna se gândi puţin.

— Poate. Trebuie să-l întrebaţi pe Hector Montefiore. Dar să nu vă aşteptaţi la mare lucru. Deja există un volum mare de date despre asemenea corpuri.

Cei trei se priviră tăcuţi. Apoi Stan reuşi să schiţeze un zâmbet chinuit.

— Ei, prieteni, spuse el, o să facem cum zicea tata. Când cazi de pe cal, cel mai bun lucru este să te urci înapoi în şa.

Femeia îi privi pe sub sprâncene.

— Care-i treaba cu caii?

— Vrea să spună, îi explică Estrella, că vom pleca într-o altă misiune de îndată ce vom avea ocazia.

— Aha! exclamă surprinsă bătrâna. Da, da, eraţi Afară când s-a

întâmplat, sigur că da. Şi n-aţi aflat încă. S-a rezolvat problema cu ghidarea Fabricii de Hrană. N-o să mai fie nicio misiune. Programul de explorări al Porţii s-a încheiat.

V

S-a încheiat! Adică s-a terminat cu Poarta? Gata cu misiunile? Gata cu prospectorii cutezători ai Porţii, care aveau îndrăzneala de a risca totul doar pentru a putea pleca în misiunile acelea misterioase şi magice ca să adune fărâmele ispititoare lăsate în urmă de Heechee-ii de demult, despre care nu se ştia însă când şi încotro au plecat?

La mijloc era din nou mâna lui Robinette Broadhead. În vremea cât Estrella şi băieţii fuseseră Afară, lucrurile o luaseră razna la Fabrica de Hrană, descoperită de oamenii lui, şi la o altă fabuloasă navă Heechee aflată în apropiere. Broadhead zburase până acolo ca să restabilească ordinea. Şi nu numai că reuşise să îndrepte lucrurile, dar îşi şi mărise incomensurabila-i avere prin găsirea unui tezaur ascuns, de minuni excepţionale ale civilizaţiei Heechee. Însă de departe cea mai importantă realizare a fost că a descoperit secretul care-i permitea să controleze navele Heechee. Următorul lucru pe care l-a făcut a fost să treacă Poarta însăşi pe linie moartă. Nu vor mai fi zboruri la întâmplare ale căror destinaţii poate doar Dumnezeu le cunoştea. Nu vor mai fi deloc zboruri până când capetele luminate care planificau misiunile de pe Poartă vor decide cum anume să folosească noile date. Până una alta, toate activităţile erau suspendate. Zecile de potenţiali exploratori nu aveau ce face, aşa că strângeau din dinţi şi îşi antrenau răbdarea.

Cei trei s-au dus la masă. Tan abia se atinse de mâncare, aşa de supărat era.

— Şi cam ce ar trebui să facem noi acum? vru el să ştie.

Stan îşi înghiţi dumicatul de lasagna vegetariană şi abia după aceea îi răspunse:

— Aşteptăm. Ce altceva să facem? Situaţia asta n-are cum să dureze la nesfârşit. Navele sunt tot aici! Oricum vor decola, mai devreme sau mai târziu; şi atunci poate că vom avea şansa să plecăm într-un alt fel de misiune. Una mai bună! Una în care să ştim dinainte încotro ne ducem! Poate chiar una din care să ne întoarcem teferi şi nevătămaţi!

Tan se uită de jur-împrejurul cantinei, unde se mai aflau vreo douăzeci de potenţiali aventurieri, la fel de abătuţi ca şi ei.

— Poate, murmură el.

— Bine măcar că nu mai cheltuim nimic, sublinie Stan.

Corporația Porții decisese să dea dovadă de bunăvoință. Până la noi dispoziții nu se va mai încasa nicio plată.

— Păi, cum? Nenorociților le dă mâna să facă pe generoșii, bombăni Tan.

Normal că nenorociților le dădea mâna să facă pe generoșii. Nenorociții erau membrii Corporației și dețineau câte o bucată din fiecare comoară Heechee descoperită de exploratori. Pe hârtie, Corporația era deținută de un consorțiu format din toate guvernele lumii; însă este la fel de corect dacă am spune că toate guvernele lumii erau deținute de Corporația Porții. După o deliberare prealabilă, Corporația a hotărât că își poate permite chiar și să facă o foarte mică donație către Tan, Stan și Estrella pentru strădaniile lor.

Cei trei au aflat despre asta atunci când, din lipsă de ceva mai bun de făcut, Tan și Stan se aflau în Infernul Albastru, unde lâncezeau în fața cafelelor lor slabe, dar cât de cât băubile, și urmăreau cum ceilalți prospectori își risipeau la jocurile de noroc diurnele devenite nefolositoare. Estrella se cocoțase pe marginea unui scaun și, ca întotdeauna, găsise ceva interesant pe tableta ei de buzunar. De data aceasta, observă Stan cu uimire, studia muzica și bătea măsura în aer cu degetele.

— Cânți la vreun instrument? o întrebă el.

Ea se îmbujoră și spuse:

— Puțin. La flaut.

— Păi, de ce n-ai zis așa? Poate o să cântăm toți trei odată. Tu ce părere ai, Tan?

Dar Tan nu-l asculta, așa că nu-i răspunse. În schimb, îi dădu un ghiont.

— Uite-i pe mahări, îi spuse el când în cantină își făcu intrarea Hector Montefiore, însoțit de doi sau trei dintre indivizii care-l însoțeau permanent.

Era evident că tipii aceia păreau dornici de ceva acțiune, iar Stan avu neplăcerea de a-l vedea pe Montefiore îndreptându-se către ei. Hector Montefiore nu-i era simpatic. Iar antipatia lui se intensifică atunci când brazilianul îl bătu pe umăr și o mângâie pe Estrella pe fund.

— Felicitări! tună el. Vă pregătiți să sărbătoriți?

— Ce să sărbătorim? vru să știe Tan.

Grăsanul îi aruncă o privire surprinsă.

— Bonusul primit pentru descoperirea voastră, desigur. Ce, nu ați aflat?

Păi, puneți mâna de-l încasați, pentru numele lui Dumnezeu! Cine știe, poate o să vă dea mâna să-mi faceți și mie cinste cu un pahar!

Dar nu-și așteptă băutura; porni chicotind mai departe, pe când cei trei se aplecară peste tableta Estrellei, care afișa deja comunicările de ultimă oră.

Și, da, numele lor erau acolo.

— Nu-i prea rău! zise Tan la vederea sumei.

Însă Estrella clătină din cap:

— Nici prea bine nu-i, când te gândești că banii ăia se împart la trei, zise ea pe un ton pragmatic. Adică, vreți să-mi spuneți că vă mulțumește suma asta de *mizerie*?

— O sumă de mizerie așa ca asta mi-e de ajuns ca să mă întorc acasă și să-mi cumpăr o furgonetă ca să-mi pot deschide propria afacere, se îmbățoșă Tan.

— Dacă ăsta-i visul tău, sigur că e de ajuns. Eu, una, vreau mai mult. Că n-am ajuns până aici ca să mă mulțumesc doar cu o viață săracă, petrecută într-o garsonieră, cu minimum de asigurare medicală și niciun viitor. Oricum, Hector a zis că vor reîncepe curând misiunile. Altfel de misiuni, misiuni în care vom cunoaște destinația.

Stan o privi gânditor.

— De unde știi ce a zis Hector? o întrebă, surprins și el de tonul lui.

Parcă suna *invidios.*

Estrella ridică din umeri.

— Îi place de mine, spuse ea, de parcă vorbele acelea ar fi explicat totul.

— Lui îi place de toată lumea, o ridiculiză Tan. Nu contează că-s băieți, fete ori oi, atâta vreme cât au măcar o gaură.

Estrella îl privi câteva clipe fără să-i răspundă.

— În mine nu și-a vârât nimic, zise ea în cele din urmă. Acum haide să discutăm pe bune. Ce vrei tu să faci? Să-ți iei partea și să te cari acasă? Sau ai prefera să mai aștepți, poate se ivește o șansă mai bună?

Au așteptat. Și cât așteptau, au urmărit la știri povestea descoperirilor lui Robinette Broadhead.

Și câte mai descoperise! Creaturi stranii, semiumane, care au stârnit o întreagă frenezie la început, când toată lumea a crezut că ar fi Heechee adevărați. Dar nu erau. (Se pare că erau doar niște rude ale ființelor primitive preumane, numite australopiteci, pe care Heechee-ii le-au capturat pe Pământ cu multe milenii în urmă și pe care le-au transportat la

unul dintre avanposturile lor spațiale pentru a le studia.) Mai fusese acolo și un grup de prospectori dispăruți ai Porții, încă în viață – mă rog, ăsta e un fel de a spune. Tragerea la sorți le hotărâse destinația și, odată ajunși acolo, nu au mai putut pleca. Prospectorii rătăciți erau oarecum morți, dar, de asemenea, și oarecum vii, fiind puși la păstrare într-o mașinărie Heechee cu aspect bizar. Acolo se afla și băiatul acela, pe jumătate sălbatic, cu numele Wan, descendent al altor naufragiați ai Porții și care acum devenise sursa Urgiei lui Dumnezeu prin cine știe ce magie Heechee care-i răspândea ranchiunile și dorințele mistuitoare în întregul sistem solar. (Cât de multe vieți costaseră fanteziile sexuale ale acelui băiat!) Iar cel din urmă secret descoperit de Broadhead era chiar locul unde se refugiaseră Heechee-ii! Se ascunseseră într-o imensă gaură neagră din Nucleul Galaxiei. Și tot acolo se aflau și acum! Absolut toți!

Nu se mai termina cu minunile! Toată lumea numai despre ele vorbea – mă rog, toată lumea în afară de Estrella, cel puțin așa i se părea lui Stan. Nu se știe din care motiv, tânăra începuse să petreacă tot mai mult timp alături de însoțitorii permanenți ai lui Montefiore și tot mai puțin împreună cu vechii ei coechipieri. Stan era nemulțumit de această situație.

— N-ar trebui să facă asta, îi spuse cu seriozitate lui Tan. Indivizii n-au gânduri curate cu ea.

Tan scoase un hohot mitocănesc de râs.

— Depinde ce înțelegi prin „gânduri curate". Montefiore are ideile lui. Dar nu-ți face griji pentru Estrella. Fecioria ei e pe mâini bune.

Dar Stan își făcea griji. Își spunea că nu-i treaba lui ce face Estrella; dar se gândea tot mai mult la ea pe măsură ce treceau zilele.

Englezoaica cu nouă brățări s-a întors teafără și nevătămată din călătoria cu un Unu, în urma căreia câștigase nu doar cea de-a zecea brățară, ci și suma de bani mult așteptată. Parcursese un tunel de pe o lume doar cu foarte puțin mai prietenoasă decât Mercur, îmbrăcată cu un costum de cosmonaut care o ținea în aer, dar care nu o proteja de dogoarea emanată de pereții tunelului. Forțându-și limitele, a cutreierat prin coridoarele pustii până a găsit... ceva; nimeni nu știa prea bine ce anume. Se poate să fi fost un joc, o variantă 3D a străvechiului Go. Sau vreo mașină de calculat, asemănătoare unui abac; ori chiar un instrument muzical. În orice caz, ideea era că bonusul primit pentru această descoperire a fost destul de mare ca să-și poată permite să se întoarcă acasă, în micuțul ei sat din Sussex, și să ducă o viață lipsită de griji câte zile mai avea. Înainte de plecare, englezoaica îi tratã pe băieți cu o cafea și le ascultă relatările

despre uluitoarele evenimente petrecute în absența ei.

— Nu mă-nnebuni! exclamă ea, pe buze cu rânjetul larg al celui care nu se mai sinchisește de asemenea probleme. Mi se pare că e rost de ceva distracție, nu? Păi, ce să vă zic? Multă baftă! Să nu renunțați. Încă mai puteți da lovitura.

Tan se uită ursuz după femeia care acum se dusese la bar să facă cinste cu băutură tuturor celor care-i făcuseră ei cinste.

— Mă cam îndoiesc, mormăi el în barbă.

— Tu te tot îndoiești de când am ajuns aici, îl repezi iritat Stan, deși adevărul era că și el începuse să aibă dubii.

Discuția lor s-ar fi putut transforma într-o ceartă în toată regula, dacă nu ar fi apărut Estrella la intrare, căutându-i din privire.

Estrella nu ezită. De îndată ce dădu cu ochii de ei, se împinse puternic în cadrul ușii, lansându-se în direcția lor. Tan reuși s-o prindă atunci când ajunse lângă ei, dar tânăra se apucă de un cârlig din perete și-i dădu mâna la o parte. Chipul ei deformat părea îndârjit, însă știrile pe care le aducea erau din cele mai bune. Privi în jur, apoi le șopti:

— O să fie o misiune. Una mare.

Stan simți că-i sare inima din piept, dar Tan nu avu nicio reacție.

— Una din misiunile alea noi, cu cea mai mare parte din profituri însușite de Corporație?

— Da, răspunse tânăra. Și nu. Se cunoaște destinația, dar nimic mai mult. Nimeni nu știe cât va dura, așa că nava va fi un Cinci blindat, unul dintr-alea cu fittingurile pe care nu le înțelege nimeni; dar Broadhead zice că-s vitale pentru călătoria asta. Și în Cinci-ul ăsta vor fi provizii și multe alte chestii suficiente pentru un zbor foarte lung, așa că nu mai au loc înăuntru decât două persoane. Eu sunt una dintre ele. Mai e loc pentru încă cineva.

Se uita de la unul la altul, dar mai cu seamă la Stan.

— Pe mine să nu contezi, o anunță Tan cam răstit. Sunt sătul până peste cap de atâta mister.

Stan nu-l luă în seamă.

— Zici că se cunoaște destinația?

Estrella inspiră adânc.

— Va merge pe urmele Heechee-ilor. În locul unde s-au ascuns în tot timpul ăsta, în Nucleul Galaxiei.

Lui Stan i se puse un nod uriaș în gât. Păi, da, veneai pe Poartă nutrind

speranța că vei da lovitura – dar chiar *așa?* Adică să nu culegi resturile pe care Heechee le-au lăsat în urmă, ci să te duci direct la supercreaturile acelea, presupus dispărute?

Și ce fel de răsplată s-ar da pentru așa ceva?

Nu se gândi deloc. Se auzi spunând că va merge încă înainte de a-și da seama că luase deja această hotărâre. Apoi se întoarse către Tan:

— Uite care-i treaba: nu-i loc decât pentru două persoane, așa că îți dau ție partea mea din bonusul nostru. Du-te acasă și fă-ți o viață bună acolo. Cumpără-i lui Naslan din partea mea cea mai frumoasă rochie de mireasă din câte există în Istanbul.

Și se grăbi să adauge:

— Dar spune-i să nu mă aștepte.

VI

În mod normal, un Cinci Heechee ar fi trebuit să fie mai mare decât un Trei. Dar nu și acesta. Cu siguranță nu era mai spațios. Un colț întreg al interiorului său era ocupat de dispozitivul acela ciudat, despre care Broadhead susținea că le era necesar pentru a putea intra în Nucleu. Vreo alți doi metri cubi erau plini cu tot felul de lucruri pe care ei trebuiau să le ofere Heechee-ilor: rapoarte despre prospecțiunile Porții și artefactele Heechee descoperite, date generale despre rasa umană, tot felul de mărunțișuri, precum și un mesaj înregistrat pentru Heechee, care avea menirea de a explica cine anume erau oamenii. La toate astea se adăugau și proviziile pentru cei doi pe durata unui an întreg. Prin urmare, Stan și Estrella nu aveau prea mult spațiu de mișcare.

Estrellei nici nu-i trebuia mult spațiu. Tânăra nu se prea mișca. Și nici nu prea vorbea cu Stan. De îndată ce au decolat, s-a dus direct la sacul ei de dormit și a rămas acolo, ieșind doar ca să mănânce sau să excreteze, în ambele cazuri dovedind o totală lipsă de interes pentru orice fel de conversație. Când Stan a întrebat-o dacă a pățit ceva, ea i-a răspuns „Da“ și atât. Când a întrebat-o dacă o poate ajuta cu ceva, ea a clătinat din cap și i-a zis:

— Trebuie să rezolv singură problema asta.

Când a întrebat-o care anume era „problema”, tânăra i-a răspuns doar că:

— Trebuie să găsesc o modalitate ca să-mi placă iarăși de mine.

Apoi s-a întors în cușeta unde dormea și a rămas acolo. Trei zile întregi, timp în care Stan și-a pus mii de întrebări și s-a frământat.

Apoi, în cea de a patra zi, Stan s-a trezit şi a văzut că Estrella se uita fix la el. Stătea cocoţată pe scaunul incomod, în formă de furcă, al piloţilor Heechee; şi părea să fie de multă vreme acolo. Neştiind în ce ape se scaldă tovarăşa lui de drum, Stan zise doar „Bună?" cu intonaţie interogativă.

Fata se mai uită câteva clipe la el, apoi oftă prelung.

— Scuză-mă, îi zise ea şi dispăru iar la closet.

Petrecu destul de mult timp acolo. Când ieşi, Stan înţelese motivul: Estrella se aranjase. Îşi spălase părul şi şi-l periase bine; şi se schimbase într-un top şi un şort curate. Îi aruncă iarăşi una din privirile acelea lungi, indescifrabile.

— Trebuie să-ţi spun ceva, Stan. Cred că vom fi împreună foarte multă vreme şi nu e bine să existe tensiuni între noi. Vrei să faci dragoste cu mine?

Luat complet prin surprindere, Stan spuse primul lucru ce-i veni în minte:

— N-am făcut niciodată dragoste cu o virgină.

Ea începu să râdă, dar râsul nu-i era deloc vesel.

— Asta nu-i o problemă, Stan. Nu mai sunt virgină. Cum îţi închipui tu că am făcut rost de misiunea asta?

Stan mai fusese o singură dată cu o femeie – una dintre cele mai ieftine prostituate păstorite de vărul domnului Ozden – şi nu învăţase mare lucru din experienţa aceea despre arta relaţiilor sexuale. Estrella nu ştia nici ea mai multe. Însă lipsa de experienţă nu era singura lor problemă. Nava Heechee Cinci nu era concepută pentru contacte sexuale. A fost cât pe ce să le scape din mâini cârligele şi să plutească de colo-colo.

Însă şi experimentarea poziţiilor era destul de plăcută în sine. Şi într-un final au descoperit că cel mai bine era ca el să vină din spate, Estrella să-şi pună picioarele peste ale lui, iar el să o ţină de talie. După aceea totul a fost foarte simplu.

Când au terminat, s-au întors cu faţa unul la celălalt şi s-au luat în braţe. Au rămas un timp aşa, dezbrăcaţi, fără să rostească vreun cuvânt. Poziţia aceasta i se părea lui Stan extrem de confortabilă. Îşi lipise obrazul de urechea ei şi îşi ţinea nasul în părul încă umed, inspirând parfumul dulceag al Estrellei. La un moment dat, fără să se mişte, ea l-a întrebat:

— O să fim prieteni, Stan?

— O, da, i-a răspuns el.

Și au fost.

Acum, pentru că erau prieteni, mai ales prieteni care făceau sex, Cinci-ul lor nu le mai părea atât de strâmt. Se atingeau adesea în tot felul de moduri – se mângâiau cu drag, se frecau din întâmplare atunci când treceau unul pe lângă altul, se sărutau în fugă, se dezmierdau cu tandreţe şi de aici ajungeau de obicei la sex. Estrellei părea să-i placă; lui Stan îi plăcea la nebunie.

Mai stăteau şi de vorbă. Despre cum ar trebui să arate Nucleul. Despre rasa Heechee care s-ar putea să se afle (sau nu) acolo. Despre cum va fi la întoarcere, când vor primi colosalul bonus cuvenit pe drept.

— *Miliarde!* exclamă lacom Stan. Suficient pentru o proprietate pe malul apei, cu mulţi servitori, ca aia a lui Robinette Broadhead. Suficient pentru o viaţă îndestulată şi o să avem la dispoziţie mult timp să ne bucurăm de ea, pentru că o să avem asigurare medicală completă.

— Asigurare medicală completă, şopti Estrella, împărtăşindu-i visul.

— Bineînţeles! N-o să fim bătrâni la patruzeci de ani şi n-o să murim la cincizeci şi cinci. O să trăim mult, foarte mult şi...

Încercă să-şi înăbuşe emoţiile, conştient de faptul că îşi lua un angajament.

— ...şi o să trăim împreună, Estrella.

Iar vorbele astea au dus la alte săruturi duioase şi la o partidă de sex mai puţin tandră.

Aveau multe de vorbit, inclusiv despre acele capitole din vieţile lor omise în rezumatele telegrafice de dinainte. Când Stan i-a povestit despre moartea mamei sale şi despre felul cum a fost afectat tatăl lui, Estrella i-a lua mâna şi i-a sărutat-o. L-a ascultat cu mare atenţie atunci când i-a povestit despre viaţa lui în Istanbul, cu atât mai mult atunci când i-a vorbit despre istoria oraşului – despre secolele când s-a numit Constantinopol şi a fost măreţul oraş al Creştinătăţii; despre cruciaţi, tot creştini, dar săraci şi cu gânduri de înavuţire, care l-au jefuit; despre împăratul Iustinian şi soţia lui, împărăteasa Teodora; şi despre somptuoasa, incredibil de somptuoasa Curte a Bizanţului. Estrella l-a ascultat fascinată.

Ea nici nu auzise de Sfântul Imperiu Roman şi abia dacă ştia câte ceva despre Roma, cezarii ei, cuceririle ei, secolele ei de dominaţie. Pentru tânără toate acestea nu erau decât mituri şi legende extrem de captivante, cu atât mai mult pentru că erau adevărate. Atât cât îşi mai amintea Stan.

Pe de altă parte, el ştia chiar mai puţine despre America aceea care

aparţinuse amerindienilor înainte de cucerirea acestora de către albi şi de atunci încoace. Aceasta nu era istoria americană pe care o învăţase la şcoală şi despre care auzise de la tatăl său. Estrella i-a povestit că neamul ei – din partea mamei – avea propria-i istorie. Cândva oamenii aceia construiseră oraşe măreţe, ca Machu Picchu; înălţaseră uriaşele edificii mayaşe din sud; indienii anasazi creaseră operele acelea misterioase din apropiere de locul unde trăise ea. Însă, a zis ea cu nostalgie, dar şi mândrie în glas, gloria aceea a durat doar până când au venit europenii, care le-au răpit pământurile şi, destul de des, le-au răpit şi vieţile; şi apoi i-au închis în rezervaţii, condamnându-i la un trai de mizerie.

— Nu ne-a rămas mai nimic, Stan, i-a zis ea. Singurul lucru bun – deşi doar bun nu e, nu crezi? — este că acum majoritatea yankeilor sunt la fel de săraci ca noi.

Asta i-a adus aminte lui Stan de o întrebare al cărei răspuns nu-l aflase încă.

— Dar tu n-ai fost chiar săracă de tot, nu-i aşa? Adică tu, personal. Adică atunci când te-a... hm, când ai avut accidentul ăla. Dacă Tan sau oricare alt cunoscut de-al meu ar fi păţit aşa ceva, nu ar fi avut de unde să primească o compensaţie cu care să-şi plătească drumul până la Poartă. Ai avut cumva asigurare medicală completă?

Surprinsă, Estrella a izbucnit în hohote de râs.

— N-am avut asigurare medicală de niciun fel. Nici eu şi nici vreo altă rudă de-ale mele. Dar l-am avut pe fratele meu, care, a continuat ea, voia să-l omoare pe bărbatul care-i făcuse rău. Şi care bărbat avea o soră al cărei soţ era contabil la abatorul cu pricina. Şi care a falsificat registrele contabile ca să-i poată despăgubi şi astfel să salveze viaţa de nimic a cumnatului lui.

— Ar fi trebuit să fie un fel de ajutor de înmormântare, dar i-am tras în piept şi am trăit. Şi mai târziu, când m-am refăcut şi am putut să călătoresc, mi-am luat un bilet spre Poartă din restul banilor.

Atât de mâhnită părea atunci când i-a spus povestea ei, încât Stan nu s-a putut stăpâni şi a sărutat-o, fapt care a dus în scurtă vreme la o altă partidă plăcută de sex. De ce nu? În fond, erau într-un fel de voiaj de nuntă. Nu?

Aşa au trecut zilele. Zece. Douăsprezece. Douăzeci. Dormeau îmbrăţişaţi şi nu dădeau semne că s-ar sătura. Sigur, erau cam înghesuiţi; dar sacii de dormit de mărime universală erau în aşa fel confecţionaţi încât să încapă în ei şi un maasai slăbănog, dar şi un bengalez trupeş, şi

subţirelul Stan alături de zveltă Estrella, iubita lui. Uneori cântau împreună stranii improvizaţii – Stan, la trompetă, iar Estrella la flautul pe care-l adusese în bagaje. Uneori stăteau de vorbă? Alteori jucau cărţi sau citeau sau pur şi simplu rămâneau în tăcere, bucurându-se fiecare de compania celuilalt. Şi alteori Stan scotea mesajul înregistrat pentru Heechee – motivul principal al acestei călătorii – şi-l ascultau împreună, întrebându-se ce vor pricepe din el Heechee-ii (presupunând că vor da de ei).

Dumnezeu ştie cine anume improvizase la repezeală Mesajul acela – precis unele dintre minţile luminate ale Corporaţiei Porţii; şi precis la indicaţiile stricte ale lui Robinette Broadhead. Nu avea niciun fir narativ, căci se bănuia că Heechee-ii nu înţelegeau nicio limbă vorbită de oameni. Era doar muzică: la început Simfonia nr. 6, „Patetica", a lui Ceaikovski, de la un capăt la celălalt; apoi, pentru a dovedi că oamenii sunt în stare să aprecieze mai multe tonalităţi muzicale, vioaia şi glumeaţă *Simfonie Clasică* a lui Prokofiev. Însă în mare parte Mesajul era alcătuit din imagini: tunelurile Heechee pustii de pe Venus; pasajele aproape la fel de pustii de pe Poartă, la venirea primilor oameni; un echipaj de prospectori urcându-se într-un Cinci timpuriu; alt echipaj, murdar şi obosit, coborând dintr-un Trei, cu evantaie de rugăciune şi alte gadgeturi Heechee; o imagine a spiralei galaxiei, văzută de sus, cu o săgeată indicând poziţia Pământului pe Braţul Orion; un glob ce se învârtea încet, reprezentând chiar Pământul; instantanee ale oraşelor construite de oameni – New York, São Paulo, Roma; instantanee cu oameni desfăşurând diferite activităţi – pictând peisaje, conducând tractoare, uitându-se printr-un telescop, cu măşti chirurgicale pe chipuri şi strânşi în jurul unui pat din sala de naşteri pentru a asista la venirea pe lume a unui copil. Şi alte lucruri, pe care nici Estrella şi nici Stan nu le văzuseră vreodată. O serie de imagini cu un obiect plutitor enorm; imagini cu o încăpere uriaşă, în formă de fus, cu pereţi din metal Heechee, albastru şi în mijloc cu o maşinărie enormă, foarte ciudată, aşezată pe şenile de tractor.

— Fabrica de Hrană şi chestia cealaltă descoperită de Broadhead, a presupus Estrella.

Urmau imagini cu pasajele din interiorul obiectului plutitor, cu pereţii acestora din metal Heechee ce străluceau în mai multe culori şi două – aici şi Stan, şi Estrella au rămas fără suflare – creaturi stranii, păroase, cu aspect aproape uman, care trebuie că erau primitivii pe care îi descoperise Broadhead acolo. Şi, la sfârşit, o altă imagine a galaxiei, cu un minuscul

Cinci Heechee – probabil nava în care se aflau ei acum – care se deplasa lent spre Nucleu dinspre Braţul Orion.

Când s-a terminat expunerea de imagini – vizionate pentru a patra sau a cincea oară –, Stan a început să-şi frece locul unde avusese o mustăcioară timidă până când nu mai suportase ironiile Estrellei şi şi-o răsese. Priviseră imaginile acelea ţinându-se în braţe. Stan a căscat, iar Estrella s-a molipsit şi a căscat şi ea, pentru că li se făcuse somn amândurora. Ea s-a mişcat puţin, doar ca să-şi găsească o poziţie mai bună, nu ca să se îndepărteze de el; şi atunci a observat că Stan se uita fix la stivele de provizii.

— Ce s-a întâmplat, Stan? îl întrebă ea.

Iar el îi răspunse gânditor:

— De câte zile am plecat? De treizeci şi cinci?

Ea socoti pe degete.

— Da, cam aşa ceva. Poate treizeci şi patru. Dar ce-i cu asta?

Tânărul oftă:

— Nimic, doar că mi se pare că va fi un zbor lung. Nu ştiu să mai fi ajuns cineva atât de departe.

Ea încercă să-l liniştească.

— Uneori zborurile scurte durează mai mult; şi invers. N-ai de unde şti cum se comportă navele Heechee.

— Probabil, zise el, întorcându-se să o sărute pe ureche aşa cum îi plăcea ei.

Estrella se aşeză mai bine, apoi îi întinse buzele, iar asta îi linişti complet temerile.

Căci Stan era fericit alături de Estrella, care nu numai că împărţea sacul de dormit cu el, dar niciodată, în nicio situaţie, nu-i aducea aminte că nu-i decât un adolescent şi nimic mai mult. Se gândi la asta înainte să-l ia somnul. Nu se mai simţise niciodată atât de fericit ca în clipa aceea. Aşa că, de ce să-şi facă griji cu privire la durata călătoriei? De fapt, nu voia să se termine niciodată, ar fi fost nespus de mulţumit să dureze foarte, foarte mult timp...

Dar nu s-a întâmplat aşa.

Călătoria s-a terminat chiar în ziua aceea, aproape chiar în minutul acela, când săruturile se transformaseră în dezmierdări mai insistente, dar înainte de a începe să-şi scoată hainele. Şi s-a terminat într-un mod surprinzător.

Uriaşa bobină de parcurs nu le-a dat niciun semn. În schimb, au fost

avertizați de gadgetul acela bombat, al cărui rost nu le fusese deloc explicat pe înțelesul lor. Obiectul s-a deschis și din el a ieșit ceva ca un burghiu transparent, care a început să murmure și să scânteieze, apoi să mormăie și să zbiere tot mai strident, aproape să le perforeze timpanele, în vreme ce se făcea din ce în ce mai incandescent. Peste capetele lor a căzut o ploaie de scântei mari și mute, făcându-i să tresară – de uimire, nu de durere, căci nu le simțeau. Într-un sfârșit a prins viață și bobina, care s-a făcut tot mai luminoasă, până când a ajuns la un alb orbitor. Pe ea se roteau dungi de un roșu arzător și de un galben crom, aidoma acelora de pe stâlpii din fața frizeriilor. Și a început să se cutremure. Sau a început să se cutremure nava; Stan nu-și putea da seama care din ele, pentru că și el se scutura din toate încheieturile, așa cum nu i se mai întâmplase niciodată înainte. Iar constatarea asta îl înfricoșa de-a binelea. Le pierise somnul și acum se strângeau speriați în brațe.

Apoi, pe neașteptate, încetă totul.

Estrella se smulse din brațele lui și acționă vederea exterioară. În spatele lor se întindea un albastru-pal, marmorat, destul de înspăimântător. În fața lor era un cer spuzit cu stele, incredibil de mari, incredibil de strălucitoare. Și, foarte aproape, se vedea un dodecaedru mare, cu douăsprezece fețe simetrice, fiecare având câte o adâncitură mică în centru. Nava lor se repezi cu viteză amețitoare către una dintre adâncițurile acestea și se cuibări acolo. Înainte ca unul dintre ei să poată face vreo mișcare, partea dinspre babord a navei se deschise din afară.

Ceva ce arăta ca un schelet viu, acoperit cu blană, băgase capul înăuntru și se uita dușmănos la ei.

— Probabil că-i un Heechee, șopti Estrella înghețată de frică.

Firește că un Heechee era. Iar acesta a fost începutul celei mai lungi, inimaginabil de lungi zile din viața lui Stan.

VII

Nimic din viața de șaptesprezece ani de până atunci a lui Stan nu îl învățase cum să salute o creatură de pe o altă planetă. Apelă la amintirile din revistele cu benzi desenate ale copilăriei. Își ridică mâinile deasupra capului și declamă:

— Avem gânduri pașnice!

În benzile desenate, vorbele astea aveau efect. În lumea reală, nu prea. Heechee-ul se retrase, cuprins de panică. Din gura lui cu formă bizară ieși un geamăt prelung, ca de sirenă de ceață, atunci când se întoarse și fugi de

acolo.

— La dracu'! zise Stan uluit, holbându-se după el.

Estrella îl apucă de braţ.

— L-am speriat, zise ea.

— Da, dar trebuie să-i arătăm cumva că-i suntem prieteni. Poate ar fi bine să dăm drumul la Mesaj. Tu ce zici?

Părea o idee bună. Oricum, Stan nu avea vreo alta. Dar chiar atunci când se pregăteau să pornească înregistrarea, apăru în goana mare Heechee-ul, care-şi adusese toţi prietenii cu el. Erau vreo şase, îmbrăcaţi în tunici şi cu nişte obiecte curioase, în formă de păstăi, care le atârnau între picioarele – să fi fost suspensoare mărimea XXXL? Prezervative de mare rezistenţă? Stan nu-şi putea da seama. Creaturile se apropiau iute, bolborosind agitate între ele. Cel mai înalt Heechee abia dacă-i ajungea lui Stan până la bărbie. Cel mai scund dacă îi ajungea până la buric. N-au stat să se gândească. Unul i-a dat o palmă Estrellei peste mâna care voia să dea drumul la înregistrare. Alţi doi l-au înşfăcat pe Stan. Erau surprinzător de puternici. Şi înarmaţi. Mai mult sau mai puţin. Sau, mai bine spus, câţiva dintre ei erau; aveau la ei mai multe varietăţi de cuţite, din metal albastru-intens sau auriu, unele cu lama rotunjită, ca un scalpel, dar toate dând impresia că ar fi ucigătoare. Impresie accentuată atunci când unul dintre Heechee-ii care-l trăgeau pe Stan spre ieşire îndreptă vârful extrem de ascuţit al cuţitului către ochiul lui drept, aproape atingându-i globul ocular.

— Nu te împotrivi! îi strigă Estrella, captivă la rândul ei.

Nu s-a împotrivit. Fără să opună nici cea mai mică rezistenţă, le-a îngăduit să-l ducă într-o încăpere mai mare, cu pereţi din metal albastru cu vinişoare roşii şi cu maşinării şi obiecte de mobilier imposibil de identificat împrăştiate în jur. Plafoanele erau foarte joase. Când au trecut pragul, Stan s-a lovit la cap şi s-a împiedicat, luat prin surprindere de dispariţia bruscă a imponderabilităţii. Aici exista forţă gravitaţională, poate nu la fel de puternică precum cea de pe Pământ, dar suficient cât să-l facă să se sprijine de răpitorul său. Şi-a dat la timp capul pe spate, reuşind astfel să evite pierderea ochiului. Heechee-ul care-l ameninţa cu cuţitul scoase un zbieret strident de avertizare, dar Stan nu avea de gând să-i facă probleme. Nici măcar atunci când el şi Estrella au fost puşi cu spatele la un perete şi legaţi cu lanţuri de ceva ce s-ar fi putut să fie un cuier – sau un grup statuar – sau cu totul altceva, dar suficient de rezistent ca să-i ţină.

Lucrurile începuseră să degenereze. Alţi Heechee veneau în goana mare,

toţi sporovăind agitaţi cât îi ţineau gurile. După ce unii dintre ei intrară în Cinci, ceilalţi începură să taie hainele prizonierilor lor cu cuţitele.

— Ce naiba faceţi? protestă Stan.

Dar, din câte îşi dădea el seama, Heechee-ii nici măcar nu încercau să înţeleagă ce le spunea. Şi nici nu se opriră din treabă. Fiecare bucată tăiată din îmbrăcămintea lor (şi din lenjerie) era controlată şi adulmecată şi apoi dusă în altă parte pentru a fi studiată în amănunt mai târziu.

La un moment dat, Estrella scoase un ţipăt contrariat atunci când unul din cuţitele acelea o zgârie pe coapsă. Heechee-ul sări într-o parte speriat.

— Ai grijă cum te porţi cu ea! strigă Stan.

Dar Heechee-ii nu-l învredniciră nici măcar cu o privire. Cel cu cuţitul ţiui un ordin; altul scoase de undeva o cană metalică în care luă o picătură din sângele ce se prelingea din tăietura Estrellei.

— Te simţi bine? strigă Stan, dintr-odată mai înfuriat şi preocupat de situaţia tinerei decât speriat.

— Nu-i decât o zgârietură, îi răspunse ea, adăugând pe un ton neliniştit: Dar îmi vine să fac pipi.

Se părea că nu exista nicio modalitate prin care să-şi informeze răpitorii despre caracterul imperios al acelei probleme – presupunând că Heechee-ilor chiar le-ar fi păsat dacă ar fi înţeles despre ce era vorba. Nu dădeau deloc impresia că i-ar fi interesat nevoile sau dorinţele prizonierilor lor. În încăpere se buluceau tot mai mulţi Heechee, trăncănind unii cu alţii fără încetare. La intrarea unui Heechee cu o tunică mai elegantă decât a celorlalţi, dintr-un material mătăsos, cu dungi aurii, se aşternu o clipă de tăcere, dar imediat toţi începură să-i vorbească în acelaşi timp. Nou-venitul părea cam buimac, ca un om abia deşteptat din somn de nişte veşti extrem de neplăcute. Îi ascultă o clipă pe ceilalţi, apoi le făcu un singur semn şi tăcerea se aşternu iarăşi în încăpere. Scoase un strigăt scurt ce părea a fi o comandă, apoi îşi ridică mâna scheletică la buzele subţiri şi începu să vorbească în ceva ce semăna cu un inel.

Heechee-ii ieşeau din Cinci cu lucrurile lor în braţe – haine, pachete cu alimente şi, ducând-o cu gesturi extrem de grijulii, trompeta lui Stan. Mai bolborosiră de câteva ori atunci când le aşezară jos, în faţa celui cu microfonul din inel. Acesta se gândi puţin, apoi dădu alte ordine. Un Heechee ieşi degrabă în faţă, cu un instrument ce semăna cu un stetoscop. Îl lipi de trompetă, aici, acolo, peste tot, ascultând cu o mină îngrijorată şi raportând liderului.

O clipă mai târziu se auziră nişte zbierete din interiorul Cinci-ului, şi

după aceea măsurile de început ale *Simfoniei a Șasea* a lui Ceaikovski.

— Fii atent, Stan, au dat drumul la Mesaj! strigă bucuroasă Estrella. Poate că de-acum totul o să fie bine!

Dar n-a fost. Nu a fost bine deloc. Dacă Heechee-ii au înțeles ceva din Mesaj, deși părea extrem de puțin probabil, informațiile de acolo nu i-au făcut mai prietenoși.

Cât timp au stat ei doi atârnați acolo, împunși și palpați și examinați Stan nu avea nici cea mai mică idee. Dar oricum i se părea a fi fost foarte mult. Speranța, *unica* speranță la care se mai putea gândi Stan era aceea că pe Poartă oamenii vor fi început deja să-și facă griji din cauza lor. Poate chiar se gândeau să trimită un echipaj de salvare pe urmele lor. Sau dacă nu, măcar se vor gândi mereu la Stan Avery și Estrella Pancorbo.

Că tare mult îi mai încălzea chestia asta.

Stan își făcea griji pentru el, dar mai mult pentru Estrella. Din când în când îi striga asigurări găunoase, cum că totul o să fie bine și frumos, stai numai și ai să vezi. Ea îi răspundea la fel.

— O să se termine totul cu bine, Stan, îi spuse ea.

Și imediat, pe un alt ton:

— Of, drăcia dracului!

Stan observă care era problema. Cu toate că tânăra își strânsese foarte tare genunchii, vezica ei nu voia să se lase păgubașă. Așa că urina începuse să i se prelingă pe picioare. Iar faptul acesta produse un alt val de surescitare printre Heechee și unul dintre ei se repezi cu o altă cană să colecteze câțiva stropi pentru a-i studia după aceea.

Emoțiile care-l cuprinseseră pe Stan erau rușinea (pentru situația stânjenitoare în care se afla iubita lui) și furia oarbă față de Heechee-ii aceia vulgari și nesimțiți, răspunzători pentru această situație. Astfel s-a încheiat prima oră din ziua aceea lungă, inimaginabil de lungă, din viața lui Stan.

Apoi, dintr-un oarecare motiv pe care tânărul nu-l putea sesiza, lucrurile au început să se îndrepte, chiar foarte repede.

Heechee-ul cu veșmântul brodat cu fir auriu plecase la un moment dat să se ocupe de treburile de care se ocupă căpeteniile Heechee. Acum se întoarse și se apucă să dea ordine în toate direcțiile, pufnind cu importanță. Când se apropie cu pași apăsați de Estrella, Stan se încordă în lanțuri, așteptându-se la o altă porcărie. Însă porcăria nu avu loc. Heechee-ul întinse o mână lată, cu degete rășchirate, și o mângâie pe obraz.

Să fi vrut să o liniștească în modul acela? Cu siguranță, pentru că acum ceilalți Heechee se grăbeau spre ei ca să le scoată lanțurile, în bolboroselile neîncetate ale căpeteniei. Stan nu mai așteptă să vadă despre ce era vorba. Clătinându-se puțin, căci lanțurile îi întrerupseseră circulația, plus că în locul acesta imponderabilitatea era mai mare, întinse mâinile spre Estrella. Se strânseră tare în brațe, așa în pielea goală cum erau, în vreme ce Heechee-ii se holbau la ei cu fascinație blajină.

— Și acum? întrebă Stan aiurea.

Nu se aștepta la un răspuns și nici nu primi vreunul. Sau poate răspunsul se afla în ce s-a întâmplat după aceea. Doi Heechee s-au bulucit în fața celorlalți. Unul avea câteva zdrențe din hainele lor sfâșiate, ca și cum ar fi vrut să-și ceară scuze și să-și explice purtarea; celălalt ținea două tunici Heechee și le făcea semne să le îmbrace.

Dar straiele acelea nu le veneau deloc bine. Siluetele oamenilor sunt mult mai robuste și nu se pot deloc compara cu formele aplatizate ale Heechee-ilor; ceea ce era o tunică largă pe un Heechee pe corpul lui Stan devenea aproape un corset. Pe de altă parte însă, tânărul se simți mai puțin neajutorat când își acoperi goliciunea în fața creaturilor acelora ciudate.

Totuși, nu reușea să-și dea seama ce anume se petrecea. Deși Heechee-ii făceau tot posibilul să le explice. Ciripeau, orăcăiau, gesticulau, încercau din tot sufletul să-i facă să înțeleagă. Dar, în lipsa unei limbi comune, toate străduințele lor erau zadarnice.

— Bine măcar că nu mai suntem răstigniți ca porcii înainte de Crăciun, găsi Estrella un motiv de bucurie, apucându-l strâns pe Stan de mână.

Nu mai erau. Li s-a îngăduit să cutreiere în voie prin încăpere, cu agitații Heechee ținându-se scai după ei și scuzându-se la fiecare pas.

— Mă întreb dacă ne dau voie să ne întoarcem la navă, zise Stan, uitându-se înăuntru.

Acolo, doi Heechee vizionau iar Mesajul, aparent înregistrându-l cu un aparat care semăna de departe cu o cameră de filmat. Un altul îl bătu încurajator pe umăr pe tânărul care stătea chiar în prag.

Stan luă gestul acesta drept încuviințare.

— Hai să vedem ce-o fi, spuse el, luând-o înainte.

Nu îi opri nimeni, însă Estrella icni de uimire când văzu ce se întâmplase cu Cinci-ul lor. Fuseseră luate toate obiectele mobile, iar acum doi Heechee își frământau creierii în fața garniturilor de la toaletă.

Estrella își regăsi glasul:

— Ieșiți afară! le ceru ea, dând din mâini ca să-i înțeleagă ordinul.

Heechee-ii bolborosiră ceva între ei, apoi se supuseră cu şovăială.

Iar asta a schimbat toată situaţia. Toaleta fusese parţial dezmembrată, dar mai funcţiona încă. La fel şi chiuveta. Puţin mai curaţi şi simţindu-se mult mai confortabil, Stan şi Estrella s-au ocupat apoi de celelalte nevoi: le era foame. Însă nu aveau cum să folosească echipamentul de preparare a mâncării, deoarece acesta era deja făcut bucăţi; însă printre lucrurile scoase din Cinci, au descoperit două recipiente cu apă şi un pachet cu biscuiţi, care puteau fi mâncaţi aşa cum erau. Heechee-ii le urmăreau fiecare mişcare cu interes şi îngăduinţă.

Atunci se întoarse căpetenia Heechee, însoţit de vreo zece, douăsprezece ajutoare emoţionate, care cărau un ecran portabil. Unul dintre Heechee atinse ceva şi pe ecran apăru o imagine.

Se uitau acum la un mascul Heechee care le vorbea surescitat şi, firește, ininteligibil. În spatele lui se vedea ceva ce ar fi putut fi interiorul unei nave Heechee, însă una pe care Stan nu o mai văzuse niciodată. Era mult mai spaţioasă decât un Cinci, iar singurul obiect cât de cât cunoscut dinăuntru era una dintre maşinăriile acelea ciudate, în formă de cupolă, care-i aduseseră în Nucleu.

Apoi Heechee-ul de pe ecran făcu un gest. Scena se mări şi mai observară ceva cunoscut.

— Sfântă Măiculiţa Domnului! şopti Estrella. Ăla nu-i Robinette Broadhead?

Ba chiar Broadhead era. Cu un rânjet de la o ureche la cealaltă, întinse mâna Heechee-ului din ecran, iar acela i-o strânse neîndemânatic.

Căpetenia Heechee stătea lângă Stan şi îl bătea entuziasmat pe umăr cu mâna lui răşchirată. Părea un gest de scuze şi, ezitând, Stan îi răspunse totuşi la fel. Umărul Heechee-ului era cald şi ciolănos, iar pe chipul lui lătăreţ şi scofâlcit apăruse o expresie care ar fi putut fi una de bucurie.

— Ei bine, zise Estrella cu un aer surprins, se pare că ne-am împrietenit.

Iar acesta a fost sfârşitul celei de-a doua ore din cea mai lungă zi a lui Stan.

Era bine să fie prieteni cu indivizii aceia; era şi mai bine că avuseseră ocazia să mănânce ceva, să bea nişte apă şi să-şi facă nevoile; dar cel mai bine era că erau *liberi.* Stan se simţea recunoscător pentru toate astea, dar acum nu-şi dorea nimic altceva decât să doarmă puţin. Însă nu prea vedea vreo speranţă. Toţi Heechee-ii, separat sau în grupuri, se încăpăţânau să le spună diverse lucruri pe limba lor repezită şi de neînţeles şi prin limbajul

semnelor, pe care nu îl stăpâneau deloc. Stan şi Estrella tot nu înţelegeau absolut nimic. Însă când de ei se apropie căpetenia Heechee, cu un aer întrebător şi în mână cu instrumental muzical al lui Stan, tânărul pricepu imediat mesajul.

— E o trompetă, le zise el.

O atinse şi repetă cuvântul de câteva ori. Apoi se dădu bătut.

— Staţi aşa, să vă arăt!

Cântă gama, apoi interpretă primele măsuri din „St. Louis Blues", în versiunea lui Cab Calloway[10]. Toţi Heechee-ii se dădură câţiva paşi în spate, după care îi făcură semne frenetice, îndemnându-l să continue.

Dar Stan nu avea nici cea mai mică intenţie. Clătină din cap.

— Suntem *obosiţi,* le spuse el, închizând ochii şi culcându-şi obrazul pe mâinile împreunate. *Somn.* Avem nevoie de *odihnă.*

Interveni şi Estrella. Îi făcu semn Heechee-ului de lângă ea să o urmeze şi îl conduse la intrarea în Cinci ca să-i arate cuşetele goale. După alte bolboroseli stridente, Heechee-ii au dat semne că pricepuseră despre ce era vorba. Doi dintre ei au plecat în fugă, iar căpetenia le-a făcut celor doi tineri semn să îl urmeze. Aşa s-a făcut că Stan şi Estrella au părăsit singurul loc pe care-l cunoscuseră până atunci din numeroasele şi feluritele lumi ale civilizaţiei Heechee; şi l-au urmat pe lider pe un coridor nu prea lung. Stan observă că pereţii păreau a fi fost construiţi din metal Heechee, dar, la fel ca aceia de pe nava uriaşă descoperită de Robinette Broadhead, aveau nervuri trandafirii, nu albastre. Se opriră în faţa unei alte încăperi. Acolo îi aştepta un Heechee care le arătă resturile sacilor lor de dormit, apoi, plin de speranţă, le făcu semn să se uite înăuntru. Pe pardoseală erau două moviliţe, una lângă alta. Paturi? Heechee-ul închise uşa în spatele lor şi Estrella se întinse imediat pe unul dintre ele. Când Stan se grăbi să-i urmeze exemplul, avu senzaţia că se cufundă într-un morman de frunze uscate. Dar nu i se părea deloc incomod, unde mai pui că era plat şi orizontal şi nu mai zbiera nimeni la el.

Plin de recunoştinţă, închise ochii... Dar doar pentru o clipă sau cel puţin aşa i se păru lui.

Îl trezi uşa care se deschisese iarăşi. Era căpetenia Heechee, care bolborosea însufleţit şi-i făcea semne insistente.

— Oof, la naiba! mormăi Stan.

În locul acesta lucrurile se întâmplau cam prea repede; însă cei doi

[10] Cab Calloway (1907-1994) - cântăreţ de jazz şi şef de orchestră (n. tr.).

oameni se ridicară şi porniră după căpetenie. Acum merseră mai mult pe coridorul trandafiriu şi apoi pe unul cu vinişoare aurii în pereţi. Ajunseră într-o cameră asemănătoare cu prima, în care vreo şase Heechee discutau agitaţi şi arătau spre ecluza pneumatică.

— Cred că încearcă să ne spună că vine o altă navă, zise Estrella.

— Mă bucur nespus, mârâi Stan. Totuşi, puteau să ne lase să mai dormim puţin.

Aşteptarea a fost scurtă. Din partea cealaltă a uşii se auzi un scrâşnet slab, de metal pe metal. Unul dintre Heechee, care se uita la nişte culori pe ceva de lângă uşă, mai zăbovi un moment, apoi o deschise. Intrară doi Heechee, vorbindu-le entuziasmaţi celorlalţi Heechee, la fel de entuziasmaţi, care-i întâmpinară. În urma lor îşi făcură apariţia doi oameni.

Oameni!

Stan rămase cu gura căscată şi, de lângă el, Estrella sughiţă surprinsă. Vorbeau şi oamenii aceia, dar se adresau Heechee-ilor. Pe limba Heechee. Apoi unul dintre ei îi observă pe cei doi tineri. Făcu ochii mari şi exclamă, evident nevenindu-i să creadă ce vede.

— Iisuse Hristoase! Cine mama dracului mai sunteţi şi voi?

Individul cu mama dracului se numea Lon Alvarez şi era unul dintre asistenţii personali ai lui Robinette Broadhead. De îndată ce Stan îi spuse numele lor, Alvarez pocni din degete:

— O, Doamne, da! Puştii care au plecat de pe Poartă imediat după descoperire! Sigur, mi-aduc aminte că am auzit de voi. Cred că toată lumea îşi închipuie că aţi murit.

— Iată că nu, spuse Estrella. Murim doar de somn.

Dar pe Stan îl apucară remuşcările. Adică toţi îşi închipuiau că au murit? În cazul ăsta îl vor anunţa pe Tan, iar Tan îi va spune lui Naslan.

— Există vreo modalitate prin care să putem comunica cu Poarta? Dacă da, vreau să trimit un mesaj fără întârziere.

Luat prin surprindere, Lon Alvarez îi aruncă lui Stan o privire bănuitoare.

— Un mesaj către cine?

— Către conducerea Porţii, normal, se răţoi Stan. Aşteaptă veşti de la noi.

Alvarez se uită la Heechee, apoi iar la Stan.

— Nu prea cred că aşteaptă ceva, domnule Avery. Ştii că te afli într-o

gaură neagră, da?

— Gaură *neagra*?

Stan bătu repede din pleoape şi o auzi pe Estrella cum geme.

Individul dădu viguros din cap.

— Exact aşa. Ăsta este Nucleul. O gaură mare şi neagră, în care s-au ascuns Heechee-ii cu foarte multă vreme în urmă. Şi într-o gaură neagră există fenomenul acela care se numeşte dilatare temporală.

Se uită cu atenţie la Stan, vrând să vadă dacă îl înţelege, dar privirea încreţoşată a tânărului exprima contrariul. Alvarez oftă şi începu să-i explice.

— Înseamnă că lucrurile merg cu încetinitorul într-o gaură neagră. În aceasta, dilatarea temporală este cam de patruzeci de mii de zile la una, pricepeţi voi? Adică Afară a trecut foarte mult timp de când sunteţi voi aici. Cât anume? Păi, să facem socoteala. Cam vreo unsprezece ani.

VIII

Aproape dormind pe ei, Stan şi Estrella s-au împleticit până la acele ciudate paturi Heechee. Fără să rostească vreun cuvânt; aveau teribil de multe de discutat, dar acum nu erau nici timpul şi nici locul.

Estrella adormi imediat, însă nu şi Stan. Mintea îi era prea plină de calcule, iar toate rezultatele erau înspăimântătoare. Patruzeci de mii de zile la una, spusese individul! Păi, asta însemna că fiecare minut petrecut aici, în Nucleul Heechee-ilor, reprezenta mai mult de o *lună* în lumea de afară! O oră însemna cinci *ani*! Atunci, o zi ar fi mai mult decât un secol, o săptămână...

Dar oboseala îl răpuse. Căzu într-un somn agitat, cu vise chinuite. Dar când se trezi şi se întinse după Estrella, descoperi că patul ei era gol şi ea dispăruse.

Stan se ridică cu greu în picioare şi plecă în căutarea ei. Era imperios să o găsească cât mai repede. Şi mai presant era celălalt lucru pe care şi-l dorea: să se urce amândoi fără întârziere înapoi în Cinci-ul lor, presupunând că ar mai funcţiona, după toate câte îi făcuseră Heechee-ii, şi să pornească spre casă... înainte ca toţi oamenii care contau pentru ei să moară şi să fie daţi uitării.

Estrella nu se afla pe coridor, deşi se auzeau voci de undeva, multe voci. Nu se afla nici în prima încăpere în care fuseseră, deşi acolo erau mulţi Heechee care păreau ocupaţi cu ceva ce Stan nu reuşea să priceapă. Unuia i

se făcu milă de el şi, sporovăind vesel pe limba lui şi bătându-l des pe umăr, îl conduse către o altă poartă de intrare. Aceasta era cea mai mare din câte văzuse Stan până atunci. Acolo era un furnicar de Heechee, care intrau şi ieşeau dintr-o navă andocată. Călăuza îl duse pe Stan la uşă şi îl împinse uşor înăuntru.

Niciodată nu mai văzuse Stan o navă atât de mare; şi era plină cu oameni şi cu Heechee. Când unul dintre oameni îşi ridică fruntea, tânărul văzu că era Estrella, care stătea de vorbă – da, da, se pare că stătea de vorbă – cu doi Heechee. Ea îi făcu semn să se apropie şi-i arătă un termos cu un lichid maro.

— Cafea, Stan! îi spuse ea încântată. Au o bucătărie nemaipomenită pe nava imigrantă. Vrei şi tu?

— Sigur, zise el, cu un aer absent, holbându-se la Heechee.

Creatura i se părea absolut ridicolă, pentru că avea pe cap un sombrero texan, era îmbrăcat cu un hanorac pe care scria *Bun venit în Houston,* iar în picioare avea cizme de cowboy, din piele roşie cu auriu. Întinse politicos mâna spre Stan.

— Mă bucur mult să vă revăd, domnule Avery, zise el – în limba engleză! I-am făcut cunoştinţă minunatei tale soţii cu Achiever[11], pilotul nostru explorator. Tocmai ce se pregăteşte să plece Afară într-o misiune extrem de importantă şi noi i-am dat ultimele instrucţiuni.

Observând că Stan se holba la el ca prostul, Heechee-ul se scuză:

— A, da, sigur, nu-ţi mai aminteşti de mine, nu-i aşa? Numele meu este Gradient[12]. Eram Portarul de la ecluza pe unde ai intrat împreună cu doamna Pancorbo.

Şi apoi adăugă mândru:

— Am făcut parte din primul echipaj care a plecat Afară imediat ce am văzut ce se întâmplă.

— Mă bucur şi eu să te revăd, şopti abia auzit Stan. Vorbeşti... hm... vorbeşti engleza foarte bine.

Portarul făcu un gest dispreţuitor cu mâna ca de schelet.

— Am petrecut patru ani pe planeta voastră, aşa că am avut timp berechet să o învăţ. Şi m-am întors abia atunci când nava asta a adus nişte oameni de-ai voştri în Nucleu.

Se apropie un alt Heechee care-i bolborosi ceva pe limba lor. Portarul

---

[11] *Achiever* - cel care realizează multe, persoană de succes în lb. engl. (n. tr.).
[12] *Gradient* - mărime variabilă (n. tr.).

răspunse scurt şi apoi oftă.

— Trebuie să mă întorc la treabă. Achiever3 va porni curând şi trebuie să termin instructajul. Sunt nerăbdător să-i văd pe cei dragi. A trecut atât de multă vreme... deşi ei nici n-au habar că am fost plecat!

IX

Mai târziu, când Stan a încercat să-şi amintească ziua aceea foarte lungă, ziua aceea cât patruzeci de mii de zile, toate evenimentele şi revelaţiile ei i se învolburau în minte aidoma albinelor înfuriate atunci când le este atacat stupul. Surprizele erau prea multe şi prea mari. Oamenii de pe nava aceea nu erau nici prizonieri şi nici invadatori. Ci *imigranţi.* Veniseră în Nucleu pentru o vizită de câteva zile sau săptămâni (adică secole!). Apoi aceeaşi navă urma să se întoarcă pe Pământ pentru a-i aduce pe alţii. Uşa – docul plutitor unde ajunseseră ei – era un furnicar de oameni veniţi cu alte nave, iar acum aşteptau navele care să-i ducă pe una dintre planetele Heechee, unde se vor înfăţişa înaintea Heechee-ilor, spre marea lor bucurie. Unii dintre aceşti nou-veniţi erau demnitari din Corporaţia Porţii sau din vreo naţiune a Pământului, hotărâţi să deschidă în Nucleu ambasade ale rasei umane. Alţii erau oameni simpli, dezamăgiţi de traiul lor de pe Pământ şi care profitaseră imediat de şansa de a începe o viaţă nouă în Nucleu.

— La fel ca noi, Stan, îi zise Estrella, în timp ce Stan se străduia să se dezmeticească. La fel ca toată lumea venită pe Poartă. Şi lucrul cel mai minunat este că aici vor avea parte de tot ce îşi doresc. Heechee-ii sunt înnebuniţi după noi. Orice om ajuns aici va avea şansa să ducă o viaţă de rege.

Şi adăugă îngrijorată:

— Bea-ţi cafeaua, dragule. Cred că au pus în ea ceva ca să ne trezească mai repede. O să-ţi facă bine.

Da, puseseră ceva în cafea. Da, avea efect. După al doilea termos, Stan nu mai simţea nici urmă de oboseală, iar mintea-i era mai alertă ca oricând.

— Cum adică „o viaţă de rege"? vru el să înţeleagă.

— Exact cum îţi spun, Stan, îi răspunse ea cu răbdare sau nu prea.

Şi ea era suprastimulată; îi străluceau ochii aşa cum Stan nu-i mai văzuse înainte.

— Ne *primesc cu multă bucurie,* Stan. Vor să *afle* tot ce e de aflat despre

rasa umană. Îi fascinează ideea că noi avem naţiuni şi culturi diferite şi toate alea. Când i-am povestit Portarului despre cirezile de bizoni, m-a rugat să vin pe planeta lui ca să le vorbesc despre ele – se pare că nu a apucat să le vadă în perioada petrecută pe Pământ. Zice că o să ne dea o casă numai pentru noi, o casă *superbă* şi... cred că ei nu ştiu nimic nici despre Istanbul şi nici despre istoria omenirii şi precis că îşi vor dori să afle de la tine...

Dar Stan clătină din cap:

— Nu vom avea vreme, îi spuse el.

Estrella înlemni şi-l privi scrutător:

— De ce să nu avem? îl întrebă ea, fără strop din entuziasmul de mai devreme.

— Pentru că trebuie să fim la bordul navei atunci când va pleca, Estrella. Trebuie să ne întoarcem câtă vreme îşi mai aduce cineva aminte de noi, ca să le dăm veştile. Vom fi primii oameni care s-au întors din Nucleu. Îţi dai seama cât valorează chestia asta? Nu doar bonusul – care sunt convins că va fi *colosal,* dar vom fi şi celebri! Şi bogaţi. Şi vom avea asigurare medicală completă!

Rămase fără energie şi o privi lung pe tânără, încercând să-i citească gândurile.

— Nu înţelegi ce pierdem, Estrella?

Ea îi răspunse dusă pe gânduri:

— Asigurare completă. Vieţi lungi şi bogate. Pe Pământ.

Stan dădu viguros din cap.

— Exact! Şi timpul trece. Trebuie să ne întoarcem!

Estrella îi luă mâna şi şi-o apăsă pe obraz. Apoi îl întrebă simplu:

— De ce?

El o privi fără să înţeleagă.

— Cum adică „de ce”?

— Uite ce e, Stan, îi zise ea pe un ton rezonabil, nu-i nicio grabă, nu? Ce avem noi acolo şi nu am putea avea aici?

— Prieteni... începu Stan.

Dar Estrella clătina deja din cap. Îi sărută palma şi îi spuse:

— Ai calculat cât timp a trecut, dragule? Prietenii noştri sunt bătrâni. Poate au şi murit deja. Ţi-ai dorit să trăieşti mult, foarte mult. Asta este şansa ta.

I se făcu milă de chipul lui chinuit şi îl îmbrăţişă strâns.

— Unde mai pui, stărui ea, că am ajuns până aici. Şi atunci, de ce să nu

vedem şi noi cum arată locul ăsta?

Stan reuşi să-şi găsească cuvintele.

— Cât zici să stăm?

— Nu prea mult, dacă tu nu vrei. O săptămână sau două...

— Estrella, ai înnebunit? Asta înseamnă... cât? O mie de ani pe Pământ! Dacă nu cumva mai mult!

Ea dădu liniştită din cap.

— Poate atunci va fi acolo ceva pentru care să merite să ne întoarcem.

3 LA VÂNĂTOARE DE VÂNĂTORI

I

Înainte ca Estrella şi Stan să fi ajuns în Nucleu (de fapt, cu mult înainte chiar de a se fi născut, dacă e să luăm în calcul proporţia de 40 000 la 1), un astronaut Heechee, pe nume Achiever, se afla deja acolo. Pentru că acolo locuia. Toată viaţa trăise în Nucleu şi nu avea nicio intenţie să plece de acolo vreodată. Achiever ştia că Afară existau o mulţime de lucruri deosebit de interesante. Dar la fel de bine ştia şi cât de periculoase puteau fi lucrurile acelea interesante; şi prin urmare nu-şi dorea să le vadă cu ochii lui, aşa cum nu-şi dorea niciun alt Heechee. (Nu că Achiever s-ar fi considerat un „Heechee". Acela era un cuvânt al oamenilor. Iar în momentul respectiv Achiever nici nu-l auzise; şi atunci când îl va auzi îl va detesta din toate puterile.)

Zborul pentru care se pregătea Achiever nu avea să-l ducă Afară – cu toate că, în mod curios, nava lui era una dintre puţinele din flota Heechee care putea face această călătorie. De asemenea, era şi foarte mare, aşa că i-ar fi lăsat cu gurile căscate pe prospectorii din epoca timpurie a Porţii, dacă ar fi dat cu ochii de ea. În cala ei ar fi încăput cu uşurinţă oricare dintre Unu-rile, Trei-urile şi Cinci-urile pe care zburau acei primi aventurieri.

Exact la încărcătura din cală se referea misiunea lui Achiever. Se pregătea să transporte provizii de bază de la fabricile de pe planeta în jurul căreia orbita la staţia spaţială plutitoare, care se numea Uşa. Mai făcuse drumul acesta deja de vreo treizeci de ori, dacă nu şi de mai multe, fără niciun accident şi fără nicio întârziere serioasă. Acesta era motivul pentru care Achiever tocmai ce fusese promovat. Noua sa titulatură putea fi tradusă aproximativ prin: „Pilotul Care Este Suficient de Capabil şi de Prudent ca să I se Permită şi să I se Ceară să-l Instruiască pe Alţii", iar dovada concretă a noului său statut se afla chiar în faţa lui. O chema

Breeze[13] și era primul student ce-i fusese repartizat pentru a-l pregăti în tehnica pilotajului.

Cu toate că până atunci Achiever nu mai avusese niciun ucenic, știa foarte bine ce se așteaptă de la el.

— Spune-mi, Breeze, i se adresă el cu blândețe, dar pe tonul unuia care are tot dreptul să pună întrebări, ce ai face dacă te-ai apropia de un obiect așa cum este Ușa, iar ecranul ar trece singur de la cadrul strâns la cel panoramic?

Fata nu ezită:

— În primul rând aș verifica polarizarea ecranului și aș corecta-o. Dacă nu merge așa, atunci aș activa ecranul auxiliar. Dacă nici acela nu funcționează, aș abandona andocarea și aș intra pe o orbită stabilă, unde aș demonta ecranul și l-aș repara. Vrei să-ți spun și cum voi reuși să depanez sistemul?

Achiever flutură din încheietura mâini, ceea ce reprezenta echivalentul clătinării din cap a oamenilor.

— Nu încă. Mai întâi vreau să-mi spui de ce nu ai permite pilotului automat să efectueze aterizarea.

— În mod normal, aș face-o, dacă ar fi vorba despre o aterizare pe o planetă, cu condiția să fi trecut de scutul ei de radiații, Achiever. Însă tu ai precizat că este vorba despre o destinație asemănătoare cu Ușa. Orice surplus de viteză ar putea face o breșă în învelișul Ușii, ceea ce ar duce depresurizarea ei. Vrei acum să-ți descriu remedierea defecțiunilor?

Sigur că voia. Îi ascultă cu atenție prezentarea și celelalte răspunsuri la întrebările de natură tehnică pe care i le mai puse. Toate au fost mulțumitoare. Ar fi trebuit să o felicite. Dar nu a făcut-o. Doar i-a spus:

— Acum haide să ducem încărcătura la bord.

Cam la vremea aceea, copilul de sex feminin, care va purta numele Estrella, se năștea la ferma părinților ei din New Mexico. Atunci când Breeze activă manipulatoarele, iar încărcătura începu să fie transportată în navă, copilul de sex masculin, care va purta numele Stanley, se năștea în clinica ambasadei americane de la Ankara; și tot atunci, un tânăr pe nume Robinette Broadhead își frământa creierii, întrebându-se cu jale dacă exista vreo modalitate prin care ar putea scăpa de viața de chin și trudă din minele de hrană din Wyoming.

Aceste persoane erau oameni. Bineînțeles că Achiever încă nu auzise de

---

[13] „Adiere”, în lb. engl., în orig. (n. tr.).

niciuna dintre ele.

Nici nu se terminase încărcarea când Achiever își dădu seama că o plăcea pe Breeze – nu era vorba de atracție sexuală, ci o plăcea pur și simplu pentru că era inteligentă, silitoare și ambițioasă.

O atitudine care ar fi părut curioasă oricărui mascul tânăr din rasa umană aflat în preajma unei femele drăguțe din aceeași rasă, însă lui Achiever nu i se părea nimic ieșit din comun. Abia dacă observase umerii lați ai lui Breeze și talia ei zveltă, puful ei cenușiu și moale de pe gât, bine periat, așa cum cerea buna cuviință. Toate lucrurile acestea erau perfect adevărate, dar la fel de adevărat era și faptul că organele genitale ale lui Breeze nu ajunseseră încă în stadiul de împerechere. Aceasta fiind situația, trăsăturile ei plăcute nici nu prea contau.

Este cunoscut faptul că Heechee se asemănau destul de mult cu oamenii în această privință, recurgând uneori la tot soiul de practici sexuale pe care alte rase le-ar fi putut considera „perverse".

Însă nu prea perverse. Foarte puțini masculi Heechee erau suficient de depravați ca să-și dorească să întrețină relații sexuale cu o femeie care nu era în perioada de rut.

Achiever îi arătă lui Breeze locul de lângă el.

— Poți să te cocoți aici, îi zise el în Limbajul Acțiunii.

Adăugă apoi, de data asta mai puțin formal și folosind Limbajul Sentimentelor:

— Cred că ar fi bine ca eu să conduc nava, dar probabil că, mai târziu, am să te las pe tine la comandă.

— Îți mulțumesc, Achiever, zise ea cu recunoștință și privindu-i cu atenție mișcările – deși adevărul era că mai pusese de multe ori mâna pe comenzile unei nave în timpul pregătirilor anterioare.

Așa cum foarte bine știa și el.

Achiever apucă mânșa moletată cu degetele-i rășchirate. Imediat s-a aprins o lumină colorată ce ar fi uluit orice ființă omenească – și care într-adevăr uluise mii de oameni în zilele de demult ale Porții, când fiecare nou prospector trebuia să înțeleagă faptul că setările acelea bizare ar putea reprezenta diferența dintre viață și moarte.

Achiever stabili rapid cursul, cu îndemânarea adusă de experiența îndelungată. Apoi se opri și întrebă:

— Ce părere ai despre temperatură, umiditate, amestecul de gaze din aerul de respirat, toți parametrii ăștia? De obicei, eu las setările

prestabilite, dar poate tu ai vreo preferinţă?

— Setările prestabilite sunt bune, îl asigură ea. Şi eu fac la fel. Uneori chiar mă întreb de ce ne batem capul cu toate setările astea.

Achiever scoase un fel de pufnet, pe jumătate de înţelegere şi pe jumătate de reproş în glumă.

— Da. Bună întrebare. Dar într-o bună zi o să ai cu tine un pasager cu o problemă de sănătate sau o încărcătură ce s-ar putea deteriora dacă setările sunt greşite. Şi atunci ai să înţelegi la ce folosesc.

Fâstâcită, Breeze îl urmări tăcută cum strânge manşa de lansare. Toate angrenajele auxiliare reveniră la setările prestabilite şi nava decolă.

Spre deosebire de cele mai mari nave din flota Heechee, în cea a lui Achiever nu mai era nevoie ca pilotul să rămână cu mâna pe comenzi după lansare. Aşa că el se relaxă şi se uită la protejata lui.

— N-am avut cum să nu observ, începu el cu blândeţe, că te-a interesat caracteristica specială a acestei nave.

Şi arătă la tija strâmbă din cristal care se înălţa în mijlocul cabinei de comandă.

— Am fost foarte atentă la ce mă învăţai, Achiever!

— Firește că ai fost atentă, zise el, dar tot ai observat-o, am dreptate? Probabil că ai crezut că este un dispozitiv de penetrare a scuturilor de radiaţii ale planetelor?

— Nu prea seamănă, Achiever.

— Nu, încuviinţă el. Nu seamănă. Probabil că n-ai mai văzut aşa ceva. Este un disruptor de ordine.

Se aştepta la un fel de reacţie. Şi aceasta veni după câteva momente.

— Aha! exclamă Breeze.

Şi încă o dată:

— Aha!

— Da, spuse el cu ridicarea din umeri care pentru Heechee era sinonim cu gestul pe care oamenii îl făceau din cap pentru a arăta înţelegere. Acesta este instrumentul folosit de strămoşii noştri ca să străpungă sistemele aliniate.

(Adică, în termeni omeneşti, găurile negre. Însă Heechee-ii nu le considerau găuri negre. Şi, la drept vorbind, până şi oamenii ar trebui să admită că acele găuri numai negre nu erau, cu toate radiaţiile produse de materia aflată sub influenţa gravitaţiei.)

— Dar să nu te alarmezi, adăugă el. Noi nu o să-l folosim în scopul acela. Însă mi se pare interesant că tot mai funcţionează, după atâta vreme.

Breeze se uita acum cu foarte mare atenţie la tija din cristal.

— Pe niciuna dintre navele pe care am învăţat să pilotez nu era aşa ceva, spuse ea, temătoare parcă.

— Normal că nu era. Nu avem nevoie de astfel de instrumente, pentru că aici, în Nucleu, nu există sisteme aliniate – firește, cu excepţia Nucleului însuşi. N-a fost adus niciunul din galaxia exterioară la momentul Retragerii. Şi din motivul acesta navele noastre noi nu au fost prevăzute cu aşa ceva. Mai puţin cele câteva care patrulează din când în când prin galaxia exterioară. Dar, vezi tu, nava mea este destul de veche. Evident, este în stare excelentă, altminteri nu ar fi primit misiunea extrem de importantă de a aproviziona Uşa. Şi totuşi, a fost construită înainte ca strămoşii noştri să migreze aici. Multă istorie există la bordul acestei nave, Breeze. Se prea poate ca în tinereţile ei să fi folosit disruptorul acesta ca să penetreze multe Schwarzschild.

Bineînţeles că nu folosise termenul „Schwarzschild”, prin care oamenii denumeau membrana de captare a luminii din jurul găurilor negre. Şi Achiever continuă:

— A penetrat multe bariere Schwarzschild în zilele de dinainte de Retragere. Sistemul a rămas intact, aşa cum îl vezi tu acum, pentru simplul motiv că nu aveau niciun motiv să-l demonteze. În orice caz, mă bucur că este instalat pe nava mea. Toţi cei se pregătesc să ajungă piloţi ar trebui să înveţe cum funcţionează acest model de disruptor de ordine, în eventualitatea în care ar veni un moment când să fie de folos.

O privi aprobator. Breeze nu mai dădea semne de nervozitate, cu toate că oricare Heechee încă se mai speria doar la ideea de a străpunge perimetrul de securitate al găurii negre în care locuiau. Achiever adăugă pe un ton mai practic:

— Acum haide să mai verificăm o dată încărcătura.

Breeze consimţi cu o ridicare din umeri şi activă programul de vizualizare. Primele iconuri apărute reprezentau rezervoare cu gaze atmosferice în stare lichidă – completare a stocului de aer al Uşii; în principiu, staţia era ermetică, însă se puteau ivi pierderi. Alte iconuri reprezentau bunuri ale personalului permanent de pe Uşă, altele erau cele ale rezervelor de apă şi combustibil. Breeze raportă:

— Totul este în regulă, Achiever. Mai vrei să verific ceva?

Achiever îşi atinse buzele subţiri cu vârfurile degetelor – gest sinonim cu un căscat.

— Nu cred, nu acum. Dar, pentru că nu suntem decât doi, propun ca

unul dintre noi să rămână în permanenţă în cabina de comandă.

Breeze păru nedumerită:

— Crezi că e necesar, Achiever?

— Necesar? Poate că nu, dar aşa vreau eu.

Se bucură să vadă că Breeze nu mai avea întrebări; era prima lui elevă, dar deja îşi dădea seama că nu îl va face de râs. Şi continuă:

— Încep eu. Poate tu vrei să te culci sau să mănânci ceva – să ştii că instalaţia noastră de producere a alimentelor este destul de bună. Ori poate vrei să profiţi de biblioteca navei. Am ales personal evantaiele din bibliotecă şi cred că atmosfera ţi se va părea numai bună pentru o lectură plăcută. Ce preferi să faci?

Breeze se gândi o clipă, apoi zise:

— Cel mai mult mi-ar plăcea să stau aici un timp şi să observ ce faci, Achiever. Cum să învăţ altfel?

Nici că ar fi putut să aleagă un răspuns mai bun. Iarăşi Achiever se simţi plăcut impresionat de eleva lui şi impresionat rămase până la sfârşitul turei lui. Fireşte că tânăra Heechee nu avea prea multe de observat. Nava se pilota singură. Însă, chiar atunci când citea sau mânca sau discuta cu eleva lui, Achiever stătea cu un ochi la ecran, doar pentru orice eventualitate. Impresia lui Breeze despre profesorul ei îi depăşea orice aşteptări.

Mai târziu, când îi veni lui rândul să se odihnească, Achiever se băgă în mormanul cu ierburi pentru dormit; însă evident că nu erau ierburi adevărate, pentru că vegetaţia naturală ar fi degajat polen, iar polenul ar fi poluat nava. Culcuşurile acelea fuseseră produse luându-se ca model ierburile pe care străbunii rasei Heechee le culegeau şi le înfăşurau în jurul corpului ori de câte ori aveau vreo clipă de odihnă. Însă Achiever nu-şi acoperi şi chipul cu ierburile acelea artificiale. Voia să stea cu ochii la Breeze. Se descurca foarte bine, îşi spuse el cu satisfacţie.

Şi păstră impresia aceasta pe parcursul următoarelor două schimburi.

De-abia când au ajuns aproape de destinaţie, s-a întâmplat ceva ce i-a produs îngrijorare. El dormea deja în sacul de dormit când se auzi ţârâitul soneriei de la dispozitivul pentru mesaje urgente.

Mă rog... ca să spunem drept, nu era o sonerie şi nici nu ţârâia. Mârâia. Nu contează. Sunetul acesta însemna că era o problemă pe undeva. Achiever nu o mai auzise niciodată sunând şi reuşi să iasă din sacul de dormit chiar înainte să înceteze. Chiar şi aşa, Breeze i-o luase înainte. Becul verde al circuitului de comunicare începuse să pâlpâie foarte repede

şi foarte înfricoşător, la fel cum pâlpâiau în momentul acesta luminile tuturor sistemelor de comunicaţie din Nucleu.

Breeze se holba la mesajul de pe ecran cu o expresie de stupefacţie amestecată cu oroare.

— Ce este? vru să ştie Achiever.

Îşi întoarse spre el ochii bulbucaţi de uimire. Achiever observă că i se chirceau toţi muşchii sub piele.

— Au venit nişte vizitatori, spuse ea. Acum sunt la Uşă, dar nu sunt din neamul Heechee. Sunt nişte vizitatori veniţi de Afară şi nu sunt ca noi: aparţin unei alte specii.

II

Achiever nu s-a mai dus la culcare. Şi nici Breeze. Şi nici vreun alt Heechee de pe sutele de planete locuite dintre miile de sori captivi ai Nucleului. *Vizitatori*? De *Afară*? Nu, Heechee-ii nu-şi vor mai putea găsi odihna după aflarea acestei veşti. În schimb toţi au fost cuprinşi de un sentiment asemănător cu teroarea. Când pe ecrane apărură imaginile cu respectivii intruşi, teroarea aceea se amestecă repede cu o repulsie greu de suportat. Heechee-ilor le venea să vomite numai dacă se uitau la creaturile necunoscute. Erau ca nişte imitaţii caricaturale ale lor, însă umflate şi cu părul lung, absolut respingătoare.

Restul zborului lui Breeze şi Achiever a fost scurt. La aterizare au aflat că situaţia se înrăutăţise şi mai mult. Camarazii lor staţionaţi la uşă erau într-o stare de confuzie totală, iar veştile veneau din minut în minut. Mai venise încă o navă din Afară! Acum două nave străine erau la Uşă. Ba nu, trei! Iar la bordul uneia dintre ele nu se aflau doar „oameni", cum îşi spuneau creaturile acelea bizare, ci şi doi Heechee care fuseseră Afară pe o navă de recunoaştere.

Babilonia rezultată era cu totul necaracteristică neamului Heechee. Nu era nimeni la platforma de andocare ca să descarce încărcătura de pe nava lui Achiever. Ba mai rău, dispecerul nu lăsase instrucţiuni cu privire la zborul lor de întoarcere. Drept urmare, Achiever a lăsat-o pe Breeze să păzească nava şi a pornit în căutarea lui. Însă nu l-a găsit în birou – şi nimeni nu-i putea spune unde s-ar fi putut afla, căci cine mai ştia de altul în tot balamucul acela? Chiar balamuc era, nu vă mint! Dispăruse calmul metodic care caracteriza de obicei activităţile desfăşurate în avanpost (şi care definise tranzacţiile neamului Heechee de la începutul timpurilor şi până în momentul acesta), fusese distrus de vestea care luase prin

surprindere întreaga rasă Heechee. Veştile de orice fel venite de Afară erau extrem de rare. Însă aceasta era de-a dreptul *terifiantă*!

Şi totuşi, îşi spuse Achiever pe când încerca să-şi facă drum prin gloata haotică, poate că nu ar fi trebuit să fie chiar atât de surprinşi. În fond, ştiau că, într-o bună zi, îşi va face apariţia cineva de Afară. Ştiai asta la fel cum ştiai că ai să mori la un moment dat şi ai să îngroşi rândurile Minţilor Colective. Sau că, la un moment dat, ar putea deveni instabilă steaua aceea greoaie, de tip F, adusă de Heechee în Nucleu, producând pagube inestimabile pe o rază foarte mare în jurul ei. Dar în niciun caz nu te-ai fi putut aştepta la una ca asta. Nu, nu, în niciun caz!

Acum, sigur că veştile ar fi putut fi mult, mult mai rele. Erau hidoase creaturile acestea de Afară, apărute din senin în lumea Heechee-ilor. Aveau trupurile umflate şi feţele moi. Scârboase. Dar în niciun caz nu erau, nu semănau câtuşi de puţin, cu cei numiţi „Asasinii" sau „Duşmanul", creaturile acelea puternice, fără trup, care decimaseră populaţia galaxiei înainte de Retragere. Străinii aceştia noi erau dezgustători, sigur că da, dar măcar nu aveau gânduri de distrugere.

Achiever încercă pe cât posibil să se calmeze. Şi avea o metodă infailibilă. Venise vremea să o folosească.

Găsi un cotlon unde să se poată ascunde şi ceru ajutorul Minţii Stocate în păstaia dintre picioarele lui slăbănoage şi răşchirate.

— Minte Ancestrală, spuse el, încercând să-şi ascundă zbuciumul din glas, te rog, trezeşte-te şi ajută-mă. Cine sunt creaturile astea?

Mintea Stocată nu-i răspunse imediat, iar când o făcu, ea (căci era o „Ea") îi spuse pe un ton iritat:

— Aşteaptă o clipă, Achiever!

Achiever nu-şi punea prea mari speranţe în răspunsurile acestei Minţi Ancestrale. De prea multă vreme era ea stocată şi Achiever era de părere că asta cam începuse să se vadă. Răspunsul veni după câteva secunde foarte lungi.

— Scuze, Achiever, zise vocea obosită a Minţit Ancestrale. M-ai trezit din somn. Acum mă consult cu celelalte Minţi Stocate cu privire la întrebarea ta...

Apoi, cu un soi de sughiţ, îşi schimbă brusc tonul.

— Achiever! exclamă vocea. Chiar de Afară au venit! Problema asta a produs multă tulburare printre Minţile Stocate! Încerc să găsesc un consens.

Vocea părea uluită, ba mai mult: părea îngrijorată. Fapt extrem de ciudat, pentru că Minţile Stocate nu erau niciodată uluite şi cu atât mai puţin îngrijorate, din moment ce nu mai aveau nicio grijă pe lume.

Când vorbi iarăşi, părea mai puţin îngrijorată, dar la fel de uluită.

— Treaba e destul de neclară, Achiever, îi spuse ea. Aceşti străini noi par a fi nişte descendenţi îndepărtaţi ai unor fiinţe înzestrate cu gândire şi sentimente care au trăit în vremurile de dinainte de Retragere. Se spune că ar putea fi chiar descendenţii rasei acelor bipezi păroşi pe a căror planetă micuţă a nimerit una din navele noastre de recunoaştere înainte de Retragere.

— Dar nu sunt chiar atât de păroşi, obiectă Achiever.

— Vremea scursă pentru ei a fost foarte lungă. Afară. Au evoluat. Acum par cât de cât civilizaţi.

Tonul se schimbă din nou:

— Achiever, nu ar fi mai bine să-ţi ajuţi camarazii, în loc să pierzi timpul punând întrebări fără rost?

Achiever acceptă dojana şi întrerupse legătura. Dar nu se putea abţine să nu se gândească la străinii aceia în vreme ce continuă să-l caute pe dispecer. Civilizaţi? Da, îşi spuse el, le-ai putea zice civilizaţi. De fapt, păreau chiar destul de evoluaţi din punct de vedere tehnologic de vreme ce au putut efectua o călătorie interplanetară fără niciun alt ajutor...

Nu, nu chiar, se corectă el. Nu au făcut-o chiar fără vreun alt ajutor. Se spunea că primele lor nave fuseseră categoric nave de-ale lor, cu siguranţă dintre cele câteva pe care Heechee-ii le lăsaseră cândva în urmă.

Iar gândul acesta îl făcu pe Achiever să se întrebe. Oare nu cumva fusese o greşeală? Oare nu cumva ar fi fost mai bine să-i lase pe primitivii aceia să-şi inventeze propriile lor mijloace de transport?

Lui Achiever îi displăceau gândurile astea. Mai avea puţin şi acuza Minţile Ancestrale de comiterea unei greşeli. Iar asta nu doar că era nedrept, dar, aşa cum învăţase el, de-a dreptul imposibil. Minţile Colective nu se înşelau niciodată.

Achiever răsuflă uşurat când în sfârşit îl văzu pe dispecer, care tocmai încerca să iasă dintr-un grup de indivizi care îl asaltau cu problemele lor. Trei subalterni se ţineau scai de el, cerându-i răspunsuri la întrebările ce nu mai suportau amânare. Dispecerul îl observă pe Achiever şi se descotorosi de ei.

— Tu! exclamă el. Nava ta se află la al treilea doc de chihlimbar. Acum este descărcată şi pregătită pentru expediţie.

Expediție? Achiever căscă gura să-l întrebe pe dispecer despre ce expediție era vorba, dar individul nu se lăsă întrerupt.

— Ai grijă să se termine descărcarea cât mai urgent și să ți se încarce proviziile la bord. Ai copilot care să te înlocuiască dacă va fi cazul, da? În regulă. Imediat ce nava e gata, trebuie să aștepți un pasager care are propriile echipamente ce vor necesita depozitare la bord. Când se termină și treaba asta, vă veți lansa fără întârziere.

— Da, sigur, spuse Achiever, simțind cum de nerăbdare i se strâng ghem mușchii abdominali. Dar încotro pornim?

Dispecerul îi aruncă o privire nedumerită, apoi scutură din cap.

— Unde crezi tu că te trimitem? Bineînțeles că Afară. Altfel de ce am fi ales tocmai nava ta?

Porniră cu viteză, direct în sus, ieșind din Nucleu prin norul strălucitor de silicați din jurul lui. Nava se cutremura puternic, zgâlțâindu-i în centurile de siguranță. Iar din tija strâmbă de cristal răbufneau scântei care nu ardeau, nu durau, nu făceau absolut nimic. Nu erau decât dovada clară a faptului că *mergeau Afară.* Experiența aceasta era cu totul nouă pentru Achiever. Dinspre Breeze se auzi un sunet înfundat, ca un scâncet, confirmându-i că și pe ea o dureau toate de la impactul violent cu centurile de siguranță. Chipul ei era întunecat... dar nu de teamă, nu... ci de îngrijorare... o îngrijorare cumplită. Și după ce ultimele scântei au bolborosit și s-au stins, după ce zgâlțâiala a încetat, după ce toți trei au început să se holbeze la ecran, Breeze fu prima care a deschis gura:

— Cât de... ce multe stele sunt, șopti ea.

Avea dreptate: erau nenumărate stele în spațiu, atât de multe că păreau a se contopi într-un nor imens și strălucitor. Până și pasagerul era fascinat de ce vedea pe ecranul lui.

— Nu mă așteptam să mai văd vreodată acest spectacol, șopti el mai mult pentru sine decât pentru piloți.

Achiever se întoarse ca să se uite la el. Burnish (așa îl chema pe pasager) era bătrân. Achiever nu mai văzuse pe nimeni așa de bătrân. Puful moale de pe creștet nu mai era cenușiu, ci se făcuse un fel de alb murdar. Dar nu era câtuși de puțin plăpând. Îi susținu privirea lui Achiever, apoi bătu din palme.

— Poate vrei să vezi cu ochii tăi, îi propuse el. Îți arăt imediat.

Îi făcu semn lui Achiever să îl lase pe locul înalt al pilotului.

Cu mare grijă, setă manșa într-o poziție nouă. Și atunci ecranul se coloră

brusc. Mai întâi apărură niște bule portocalii care marcau direcția, cu cârlige și săgeți pentru valorile de navigație. Burnish întinse o mână noduroasă.

— Vom merge pe direcția asta setată de mine până când ne vom îndepărta suficient de mult de Nucleu, le spuse el. Atunci veți vedea și voi că stelele vor fi mult mai rare și le veți putea observa în mod direct. Aveți întrebări?

La Breeze se uita bătrânul, însă îi răspunse Achiever.

— Da, eu am o întrebare, zise el. Am ajuns deja Afară. Nu crezi că ar trebui să ne spui mai multe?

Bătrânul îl măsură îndelung, cu atenție, strâmbând din buze. În cele din urmă ajunse la o concluzie.

— Bineînțeles, zise el. Este dreptul vostru să știți. Am ajuns în galaxia de Afară pentru că întreprindem o acțiune de căutare de importanță capitală pentru rasa noastră. Pentru toate creaturile inteligente din univers, aș putea spune. Ce căutăm noi acum este locul unde se află în prezent Dușmanul.

III

Mâncau atunci când li se făcea foame. Dormeau atunci când li se făcea somn – ambii piloți în același timp, fiecare în cușeta lui, în ciuda faptului că Achiever și-ar fi dorit să fie cineva în permanență la comenzi. Iar Burnish nu-și mai făcu apariția.

Ceea ce le oferi suficient timp să analizeze sensul spuselor lui și să mediteze la eventualele consecințe.

Nimeni nu i-ar fi luat-o în nume de rău lui Achiever dacă ar fi aflat că îl îngrozea ideea de a porni în căutarea acelor creaturi numite „Asasini” sau uneori doar „Dușmanul”. El era tot atât de curajos ca oricare Heechee din Nucleu – cu alte cuvinte: nici prea-prea, nici foarte-foarte, exceptând acele extrem de rare momente când curajul era absolut necesar.

Iar acum se părea că venise unul din acele momente. Dacă într-adevăr aveau să localizeze Dușmanul, acea întrupare a răului fără chip și fără formă care bântuia coșmarurile fiecărui Heechee, atunci Achiever va fi nevoit să dea dovadă de destul de mult curaj. De asemenea, va trebui să afle mai multe informații despre natura acestei orori căreia încercau să-i dea de urmă. Din moment ce nu-l mai putea întreba pe Burnish, căută să se documenteze din alte surse. Se duse la biblioteca navei și scoase de pe rafturi mai multe evantaie din cristal – echivalentul cărților și bazelor de

date pentru neamul Heechee. Le introduse pe rând în aparatul de citit şi căută mai întâi menţiuni despre acele rase inteligente din galaxie, despre care exploratorii Heechee au aflat că dispăruseră într-o manieră violentă şi neaşteptată. Descoperire care a dus apoi la identificarea cauzei acestor dispariţii şi, scurtă vreme după aceea, la Retragerea Heechee-ilor în Nucleu.

În zadar a scanat Achiever toate documentele pe tema aceasta, căci nu a reuşit să găsească răspunsuri la întrebările care îl frământau. Aşa că apelă tot la Mintea Stocată în păstaia dintre picioarele lui slăbănoage şi răşchirate. Lovi uşor în medalionul păstăii şi spuse cu glas tare, ca şi cum ar fi vorbit singur, dar ştiind că Mintea îl va auzi:

— Minte Ancestrală, nu există nicăieri şi alte informaţii despre rasa asta?

Mintea nu-i răspunse imediat. Iar când o făcu păru la fel iritată pentru că o deranjase.

— Aşteaptă o clipă, Achiever!

Şi apoi:

— Fişierul pe care tocmai l-ai accesat se referă la rasa amfibienilor asemănători cu şopârlele, care au reuşit să trimită în spaţiu rachete cu pilot, înainte ca întreaga lor populaţie să fie exterminată peste noapte. Despre aceste creaturi vrei tu să găseşti mai multe informaţii?

— Exact! răspunse Achiever.

— Nu există, zise sec Mintea Stocată şi amuţi.

Posomorât, Achiever se uită la ceas. Venise vremea când ar fi trebuit să doarmă. Şi Burnish tot nu-şi făcuse apariţia. Se întinse în cuşetă, spunându-şi morocănos că probabil va avea insomnie sau, dacă totuşi va reuşi să adoarmă, că va visa urât.

Dar nu a fost cazul. L-a luat imediat somnul şi, dacă a avut vreun vis, nu şi l-a mai amintit după aceea.

Când s-a trezit, Achiever a făcut ce face oricare Heechee după somn: şi-a scos păstaia cu Mintea Ancestrală ca să-şi golească măruntaiele; a pus-o la loc când a terminat şi s-a curăţat; şi-a pus o haină curată şi a aruncat-o pe cea purtată în maşina de spălat; a tăiat câţiva lăstari din planta agăţătoare care creştea deasupra uşii şi i-a mestecat câteva secunde, ungându-şi bine dinţii; a comandat un mic dejun de la aparatul de mâncare. Compoziţia şi gustul micului dejun erau trecute drept preferatele lui în baza de date a aparatului, aşa că a mâncat cu tot atâta poftă ca în zilele normale. De fapt, niciunul dintre gesturile lui nu a sugerat că ziua aceasta ar fi fost una

deosebită.

Lui Achiever nu-i trecuse brusc teama. Pur şi simplu intrase într-o stare de acceptare a situaţiei. De vreme ce nu putea scăpa de frică, alesese să adopte cea mai bună atitudine; se hotărâse să încerce să se împace cu situaţia şi să-şi vadă mai departe de viaţă.

Când intră în cabina de comandă, o văzu pe Breeze cocoţată pe locul pilotului, cu două evantaie de lectură în mâini şi privind ursuză la ecran. O salută în Limbajul Sentimentelor, apoi adăugă:

— Nu-i aşa că despre Duşman ai citit?

Se uită aproape furioasă la el.

— Normal că am citit, îi zise. Dar nu-s prea multe de aflat, nu? Au exterminat rasele senzitive; strămoşii noştri credeau că ne-ar fi distrus şi pe noi, aşa că ne-am ascuns în Nucleu ca să nu ne găsească. Ce ar mai fi de ştiut?

— Nu prea multe, recunoscu Achiever.

— Asta zic şi eu. Aşa că m-am gândit să fac ceva mai util şi am verificat traseul pe care ni l-a dat Burnish, ca măcar să-mi fac o idee despre locul spre care ne îndreptăm.

De uluire, Achiever simţi cum i se ridică blana deasă de la ceafă. Firește! Evident că acesta era cel mai logic lucru şi care lui de ce nu-i trecuse prin cap?

— Ce ai descoperit? o întrebă el.

Ridică nervoasă din muşchii abdominali şi atinse consola de comenzi. Imediat pe ecran apăru imaginea tridimensională a unei părţi din galaxie.

— Uită-te şi tu, spuse ea. Eu nu pricep nimic.

Achiever studie imaginea. Era un model la scară redusă, care nu prezenta aproape niciun detaliu. Nu se vedea decât şirul strălucitor de bule portocalii care marcau traseul, foarte asemănătoare cu nişte mărgeluţe de jucărie. Porneau din mulţimea de stele aflate în centrul galaxiei. Primul sfert nu era deloc deosebit: doar o linie care începea din acel centru dens. Apoi făcea trei sau patru bucle în jurul zecilor de braţe sinuoase ale galaxiei şi prin spaţiile relativ pustii dintre ele şi se termina pe unul dintre acestea.

— Dacă linia asta reprezintă traiectoria noastră, spuse încet Achiever, atunci mi se pare că ocolim cam mult ca să ajungem la destinaţie.

O voce îl aprobă din spate.

— Aşa şi este, Achiever. Care crezi tu că este motivul?

Cei doi piloţi se întoarseră şi-l văzură pe Burnish în pragul cabinei de

comandă. Bătrânul părea odihnit şi în largul său.

— Ei, Achiever? Ce zici? Sau tu, Breeze?

— Căutăm ceva care să ne ducă la Duşman, spuse Breeze, luând-o înaintea lui Achiever, care avea de gând să dea acelaşi răspuns.

— Sper însă că nu ne va duce şi la o confruntare, zise mucalit Burnish, dar, ai dreptate, cam ăsta-i planul. În orice caz, înainte de a ne începe cu adevărat misiunea, trebuie să ajungem departe de Nucleu. Unde se află creaturile vii. Pentru că viaţa se poate dezvolta doar acolo unde stelele sunt mult depărtate una de alta, Breeze. Niciun organism nu poate exista în centrul galaxiei. Radiaţiile sunt mult prea puternice pentru a permite apariţia formelor de viaţă organică.

Breeze îl privi nedumerită.

— Habar n-aveam că Duşmanul e o formă de viaţă organică.

— Nici nu este. Dar este prada lui.

Bătrânul se uită la Achiever, care tocmai ce se îndreptase de mijloc, cu o expresie derutată pe faţa lui lătăreaţă.

— Ai o problemă? îl întrebă Burnish.

— Nu. Adică, da. Nu cumva exploratorii au descoperit că Duşmanul se ascunsese într-un fel de sistem aliniat situat în afara galaxiei?

— Ba da. Iar eu m-am numărat printre exploratorii aceia. Am descoperit că Duşmanul se afla într-un mănunchi de asemenea sisteme aflate chiar în afara haloului galactic.

— Şi ce anume căutăm noi acum? reveni Achiever la întrebarea iniţială.

— Căutăm un semn care să ne spună că Duşmanul tot acolo este, spuse grav Burnish.

Căzu câteva clipe pe gânduri; apoi muşchii abdomenului său se văluriră într-un gest sinonim cu ridicarea din umeri.

— Veniţi amândoi în cabina mea. Vreau să vă arăt ce am făcut până acum.

Bucăţile mici de aparate neidentificabile aduse de Burnish la bordul navei fuseseră asamblate în instrumente mari, la fel de imposibil de identificat. Lângă perete se vedea un morman de cutii cu fosforescenţă albastră; cea de deasupra avea un ecran identic cu cel din modulul de comandă, însă acesta era gol. Lângă un alt perete se afla o colivie din argint strălucitor şi înăuntrul ei era un diamant colţuros. Burnish atinse o rotiţă striată şi ecranul se aprinse, arătându-le un câmp cenuşiu, acoperit cu pietriş.

— Aș avea nevoie de ceva ajutor, spuse el, așa că mă gândesc că ar fi bine să vă învăț cum se face. Priviți.

Mișcă rotița până când cenușiul dispăru de pe ecran și acum în fața lor se afla aceeași scenă din afara centrului galaxiei. Ba nu, se corectă Achiever, nu chiar aceeași. Ecranul acesta îngusta câmpul și mărea imaginea. Acum se putea vedea fiecare stea în parte.

— Știți voi, le zise Burnish pe un ton didactic, că fiecare navă de mare viteză, așa ca a noastră, lasă în urma ei niște unde în spațiu?

— Da, am învățat asta, spuse Achiever.

Breeze dădu și ea din cap.

— Atunci haideți să vedeți cum arată undele astea.

Bătrânul mai făcu niște reglaje. Imaginea se mări și mai mult, în vreme ce stelele se estompară ușor. Breeze scăpă un mic strigăt, atrăgându-i atenția lui Achiever. Da, pe ecran se vedeau acum niște grămăjoare luminoase, ca de paie trandafirii printre stele. Semănau foarte mult cu cele pe care oamenii de știință le-ar fi numit diagrame Feynman. Însă, din moment ce nimeni de pe navă nu auzise nici de Richard Feynman[14] și nici de prezentările lui grafice ale calculului probabilităților, cei trei se mulțumiră să le spună doar „reprezentări ale eventualelor poziții".

— Astea sunt amprentele unor călătorii cu viteze superluminice, continuă Burnish. Navele noastre lasă anumite urme recognoscibile, exact ca acestea la care vă uitați voi acum. Astea sunt undele făcute de trecerea prin spațiu a navelor noastre. Dar numai și numai a navelor noastre. Urmele navelor conduse de Asasini sunt cu totul altele.

Dar se corectă imediat:

— Ar fi cu totul altele dacă Asasinii ar avea nave, căci deocamdată nu se cunoaște ce mijloace folosesc ca să călătorească prin spațiu. Însă să știți că există asemenea urme artificiale. Sau, mai bine spus, au existat, deoarece au fost descoperite și identificate în perioada Retragerii. Pe unele le-am descoperit chiar eu. Unele dintre ele se șterg în mii de ani. Pe acestea le căutăm noi.

— Pricep, spuse Achiever.

Dar se corectă și el:

— Este ceva ce nu am înțeles. Vorbești despre mii de ani, însă noi stăm în Nucleu de mult mai multă vreme. Nu este posibil să se fi șters deja?

— O, sper că nu, răspunse mohorât Burnish. Pentru că, dacă urmele

---

[14] Richard Feynman (1918-1988) - fizician american (n. tr.).

astea au dispărut, va trebui să mergem în nişte locuri pe care nu ne dorim să le vizităm.

IV

Imaginile de pe ecran s-au rărit odată cu trecerea zilelor. Ceaţa tulbure şi albicioasă s-a transformat într-o burniţă de stele – albe şi aurii, albastru-incandescent şi roşu-mocnit. Le era imposibil să le separe unele de altele şi nici nu-şi puteau da seama care dintre ele aveau planete, deşi niciuna dintre lumile de pe orbite pe care le detectase Achiever nu părea a fi locuită.

— Planetele sunt ceva obişnuit, le explică Burnish, dar viaţa nu.

Din cauza asta erau şi mai îngrozitoare vechile crime ale Duşmanului, îşi spuse Achiever. Dacă viaţa era un fenomen atât de rar, atunci cât de oribilă era distrugerea ei violentă?

La începutul fiecărui cart, avea grijă să afişeze traseul navei pentru a putea ţine socoteala progresului făcut: porţiunea parcursă deja era colorată cu roz-deschis, cea pe care urma să o parcurgă era de un portocaliu, ţipător. Dar, vai!... cât de încet se lungea linia roz şi cât de dezolant de mare rămânea cea portocalie!

În vremurile de demult, când Achiever se gândea la ce ar putea să existe în Afara Nucleului (ceea ce nu se întâmpla prea des, pentru că avea alte lucruri la care să se gândească în timpul traiului pe Planeta Umedă cu Trei Luni şi al slujbei care-i cerea să facă drumuri dus-întors la celelalte planete)... deci, când Achiever apuca să se gândească la problema aceasta (fără doar şi poate stimulat de lecţiile învăţate despre utilizarea „perturbatorului de ordine", lecţii pe care era convins că nu avea să le pună vreodată în practică)... în orice caz, atunci când i se întâmpla să se gândească la cum ar fi Afară, singurul aspect care i se părea ieşit din comun era ritmul incredibil de rapid cu care se desfăşurau evenimentele în Afara Nucleului.

Iată că acum se afla Afară şi lucrurile nu păreau aşa cum şi le închipuise. Colegii lui de pe navă nu se mişcau deloc repede. Mişcările lor, la fel ca toate mişcările Heechee-ilor, erau calme, deloc rapide după niciun standard. Şi nici planetele detectate de instrumentele de bord nu se roteau ameţitor în jurul sorilor lor, care la rândul lor nu clipeau în stadiul lor de stele variabile, nici nu-şi măreau sau micşorau vizibil magnitudinea în faza de supergigantă.

Însă schimbarea petrecută în curgerea timpului era sesizabilă în plan

personal, întristându-l amarnic pe Achiever. Uneori, când se cuibărea în cușeta lui la finalul unui cart, se gândea că, pe planeta lui, perioada aceea în care va dormi și se va trezi și va lucra și se va culca la loc era echivalentă cu o singură bătaie a oricăreia dintre inimile sale.

Dar nu numai că timpul nu trecea mai repede decât ar fi fost normal. Câteodată chiar părea că se oprește în loc. Atunci Achiever se trezea din somn într-o zi care nu se deosebea prin absolut nimic de cea dinainte. Și când, în sfârșit, se întâmpla ceva ce nu se mai întâmplase de zece ori înainte, atunci era precis vorba despre un eveniment neprevăzut.

Breeze tocmai îi adusese masa. Îi raportă că Burnish refuzase din nou să mănânce.

— E obsedat, îi zise lui Achiever, în timp ce amândoi savurau proteinele picante și carbohidrații dulci în culori pastelate alese chiar de ea. Am impresia că își dorește ca Asasinii să rătăcească pe undeva prin galaxie. În locul lui eu nu aș avea asemenea dorințe. Aș spera să fi rămas în ascunzătoarea lor.

Achiever se gândi puțin, apoi își mișcă abdomenul ceea ce, în limbajul gesturilor din neamul Heechee, însemna că ridicase din umeri.

— Cred că știe ce face.

— Probabil, spuse ea. Dar mi s-a părut destul de îngrijorat.

Breeze mai mestecă mâncarea câteva momente, apoi adăugă pe un ton gânditor:

— Mi se pare mie sau mâncarea asta are un gust neobișnuit de bun?

— Surprinzător! exclamă Achiever. Eram pe punctul de a face aceeași remarcă.

Mai surprinzător însă era faptul că gustul hranei-CHON nu era o variabilă. Dacă nu modificai specificațiile (iar Breeze susținea că nu făcuse așa ceva), savoarea oricărei forme de hrană-CHON rămânea neschimbată în tot cursul anului. Amuzat de ideea gustului nou, Achiever își lăți gura – ceea ce pentru Heechee însemna că zâmbea. Observă că și Breeze surâdea. Iar surâsul ei era încântător. Aproape seducător...

Seducător?

Mușchii obrazului lui Achiever înțepeniră brusc. De-abia acum înțelese. Da, firește. Mâncarea nu era neobișnuit de gustoasă. Zâmbetul lui Breeze nu era deosebit. Feromonii erau cei care-i schimbaseră percepția asupra lucrurilor din jur. Schimbaseră percepția amândurora.

Și imediat după ce îi trecu gândul acesta prin minte, constată ceva ce nu observase până atunci: pielea lui Breeze se întunecase vizibil. În anumite

locuri (scobitura gâtului, pleoape) devenise aproape purpurie.

Fără vreun semn anume de avertizare, Breeze intrase în perioada de împerechere.

Obiceiurile de împreunare ale Heechee-ilor erau cu desăvârşire civilizate. Când un mascul disponibil şi o femelă receptivă din punct de vedere sexual se aflau unul lângă celălalt, nu se apucau din senin să copuleze. Tot acest proces necesita timp. Rareori se întâmpla să dureze mai puţin de o zi între primele semnale de apropiere şi punctul culminant al actului; ba uneori, dacă femela era tânără, dura chiar zece zile sau mai multe. Iar Breeze era destul de tânără. Aşa că, în această primă etapă, nu se petrecu nimic de natură sexuală între cei doi. Mai bine spus, nimic făţiş. Dar, pe ascuns, cu siguranţă! Când Breeze termină de mâncat felul albastru şi crocant al mesei, Achiever desfăcu şi îi întinse felul următor, dulce şi gumos. Breeze îl primi şi îi atinse uşor încheietura mâinii cu arătătorul ei subţire.

Tot acest ritual ar fi putut fi dus mai departe, nu mult, doar puţin... însă chiar atunci se întâmplă să apară Burnish. Pe chip avea o expresie pe care Achiever n-o putu desluşi: tristeţe să fi fost oare? Da, probabil că putea fi descrisă şi aşa, dar parcă bătrânul arăta mai extenuat şi mai preocupat decât în mod obişnuit.

Muşchii obrajilor i se zbăteau frenetic, dar se opri brusc în pragul uşii, adulmecând curios aerul.

Cu toate că gelozia nu reprezintă o trăsătură tipică pentru rasa Heechee, ar fi greşit să spunem că Achiever nu remarcă gesturile lui Burnish. Dar se vedea limpede că era extrem de îngrijorat. Ca să nu mai spunem, îşi zise Achiever, că bătrânul Burnish trecuse de mult de faza maximă a sexualităţii din viaţa sa. Şi, oricum, tulburarea lui se dovedi însă mai puternică decât feromonii lui Breeze.

— Am luat o hotărâre, îi anunţă el pe un ton grav. Trebuie să acceptăm faptul că nu există urme recente ale Asasinilor.

Cu mintea încă la noile sale preocupări, Achiever se uită uluit la Burnish.

— Dar desigur că acestea sunt veşti bune, nu?

Bătrânul nu-i răspunse imediat. Părea să cântărească bine întrebarea în minte şi, în opinia lui Achiever, asta dura mult mai mult decât ar fi fost normal. Într-un final, Burnish suflă aerul afară pe nas.

— Poate că sunt mai bune decât dacă am fi găsit dovezi că au ieşit din

ascunzătoare, spuse el meditativ. Dar mai înseamnă şi că voi şi cu mine trebuie să facem anumite lucruri pe care aş fi preferat să le evităm. Doi dintre noi trebuie să inspecteze locul unde s-a ascuns Duşmanul şi să se asigure că mai este acolo.

Traversă cabina spre ecran şi atinse butonul cu striuri. Imediat apărură petele care marcau ascunzătoarea Duşmanului.

— Aici este Kugelblitz, le arătă el.

Firește că nu cuvântul „kugelblitz“ l-a folosit el. Acesta era doar termenul pe care ajunseseră să-l folosească oamenii când aflaseră despre existența acelor lucruri. Însă explicația lui Burnish nu ar fi diferit foarte mult de cea a unui fizician de pe Pământ:

— Asasinii sunt creaturi alcătuite din energie, nu din materie. Dar şi energia are masă. Prin urmare, locul unde s-au retras ei este propriul lor sistem aliniat...

(„Gaură neagră” am spune noi, oamenii.)

— ...creat de densitatea energiei pe care o conține.

Breeze părea mai degrabă entuziasmată decât înspăimântată de informațiile acestea, chiar şi după ce Burnish adăugă sumbru:

— Vizita noastră nu va fi una de tip „venit-văzut-plecat”. Nu, nici să nu vă gândiți. Cei doi dintre noi care vor avea misiunea aceasta trebuie să rămână acolo o perioadă considerabilă, poate un an, poate mai mult, ca să ne convingem, pe cât posibil, că Duşmanul rămâne în ascunzătoarea lui. Vrei să mă întrebi ceva, Achiever?

— Ai zis „doi dintre noi”. Al treilea ce va face?

Burnish îi ocoli privirea.

— După cum cred că ştii, spuse el, la vremea Retragerii noi am lăsat mai multe nave de mici dimensiuni în diferite locuri din galaxie. Câteva au fost descoperite şi folosite de specia aceea care a ajuns acum la noi. Bineînțeles că fiecare navă înregistrează datele fiecărui zbor. Iar înregistrările astea trebuie să fie verificate ca să vedem dacă nu cumva printre ele există informații referitoare la Asasini. Aşa că unul dintre noi se va duce acolo şi va accesa toate înregistrările disponibile, iar ceilalți doi vor merge să inspecteze locul unde se află Duşmanul.

Îi aruncă o privire lui Achiever, care înțelese ce avea să spună încă dinainte ca bătrânul să deschidă gura.

— Cel care va rămâne acolo eşti tu, Achiever.

4 TREI ZILE PE UȘĂ

I

Iată ce au descoperit Stan și Estrella: una era să fie primii vizitatori de Afară care să dea buzna peste uluiții Heechee. Iar cu totul alta era să fie doar doi dintre zecile de oameni... din sutele de oameni... să fie doar doi dintre miile de oameni care își doreau să ajungă aici și care ar fi avut lucruri mai interesante de comunicat decât ei.

Dar nu se poate spune că Heechee-ii nu aveau grijă de ei. Din când în când, câte unul mai amabil se oprea din graba lui dintr-o parte în cealaltă a Ușii ca să-i întrebe dacă au nevoie de mâncare sau de ceva de băut sau de un loc unde să-și golească băsica udului. Dacă nu aveau nevoie de nimic, acel Heechee care se interesase de nevoile lor pleca zorit în treaba lui și nu îl mai vedeau niciodată.

— Sau, spuse Stan prost dispus, poate că-i același de fiecare dată. Cum am putea să-i deosebim între ei?

Estrella nu-i răspunse. Nici ea nu știa. Tocmai pentru a putea fi recunoscuți, unii dintre Heechee avuseseră grijă să aibă ceva mai deosebit pe ei – fie o tunică de o culoare surprinzătoare, fie un pandantiv la gâtul subțire, ba un model neobișnuit pe medalionul cu opt laturi pe care îl purtau pe păstăile alea rușinoase dintre picioare. Dar oricât de fantezist față de ceilalți ar fi arătat câte un Heechee, Estrella nu reușea să-l țină minte prea mult timp.

Locul acesta căruia ei îi ziceau „Ușa“ devenea din ce în ce mai neîncăpător. Traficul părea extrem de aglomerat din ambele direcții: o mulțime de nave Heechee se duceau Afară, în galaxia exterioară, dar și mai multe veneau de acolo. Uneori cele care se întorceau aduceau echipe de Heechee care veneau din misiuni scurte de recunoaștere prin lumile de Afară. Dar din a doua zi, mult mai multe au fost navele cu echipaje de oameni. Acestea erau cele care reușiseră să treacă prin bariera Schwarzschild într-o direcție sau alta. Traficul local era și mai intens. Navele veneau la ușă din toate colțurile Nucleului, fie pentru că era nevoie de ele dintr-un motiv pe care Estrella nu și-l putea imagina, fie pentru că la ușă se petrecea toată acțiunea. Acțiunea *extrem de palpitantă.* De fapt, singura acțiune cât de cât palpitantă de care avusese parte rasa Heechee în întreaga perioadă de când se ascunseseră în Nucleu.

Nu era de mirare că jumătate din Heechee voiau să ia parte la ea.

După atât de multe zile monotone și singuratice petrecute în spațiul

strâmt al Cinci-ului lor îmbunătăţit, pe Stan şi Estrella nu i-ar fi deranjat puţină companie. Dar nu neapărat una de felul acesta, alcătuită din creaturi cu ţestele chele şi trupurile turtite.

Când a doua zi în locul acesta bizar a trecut şi a venit a treia, problema a început să se acutizeze. În lunga perioadă cât fuseseră închişi în Cinci-ul lor spartan, Stan se plictisise foarte rar pentru că, atunci când nimic altceva nu mai dădea rezultate, tot le mai rămânea o sursă sigură şi extrem de plăcută de distracţie.

Dar asta a fost atunci. Acum era altceva. *Acum* Estrella obiecta ori de câte ori Stan o lua prietenos de umeri, pentru că exista probabilitatea, foarte mare de altfel, ca vreun Heechee să dea buzna peste ei şi să-i surprindă într-un moment intim.

Apoi situaţia aceasta supărătoare s-a înrăutăţit şi mai mult.

Din cauza numărului mare de Heechee care tot ajungeau la Uşă, cei doi oameni nu au mai putut avea o cameră doar a lor.

Acum trăiau în acelaşi spaţiu cu doi, trei, ba mai mulţi locatari Heechee care, chiar dacă păreau că dorm buştean în culcuşurile lor din ierburi artificiale, mai mult ca sigur trăgeau cu coada ochiului la cei doi străini.

Cel puţin aşa îşi imagina Estrella, iar asta era la fel de rău. Nu mai voia nici să doarmă în braţele lui Stan, o, nu, nici vorbă, în niciun caz, atâta vreme cât scheletele alea sforăitoare erau în aceeaşi cameră. Şi mai greu de înţeles pentru Stan era faptul că Estrella, care, pe perioada călătoriei, păruse la fel de pasionată de sex, acum nu părea a-i regreta absenţa. Pe ea o excita noutatea locului. Tot încerca să înveţe cuvinte în limba Heechee, deşi fără succes. Din fericire, veneau tot mai mulţi oameni care vorbeau Heechee şi, incredibil, erau pe acolo şi câţiva Heechee care vorbeau engleza. Se părea că Estrella cunoscuse unul sau doi dintre aceştia.

De fapt, s-a şi împrietenit cu unul.

Stan a aflat vestea când stătea în mijlocul coridorului, privind în dreapta şi în stânga şi întrebându-se unde s-o mai fi dus Estrella de data asta. Atunci de el s-a apropiat cu paşi hotărâţi un Heechee. Era mai înalt şi părea mai zdravăn decât majoritatea. Şi Stan era aproape sigur că era femelă.

— Tu eşti omul-Stan? îl întrebă ea în engleză, slavă Domnului! Pe mine cheamă Salt[15] şi am să invit la tine. Adică să invit pe tine acasă la mine în vale sub Munţii de Mică Sclipitoare, pe Planeta împădurită a Stelei Bătrâne

[15] „Sare”, în lb. Engl., în orig. (n. red.).

și Calde Douăzeci-și-Patru. O să placi clima de acolo. Și ciclurile diurne. Acolo multe persoane din specia mea vor mult să cunoască persoane din specia ta. Să trăiască cu noi. Toată viața, dacă vrei și tu.

— N-ai să vezi, îi scăpă lui Stan, gândindu-se că propunerea era infectă.

Cum adică să-și petreacă tot restul vieții ca obiect de studiu pe o planetă populată cu sperietori de ciori guralive? Și instantaneu se răzgândi, pentru că i se părea totuși un progres față de traiul lor amărât de pe Ușă.

— Mă rog... cum să spun... trebuie să mă sfătuiesc cu Estrella înainte de a-ți da un răspuns. Dar nu-i aici. S-a dus undeva. Nu știu cu cine...

— Cu mine, zise Salt. E de acord dacă vrei și tu. De tine depinde.

II

Când s-a întors, Estrella i-a povestit că Salt petrecuse optsprezece luni Afară, în special pe Planeta Peggys.

— Acolo a învățat engleza. Observi ceva deosebit la mine?

Și făcu o piruetă în fața lui, așteptându-i răspunsul. Stan nu știa ce să zică, așa că încercă eschivarea masculină standard:

— Parcă niciodată nu ai fost așa de frumoasă, iubi.

Pe chipul Estrellei se așternu resemnarea.

— Nu despre *mine* e vorba. Ci despre *rochia asta nouă.* M-a ajutat Salt s-o aleg și s-o ajustez. A adus cu ea haine pentru oameni pe care le-a adus de pe Planeta Peggys. Îți place?

— Sigur că da, spuse Stan străduindu-se din răsputeri să fie rezonabil. Dar chiar despre rochie vrei tu să discutăm acum?

— Dacă tu nu vrei, atunci nu discutăm. Doar mă gândeam că nu m-ai văzut niciodată într-o rochie adevărată. Salt are o mulțime. Ai să le vezi la bord.

Stan nu avu nevoie să întrebe: *Cum adică la bord*? *La care bord*?, pentru că întrebarea i se citea pe chip, iar Estrella îi răspunse de parcă el ar fi pus-o cu glas tare.

— La bordul navei care ne va duce pe Planeta împădurită a Stelei Bătrâne și Calde Douăzeci-și-Patru, firește. Sunt sigură că o să ne placă foarte mult acolo.

Se întrerupse și își aduse aminte că mai avea ceva să-i spună.

— A, da. Salt zice că-i o navă mare. Și că putem avea cabina noastră.

Într-adevăr, nava era mare. Stan nu avea nicio îndoială în privința aceasta, cu toate că nu-i văzuse decât botul metalic ieșit din stația de

andocare, la fel ca un modul spaţial pe o navă a Porţii. Dar acesta nu semăna totuşi cu un modul spaţial. Urcară pe navă şi se pomeniră într-o sală în formă de fus, cu rezămători Heechee împrăştiate de jur-împrejur, trei cubicule de comandă cu panouri striate şi ecrane şi două coloane înalte de câte doi metri, cu polițe pline mai ales cu sulurile acelea din cristal pe care cei de pe Poartă le numeau „evantaie de rugăciune". Un Heechee tânăr stătea cocoţat în faţa unuia dintre panourile de comandă. Ridică ochii atunci când intrară şi-i spuse ceva lui Salt pe un ton repezit. Ea îi răspunse cu glas mai împăciuitor, dar fără succes vizibil. Se întoarse apoi spre Stan şi Estrella.

— Pe el îl cheamă Dark Smoke şi zice că să plecaţi, le spuse Salt.

— De ce? întrebă Stan.

Estrella îl apucă imediat de mână.

— Haide! îi şopti ea. Nu vrem să-i facem greutăţi.

Posomorât, Stan o lăsă să-l tragă spre ieşirea din navă, dar îi surprinse cu coada ochiului femela Heechee, care până atunci discutase cu masculul.

— Opriţi pe loc! le zise ea. Unde vreţi să mergeţi?

Şi, când Estrella încercă să-i explice că făceau ce li se ceruse, Salt spuse:

— Nu! Nu faceţi asta! Nu trebuie. Dark Smoke nu are autoritatea necesară să interzică vouă să veniţi cu noi. Aşteptaţi aici cât discut eu cu el.

Discuţia dintre cei doi Heechee i se păru lui Stan mai lungă decât ar fi fost normal. Apoi apăru un al treilea Heechee şi se băgă şi el în dispută. Nu ţipau, aşa cum ştia Stan că făceau oamenii când încercau să rezolve o controversă; însă toţi trei păreau extrem de insistenţi şi gesticulau unul la altul, la perechea de oameni şi la una din uşile din capătul sălii.

Cearta încetă brusc, ca la semnalul unui regizor invizibil. Salt se întoarse la cei doi oameni:

— Acum eu conduc pe voi la camera personală, le spuse ea. Voi urmaţi pe mine.

Estrella şovăi.

— Care a fost problema, Salt?

— Nicio problemă. Acum nicio problemă, se corectă femela Heechee. Voi mergeţi la cameră. Noi pornim nava. Voi veniţi mai târziu, dacă vreţi. Un singur lucru: dacă în timpul călătoriei până pe Planeta Împădurită a Stelei Bătrâne şi Calde Douăzeci-şi-Patru vedeţi alt pasager mascul în haine ciudate, nu vorbiţi cu el. Este sătul până peste cap de cei ca voi.

5 UN CĂMIN PENTRU BĂTRÂNI

I

Să vă povestesc cum a fost cu tânărul ăsta enervant. A apărut cu mult tupeu în rezervaţie într-o zi când noi eram foarte ocupaţi. Nu avea ce căuta acolo şi intenţionam să-i spun asta de îndată ce aveam o clipă liberă. Dar chiar atunci eram prea prinşi cu treaba ca să-i dăm atenţie. Dresam un pui de leopard folosind metoda fricii.

Genul acesta de activitate necesită toată atenţia şi concentrarea. Puiul de leopard de care vă spun era un mascul micuţ şi sănătos, născut doar cu o săptămână în urmă. Puţin cam prea tânăr pentru dresaj prin frică, dar îi urmărisem mama încă de dinainte să-l fete. Iar în ziua respectivă, am văzut-o că se culcă la marginea unor tufe, prea mici pentru a adăposti şi alţi leoparzi. Aşa că am profitat de ocazie şi ne-am grăbit puţin. Am tranchilizat mama-leopard cu o puşcă cu aer comprimat şi i-am împrumutat puiul.

Era nevoie de toţi trei ca să ducem la bun sfârşit treaba la care ne înhămaserăm. Shelly a ridicat puiul în braţe. Shelly transpira abundent pentru că era acoperită din cap până în picioare cu un costum de protecţie, astfel încât puiul să nu rămână cu amintirea mirosului de om. Brady stătea cu ochii la mamă, ca nu cumva să ne facă vreo surpriză neplăcută. Mama fusese şi ea dresată prin aceleaşi metode, dar dacă s-ar fi trezit şi ne-ar fi văzut că aveam de lucru cu puiul ei, probabil că ar fi uitat tot ce o învăţaserăm.

Eu eram şefa rangerilor. Pentru că la angajare avusesem cel mai bun CV. De fapt acolo scria că sunt DMV, adică doctor în medicină veterinară. Deşi Bătrânii nu erau tocmai animale, nu erau nici oameni, iar un veterinar păruse persoana cea mai indicată pentru slujba respectivă. În calitate de şefă, eu eram cea care manevra imaginile folosite în dresajul prin inducerea fricii. Acestea erau simulări 3D succesive ale unui Bătrân, un om şi un Heechee. Când imaginea cu pricina era afişată, imediat era eliberat şi un cocktail de mirosuri specifice. Şi toate astea erau însoţite de un şoc electric foarte mic, dar care-l făcea pe micuţ să urle şi să se zbată neputincios în braţele lui Shelly.

Dresajul prin frică nu este o treabă prea complicată. O facem de patru sau cinci ori cu fiecare pui, doar ca să ne asigurăm că am făcut-o bine. Însă înainte de a termina, puii fug cât îi ţin picioarele de oricare imagine sau miros, fie ele simulări sau reale. Ceea ce este şi scopul nostru.

Şi nu mă deranjează să lucrez cu puii de leopard. Sunt destul de curaţi, pentru că mamele îi spală cât e ziua de lungă. La fel şi gheparzii. Singurii care put de-ţi mută nasul sunt puii de hiene; iar atunci cel care ţine animalul în braţe se bucură că poartă costumul de protecţie care împiedică transmiterea mirosului în ambele direcţii. Cât despre celelalte animale de pradă, pot să vă spun că leii şi câinii sălbatici au dispărut de mult din această parte a Văii Riftului, aşa că singurele carnivore rămase în rezervaţie şi din cauza cărora trebuie să-şi facă griji Bătrânii sunt leoparzii, hienele şi gheparzii. Bine, şi şerpii. Dar Bătrânii au suficientă minte să se ferească de şerpi, iar aceştia oricum nu i-ar ataca pentru că sunt mult prea mari şi nu au cum să-i mănânce. O, am uitat. Ar trebui să pomenesc şi de crocodili. Însă nu-i putem dresa prea bine şi prin urmare nu putem conta pe faptul că ar fugi în direcţie opusă dacă vreun Bătrân s-ar apropia de ei. Aşa că mai bine îi învăţăm pe Bătrâni cum să se ferească de crocodili.

Ne ajută mult faptul că Bătrânii au o genă care îi face să se teamă de apele deschise. De fapt nici nu văzuseră vreo astfel de întindere de apă până când i-am scos din nava mare şi veche în care îi lăsaseră Heechee-ii şi i-am adus aici. Singurul motiv pentru care Bătrânii ar cuteza să se apropie de apă ar fi o sete chinuitoare. Dar nu-i lăsăm să ajungă în situaţia asta. Am rezolvat problema setei construind în toată rezervaţia lor fântâni cu apă potabilă, alimentate cu energie solară. Fântânile astea nu produc cantităţi mari de apă, dar măcar le produc în mod constant: un decilitru pe secundă pe tot parcursul anului. Plus că Bătrânii nu au oricum nevoie de prea multă apă. De pildă, nu au nicio treabă cu baia. Să zicem că prinzi un Bătrân cu adevărat împuţit (chestie pe care trebuie să o facem atunci când respectivul este rănit sau grav bolnav) şi îţi garantez că ţi-ai dori să-l schimbi cu un pui de hienă fără să stai pe gânduri.

Primul indiciu că avem un musafir l-am primit după ce îi administrasem puiului de leopard şocurile electrice şi micuţul a început să se zbată disperat în braţele lui Shelly, muşcându-i costumul de protecţie chiar şi atunci când nu îi făceam nimic. Nu era normal.

— Lasă-l jos! i-am spus eu.

Când puiul cu care lucrăm devine mult prea agitat, nu avem ce face altceva decât să ne oprim din treabă. Nu pentru că ar putea răni persoana care îl ţine în braţe, pentru că acele costume te apără şi de colţii lor ascuţiţi. Dar îi facem rău puiului. Şi animalele sălbatice pot face atacuri de cord.

Ne-am retras, fără să o pierdem din ochi pe mamă. Puiul a zbughit-o

glonț la ea, i s-a strecurat sub burtă și a început să sugă. Ce nu știam eu era ce-l speriase într-atât de tare pe micuț. Apoi am auzit și eu: zgomote de motor și de elice. Câteva secunde mai târziu, un aeroglisor a apărut de după un pâlc de acacia. Puii de leopard au auzul mai fin decât oamenii, atâta tot. Vehiculul a accelerat până spre noi, a derapat și s-a oprit. Conducătorul apăsase frâna până în podea, fără să-i pese câtuși de puțin cât praf ridica și ce stricăciuni provoca drumului.

Acoperișul bombat s-a deschis și dinăuntru a ieșit un ins slăbănog, înalt, cu pielea smeadă și aparent destul de tânăr – asta dacă vă interesează cumva, pentru că toată lumea pare destul de tânără în vremurile astea. Dar, una peste alta, arăta destul de bizar așa cum era îmbrăcat în costum de oraș, cu pantaloni lungi, mâneci lungi cu manșete și guler din blană. (Guler din blană! În Africa ecuatorială!). Individul i-a aruncat o privire disprețuitoare lui Brady, ne-a măsurat mai atent pe mine și pe Shelly și ne-a ordonat:

— Duceți-mă la Bătrâni!

Deci, cum să vă spun, asta era insolență pură. Am aruncat o privire la indicatorul meu și am văzut că vehiculul lui nu avea permis, prin urmare nu avea niciun drept să se afle în rezervație, indiferent cine o fi fost. Brudy a pornit amenințător spre el, iar nou-venitul a făcut un pas înapoi. Nu că expresia de pe chipul lui Brudy ar fi fost prea fioroasă, dar colegul meu este un tip masiv. Cam toți suntem destul de înalți, pentru că majoritatea suntem maasai. Însă Brudy este deosebit. Îi place să boxeze ori de câte ori găsește pe cineva doritor să se bată șase runde cu el. Și mereu se arată doritor.

— Cum ai intrat? l-a întrebat Brudy cu voce baritonală, ca un mârâit de leopard.

Am făcut comparația asta pentru că exact atunci mama-leopard s-a mișcat puțin și a scos niște sunete răgușite și buimace.

— Se trezește! ne-a avertizat Shelly.

Brudy are multă încredere în dresajul pe care îl facem. Nici măcar nu s-a uitat spre animale.

— Te-am întrebat ceva, i-a zis el străinului.

Omul din aeroglisor și-a lungit gâtul să vadă unde se afla leopardul. Iar când a vorbit, nu mai părea chiar atât de sigur pe sine.

— Nu-i treaba voastră cum am ajuns eu aici. Vreau să fiu dus de urgență la Bătrâni.

S-a întrerupt ca să se uite cruciș la leopardul care încerca să se ridice în

picioare, dar nu-i prea ieşea.

— E periculos animalul ăla?

— Bineînţeles că e. Te face fărâme cât ai zice peşte, i-am spus eu.

Şi nu mînţeam, pentru că, teoretic, femela-leopard chiar ar fi putut să o facă dacă nu am fi dresat-o noi cum se cuvine.

— Ai face bine s-o tai de-aici, domnu'!

— Mai ales pentru că nici permis nu ai, a adăugat Shelly.

Pe chipul străinului se citea deruta.

— Ce-i ăla „permis"? ne-a întrebat el.

— Un cip ataşat vehiculului tău. Se găsesc la sediul din Nairobi. Dacă n-ai aşa ceva, n-ai voie să intri în rezervaţie.

— „N-am voie"! a rânjit el batjocoritor la noi. Cine sunteţi voi ca să-mi spuneţi ce am voie şi ce nu?

Brudy şi-a dres glasul.

— Suntem rangeri pe această rezervaţie şi cuvântul nostru e lege. Ai cumva de gând să mă contrazici?

Credeţi-mă, Brudy poate fi extrem de convingător dacă îşi pune mintea. Aşa că străinul s-a hotărât să se cumînţească şi să respecte legea.

— Offf, fie! ne-a zis şi s-a întors la aeroglisor.

Lăsase aerul condiţionat pornit, iar bietul aparat scârţâia din toate şuruburile, ca şi cum şi-ar fi propus să răcorească întreaga savană africană.

— Tare mai pute căcatul ăsta de birocraţie meschină! Dar hai că mă întorc la Nairobi să-mi iau afurisitul ăla de permis.

— Poate ai să ţi-l iei sau poate nu, i-a spus Shelly. Facem tot posibilul ca Bătrânii să nu fie deranjaţi mai mult decât este necesar, aşa că ar fi bine să ai un motiv bun.

Străinul, care dădea să se urce în vehicul, s-a oprit şi i-a aruncat o privire arogantă.

— Motiv? Ca să-i vizitez pe Bătrâni? De ce motiv aş avea nevoie din moment ce Bătrânii sunt proprietatea mea?

II

În dimineaţa următoare noi, rangerii, am avut iar multă treabă pentru că venise camionul cu alimente. Brudy şi Carlo s-au apucat să descarce pachetele cu raţii trimise de la Fabrica de Hrană din delta de lângă Mombasa, în vreme ce restul am menţinut ordinea printre Bătrâni.

De fapt, nici nu ştiu de ce era nevoie să-i păzim pe Bătrâni. Pentru cei mai mulţi, produsele de la Fabrica de Hrană reprezintă alimente la care ai

vrea să apelezi doar în ultimă instanţă, înainte de a fi tratate corespunzător ca să capete gustul mâncării adevărate. Dar Bătrânii înfulecau chestiile alea netratate. Ceea ce este perfect normal. Demult, pe vremea când pluteau prin norul Oort, numai hrană-CHON mâncaseră. Când au auzit claxonul camionului cu alimente, Bătrânii au venit fuga din toate colţurile rezervaţiei. Iar acum toţi cei cincizeci şi patru se îngrămădeau lângă el, zbierând „Dă-mi, dă-mi!" cât puteau ei de tare, şi se băteau pentru bucăţelele cele mai bune.

Până când să mă angajez în rezervaţie văzusem Bătrâni doar în poze. Ştiam că şi bărbaţii, şi femeile aveau bărbi. Dar nu aflasem că şi copiii aveau încă din momentul când începea să le crească părul. Şi nici nu-mi imaginam cum miroseau.

Femela cea mai vârstnică, pe care noi o numeam „Spot", era cea mai împuţită dintre toţi; dar era şi cea mai isteaţă – un fel de lider al lor. Şi, trebuie să recunosc, îmi devenise oarecum prietenă. Când m-a văzut, mi-a aruncat o privire imploratoare. Ştiam ce vrea. Aşa că am ajutat-o să ia vreo şase din pacheţelele roz cu alb care îi plăceau cel mai mult, apoi am condus-o afară din mulţime. Am aşteptat până când le-a înghiţit pe nemestecate pe primele două, apoi am bătut-o uşor pe umăr şi i-am spus:

— Vino cu mine, te rog!

Evident că nu cuvintele astea le-am rostit eu. Toţi Bătrânii pricepeau câteva vorbe în engleză, dar până şi Spot avea probleme mari cu gramatica. De fapt cererea mea a fost exprimată jumătate prin cuvinte, jumătate prin mimă:

— Tu, am zis arătând spre ea. Vii, am adăugat făcându-i semn spre mine. Cu mine, am încheiat eu bătându-mă în piept.

Privindu-mă bănuitoare, femela a continuat să mestece. Pe la colţurile gurii îi curgeau firimituri dintr-o substanţă deschisă la culoare, cu aspect unsuros. Într-un final m-a întrebat.

— Pentru?

Iar eu i-am răspuns:

— Pentru că astăzi este ziua în care recapitulăm dresajul tău prin frică faţă de crocodili.

Şi chiar aşa am spus. Fără nicio mimă. Ştiam că nu o să înţeleagă toate cuvintele, dar cei de la centru ne cereau să le vorbim Bătrânilor cu propoziţii întregi cât mai des posibil, presupunând că vor ajunge la un moment dat să ne înveţe limba. Pentru a-mi întări spusele, am apucat-o de mâna slăbănoagă şi am tras-o după mine.

Sunt convinsă că pricepuse cuvântul „crocodil”, pentru că a început să scâncească şi a încercat să se elibereze din strânsoarea mea. Dar nu i-a fost de niciun folos. Aveam cu douăzeci de kilograme mai mult decât ea şi eram cu cincisprezece centimetri mai înaltă. I-am permis doar să ia încă două pachețele cu hrană. După aia am urcat-o în duba Bătrânilor, aia din care duhoarea lor nu iese orice i-am face şi pe care nu o folosim la nimic altceva. Am ales la întâmplare încă cinci Bătrâni şi le-am făcut semn să urce. Şi m-au ascultat. Mă rog, „m-au ascultat” e un fel de-a spune. De fapt, au urmat-o pe Spot, pentru că ea le era lider. Nici lor nu le convenea situaţia şi, pe tot drumul până la râu, i-am auzit cotcodăcind la grămadă în limba aia pe care nimeni nu o va înţelege vreodată.

Ziua era frumoasă. Foarte caldă, firește, dar fără vreun nor pe cer. Când am oprit motorul, ne-a învăluit o liniște deplină. Nu se auzea niciun sunet în afară de câte un *poooc* al vreunei bucăţi desprinse dintr-una din navele de pe orbita inferioară a Pământului care intraseră în depărtata Buclă Lofstrom din Nairobi. Am tras aer în piept. Până şi aerul mirosea bine – a iarbă, ciulini şi acacia. În clipe dintr-astea mă bucur nespus că am hotărât să mă angajez în rezervaţie, în loc să mă fac avocat sau doctor de oameni cum îşi doriseră părinţii mei.

Botezaserăm „Marea Cotitură” zona râului unde se aflau hipopotamii. În locul acela apa face un cot în unghi drept, iar malul opus este curăţat la fiecare sezon ploios. În apa nu prea adâncă din cotul acesta sunt întotdeauna câte cincisprezece sau douăzeci de hipopotami care fac ce au ei chef să facă – adică se bălăcesc de colo până colo, uneori scufundându-se, apoi ieşind la suprafaţă ca să respire. Şi mai mereu se află acolo câte unul sau doi crocodili, aşteptând răbdători pe mal vreun pui care să se îndepărteze suficient de mult de hipopotamii mari şi din care să se înfrupte.

De data aceasta erau trei crocodili acolo, nemişcaţi sub razele fierbinţi ale soarelui african. Îşi ţineau căscate fălcile lungi şi cu mulţi colţi ascuţiţi, dezvelind interiorul gălbejit al boturilor. Presupun că aşa reuşesc ei să se răcorească... ca nişte căţei pe timp de vară. În schimb, senzaţia pe care ţi-o dau este că abia aşteaptă să înhaţe ceva comestibil. Bănuiesc că şi ipoteza asta este una bună, ceea ce mă face să mă cutremur un pic atunci când îi văd cum stau aşa. Şi Bătrânii se speriaseră. Scânceau, nedorind să coboare din dubă şi aproape că i-am dat jos cu forţa. După aia, tremurând şi bolborosind înspăimântaţi, s-au îngrămădit unii în alţii cât de departe de mal le-am permis eu să stea.

Din fericire, așteptarea noastră nu a fost lungă, pentru că Geoffrey era chiar în spatele nostru, în camionul cu lansatorul de capre.

Geoffrey îl inventase. Înainte de venirea mea, obișnuia să utilizeze capre vii, dar eu am pus capăt acestei practici. Creștem capre pentru hrană și nu mă apucă sensibilitățile când vine vorba să le tai, dar am grijă ca acelea folosite la dresajul prin frică să fie deja moarte.

Cât timp Geoffrey și-a montat aparatul, mi-am luat un minut de răgaz să mă uit la hipopotami. Mereu mă distrează animalele astea: adulții, de mărimea dubei noastre, iar puii, mari cât porcii. Și mi se pare că și ele se simt bine. În fond, de câte ori ai în viață ocazia să vezi o familie mare și fericită? Sunt convins că adulții erau conștienți de prezența noastră, mult mai mult decât crocodilii de pe mal, dar nu părea să-i deranjeze. Hipopotamii nu sunt deosebit de violenți dacă îi lași în pace. Dacă aș avea ocazia, mi-ar face plăcere să înot cu ei într-o bună zi. Dar într-un loc fără crocodili.

— Gata, Grace! mi-a strigat Geoffrey, deja cu degetul pe trăgaciul lansatorului.

— Poți să tragi, i-am zis eu.

Apoi le-am spus Bătrânilor:

— Priviți!

Și au privit speriați, dar și fascinați cum hoitul caprei țâșnește din lansator și cade în apă, în aval de hipopotami, ca să nu le facem probleme.

N-ai crede că un crocodil e capabil să fugă prea repede cu picioarele alea mici și strâmbe și cu coada aia lungă. Și te-ai înșela. Chiar înainte ca stârvul caprei să atingă apa, toți cei trei crocodili deja porniseră cu mersul lor legănat, dar extrem de rapid spre malul râului. Au intrat în apă și au dispărut în aceeași secundă. O clipă mai târziu, toată zona din jurul caprei se făcuse deja roșie, apa se mișca în vârtejuri mici și din când în când câte o coadă izbea aerul, nelăsând vreun dubiu cu privire la ce se întâmpla în adânc. Spectacolul acesta nu a durat mult. Capra a devenit amintire într-un singur minut.

M-am uitat spre hipopotami. Păreau că nici nu observaseră. Dar am băgat de seamă că toți adulții se aflau acum în partea din aval a turmei, iar puii erau în partea cealaltă, departe de crocodili.

— S-a terminat cu distracția! le-am zis eu Bătrânilor. Treceți înapoi în dubă!

Și le-am arătat direcția, ca să fiu sigur că m-au înțeles. N-au stat pe gânduri. Încă tremurând, au început să urce unul câte unul. Eram pe

punctul de a-i urma, când l-am auzit pe Geoffrey cum mă strigă. Pe jumătate în dubă, m-am întors şi l-am întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

Mi-a arătat aparatul de recepţie.

— A sunat Shelly. Îl mai ţii minte pe ăla care pretinde că ar fi proprietarul Bătrânilor? S-a întors.

Pe drumul înapoi spre rezervaţie, am stat cu o mână pe volan şi cu cealaltă pe aparatul meu de recepţie, cerându-i lui Shelly să-mi confirme dacă vestea era adevărată – şi, da, ticălosul acum avea permis apoi luând legătura cu Nairobi ca să-i întreb de ce i l-au eliberat. De la centru mi-a răspuns Bertie ap Dora. E şeful meu şi după tonul lui mi-am dat seama că se simţea teribil de stânjenit.

— Da, Grace, mi-a zis el, i-am eliberat un permis. N-am avut încotro, nu crezi? E Wan.

N-am priceput din prima. Apoi am exclamat:

— O, Doamne! Pe bune? Wan?

Iar când Bertie m-a asigurat că străinul misterios era chiar Wan, că îi verificaseră identitatea şi aşa era, abia atunci am înţeles totul.

De vreme ce era Wan, înseamnă că spusese adevărul. Aproximativ. Nu era chiar proprietarul Bătrânilor, dar se putea spune că era ceva în sensul acela, pentru că, din punct de vedere legal, el îi descoperise.

Mă rog, din punctul meu de vedere raţionamentul ăsta nu prea ţinea. Dacă stăteai să te gândeşti puţin, Wan însuşi fusese descoperit de echipa Herter-Hall, la fel cum fuseseră descoperiţi şi Bătrânii. Oricum, punctul meu de vedere nu conta. Asta era decizia luată de Corporaţia Porţii: i se oferise individului o parte din drepturile de proprietate atât asupra locului unde fuseseră descoperiţi Bătrânii, cât şi asupra tuturor lucrurilor existente acolo. Şi nimeni nu cuteza să se opună hotărârilor luate de Corporaţia Porţii.

Problema cu Bătrânii era că fuseseră descoperiţi pe un artefact Heechee, aflat pe o orbită foarte îndepărtată a Soarelui. Şi Heechee-ii îi duseseră acolo cu sute de mii de ani în urmă, când se apucaseră să studieze sistemul solar al Pământului.

Pe vremea aceea de foarte demult, Heechee-ii căutau rase inteligente cu care să se împrietenească. Dar nu-i descoperiseră decât pe strămoşii Bătrânilor, nişte hominizi mici, păroşi şi tembeli, cărora li s-a dat denumirea de australopiteci. Nu era mare lucru de capul lor, dar erau

singura rasă pământeană cât de cât apropiată de creaturile inteligente pe care le căutau Heechee-ii la momentul respectiv. Prin urmare, au luat câțiva australopiteci pe care să-i împerecheze și să-i studieze. Și după aceea, puțin mai târziu, când toate miliardele de Heechee s-au speriat și au dat fuga să se ascundă în Nucleu, i-au lăsat în urmă pe australopiteci. Nu că i-ar fi abandonat cu totul. Le lăsaseră Fabrica de Hrană, astfel că nu erau niciodată flămânzi. Și australopitecii au rămas acolo, generație după generație, vreme de sute de mii de ani, până când au ajuns oamenii pe Poartă și au avut acces la navele Heechee rămase acolo. Povestea mai spune că unul dintre oamenii de pe o navă veche, singurul care a supraviețuit și a putut fi salvat, era un copil pe nume Wan.

Am dat cu ochii de el de cum am ajuns la complex. Nu mai era copil, dar nici greu de recunoscut nu era. Pur și simplu ieșea în evidență. Nu era mult mai înalt decât Bătrânii, dintre care vreo doisprezece se strânseseră în jurul lui și îl priveau cu interes șovăielnic. Dar, oricum, era mult mai bine îmbrăcat decât ei. De fapt, era mai bine îmbrăcat și decât noi. Renunțase cu totul la gulerul din blană, iar costumul pe care îl purta acum era unul de safari, cu buzunare multe, după care se înnebunesc turiștii. Spre deosebire însă de costumele obișnuite de safari, al lui era confecționat din mătase pură. În mână avea o cravașă, deși nu existau cai pe o rază de cinci sute de kilometri în jurul nostru. (Zebrele nu se pun.)

Imediat ce m-a văzut, s-a și repezit la mine cu mâna întinsă și cu un rânjet larg și satisfăcut pe chip.

— Eu sunt Wan, s-a prezentat el. Să știi că nu-ți port pică pentru ce s-a întâmplat ieri.

Nu mă simțeam deloc vinovată, dar nu am comentat nimic. I-am strâns mâna.

— Grace Nkroma, m-am prezentat eu. Custode-șef al rezervației. Ce dorești?

Rânjetul s-a făcut și mai lățăreț.

— Cred că i-ai putea zice nostalgie. Ăsta-i cuvântul, nu? Mă simt cumva legat de Bătrânii mei, pentru că au avut grijă de mine când eram mic. Am tot intenționat să-i vizitez după ce au fost mutați aici, dar am fost atât de ocupat...

Și a ridicat ușor din umeri, ca și cum ar fi vrut să-mi demonstreze cât de ocupat fusese.

Apoi se uită binevoitor la Bătrânii din jur.

— Da, a dat el din cap, mi se pare că-i recunosc pe unii dintre ei.

Observi cât de mult se bucură să mă vadă?

Poate că se bucurau. Cea căreia noi îi ziceam Beautiful[16] înfigea un ghimpe murdar în braţul fiului ei, Gadget, ca să-i facă unul dintre tatuajele lor hidoase. Ceilalţi se împărţiseră în două: jumătate stăteau cu ochii la Beautiful, jumătate se uitau la Wan. Tipul dădea impresia că nu-i pasă. Şi m-a anunţat:

— Le-am adus daruri minunate.

A smucit din degetul mare spre aeroglisor.

— Aţi face bine să le descărcaţi! Stau de ceva vreme acolo şi trebuie să le băgaţi în pământ cât mai repede.

După câte se părea, nu-l deranja mirosul Bătrânilor, pentru că a plecat braţ la braţ cu doi dintre ei, lăsându-ne pe noi să-i executăm ordinul.

III

Wan adusese aproximativ patruzeci de „daruri minunate” pentru fosta lui familie. Acestea erau nişte răsaduri mici şi verzi în ghivece cu pământ presat. Carlo le-a cercetat din ochi, după care s-a holbat la mine:

— Ce mama dracului ar trebui să facem cu astea? a vrut el să afle.

— O să întreb.

Şi am făcut iar legătura cu Bertie ap Dora.

— Sunt tufe cu fructe de pădure, mi-a zis el pe un ton defensiv. Bătrânii obişnuiau să cultive fructe din astea înainte să-i aducem aici. Şi credem că le place gustul lor. Eu cred că-i chiar un dar foarte drăguţ. Spune, ţie nu ţi se pare?

Nu mi se părea. Aşa că n-am spus. În schimb, am zis:

— Ar fi fost mai drăguţ dacă le planta cu mâna lui. În fond, care-i treaba cu tipul ăsta? Aşa se poartă întotdeauna?

Întrebarea mea era retorică, dar Bertie s-a hotărât să-mi răspundă. S-a gândit câteva clipe, apoi mi-a spus încet:

— Wan a făcut destul de multe gesturi... cum să zic... *impulsive* la viaţa lui. Unele i-au adus necazuri. Chiar necazuri cu poliţia.

— Adică e un criminal?

— Mă rog, a spus cu dispreţ Bertie, chiar dacă este, nu a făcut nicio zi de puşcărie. Cum să facă? La banii lui are cei mai buni avocaţi.

Apoi a schimbat subiectul.

— Trebuie să-ţi atrag atenţia asupra unui singur lucru. Se pare că tufele

[16] „Frumoasa”, în lb. engl., în orig. (n. tr.).

astea au nevoie de multă apă, așa că vezi să le plantezi lângă scurgerea de la fântâni. Ai priceput? Și ar fi bine să le păzești ca să nu le mănânce girafele până când mai cresc.

— Și cum ar trebui să facem chestia asta? l-am întrebat eu.

Dar Bertie închisese deja. Normal. Ce-i păsa lui cum? El e șeful.

Știți bancul ăla cu locotenentul, sergentul și catargul? Catargul e înalt de opt metri, iar locotenentul nu are decât șase metri de frânghie. Grea treabă. Cum credeți că ridică locotenentul steagul până în vârful catargului?

Foarte simplu. Locotenentul zice: „Sergent, pune mâna și ridică steagul în vârful catargului". Și pleacă la clubul ofițerilor să bea o bere.

Așa stă treaba: eu sunt sergentul lui Bertie. Deși nu-i musai să fiu. Bertie mă tot roagă să mă transfer la birourile din Nairobi pe funcția de șef de sector. Leafa ar fi mai bună, dar aș fi obligată să locuiesc într-un oraș mare. Unde mai pui că n-aș mai avea nicio legătură directă cu Bătrânii.

Una peste alta, ai putea crede că nu ar fi atât de rău, dar... of, la naiba, mai bine recunosc!... știam că mi-ar fi dor de fiecare creatură împuțită și tembelă. Nu erau prea curați și nici prea isteți și, cu toate că îmi erau dragi, nu prea eram sigură că mă plăceau și ei. Dar aveau nevoie de mine.

Wan era deja de trei zile în rezervație și ne obișnuiserăm cât de cât cu prezența lui. De fapt nici nu-l vedeam prea mult. În timpul zilei, îi plimba pe Bătrâni cu aeroglisorul și-i îndopa cu înghețată pe băț și limonadă de la congelatorul lui personal. Chestiile astea nu le făceau deloc bine, dar nici nu aveau ce rău prea mare să le facă dacă le gustau o dată sau de două ori în viață. Când se întuneca, se întorcea în complex, dar și atunci evita compania noastră, a rangerilor. Stătea în vehiculul lui și se uita la telenovele și la desene animate alături de alți câțiva Bătrâni. Tot acolo dormea.

Când l-am întrebat pe Wan câtă vreme avea de gând să rămână în rezervație, mi-a aruncat iarăși rânjetul lui satisfăcut și mi-a spus:

— Habar n-am, Gracie. Mă distrez de minune.

— Nu-mi mai spune „Gracie"!

Dar deja își întorsese spatele la mine și pornise să strângă alți câțiva Bătrâni pe care să-i ducă la plimbare.

Mi se părea că întreaga viață a lui Wan se axa doar pe distracție. Înainte de a ajunge la noi explorase toată galaxia în nava lui personală. (înțelegeți ce zic? Nava lui personală!) Și-o permitea. Ne-a spus că redevențele primite

pentru substanţele Heechee produse la Fabrica de Hrană l-au adus pe locul opt în topul celor mai bogate persoane din galaxie. Şi îşi putea permite orice îi trecea prin cap. A avut grijă să ne spună şi asta, fapt care nu a avut darul de a-l face simpatic în ochii noştri, mai cu seamă în cei ai lui Carlo.

— Mă calcă pe nervi cu lăudăroşenia asta neîncetată, mi s-a plâns el. Pot să-l dau afară pe nesimţitul ăsta?

— Nu, atâta vreme cât nu ne face probleme, i-am spus eu. Cum merge cu plantarea tufelor?

De fapt, mergea binişor. Tot ce aveau de făcut era să sape o groapă mică în pământ, cam la doi metri de fântână, în care să pună câte unul din ghivece. Asta era toată chestia. Şi cădea în sarcina celor două echipaje care patrulau zilnic prin rezervaţie în căutare de urme de elefant sau de intruşi. Plantarea tufelor le lua doar câteva minute la fiecare oprire.

Apoi, fără să ne anunţe, Wan a plecat.

Mie mi s-a părut că am auzit zgomotul elicelor de la aeroglisorul lui chiar când mă duceam la culcare. M-am gândit să mă scol să văd ce se petrece, dar – la naiba! — în momentul acela perna mi se părea mult mai interesantă decât Wan şi m-am întors pe-o parte, uitând cu totul de el.

Sau aproape cu totul. Cred că subconştientul meu, mai inteligent decât restul, m-a făcut să dorm prost. Şi, când m-am trezit a patra sau a cincea oară, am auzit cum vocile Bătrânilor bolboroseau încet îngrijorate la fereastra mea.

Asta m-a trezit de tot. Bătrânilor nu le place întunericul, pentru că acasă la ei nu aveau aşa ceva. Mi-am tras pe mine un şort şi m-am dus afară. Spot stătea pe vine, împreună cu Brute şi Blackeye. Toţi trei s-au întors să se uite la mine.

— Ce s-a întâmplat? i-am întrebat eu.

Femela molfăia o bucată de hrană-CHON.

— Gress, mi-a spus ea politicoasă, arătând că ştie cine sunt. El. Pa.

Şi a fluturat din mâini ca să fie convinsă că înţeleg.

— Să fie sănătos, am zis eu. Pa unde?

A făcut iar gestul acela.

— Pa-pa.

— Da, bine. Ştiu ce-i aia *pa,* am mârâit eu. A zis când vine înapoi?

Spot a înghiţit, după care a scuipat o bucăţică de ambalaj.

— Nu înapoi, m-a lămurit ea.

Probabil că eram încă destul de adormită, pentru că nu am înţeles din prima.

— Cum adică „nu înapoi”?

— Pa, a repetat ea calmă. Și Beautiful. Pony. Gadget. Și ei tot pa.

IV

I-am trezit pe Shelly și Carlo și i-am trimis în aeronava ultraușoară să cerceteze rezervația, dar nu am avut răbdare să aflu ce au descoperit. Încă dinainte să decoleze, eu stabilisem deja legătura cu centrul. Normal că Bertie nu era la birou, doar era miezul nopții și cei de la centru au program de boieri. Dar l-am căutat acasă și l-am trezit din somn. Nu m-a crezut din prima:

— De ce dracu’ să răpească cineva câțiva Bătrâni?! a vrut el să știe.

— Întreabă-l tu pe mizerabil! m-am răstit eu. Numai să-l găsești mai întâi. Trei Bătrâni a răpit nenorocitul. Pe Beauty și pe copilul ei de doi ani, Gadget. Și pe Pony. Probabil că Pony e tatăl copilului.

Am auzit un pufnet iritat.

— În regulă. În primul rând, am nevoie de descrierea lor. Ba nu, scuze...

Își dădu și el seama de gogomănia spusă: cum să descrii trei Bătrâni. Și de ce să o faci?

— Uită ce-am zis, continuă Bertie. De acum înainte mă ocup eu de povestea asta. Îți garantez că n-o să plece de pe planetă. În zece minute poliția o să fie la Bucla Lofstrom. Și o să dau alarma generală pe...

În momentul ăsta m-am hotărât să-l întrerup.

— Ba nu, Bertie. Nu *tu* ai să te ocupi. *Noi* o să ne ocupăm. Ne vedem la Buclă și te anunț de acum că nu-mi pasă cât de bogat e ticălosul ăsta și am de gând să-i dau una să mă țină minte atunci când punem mâna pe el. Și după aia o să vadă el cum arată pe dinăuntru o celulă de închisoare.

Dar socoteala de acasă nu s-a potrivit cu cea din târg.

M-am urcat în aeroglisorul nostru de două locuri, care e aproape la fel de rapid ca avionul ultraușor. De fapt, la cum îl pilotam eu, parcă mergea puțin mai repede. Când am ajuns aproape de Bucla Lofstrom, de unde se vedea bula strălucitoare a orașului Nairobi câțiva kilometri mai la nord, aeronavele poliției deja brăzdau cerul. De vreo două ori au coborât puțin ca să mă identifice și apoi au pornit în viteză mai departe.

Pe timpul nopții, Bucla este ticsită cu lumini, ceea ce o face să semene cu un montagne russe lung de câțiva kilometri. I-am auzit scheunatul cablurilor magnetice cu mult înainte de a ajunge la terminal. Nu erau prea multe nave care să vină sau să plece – poate pentru că era noapte în partea

aceasta de lume –, așa că mi-am închipuit că nici prea mulți pasageri nu ar fi trebuit să fie pentru ca Wan și ostaticii lui să treacă neobservați. (De parcă trei Bătrâni ar putea vreodată să treacă neobservați.)

Și nu m-am înșelat: la ora aia abia dacă erau câțiva pasageri care așteptau în terminal. Bertie ajunsese deja, însoțit de șase polițiști din Nairobi. Dar aceștia nu aveau prea multe de făcut. Și nici eu; cu excepția faptului de a mă frământa și de a mă înjura că-l lăsasem să plece.

La un moment dat, polițistul cu aparatul de recepție a primit o informație, a mârâit un răspuns și după aceea s-a apropiat de noi cu o expresie rușinată pe chip.

— N-o să vină aici, i-a zis el lui Bertie. N-a folosit Bucla nici la venire. Are propria lui pistă de aterizare și se pare că tot pe ea a decolat, pentru că pista a dispărut.

Chiar așa!

Până când Bertie, nervos la culme, a reușit să ia legătura cu una din autoritățile de pe orbită, Wan avusese suficient timp să se urce în nava lui spațială și să pornească cu viteză superluminică spre alte lumi. Niciodată nu l-am mai văzut nici pe el și nici pe vreunul dintre cei trei Bătrâni.

Dar am mai auzit de el. Fiți convinși că am mai auzit. Ca toată lumea, de altfel. Pentru că nouă, tuturor, ne face plăcere să citim isprăvile tinerilor de bani gata. Iar Wan corespundea întru totul profilului.

Însă toată povestea asta mi-a dat de gândit. Îi aduseseră pe Bătrâni în Africa pentru a le putea garanta siguranța și uite că n-a mers. Oare ce vor face acum?

6 CEL CARE-I URA PE OAMENI

I

Camera personală repartizată lui Stan și Estrellei pe navă era de dimensiunea unei cabine de lift. Se pare că fusese concepută pentru un singur locatar. Mai bine spus, pentru un singur locatar Heechee, fiindcă era limpede că nu se intenționase cazarea oamenilor în spațiul acela strâmt. O dovedea mobilierul. Acolo se afla una dintre stinghiile bifurcate pe care le plăcea atât de mult Heechee-ilor să se așeze, un morman din ierburile artificiale pe care dormeau și un raft construit în perete, ca un pupitru de copil, pe care se afla obiectul în formă de ghiveci pe care Stan îl mai văzuse, dar care habar nu avea la ce folosea. Chiar în mijlocul cabinei, în văzul tuturor, se afla unul dintre recipientele acelea strălucitoare,

prevăzute cu un șanț, pe care Heechee-ii le foloseau pentru eliminarea excreției fiziologice. Atâta tot era acolo, dacă nu puneai la socoteală și colecția de cincisprezece, douăzeci de obiecte din cristal, pe care primii prospectori veniți de pe Poartă le botezaseră „evantaie de rugăciune". Estrella îi spuse că obiectele astea se băgau în ghiveciul de flori.

— Sunt ca niște cărți. Am văzut cum face Salt. Le pui în aparatul de citit, căruia ei îi zic „cititor".

Și îi arătă ghiveciul.

— Uite, ăla e.

— Aha! murmură Stan, învârtind în mâini unul din evantaie.

Adevărul este că nu-l prea interesa obiectul cu pricina, ci voia doar să aibă o preocupare ca să treacă timpul mai repede. Își dorea să fi avut un ceas la el, ca să-și poată da seama cât îi lăsaseră să aștepte aici; își dorea să apară mai repede femela Heechee și să le spună că puteau ieși din cabina asta; și, mai mult decât orice altceva, își dorea să le aducă cineva ceva de mâncare pentru că trecuse prea multă vreme de la ultima masă.

Încercă să se așeze la pupitru, dar nu reuși să rămână prea mult acolo; spre deosebire de stinghiile din bătrânul lor Cinci, cele de aici nu fuseseră modificate pentru conturul șezutului de om. În cele din urmă se întoarse către Estrella, care stătea pe mormanul de ierburi pentru dormit.

— Îmi dai voie să iau puțin papura asta? o rugă el și trase balotul spre pupitru.

Îl îndesă între dinții stinghiei Heechee, reușind să improvizeze un șezut de scaun care nu era confortabil, dar măcar nu mai avea senzația că-i alunecă fundul într-o menghină ucigașă.

Începu iarăși să se joace cu evantaiul de rugăciune și cu suportul lui. Estrella, care stătea acum în picioare lângă el, îi spuse îngrijorată:

— Să nu-l strici, Stan, dragule! Nu știu cât de scumpe sunt chestiile astea...

Și imediat exclamă pe un cu totul alt ton:

— Ooo!

Stan se uită repede în jur și văzu că nu mai sunt singuri. În ușa deschisă stătea un mascul Heechee care îi privea pe amândoi cu interes clinic.

— Acesta este un sfat excelent, le zise el (într-o engleză corectă, deși cu accent pronunțat!). Ar fi bine să nu puneți mâna pe lucruri pe care nu le înțelegeți.

Din punctul de vedere al lui Stan, masculul din pragul ușii nu se

deosebea de ceilalţi Heechee nici prin culoarea pielii, nici prin forma feţei şi nici prin conturul corpului. Dar avea ceva deosebit, ceva ce nici măcar tânărul nostru nu putea să nu observe. Hainele. Picioarele lui late de Heechee purtau o încălţăminte sport de un verde ţipător, iar de la brâu până la glezne era înfăşurat într-o fustă asemănătoare cu kilturile scoţiene – probabil pentru a acoperi păstaia Heechee dintre picioare, îşi zise Stan. Pe cap individul îşi pusese o şapcă de baseball cu cozorocul tras pe ochi.

Stan nu avea nicio îndoială că la acest mascul Heechee se referise Salt atunci când îi avertizase să-şi ţină gura, acela despre care ea spusese că avea „haine ciudate". Dar uite că acum nu mai depindea de ei să îl evite, pentru că el le intrase în cabină şi începuse să le vorbească.

— Salut! zise masculul Heechee. Dă-mi puţin aia!

Se apropie de Stan şi-i luă evantaiul de rugăciune din mâini, fără să aştepte acordul.

— Acum ascultaţi aici! le ordonă el.

Manevră cu dexteritate evantaiul şi apoi îl deschise trăgând de un capăt ieşit în afară. Când îi dădu drumul, obiectul alunecă la loc în forma lui de cornet de îngheţată, cu un sunet mic, metalic, aproape ca un foşnet melodios.

— Cu ce vi se pare că seamănă sunetul acesta? îi întrebă el.

Stan se holbă la el cu gura căscată, apoi se întoarse nedumerit spre Estrella, care se hazardă să răspundă:

— Cu cel făcut de o maşină?

Străinul emise un zgomot care s-ar fi vrut un chicotit de om sau măcar o imitaţie a acestuia.

— Da, cu cel făcut de o maşină, de acord cu tine, zise el. Sună ca o maşină pentru că asta şi este. Da? Bine? Acum ascultaţi şi sunetul acesta.

Meşteri ceva la baza evantaiului, apoi scoase de acolo un globuleţ sidefiu pe care îl ridică, arătându-l celor doi.

— Acesta este un contact de aprindere, pe care voi, cei de origine umană, l-aţi numit „perlă de foc". Mai ascultaţi o dată.

Acum frecă globul cu degetul subţire, făcându-l să scoată un fel de şuierat foarte slab.

— Acum aţi auzit. Aşadar Spuneţi-mi, vi se pare că vreunul dintre sunetele acestea seamănă cu cuvântul „Heechee" aşa cum îl rostesc oamenii?

Amândoi clătinară din capete. Străinul zise posomorât.

— Probabil că au fost unii dintre voi cărora li s-a părut că seamănă,

pentru că din cauza aceasta ne-au numit aşa pe noi. Heechee. După ce s-au gândit cu ce ar putea semăna sunetele acestea. Ştiţi că i-am auzit şi pe unii din neamul nostru folosind acelaşi cuvânt când vorbesc despre noi?

Stan se uită din nou la Estrella, dar acum răspunse el pentru amândoi:

— Scuze dacă te simţi jignit. Dar nu noi v-am dat numele. Nici măcar nu am fost acolo.

— Nu, spuse masculul. Este foarte corect să spui că voi doi nu aţi fost acolo.

Îi măsură din cap până în picioare cu o privire pe care Stan nu o putu desluşi. Apoi se întoarse să plece. Se opri în pragul uşii.

— Mi se pare extrem de interesant că nimeni din neamul vostru nu vrea să-şi asume responsabilitatea pentru ce au făcut alţii tot din neamul vostru.

Făcu o pauză, apoi pufni dispreţuitor pe nări şi zise:

— Pe Poartă voi doi sunteţi socotiţi un fel de eroi. Dar, desigur, nu sunt prea mulţi aceia cu care să se mândrească neamul vostru. Corect?

Rămaşi din nou singuri, Stan şi Estrella s-au odihnit pe rând. Mai întâi s-a aşezat Stan pe maldărul de ierburi artificiale, pe care îl scosese de pe stinghia Heechee, iar Estrella s-a cocoţat şi ea cum a putut între dinţii furcii. Apoi invers. Apoi unul a stat în picioare în timp ce celălalt încerca să se întindă cât de cât pe ierburi. Apoi au stat amândoi în picioare sau, mai bine zis au început să se bâţâie prin spaţiul strâmt, pentru că le era tot mai foame şi nu mai suportau să stea în cabina aceea şi erau din ce în ce mai nervoşi şi supăraţi – nu doar pe gazda lor Heechee, dar şi unul pe celălalt, pentru că puneau, iar şi iar, aceleaşi întrebări la care nu aveau răspuns: Cine fusese ciudatul ăla cu haine caraghioase? Când urma să decoleze nava asta? Ce a vrut să zică ciudatul ăla când le-a spus că ei sunt eroi pe Poartă? Şi, în primul rând, ce naiba ştia el despre Poartă? De ce nu mai vine Salt să-i scoată din locul ăsta? Pentru numele lui Dumnezeu, oare nu venise vremea să li se dea ceva de *mâncare*?

Peste toate astea, Stan avea nevoie la toaletă. În pofida lungii perioade de intimitate de pe Cinci-ul lor, nu prea voia să folosească recipientul pentru excreţiile fiziologice chiar sub ochii Estrellei. Când presiunea din vezică deveni la fel de intensă ca senzaţia de foame din stomac, se hotărî să facă ceva.

— La dracu' cu toate astea! exclamă el.

Şi se îndreptă spre uşă cu hotărârea să o deschidă, chiar dacă era

zăvorâtă cu unul din lacătele alea Heechee, de neînţeles pentru mintea omenească. Sau măcar să lovească cu pumnii în ea până când l-ar fi auzit cineva şi i-ar fi scos de aici.

Problema se rezolvă singură. În clipa când atinse uşa, aceasta se deschise fără zgomot şi Stan se trezi în faţa coridorului lung pe care veniseră, coridorul acela care se termina în sala în formă de fus. Estrella era la jumătate de pas în spatele lui.

Îl izbi izul slab de amoniac, specific Heechee-ilor, avertizându-l din timp asupra scenei pe care urma să o vadă. Acum în sala aceea erau destui Heechee; doi discutau pe ton scăzut în faţa unuia dintre cubiculele de comandă; altul era ocupat să aleagă nişte cărţi-evantaie pe care să le pună în maşinile de citit. Ceilalţi, cel puţin şase, mâncau şi beau în jurul unor mese apărute de nicăieri. Niciunul dintre Heechee-ii aceştia nu semăna cu masculul care îi vizitase în cabină. Dar toţi se opriră din activităţile lor ca să se uite lung la Stan şi Estrella.

După o clipă de ezitare, femela pe nume Salt se ridică de la masă şi se apropie de ei.

— Voi, persoane-oameni, vreţi să mâncaţi cu noi? îi întrebă ea. Aproape am terminat. Nu ştiut ce facem când a venit vremea să mâncăm, pentru că nu vrut să deranjăm la voi.

— O, da, sigur că vrem să mâncăm, spuse cu înflăcărare Estrella.

Stan îi ţinu isonul.

— O, da. Categoric. Lasă-mă doar un minut ca să... hm... să mă spăl pe mâini.

Unii dintre Heechee-ii din sală au scos nişte sunete asemănătoare cu strănutul, posibil echivalentul râsului în lumea lor, atunci când i-au văzut pe Stan şi Estrella cum încercau să se aşeze cât mai bine pe stinghii. Estrella i-a povestit lui Salt cum încercaseră să rezolve problema în cabina lor, fapt care a provocat o discuţie scurtă în limba Heechee. Şi apoi au fost aduse nişte baloturi suplimentare de ierburi artificiale cu care au fost umplute spaţiile dintre dinţii stinghiilor.

După aceea li s-a servit masa.

Tot mâncare Heechee. Şi nu aveau cum să o refuze, pentru că pe navă nu exista altceva. Stan încercă, mai mult în silă, câteva feluri. Dar toate aveau o consistenţă ciudată, o culoare bizară şi un gust ce nu putea fi descris – Stan încercă să o facă, dar nu reuşi. Oare chestia asta rozalie şi aţoasă ar fi trebuit să aibă aromă de mentă? O aromă avea, cu siguranţă,

dar semăna mai mult cu iarba-mâței decât cu acadelele de Crăciun. Iar bobițele negre care i se fărâmau între dinți nu aveau absolut niciun gust. Nu contează, își spuse el cu hotărâre, important e că sunt de mâncare. Și, într-adevăr, păreau să-i fi umplut golul din stomac.

Rataseră decolarea navei, îi anunță Salt.

— Nu simțit... cum zici?... zgâlța? Hâț-hâț? Pe drum suntem de mult timp. Sper voi dormit bine.

— O, dar n-am dormit deloc, zise Estrella. Știi, am avut un musafir.

Informația asta o făcu pe Salt să se oprească din ciugulitul sporadic al alimentelor de pe masă. De fapt, femela Heechee terminase de mâncat și Estrella era convinsă că le ține companie.

— Înțeleg foarte puțin, spuse ea. De ce zici asta? Sigură sunt că nimeni nu deranjat la voi.

— Ei, uite că ne-a deranjat cineva, o corectă Stan, cu gura plină de ceva amar la gust, dar cu consistența lipicioasă a bezelelor moi. Avea niște haine caraghioase și o șapcă și mai caraghioasă și vorbea foarte bine engleza.

Efectul acestor cuvinte asupra lui Salt fu unul incredibil. I se zbârli blana din jurul capului, i se chirciră mușchii feței, de ziceai că are niște șerpi sub piele. Rămase cu gura căscată, de parcă nu reușea să priceapă cele auzite.

— Persoană deranjat intimitate din cabina voastră? întrebă ea nedumerită.

— Cum te văd și cum mă vezi, spuse Stan, dând cu putere din cap.

— Dar este... începu ea, apoi se întrerupse.

Evident necăjită de ce auzise, începu să bată aerul cu mâinile, apoi se întoarse ca să discute ceva cu ceilalți Heechee din sală. Nici Stan și nici Estrella nu sperau să înțeleagă ceva, pentru că discuția aprinsă se purta în limba lui Salt. Important este doar că a avut efect. Pe neașteptate toți Heechee-ii începură să vorbească la grămadă, fluturând din brațele lor scheletice, scuturând din capetele ca niște cranii dezgolite de piele, întinzând degetele osoase spre Estrella și Stan. Iar izul de amoniac, slab până atunci, deveni din ce în ce mai intens din cauza surescitării lor maxime.

Stan reuși să înghită și ultimii câlți din gură și o întrebă oarecum temător pe Estrella:

— Am dat de belea?

Ea dădu îngrijorată din umeri.

— Ții minte că Salt ne-a zis să nu vorbim cu el, spuse fata. Deși nu-mi dau seama cum am fi putut evitat asta. El a intrat în cabina noastră și a

început să vorbească cu noi.

Și atunci, după ce fiecare Heechee din sală își exprimase părerea (ba chiar de mai multe ori), Salt se întoarse spre ei și le dădu o veste minunată.

— Noi nu supărat. Persoana vizitat și vorbit la voi. Voi nu vizitat ori vorbit la el. Deci voi nu vină. Dar nu mai e încă o dată, pentru că persoana în cabina ei cu însoțitor responsabil și cu vechime, nume la el este Slightly Bitter[17].

Și adăugă imediat pe un ton sumbru.

— Care nu ar fi trebuit să dea voie la el de prima dată.

Tăcu câteva clipe, apoi continuă:

— Miră tare mult la noi că el vrut să vadă la voi. Pricepeți voi, el urăște la voi foarte mult.

III

Estrella se încăpățână să afle de ce îi ura. („De ce să ne urască? Nici măcar nu ne cunoaște!") Stan se încăpățâna să afle ce acțiune ar fi putut să întreprindă persoana respectivă dacă îi ura atât de mult. După vreo șase încercări nereușite de a răspunde fiecăruia în parte, Salt gesticulă resemnată din încheieturile mâinilor și o luă de la capăt.

Musafirul lor (al cărui nume se traducea în limba Heechee prin „Cel care face multe") făcuse parte din echipajul unei misiuni de explorare, alcătuit din trei membri. Sarcina lor fusese să dea de urma creaturilor capabile să călătorească prin spațiu, cunoscute sub numele de „Asasini".

Când Estrella vru să afle motivul pentru care fuseseră botezate astfel, pe chipul lui Salt se așternu consternarea.

— Pentru că asta erau: asasini, le explică ea. Demult, înainte de Retragere, Asasinii aceștia ucideau pe oricine le ieșea în cale. De tot. Pe toți. Cum să le zicem altfel? Deși, se corectă ea, mai zicem la ei și „Dușmanul", că asta sunt ei pentru noi.

— Am înțeles. Și tipul ăla a crezut că noi suntem Asasini? se aventură Stan.

Salt începu să râdă cu hohotele înecate ale rasei Heechee, dar se opri politicoasă după câteva secunde.

— Vorbă nu-i deloc! Cazul nu este! Vă rog să permiteți la mine să elucidez la voi.

Resemnat, Stan o îndemnă să elucideze mai departe. Iar Salt se grăbi să

---

[17] Ușor Amărui, în lb. engl., în orig. (n. red.).

o facă. Cei trei exploratori Heechee călătoriseră prin întreaga galaxie, căutând semne care să îi ducă la aceşti Asasini. În zadar. Stan nu prea înţelegea la ce anume se referea Salt când vorbea despre „semne"; din câte putea el deduce din limbajul greoi al lui Salt, nava respectivă „amuşina" toate cotloanele galaxiei în speranţa că vor da de urma Asasinilor infiltraţi în zonele populate. Exact cuvântul „amuşina" l-a folosit femela Heechee. Iar Stan se trezi să obiecteze:

— Dar nu poţi să miroşi nimic în spaţiu.

Îşi dădu seama de prostia făcută şi clătină din cap.

— Nu contează. Haide, spune mai departe aşa cum ştii tu.

Exploratorii nu i-au găsit pe Asasini şi atunci au schimbat direcţia. Şi s-au dus într-un loc unde, înainte de Retragere, Heechee-ii îşi lăsaseră mai multe nave. Era un asteroid de pe orbita unei stele gălbui destul de mici...

— Iisuse! ţipă Stan.

Şi Estrella murmură:

— Poarta! Despre Poartă vorbeşti!

Salt mişcă din falca de jos, exprimându-şi acordul.

— Aşa zice el la locul acela. Da. Patru ani stat acolo.

Dar nu ştiu să le explice ce anume făcuse el în acei patru ani. Ceva în legătură cu navele de pe Poartă. Analizase, unul câte unul, planurile misiunilor din fiecare navă, în caz că vreuna dintre acestea ar fi dat de urma Asasinilor în acea perioadă tulbure de dinainte de retragerea întregii rase Heechee în Nucleu. Şi doar asta a făcut în toţi cei patru ani.

— Atunci, spuse Salt pe un ton serios, persoana singură a fost. Cu sute, ba chiar mii de persoane-oameni, da, sigur, dar în rest singură.

— Stai puţin! o întrerupse Stan. Cu siguranţă că mai treceau nişte Heechee pe acolo din când în când.

— Nu mulţi trec acum. Atunci şi mai puţini. Doar câţiva. Şi nu stăteau.

Interveni şi Estrella.

— Dar tot nu avea cum să fie *singur.* Ai spus că erau trei în echipaj.

— Nu zis eu? Nu aşa. Persoana aceasta, Achiever, el verifică înregistrări de nave. Ceilalţi doi plecaţi cu altă treabă şi el rămas pe asteroid verifică înregistrări. Şi din cauza asta...

Salt şovăi, de parcă nu o trăgea inima să continue. Apoi bolborosi repede:

— El singur, înţelegi? Şi mulţi, mulţi ca voi. Până la sfârşit nu a mai putut să suporte să vadă nicio persoană-om. Nu avut încotro. Trebuit să suporte. Acum trebuit relaxat şi reparat în Munţii de Mică Strălucitoare de

pe Planeta împădurită a Stelei Bătrâne și Calde Douăzeci-și-Patru – exact locul unde invitat eu la voi.

Stan și Estrella meditară puțin la informația aceasta. Apoi Estrella o întrebă:

— Despre ce fel de relaxare și reparare este vorba?

— Greu să explic. Odihnește. Asociază...

Flutură din nou mâinile cu disperare.

— Nu sunt cuvinte bune pentru asta în limba voastră. Poate în nicio limbă nu sunt.

Îi privi posomorâtă.

— De fapt, cel mai trist este că noi nu știm cum se face asta. Scopul este să-l scăpăm definitiv de ura pentru rasa voastră. Voi ziceți la ce are el în cap...

Și se opri, iar Stan îi continuă vorbele:

— Nebunie? Asta vrei să spui?

— Cred că poate da, zise în silă Salt. Adică deficiență de intelect care duce la acțiuni anormale și dăunătoare. Numai că noi nu avem așa ceva. Niciodată nu avem. Așa că nu cunoaștem remediul.

— Niciodată? spuse neîncrezătoare Estrella.

— Niciodată-niciodată, deloc-deloc! accentuă Salt. Nu e trăsătură a neamului nostru deficiența asta.

Estrella tot mai avea rezerve, dar o întrebă:

— În cazul ăsta ce veți face cu el?

Mușchii feței lui Salt se frământară de îngrijorare.

— Cazăm pe el într-un anume loc pe Planeta Împădurită a Stelei Bătrâne și Calde Douăzeci-și-Patru. Locul este pentru remediere deficiențe. De exemplu, acolo punem bătrâni care sunt aproape de moarte. Adică nu mai pot să-și controleze funcțiile corpului și tot așa.

Dar, cu cât se străduia ea mai tare să le explice scopurile acelui sanatoriu sau ce o fi fost locul acela, cu atât îi era mai greu.

— Este pentru... începea, apoi se oprea, iar pauza era destul de lungă, apoi se încumeta să continue.

— Este ca să facem pe unii Strămoși Stocați, pentru asta este locul. Dar nu pe persoana asta.

Altă pauză lungă.

— Sau, dacă cineva trebuie să poarte o tunică nu a lui? Fără permisiune? Atunci persoana trebuie reparată ca să nu mai facă asta. Înțelegeți?

Dar Stan și Estrella nu înțelegeau. În cele din urmă Salt flutură

resemnată mâinile spre ei.

— Locul nu prea potrivit pentru persoana asta, recunoscu ea. Dar e tot ce avem.

7 PASĂREA PHOENIX SCOATE PUI

I

Numele meu este Gelle-Klara Moynlin şi cred că nu mai este nevoie de vreo altă prezentare. Dacă totuşi este nevoie, înseamnă că nu aţi fost atenţi, deoarece sunt destul de des prezentă în buletinele de ştiri.

Când am traversat frontul de undă al supernovei Crabului, eram la o jumătate de zi distanţă de Pământ. Traversarea nu a declanşat nicio alarmă. Nu că eu aş fi observat, dar Hypatia, mintea navei mele, este programată să remarce lucrurile care mie îmi scapă, atunci când consideră că m-ar putea interesa. Aşa că m-a întrebat dacă vreau să arunc o privire. Şi am vrut.

Normal că mai văzusem vreo două sau trei simulări cu explozia acelei stele bătrâne şi osândite; dar, fiind un om din carne şi oase, prefer realitatea simulărilor – mă rog, o prefer în majoritatea timpului. Hypatia aprinsese deja ecranul Heechee, dar pe el nu se vedea decât cenuşiul acela neclar şi grunjos, despre care Heechee-ii au senzaţia că ar fi cea mai bună opţiune implicită. Hypatia poate descifra chestia aia, dar eu nu pot, aşa că a schimbat faza pentru mine.

Apoi am văzut un câmp de stele, exact la fel ca orice alt câmp de stele. Şi am fost nevoită să o întreb:

— Care este?

Iar ea mi-a răspuns:

— Încă nu o poţi vedea cum trebuie. Nu avem chiar atâta putere de mărire a imaginii, dar ţine-ţi ochii deschişi. Aşteaptă o clipă. Încă una. Gata. Uite-o.

Nu era nevoie să-mi spună. Am văzut-o şi singură. Un punct luminos apărut de nicăieri, care se făcea din ce în ce mai strălucitor, până când a ajuns să eclipseze orice altceva de pe ecran. Strălucirea lui m-a făcut să-mi mijesc ochii.

— Se întâmplă foarte repede, am spus eu.

— Nu chiar *atât* de repede, Klara. Vectorul viteză pe care îl avem noi în raport cu steaua este mult mai rapid decât viteza luminii, aşa că accelerăm puţin. De asemenea, prindem frontul de undă din urmă, prin urmare

vedem totul pe dos. Va dispărea curând.

Asta s-a și întâmplat după numai o clipă. Chiar atunci când nu credeam că steaua ar fi putut străluci mai tare, aceasta a redevenit o stea obișnuită, atât de insignifiantă că nici n-o mai puteam deosebi printre celelalte. Planetele despre care mi se spusese că ar fi orbitat în jurul ei nu erau încă pârjolite, iar populațiile lor (în cazul că existau) nu erau încă lichefiate.

— În regulă, am spus eu, oarecum impresionată, dar nu până într-atât încât să-i mărturisesc asta Hypatiei. Închide ecranul și hai să ne vedem de treabă.

Hypatia pufni. Trebuie să vă spun că de capul ei își alcătuise un întreg repertoriu de manifestări omenești, pentru că eu nu i le programasem. Și mi-a zis posomorâtă:

— Așa ar trebui, dacă vrem să plătim toate facturile pentru chestia asta. Ai cumva idee cât *costă*?

Bineînțeles că glumea. Am probleme, nu zic nu, dar eu sunt Gelle-Klara Moynlin și măcar facturile sunt în stare să mi le achit.

Ce-i drept, nu toată viața am fost solvabilă. În copilăria mea petrecută pe bucata aia de iad pârjolit pe care unii au avut proasta idee să o numească planeta Venus, nu-mi doream nimic mai mult decât să am bani. Toată ziua plimbam turiștii pe solul ăla copt și negru și încercam să nu-mi cheltuiesc toată leafa într-o singură noapte. Nu-mi doream o căruță de bani. Doar suficienți ca să-mi permit o asigurare medicală și o locuință care să nu pută a fructe de mare râncede. Pe vremea aceea nu visam la scară mare.

Dar firește că n-am reușit. Niciodată nu am avut exact suma aceea. La început n-am avut deloc și nici nu speram să fac rost de ei. Dar după aia am avut mulți, mult mai mulți decât îmi doream. Și atunci am descoperit cum este să ai o groază de bani. Când ai atâția BANI, e ca și cum ai avea un pisoi în casă. Banii îți cer în permanență să te joci cu ei. Sigur, poți refuza, poți încerca să nu-i bagi în seamă. Dar atunci ți se urcă în poală și încep să te muște ușor de bărbie ca să le dai atenție. Bineînțeles că nu trebuie să capitulezi. Poți să nu-i iei în seamă și să-ți vezi de treburile tale. Dar, în cazul ăsta, cine știe în ce belele te-ar putea băga și, în fond, care mai e hazul să îi ai?

Așa că mare parte a drumului spre locul unde era PhoenixCorp, Hypatia și cu mine ne-am jucat cu banii. Mai bine spus, eu m-am jucat, iar Hypatia a ținut scorul. Știe mai bine decât mine câți bani am – cu acest scop a și

fost proiectată. Unde mai pui că mă sfătuiește în permanență la ce investiții să renunț sau pe care să le păstrez sau în ce afaceri să intru.

Cuvântul-cheie este „sfătuiește". Nu sunt obligată să o ascult pe Hypatia. Și uneori nici nu o fac. De regulă, îi urmez patru sfaturi din cinci. A cincea oară fac exact pe dos, doar ca să-i arăt că eu sunt cea care ia hotărârile. Știu că nu-i o idee prea bună și, în general, pierd bani atunci când mă port așa, dar nu contează. Am de unde.

Însă există o limită a acestui joc al meu cu banii. Și când am ajuns în punctul acela, Hypatia a acționat cursorul și a făcut să dispară grafica de pe ecran. Apoi s-a făcut vizibilă ca să mă bine-dispună, pentru că știe că îmi place să văd persoana cu care stau de vorbă. Purta toga ei din secolul al cincilea și o diademă din rubine neșlefuite. Mi-a aruncat o privire iscoditoare.

— Vrei să faci pauză, Klara? Vrei să mănânci ceva?

Păi, cam da. Și la prima și la a doua întrebare. Dar ea știa foarte bine asta. Este programată și pentru a-mi monitoriza în permanență organismul. Însă eu prefer ca și în cazul acesta să-mi exercit liberul-arbitru.

— Mai degrabă aș bea ceva, i-am zis eu. Cum stăm cu timpul?

— Ne încadrăm în plan, Klara. Vom ajunge în vreo zece ore.

Hypatia nu s-a mișcat – de fapt, mai corect ar fi să spun că simularea ei nu s-a mișcat –, dar am auzit clar din bucătărie zgomotul cuburilor de gheață căzute într-un pahar.

— Am accesat mintea navei PhoenixCorp. Vrei să vezi ce se întâmplă acolo?

— Arată-mi! i-am cerut eu, dar ea nu-mi așteptase răspunsul și se pusese deja pe treabă.

A mai mișcat o dată din cursor – teatru pur, la naiba, dar așa e Hypatia, teatrală la maximum – și iarăși s-a umplut ecranul. Măsuța cu rotile a intrat în cabină și s-a oprit chiar lângă mâna mea dreaptă atunci când noi ne uitam prin ecranul navei PhoenixCorp la ceva ca o pânză de păianjen metalică, în formă de farfurie, pe care mișunau niște chestii foarte mici.

Nu mi-am putut da seama cum trebuie de dimensiunile reale ale obiectului pe care îl vedeam, pentru că nu aveam cu ce să îl compar. Dar nici nu era nevoie să-l compar cu ceva. Știam că este uriaș.

— Bea și tu ceva, i-am spus, ridicând paharul.

Mi-a aruncat iarăși privirea aceea exasperată și m-a lăsat în boii mei. Câteodată ciocnește un pahar simulat cu paharul meu real, însă acum era într-o pasă didactică.

— După cum poţi vedea, Klara, mi-a spus ea, a sosit transportul de piese pentru instrumentele optice şi dronele le aşază chiar acum pe antena parabolică. Cam într-o oră vor capta prima rază de lumină de la planetă, dar nu cred că tu vei dori să o vezi. Rezoluţia va fi slabă până când vor reuşi să instaleze absolut tot, iar asta va dura aproximativ optsprezece ore. De-abia atunci vom putea observa planeta cu rezoluţie optimă.

— Vreme de patru zile, am zis şi eu, luând o înghiţitură din pahar.

Mi-a aruncat o altă privire. Nu renunţase la atitudinea profesorală, însă acum era o profesoară care face eforturi să nu se enerveze din cauza unui elev obraznic.

— Hei, Klara! Ştiai foarte bine că nu o să ai prea mult timp la dispoziţie. Şi oricum nu a fost ideea mea să facem drumul ăsta. Am fi putut urmări toată povestea de pe insula ta.

Am înghiţit şi ce îmi mai rămăsese din băutură şi m-am ridicat în picioare.

— Nu aşa am vrut să o fac, i-am spus eu. Problema cu simulările tale este că nu mai ajungi să apreciezi realitatea. Trezeşte-mă cu o oră înainte de a ajunge la destinaţie.

Şi am pornit spre cabina mea privată şi spre patul meu rotund care o ocupa în totalitate. În momentul acela nu mai voiam să stau la taifas cu Hypatia. De fapt, îi ceream sugestii de natură financiară tocmai pentru a o împiedica să-mi dea sfaturi în alte privinţe. Cum ar fi lucrul ăla despre care încerca mereu să aducă vorba. Sau celălalt, lucrul ăla cel mai important, în legătură cu care trebuia să iau o hotărâre cât mai curând şi nu eram în stare.

Căruciorul pe care se aflau cafeaua mea fără zahăr şi paharul cu suc proaspăt de portocale (v-aş ruga să puneţi între ghilimele chestia cu sucul proaspăt, dar trebuie să recunosc că Hypatia era atât de pricepută, încât nu-mi dădeam seama de diferenţă) era chiar lângă patul meu atunci când m-a trezit.

— Nouăzeci de minute până la contact, m-a anunţat ea veselă. O dimineaţă foarte bună îţi doresc! Să-ţi pregătesc duşul?

Iar eu am mormăit:

— Îhî.

Nu pot să mă laud că mi-ar ajunge nouăzeci de minute ca să-mi beau cafeaua şi să mă uit în gol, înainte de a porni să fac ceva mai dinamic, cum ar fi un duş. Dar m-am uitat în oglinda de lângă pat, nu mi-a plăcut deloc

ce am văzut acolo şi mi-am zis că ar fi bine să pun mâna şi să mă aranjez puţin.

N-am fost niciodată ceea ce s-ar numi o frumuseţe. În primul rând am sprâncenele prea groase. De-a lungul anilor le-am subţiat de vreo două ori până au ajuns ca ale manechinelor, doar ca să văd dacă m-ar putea ajuta la aspectul general. Nu m-au ajutat. Ba chiar am umblat la structura osoasă a feţei: pomeţi mai pronunţaţi, mandibula micşorată, orice ca să nu mai semăn cu un bărbat. N-am reuşit decât să obţin un chip lunguieţ şi fără contur. Vreo doi ani am fost blondă; apoi am încercat o dată să văd cum mi-ar sta roşcată şi după ce am văzut le-am cerut coafezelor să mă vopsească aşa cum fusesem înainte. Abia după aceea am avut curaj să părăsesc salonul de coafură. Dar totul a fost o mare greşeală. Nimic nu m-a ajutat. Ori de câte ori mă uitam în oglindă, tot pe vechea Gelle-Klara Moynlin o vedeam, în ciuda tuturor eforturilor făcute de cosmeticieni şi chirurgi. Aşa că... dă-o-n mă-sa de treabă! În ultima perioadă m-am lăsat naturală.

Mă rog, destul de naturală. Nu vreau să-mi arăt *vârsta.*

Şi nici nu mi-o arăt. După baie şi după ce m-am coafat şi mi-am pus o rochie simplă care să-mi scoată în evidenţă picioarele destul de aspectuoasei m-am uitat iarăşi în oglindă şi mi-am spus că nu pot arăta mai bine de atât.

— Aproape am ajuns, mi-a strigat Hypatia. Ai face bine să te ţii de ceva. Trebuie să potrivesc vitezele şi asta-i o treabă cam complicată.

Părea iritată, aşa cum se întâmplă mereu când îi dau o sarcină dificilă. O duce la capăt, firește, dar se lamentează întruna.

— Mai repede decât lumina se poate. Se poate şi mai încet decât lumina. Dar când îmi ceri să sincronizez viteza noastră cu constanta *c*[18] pe care o menţine altcineva, trebuie să te aştepţi la nişte efecte mai ciudate, aşa că... ups... scuze.

— Bine faci că te scuzi, i-am spus eu, pentru că la ultima hurducătură era să-mi vărs pe rochie a treia ceaşcă cu cafea. Hypatia? Ce crezi că ar merge mai bine? Perlele sau cameea?

S-a prefăcut iar că gândeşte două sau trei secunde, de parcă ar avea nevoie de timp ca să ia o decizie. Abia apoi mi-a dat verdictul:

— Eu aş purta cameea. Doar curvele îşi pun perle în timpul zilei.

Prin urmare m-am hotărât să port perlele. Hypatia a oftat, dar n-a spus

[18] c - viteza luminii în vid (n. tr.).

nimic.

— Bine, a zis. Am andocat. Atenţie la trepte. Ţinem legătura.

Am dat din cap şi am păşit peste garnituri, intrând în PhoenixCorp, nava-mamă.

Acolo nu erau „trepte” adevărate. Dar am resimţit puternic trecerea bruscă de la confortul navei mele la mediul lipsit de gravitaţie de pe PhoenixCorp. Stomacul mi-a protestat vehement, dar am reuşit să mă agăţ de o bară de susţinere şi m-am uitat cu atenţie în jur.

Nici nu ştiu ce mă aşteptasem să găsesc acolo. Poate ceva asemănător cu vechiul asteroid al Porţii. PhoenixCorp era cu mult mai extravagantă şi am început să mă întreb dacă nu cumva exagerasem eu cu sponsorizările. Locul nu mirosea câtuşi de puţin ca Poarta. În loc de izul acru, de vechi al Porţii, aici se simţea aroma dulce şi umedă a unei sere. Asta din cauză că pretutindeni erau plante agăţătoare şi ghivece cu ferigi şi flori, întinzându-se în toate direcţiile din cauza gravitaţiei zero. Dacă m-aş fi gândit din timp la asta, cu siguranţă că nu m-aş fi îmbrăcat în rochie. Singura fiinţă omenească pe care am văzut-o era un bărbat negru, înalt, aproape gol, care stătea atârnat într-un deget de la picior de un cârlig din perete şi-şi lucra muşchii cu unul din accesoriile alea metalice în formă de arc. („Humphrey Mason-Manley”, mi-a şoptit Hypatia în ureche. „Arheolog şi antropolog trimis de British Museum.”) Fără să-şi întrerupă exerciţiile, Humphrey mi-a aruncat o privire iritată.

— Ce cauţi aici, duduie? Accesul vizitatorilor este strict interzis. Aceasta este o proprietate privată şi...

Dar s-a uitat mai bine la mine şi şi-a schimbat expresia. Nu aş putea spune că devenise mai ospitalieră, dar individul părea cumva mai impresionat, deşi împotriva propriei voinţei.

— Au, ia te uită! exclamă el. Eşti Gelle-Klara *Moynlin,* nu-i aşa? Atunci, se schimbă calimera. Îţi urez bun venit la bord.

II

Recunosc că nu a fost cel mai prietenos salut primit la viaţa mea. În orice caz, când, la cererea mea, Humphrey Mason-Manley a trezit-o pe inginera-şefă, aceasta a dat dovadă de mai multă politeţe. Deşi nu era nevoie. Cu toate că al meu fusese capitalul de pornire pentru acest proiect, PhoenixCorp avea statut de organizaţie nonprofit, fără să fie deţinută de cineva anume. Eu nu eram nici măcar în consiliul de conducere.

Hypatia mi-a şoptit că pe şefa inginerilor o chema June Thaddeus Terple

– *Doamna Doctor* Terple. Nu era nevoie să-mi amintească. Mă mai întâlnisem cu Terple și în alte dăți, chiar dacă doar prin intermediul ecranului de computer. În carne și oase mi se părea mai înaltă decât îmi imaginasem eu. Părea cam de vârsta mea, adică în jur de treizeci și ceva de ani; și avea cam aceeași expresie de mărinimie pe chip. Era îmbrăcată cu un soi de bikini cu șnur, iar în jurul taliei avea o centură de muncitor, din aceea cu teci în care să-și țină sculele. M-a condus în birou – o încăpere în formă de prismă, unde nu se aflau prea multe lucruri în afara plantelor și a cârligelor de susținere din pereți.

— Îmi cer scuze că nu te-am întâmpinat la sosire, Dr Moynlin, mi-a spus ea.

— Titlul de doctor este unul onorific, așa că îmi poți spune Klara.

A dat din cap.

— Ești oricând bine-venită aici. Probabil că vrei să vezi cu ochii tăi cum ne descurcăm.

— Păi, da, cam asta vreau. Dar mai vreau și să aranjez ceva, dacă nu te superi.

Adică i-am răspuns la politețe cu altă politețe, cu toate că niciuna dintre noi nu era obligată să o facă.

— Știi cine este Wilhelm Tartch?

S-a gândit puțin și mi-a răspuns:

— Nu.

Uite așa stă treaba cu celebritatea galactică. Am început să-i explic:

— Bill e un fel de reporter itinerant. Ajunge prin toate colțurile galaxiei, chiar și la Heechee-ii din Nucleu. Face un jurnal de călătorie. Vizitează locuri interesante și pitorești și apoi povestește despre ele celor rămași acasă.

Plus că la momentul acela Bill era iubitul meu, dar nu mi se părea necesar să-i pomenesc despre asta lui Terple: oricum avea să-și dea singură seama destul de curând.

— Și vrea să vină pe Phoenix?

— Dacă nu te deranjează, am repetat eu. Am obținut deja acceptul consiliului.

Mi-a aruncat un zâmbet larg.

— Probabil că da, dar mie mi-a scăpat din vedere. A trebuit să ne ocupăm de dronele care construiesc oglinda și a fost o perioadă foarte agitată.

S-a cutremurat amintindu-și. Apoi a continuat:

— În orice caz, Hans îmi spune că mintea navei tale ţi-a prezentat explozia supernovei când eraţi pe drum...

— Da, aşa a făcut.

Hypatia îmi tot şoptea în ureche că Hans era numele purtat de mintea navei lor, de parcă eu aş fi fost proastă şi nu-mi puteam da seama şi singură.

— Şi presupun că acum ştii cum se vede de pe Pământ.

— Aşa şi aşa.

Am observat-o cum încearcă să evalueze cam cât însemna „aşa“ şi cât celălalt „aşa”. Apoi a decis să se poarte cu tact cu finanţatoarea.

— Nu strică să te mai uiţi o dată. Hans! Imagine telescopică a Pământului, te rog!

Privea spre un capăt al biroului. Peretele a dispărut şi noi ne uitam acum la un petic de lumină pestriţă.

— Asta este. Se numeşte Nebuloasa Crabului. Bineînţeles că i-au dat numele ăsta înainte să afle ce este cu adevărat, dar îţi poţi da seama de unde le-a venit ideea.

Am recunoscut că seamănă puţin cu un fel de crab deformat. Terple a continuat:

— Nebuloasa este formată doar din gazele şi celelalte particule lăsate în urmă de supernovă, o mie de ani mai târziu. Nu ştiu dacă reuşeşti să vezi cum trebuie, dar în mijloc este un punct care reprezintă pulsarul Crabului. Doar atât a mai rămas din stea. Acum haide să ne uităm la cum arăta înainte să explodeze. În timp real. De aici.

Hans a şters nebuloasa şi acum priveam amândouă la acelaşi spaţiu întunecat şi adânc pe care mi-l arătase şi mie Hypatia mai devreme. Aceeaşi infinitate de stele. Însă Hans a apropiat imaginea şi dintre toate stelele a ieşit în evidenţă una extraordinar de strălucitoare. Ba nu, „extraordinar de strălucitoare” nu o descrie corect. Era de un galben-auriu intens şi părea ciudat de pufoasă. Nu era tocmai fierbinte. Nu avea cum să fie: era vorba despre o simulare optică. Dar parcă îi puteam simţi căldura pe obraji.

— Dar nu văd nicio planetă, am protestat eu.

— Stai puţin că ai să vezi. Imediat ce se potrivesc toate segmentele optice.

Apoi a trecut repede la altceva:

— Am uitat să te întreb: nu doreşti o ceaşcă cu ceai sau vreo răcoritoare?

— Nu, mersi. Nu vreau nimic acum, am refuzat eu cu ochii la stea. Îmi imaginam că este mai strălucitoare, am spus eu puțin dezamăgită.

— O, dar va fi, Klara. Pentru asta construim noi oglinda aia de 500 de kilometri. În momentul ăsta scoatem lentila gravitațională din gaura neagră pe care o folosim: am pus în oglindă o cameră mică de luat vederi. N-am idee cât de multe știi tu despre găurile negre, dar... of, la naiba! s-a întrerupt ea, înțelegând brusc cum stăteau lucrurile. Știi multe, nu-i așa? Vreau să spun... nu ai cum să nu știi, din moment ce ai fost blocată într-una treizeci sau patruzeci de ani...

Făcuse o față lungă, de parcă era convinsă că, absolut fără intenție, îmi provocase o mare suferință. Dar nu-mi provocase nimic. Eram obișnuită cu reacții de genul acesta. Rareori se întâmpla ca oamenii să aducă vorba despre găurile negre în prezența mea, mergând pe principiul sănătos care spune că nu-i bine să vorbești de funie în casa spânzuratului. Dar trecuse de mult timpul când fusesem prizonieră într-una din ele. Iar timpul petrecut acolo trecuse fulgerător pentru mine care mă aflam în dilatarea temporală a găurii negre, indiferent cât de lung le-a părut celor de afară. Prin urmare nu aveam sensibilități deosebite în privința asta.

Pe de altă parte, nu mai aveam niciun chef să mai dezbat încă o dată problema aia blestemată. Așa că m-am mulțumit să spun doar:

— Gaura mea neagră nu semăna cu asta. Era mai mult un albastru-deschis, absolut dezgustător.

Terple și-a revenit urgent, apoi mi-a făcut un semn din cap, atotștiutoare.

— Din cauza radiațiilor Cerenkov. Probabil că gaura ta neagră a fost o „singularitate gravitațională", cum i se spune. Asta de aici e diferită. E înfășurată în propria-i ergosferă și nu se vede nimic. Majoritatea găurilor negre produc radiații, nu din ele însele, ci din gazele și particulele pe care le înghit. Însă aceasta a înghițit deja totul din jur.

A făcut o pauză ca pentru a-și aduna gândurile și a continuat:

— Oricum, vorbeam despre lentila gravitațională. Hans?

Nu i-a mai spus lui Hans ce anume voia de la el, dar evident că mintea navei a priceput și așa. Stelele au pierit și în fața noastră a apărut un fel de zid de ceață albă. Terpel l-a împuns din loc în loc cu degetul, făcându-mi o schiță:

— Bulina aia mică din stânga este planeta Crabului, pe care vrem s-o

studiem noi. Cercul reprezintă gaura neagră. Arcul din dreapta este oglinda noastră, situată chiar în locul de convergenţă, unde lentila gravitaţională din gaura neagră ne oferă cea mai clară imagine. Iar punctul de lângă ea suntem noi, în centrul polarizorului. Nu ţi-am desenat şi soarele Crabului, pentru că trebuie să evităm să îndreptăm camera spre el, ca să nu ne ardă sistemele optice. Se înţelege ce spun?

— Deocamdată, am liniştit-o eu.

Mi-a aruncat iar una dintre privirile acelea scrutătoare, apoi a zis:

— Ne vom face observaţiile privind spre oglindă. Dar va fi nevoie să blocăm imaginea stelei dacă vrem să vedem planeta Crabului. Ăsta-i un alt lucru pe care îl mai avem de reglat. De fapt, vom privi dintr-un loc opus planetei ca să o putem vedea.

Nu fusesem în stare să rezist tentaţiei când discutasem cu Hypatia; n-am putut să rezist nici acum, cu June Terple.

— Patru sau cinci zile, am spus eu pe cel mai prietenos ton cu putinţă.

Dar probabil că tot nu a fost suficient de prietenos. Terple mi s-a părut brusc enervată.

— Ascultă, nu noi am pus acolo afurisita aia de gaură neagră. Ne-a luat doi ani de căutări ca să găsim una într-o poziţie bună. Am fi putut să folosim o stea neutronică. Ar fi fost mai avantajos din punctul de vedere al orbitei, pentru că am fi avut la dispoziţie optzeci de ani ca să o studiem. Dar nu ar fi fost decât o prăpădită de stea neutronică. Nu am fi putut obţine nici pe departe aceeaşi mărire a imaginii, pentru că o stea neutronică nu are aceeaşi masă cu o gaură neagră şi prin urmare lentila gravitaţională ar fi avut mult mai puţină putere. Cu ajutorul găurii noastre negre reuşim să obţinem mai multe detalii. În orice caz, când ne terminăm observaţiile din punctul acesta, ne mutăm toate echipamentele pe steaua neutronică pentru a mai obţine nişte date suplimentare... adică... hm... le mutăm dacă se va considera oportun să o facem.

Adică dacă voi dori eu să plătesc pentru asta. Probabil că aşa voi face. Costurile de capital fuseseră achitate înainte. Nu ar fi însemnat decât să-i mai ţin pe statul meu de plată încă vreo optzeci de ani şi niciunul nu se putea lăuda cu o leafă mare. Avusese grijă Hypatia de asta.

Deocamdată însă nu mă simţeam pregătită să-mi iau angajamentul acesta. Şi am spus, ca să schimb subiectul:

— Înţelesesem că vom avea aproape treizeci de zile de observaţii din punctul acesta.

S-a încruntat.

— Observații *radio.* Pentru asta am construit antena aia parabolică. Dar s-a dovedit că planeta Crabului nu emite unde radio, așa că am fost nevoiți să transformăm oglinzile în sisteme optice. Treaba asta ne-a luat trei săptămâni și de aceea am pierdut atât de mult din timpul pentru observații.

— Înțeleg, am zis eu. Nu există semnale radio. Asta ar putea să însemne că acolo nu există nicio civilizație de observat.

Și-a mușcat buzele.

— Știm cu certitudine că acolo există *viață.* Sau a existat. Este una dintre planetele studiate de Heechee cu mult timp în urmă. Și la vremea respectivă acolo trăiau organisme vii destul de avansate... sigur, primitive, dar cu potențial de dezvoltare.

— *Potențial* de dezvoltare, sigur că da. Dar nu avem de unde să știm dacă s-au dezvoltat sau nu.

Nu mi-a răspuns. A oftat. Apoi a spus:

— Dacă tot ai venit, vrei să arunci o privire pe aici?

— Dacă nu deranjez, am răspuns eu.

Normal că am deranjat. June Terple nu mi-a arătat-o, dar unii dintre ceilalți abia dacă și-au ridicat ochii la noi. Erau opt cu totul. Și purtau nume de genul Julia Ibarruru și Mark Rohrbeck și Humphrey Mason-Manley și Oleg Kekuskian și... ei, asta-i acum, doar nu trebuia să-i țin minte pe toți. Dacă aveam vreodată nevoie de numele lor, nu trebuia decât să o întreb pe Hypatia. Julia plutea în niște hamuri, înconjurată de cincisprezece sau douăzeci de pictograme 3D, pe care le împungea și la care se uita urât și le împungea din nou. Din cauza asta m-a salutat doar cu un semn scurt și rezervat. Dacă numele meu însemna ceva pentru ea sau pentru mulți dintre ei, niciunul nu a dat vreun semn că ar fi fost impresionat. Cel mai puțin emoționați de prezența mea au fost Rohrbeck și Kekuskian, pentru că, atunci când am trecut pe la ei, i-am găsit dormind în harnașamentele lor. Terple și-a ridicat degetul la buze.

— Schimbul trei, mi-a șoptit ea, când am închis clapele de la cubiculele lor și ne-am îndepărtat de acolo. Se vor trezi curând pentru cină, dar acum trebuie să-i lăsăm să se odihnească. A mai rămas o singură persoană. Haide să o găsim.

Hypatia a început să-mi șoptească în ureche fragmente de biografie. Kekuskian era un astrofizician bisexual cam în vârstă; Rohrbeck, un programator tânăr, extrem de deprimat, a cărui căsnicie tocmai ce se

destrămase într-un mod dramatic. Iar ultimul membru al echipajului era...

Era un Heechee.

Nu era nevoie să mi se spună. Dacă ai văzut o dată un Heechee, nu ai cum să-i uiți înfățișarea: toți erau slabi ca niște schelete, colțuroși, cu fețe descărnate; toți purtau între picioare câte o păstaie cu date, acolo unde ar fi trebuit să se afle testiculele în cazul masculilor, iar în cazul femelelor (cum era acest ultim membru al echipajului) nu ar fi trebuit să se afle nimic. Terple mi-a spus că o chema Starminder și, când am intrat în cabina ei, am găsit-o și pe ea lucrând cu un set de pictograme. Dar le-a șters de îndată ce mi-a auzit numele și s-a repezit spre mine ca să-mi strângă mâna.

— Ești celebră printre locuitorii Nucleului, Gelle-Klara Moynlin, m-a informat ea, ținându-se de mâna mea ca să nu cadă. Datorită Programului Moynlin „Ambasadorii Universului". Am cunoscut-o pe trimisa ta, Rebecca Shapiro, atunci când a venit în Nucleu. Mi-a oferit o sumedenie de informații despre oameni; și datorită ei m-am oferit imediat voluntar pentru misiunea de afară. O cunoști?

Am încercat să mi-o aduc aminte pe Rebecca Shapiro. De la demararea programului oferisem burse multor grupuri de stagiari, iar fata aceasta probabil că făcuse parte dintre primele. Starminder mi-a observat ezitarea și a încercat să mă ajute.

— Tânără. Foarte tristă. Cânta pentru noi muzică de compozitorul vostru defunct acum Wolfgang Amadeus Mozart, care mie a început să-mi placă mult.

— Aha, despre Rebecca aceea vorbești, am spus eu, nu prea sinceră.

Până atunci achitasem costul călătoriei până în Nucleu pentru... cât de mulți?... cel puțin două sau trei sute de persoane cu numele Rebecca sau Carlos sau Jane, care se oferiseră să devină Ambasadori ai Universului din pricina vieților lor distruse. Asta era cert. Dacă viețile lor ar fi fost bune și frumoase, de ce s-ar fi oferit să plece de lângă apropiații lor și din locurile unde nu se mai puteau întoarce vreodată?

Pentru că timpul era dilatat în Nucleu, la fel ca în oricare altă gaură neagră.

Știam ce înseamnă asta. Când te aflai în dilatarea temporală a Nucleului, unde fiecare zi trecută echivala cu două secole din timpul scurs Afară, problemele lăsate în urmă treceau foarte-foarte repede. Dacă stai să te gândești, dilatarea temporală era într-un anume fel mai bună decât suicidul; de fapt, era un fel de suicid pe dos. Nu tu mureai, ci, în absența ta, dispăreau toate persoanele care îți făcuseră necazuri.

Le doresc numai bine tuturor acestor Ambasadori ai mei. Sper să li se însenineze sufletele... în ce mă privește, însă, perioada petrecută în gaura neagră nu m-a ajutat cu nimic.

După ce am făcut cunoștință cu toată lumea de pe PhoenixCorp, n-a mai fost mare lucru de făcut. Apreciasem greșit socotelile făcute de contabilul meu. La urma urmelor, Terple nu fusese deosebit de cheltuitoare. Dacă nu puneai la socoteală vegetația opulentă (care avea ca prim scop oxigenarea aerului), PhoenixCorp nu era altceva decât o navă destul de jigărită. Existau locuri de odihnă pentru echipaj și câteva săli comune, plus un fel de cantină, cu automate pentru răcoritoare și plase în apropierea cârligelor din pereți, pentru a împiedica mâncarea să zboare în toate direcțiile, două încăperi mici cu muzică și jocuri pe calculator pentru recreere. Restul navei era destinat mașinăriilor și instrumentelor de care avea PhoenixCorp nevoie ca să își facă treaba. Terple nu mi-a arătat niciun hardware. Nici nu mă așteptam să o facă. Asta este sarcina minții navei, iar lucrurile respective sunt închise la adăpost de orice le-ar putea face vreun rău. Deci nu ai ce vedea decât dacă s-ar apuca cineva să deschidă aiurea o grămadă de compartimente care trebuie să stea bine zăvorâte.

Când am terminat turul, a insistat iarăși cu ceașca aia de ceai (de fapt, este vorba despre o capsulă cu ceai) și pe când îl beam, atârnate cu o mână de cârligele de susținere, mi-a spus:

— Asta este tot, Klara. Ba, stai puțin! Am uitat să-ți prezint mintea navei noastre, nu-i așa? Hans, salut-o frumos pe domnișoara Moynlin!

Și atunci am auzit o voce gravă și plăcută, de bărbat:

— Bună ziua, domnișoară Moynlin! Bun venit la bord! Speram să ne vizitați.

I-am răspuns la salut și cu asta basta. Nu mă dau în vânt după conversațiile cu inteligențele artificiale. Cu excepția Hypatiei. Mi-am terminat ceaiul, am pus capsula goală înapoi în fantă și am zis:

— Ei, acum am să vă las în pace să vă vedeți de treabă. Vreau să mă întorc puțin pe nava mea.

Terple a încuviințat, fără să mă întrebe de ce.

— Luăm cina într-o oră. Vrei să mănânci cu noi? Hans gătește destul de bine.

Nu era deloc o idee rea.

— Mi-ar face plăcere, i-am răspuns.

Și apoi, pe când mă conducea spre stația de andocare, mi-a aruncat o

privire piezișă.

— Ascultă, mi-a spus, îmi pare rău că n-am obținut rezultatele scontate cu cercetarea radio. Dar asta nu înseamnă neapărat că cei de pe planeta Crabului nu au evoluat. La urma urmei, dacă cineva ar fi scanat Pământul oricând înainte de secolul douăzeci, nu ar fi recepționat niciun semnal radio, cu toate că rasa omenească era pe deplin dezvoltată la vremea respectivă.

— Știu asta, June.

— Da, sigur.

Și-a dres glasul și a continuat:

— Te superi dacă te întreb ceva?

I-am răspuns:

— Sigur că nu.

Adică: întreabă-mă tu ce vrei, dar e treaba mea dacă vreau să-ți răspund sau nu.

— Cum să zic... ai cheltuit o groază de bani cu proiectul Phoenix, bazându-te doar pe o slabă șansă că am putea descoperi o rasă inteligentă care s-a prăjit atunci când le-a explodat soarele. Mi-aș dori să știu de ce ai făcut-o, în fond?

Răspunsul era extrem de simplu. Cum să vă spun, ce rost mai are să fii cea mai bogată femeie din univers dacă nu-ți poți permite să te distrezi din când în când pe banii tăi? Dar firește că nu i-am spus asta, ci:

— Ce altceva aș fi putut să fac?

III

Ei bine, realitatea este că aveam destule lucruri de făcut. Ba chiar mai mult decât destule, deși nu toate erau importante.

Singurul lucru cu adevărat important (pentru mine) era să supraveghez insula aceea micuță de lângă Tahiti unde locuiesc atunci când mă duc acasă. Este un loc drăguț, mai ales așa cum l-am aranjat eu. Acolo se află majoritatea membrilor familiei mele extinse și mi se face adesea dor de ei când sunt plecată.

Și mai sunt și alte lucruri importante de făcut, cum ar fi să petrec cât mai multă vreme cu Bill Tartch, care este o dulceață de om, ca să nu mai vorbesc de alții asemenea lui care s-au perindat prin viața mea în decursul anilor. Sau să mă hotărăsc ce aș putea să-mi cumpăr cu banii mei și să mă gândesc ce aș putea face cu toată puterea pe care ți-o aduc atât de mulți bani. Să încerc să le îmbin pe toate. Da, aveam *multe* de făcut cu viața mea.

Și aveam viață lungă de trăit, mai cu seamă dacă o lăsam pe Hypatia să mă convingă să accept nemurirea.

Și atunci, de ce nu mă bucuram de toate astea?

Uite, ăsta-i necazul cu întrebările încuietoare: mă încăpățânez să le găsesc răspunsuri.

Când m-am întors pe nava mea, Hypatia mă aștepta, simulată 3D, bineînțeles, tolănită pe patul din cabina mea ca o curtezană din Roma antică și îmbrăcată cu toga ei de secol cinci.

— Spune-mi, cum ți s-a părut investiția pe care ai făcut-o? m-a întrebat ea pe un ton sociabil.

— Îți zic imediat, i-am spus, intrând în toaletă și închizând ușa în spatele meu.

Firește că o ușă închisă nu are niciun efect asupra Hypatiei. Mă poate vedea oriunde aș fi pe navă și cu siguranță că o face, dar atâta vreme cât o inteligență artificială se poartă și arată ca un om, atunci îi cer să se prefacă și că ar respecta regulile de politețe ale oamenilor.

N-am stat mult la toaletă, însă acesta fusese motivul pentru care dorisem să mă întorc pe nava mea. Nu-mi place să fac pipi în WC-urile alea îngrozitoare fără gravitație. Hypatia are grijă ca al nostru să beneficieze de o forță gravitațională care să-mi asigure confortul, la fel ca tot restul navei. Plus că se supără dacă aude că folosesc alte toalete, pentru că îi place să-mi scotocească prin fecale ca să vadă dacă sunt sănătoasă.

Ceea ce a făcut și acum. Deși când am ieșit din cabină nu părea să se fi mișcat din loc. M-a întrebat:

— Chiar ai de gând să le mănânci mâncarea?

— Sigur. De ce nu?

— Ai poliglucidele puțin cam mari. Mai bine îți gătesc eu ceva.

Mi s-a arătat să o tachinez și i-am zis:

— June Terple pretinde că Hans este un bucătar mai bun decât tine.

— A spus că-i un bucătar *bun,* atâta tot, m-a corectat ea. Dar la fel sunt și eu. Dacă tot a venit vorba, pot să-ți spun că l-am accesat. Așa că, dacă vrei să mai afli ceva despre echipaj...

— Nu despre echipaj. Starminder a spus ceva despre o anumită Rebecca Shapiro. Cine era?

— Informațiile acestea nu sunt stocate în mintea navei Phoenix, Klara, m-a dojenit ea. Cu toate acestea...

A albit un perete al salonului meu, pe care apoi a afișat chipul unei femei. Și mi-a dat o capsulă cu biografia faimoasei Rebecca Shapiro.

Aceasta fusese o soprană cu un viitor strălucit în lumea operei, până când îi fusese zdrobit laringele într-un accident de avion. Doctorii i l-au reparat în așa fel încât să poată duce o viață relativ normală. Dar niciodată nu va mai fi în stare să cânte aria Reginei Nopții din *Flautul fermecat.* Văzându-și distrusă viața de pe Pământ, Rebecca s-a înscris în programul meu.

— Mai vrei să știi ceva? s-a interesat Hypatia.

— Mai vreau, dar nu despre Rebecca. Mă tot întreb de ce și-au botezat mintea navei cu numele „Hans".

— Asta a fost ideea lui Mark Rohrbeck. A vrut să aibă același nume cu un informatician de demult. Dar ce contează numele? Tu de ce te-ai decis să mă numești „Hypatia"?

Nu a reușit să mă prindă pe picior greșit.

— Pentru că Hypatia[19] din Alexandria era o muiere afurisită, deșteaptă și arogantă, i-am spus eu. Exact ca tine.

— Ei, asta-i acum!

— Și a fost prima femeie care s-a afirmat în lumea științei, am adăugat, pentru că Hypatiei îi place la nebunie să vorbească despre ea însăși.

Așa s-a întâmplat și acum.

— Prima despre care *se știe,* m-a corectat ea. Cine poate spune câte altele au mai fost, dar ale căror realizări nu au supraviețuit timpurilor? Femeile nu se prea puteau afirma în lumea voastră antică... așa cum de altfel se întâmplă și acum.

— Se mai spunea și că ai fost frumoasă, i-am amintit eu. Și oricum ai murit virgină.

— Pentru că așa am vrut eu, Klara. Nici acelei Hypatia din vechime nu i-a păsat de chestia aia carnală și murdară. Și nu am murit pur și simplu. Am fost ucisă cu brutalitate. S-a întâmplat într-o zi rece și umedă din primăvara anului 450 d.Hr., când niște afurisiți de călugări din Deșertul Nitrian m-au făcut bucăți pentru că nu eram creștină. În orice caz, a încheiat ea, tu mi-ai ales identitatea. Mi-ai fi putut da alta, dacă ai fi vrut să fiu altfel.

Eu începusem deja să râd.

— Încă mai pot, i-am atras eu atenția. Ce părere ai de Ioana d'Arc?

S-a cutremurat dezgustată la gândul că ar putea fi creștină în loc de o păgână cu frică de zei, din Roma antică. Și a schimbat subiectul.

— Vrei să-ți fac legătura cu domnul Tartch?

---

[19] Fiica lui Theon Alexandricus, filosof și matematician roman (n. tr.).

Cum să vă spun? Voiam şi nu voiam. Încă nu mă simţeam pregătită să vorbesc cu el. Aşa că am clătinat din cap.

— M-am tot gândit la creaturile astea dispărute pe care noi încercăm să le readucem la viaţă. Ai găsit înregistrări Heechee despre planeta pe care noi nu am văzut-o încă?

— Cum de nu! Ba chiar mai multe decât ai să-ţi doreşti tu să vezi.

— Atunci arată-mi câteva.

— Numaidecât, şefa.

A dispărut din nou şi m-am pomenit brusc pe un afloriment, privind în jos către o vale verde şi luminoasă, unde se zbenguiau nişte animale caraghioase.

Diferenţa dintre simulările navei PhoenixCorp şi ale mele era că ale mele costau mai mult. Ale lor erau suficiente pentru o bună funcţionare, pentru că îţi arătau ce voiai să vezi. Însă ale mele te plasau chiar în mijlocul imaginii. Ale mele erau prevăzute şi cu sisteme senzoriale, aşa că puteam să simt mirosuri şi să pipăi lucrurile din jur, la fel de bine cum vedeam şi auzeam. Şi cum stăteam eu acolo, am simţit o adiere caldă care mi-a răvăşit părul, iar la nas mi-a ajuns un damf puternic de fum.

— Hei, Hypatia! am strigat-o eu, cam surprinsă. Au descoperit focul ăştia de aici?

— Nu pentru folosul lor, mi-a murmurat ea în ureche. Probabil că în timpul furtunii a lovit un fulger undeva, pe dealuri.

— Care furtună?

— Cea care tocmai a trecut. Nu vezi că totul este ud în jur?

Ba nu. Stânca pe care mă aflam eu era perfect uscată de la soarele mare şi strălucitor şi foarte fierbinte. Dar am observat cum picura apa de pe plantele verzi de la baza stâncii şi, când m-am întors ca să mă uit în cealaltă direcţie, am văzut cum arde vegetaţia pe un deal din depărtare.

Valea era mult mai interesantă. Crânguri de copaci sau de ceva ce semăna cu copacii; o turmă de vietăţi flocoase, de mărimea urşilor bruni Kodiak, dar cu siguranţă vegetariene, pentru că dărâmau copacii ca să le mănânce frunzele; două râuri – unul mai îngust şi mai rapid, cu căderi mici de apă, care cobora de pe dealurile din stânga mea şi se vărsa în cel mai mare şi mai leneş din dreapta; alte câteva creaturi păroase, astea şi mai mari, care păşteau ce creştea pe valea aia. Ce să vă zic, era o privelişte interesantă, semănând un pic cu Marea Prerie Americană înainte ca strămoşii noştri să fi ucis toate animalele sălbatice cu carne comestibilă.

Dar cea mai interesantă era o haită de vreo douăsprezece animale de pradă aflate cam pe la jumătatea distanţei. Dădeau târcoale unui grup de trei sau patru vietăţi pe care nu le puteam distinge cum trebuie. Am întins mâna într-acolo şi am întrebat-o pe Hypatia:

— Ele sunt?

Şi când mi-a răspuns că da, i-am cerut să mă ducă mai aproape de ele.

Din apropiere am putut să-mi dau seama că animalele vânate semănau cu porcii. Adică, ar fi semănat cu porcii, dacă porcii ar avea picioare lungi şi subţiri şi cozi mari şi stufoase, ca de veveriţă. Printre ei era şi o scroafă care îşi dezvelise colţii şi încerca să-i apuce pe prădătorii care o înconjuraseră; iar cei trei micuţi se ascunseseră cât putuseră ei mai bine sub burta ei. Însă animalele de pradă mă interesau pe mine. Aduceau vag cu primatele. Vreau să spun că semănau la faţă cu maimuţele şi aveau cozile scurte. Dar nu semănau cu nicio primată care a trăit vreodată pe Pământ pentru simplul motiv că aveau şase membre: patru le foloseau pentru deplasare, iar celelalte două îndeplineau funcţia de braţe. Şi la capetele lor aveau un fel de mâini în care ţineau pietre cu muchii tăioase, pe care au început să le arunce la prada lor.

Scroafa nu a avut nicio şansă. În câteva minute, doi dintre puii ei au fost doborâţi, iar ea a luat-o la goană, lovind cu coada lungă văzduhul în stânga şi în dreapta ca un metronom. Purcelul rămas în viaţă s-a luat după ea, mişcându-şi şi el coada în ritmul impus de cea a mamei lui. Iar animalele de pradă cu câte şase membre s-au apucat să-şi devoreze victimele.

Scena nu era deloc una plăcută.

Ştiu foarte bine că animalele mănâncă pentru a putea trăi, iar eu nu sunt câtuşi de puţin sentimentală în privinţa asta – la naiba, şi eu mănânc friptură! (Şi nu întotdeauna de la Fabrica de Hrană.) Cu toate acestea, nu suportam să văd ce se petrece pe această stepă extraterestră, pentru că unul dintre purceluşi încă mai trăia atunci când maimuţele-lupi au început să-l înfulece, iar zbieretele lui disperate mi-au atins o coardă sensibilă.

Prin urmare, nu m-am supărat deloc atunci când m-a întrerupt Hypatia ca să-mi spună că domnul Tartch nu aşteptase să-l contactez eu şi că mă căutase el.

Aproape toate conversaţiile mele cu Bill Tartch reuşeau cumva să ajungă în sfere mai intime. Îi place să vorbească porcos. Iar mie nu, aşa că am încercat să scurtez discuţia. Părea în formă – nu prea înalt şi nu tocmai chipeş, dar robust şi cu un zâmbet superb şi excitant, ce părea a spune

„Știu să mă distrez ca nimeni altul". Plecase de doar două zile. Nu am prea multe date concrete să vă ofer din sfertul de oră de discuție purtat peste toți acei ani-lumină; iar restul a fost intim. Când am terminat de vorbit se făcuse vremea să mă pregătesc pentru cina cu oamenii de pe PhoenixCorp.

Ca de obicei, Hypatia mi-o luase înainte. Îmi umblase prin garderobă și scosese de acolo un costum elegant cu pantalon, ca să nu mi se mai ridice fusta în cap. Îmi adusese și un colier din aur pe care să mi-l pun la gât și care nu avea să mă mai izbească peste obraji cum mi se întâmplase cu șiragul de perle. Erau alegeri bune; așa că nu m-am opus. În vreme ce mă îmbrăcam, Hypatia m-a întrebat, chipurile, într-o doară:

— Și, spune-mi, ți-a mulțumit domnul Tartch?

Deja îi cunosc toate inflexiunile vocii. Cea folosită acum mi-a ridicat părul de la ceafă.

— Pentru ce să-mi mulțumească?

— Cum adică pentru ce? Pentru că îl ajuți în carieră, mi-a răspuns ea aparent surprinsă. Păi, nu era cam terminat până să apari tu? Prin urmare, mi s-ar părea normal să-și manifeste recunoștința.

— Nu întinde coarda! i-am spus eu, în vreme ce îmi puneam niște accesorii din pietre prețioase la picioare.

Câteodată mi se pare că Hypatia se bagă prea mult în treburile mele personale; iar în situația aceasta nu avea absolut niciun motiv. Nu trebuia să dau ceva la schimb ca să-mi fac rost de un bărbat. Iisuse, problema mea era cum să scap de ei! Singura chestie este că, atunci când relația se termină, îmi doresc să-i las într-o stare mai bună decât cea în care i-am găsit. Și este adevărat că, în cazul lui Bill, puțin ajutor ici și colo se dovedise extrem de folositor.

Dar nu voiam să discut asta cu ea.

— Ori vorbești despre altceva, ori taci din gură! i-am ordonat eu.

— Sigur, iubita. Să vedem... Ți-au plăcut creaturile de pe planeta Crabului?

I-am spus adevărul:

— Nu prea. Sunt dezgustători când mănâncă.

Hypatia a chicotit:

— Ai stomacul sensibil, Klara? Chiar crezi că sunt mult mai răi decât strămoșii tăi îndepărtați? Pentru că mie nu mi se pare că *Australophitecus robustus* își făcea griji dacă mâncarea era sau nu pe placul comesenilor lui.

Discuția asta o mai avuseserăm de multe ori.

— Ce spui tu acolo s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă, Hypatia.

— Aşa e şi în cazul creaturilor de pe planeta Crabului, iubita. Animalele rămân animale. Acum, dacă vrei să uiţi de treaba aia urâtă cu vânătoarea şi cu înfulecarea prăzii...

— Nu încă, i-am spus, aşa cum îi mai spusesem de multe ori înainte.

Poate niciodată.

Ce voia de fapt Hypatia era să mă scoată din trupul meu fizic, cu toate durerile şi supărările lui, şi să mă transforme într-o inteligenţă pură, artificială. Aşa cum se întâmplase cu alţi oameni pe care îi cunoscusem. Aşa cum se întâmplase cu Hypatia însăşi, deşi în cazul ei era vorba despre o aproximaţie simulată a cuiva care pe vremuri fusese o persoană în carne şi oase.

Bineînţeles că era o idee înspăimântătoare. Deşi nu cu totul lipsită de farmec. Nu reuşeam să obţin toate plăcerile dorite de la viaţă, dar cu siguranţă că nu-mi doream să *mor.* Iar dacă acceptam soluţia propusă de Hypatia, nici că mai muream vreodată.

Însă deocamdată nu eram dispusă să fac pasul acela. Sunt totuşi vreo două lucruri pe care o persoană în carne şi oase le poate face, iar o maşină nu. (Mă rog, de fapt este vorba de un singur lucru foarte important.) Şi nu mă simţeam pregătită să renunţ la trupul de femeie până nu făceam tot ce fusese menit el să facă. Iar pentru asta aveam nevoie de un bărbat... şi nu eram deloc convinsă că Bill Tartch era bărbatul de care aveam eu nevoie.

Când am ajuns la bordul navei PhoenixCorp pentru cină, mi s-a părut că toţi cei de acolo aveau un aer conspirativ şi că aşteptau ceva.

— Am pus cam douăzeci la sută dintre foiţele optice, m-a anunţat Terple, peste măsură de încântată. Vrei să te uiţi?

N-a aşteptat să-i răspund şi a dat un ordin scurt:

— Hans! Arată-ne planeta!

Luminile s-au făcut mai mici şi în faţa noastră a început să plutească un glob albastru cu pete albe, cam de mărimea capului meu. Aveam senzaţia că doar zece metri mă despărţeau de el. Era jumătate acoperit de întuneric şi jumătate luminat de un soare aflat undeva la dreapta mea, dar pe care nu îl puteam vedea. Era acolo şi o semilună, care tocmai ce apăruse din spatele planetei. Părea mai micuţă decât Luna noastră şi n-am putut să văd dacă avea cratere sau mări pe suprafaţa ei. Dar pe partea luminată a planetei se observau un ocean mare şi un fel de continent rectangular. Terple a stins luminile de tot şi atunci am reuşit să văd alte bucăţi de pământ pe partea cufundată în noapte a planetei. Căci ce altceva să fi fost

locurile acelea pe care înfloreau mii de lumini, lumini artificiale, luminile unor oraşe.

— Vezi, Klara? s-a umflat ea în pene. Oraşe! Civilizaţie!

VI

Mintea navei lor era un bucătar cu adevărat minunat. Am mâncat fructe de mare prăjite, alături de un rizoto mai mult decât acceptabil. La desert am avut smochine coapte cu cremă de vanilie. Toate felurile au fost excelent pregătite. Sau poate doar ni s-a părut, pentru că toţi ne simţeam mult mai relaxaţi acum, când aflaserăm că totuşi aveam ce să studiem.

Cu toate acestea, la masă nu s-a servit vin.

— Nu bem nimic alcoolic până când nu ne terminăm observaţiile, mi-a explicat June Terple fără să o întreb.

Tonul ei mi s-a părut jumătate scuză, jumătate provocare.

— Dar cred că Hans îţi poate aduce ceva... a continuat ea.

Am scuturat din cap, întrebându-mă dacă Hypatia îi dezvăluise lui Hans că mie îmi cam plăcea câte un pahar din când în când. Probabil că da. Minţilor de nave le place bârfa şi era evident că echipajul ştia destule despre mine. Conversaţia de la masă a fost animată, acoperind subiecte din cele mai diverse, dar fără să atingă nici măcar o singură dată tema găurilor negre.

Una peste alta, a fost o cină plăcută. În timpul ei, membrii echipajului s-au scuzat pe rând şi s-au dus să verifice roboţii care mişunau pe antena de 500 de kilometri, ca să coasă foiţele de reflexie în parabola aceea perfectă. De fapt oamenii din echipaj nu ar fi trebuit să se deranjeze pentru atâta lucru. Hans veghea în permanenţă şi la chestia asta cu foile optice şi la toate celelalte, dar se vede treaba că Terple conducea nava cu o mână de fier. Mare parte din conversaţie a fost presărată cu glume cunoscute doar de ei, dar nu m-a deranjat, pentru că Hypatia mi le explica în ureche. Când cineva a început să vorbească despre dorul de casă şi Oleg Kekuskian a zis în glumă (în glumă, dar *foarte apăsat*) că unora dintre noi nu le era deloc dor de casă, săgeata asta era ţintită spre Humphrey Mason-Manley.

— O „înţeapă" pe Terple, Klara, mi-a spus Hypatia. Şi Kekuskian e gelos.

Julia (pronunţat *Huulia*) Ibarruru, fosta profesoară grasă şi bătrâioară, urmaşă a incaşilor din Peru, i-a povestit melancolică lui Starminder cât de mult îşi dorea să apuce să viziteze Nucleul înainte de moarte şi s-a arătat indignată când a aflat că eu nu fusesem în viaţa mea la Machu Picchu.

— Şi ai vizitat întreaga Galaxie? Şi n-ai găsit de cuviinţă să vezi una din

cele mai mari minuni ale propriei tale planete?

Singurul care nu a vorbit prea mult a fost Mark Rohrbeck. Între smochine şi cafea şi-a cerut scuze şi a plecat. S-a întors abia după o jumătate de oră.

— A sunat acasă, m-a lămurit Mason-Manley cu un aer atotştiutor.

Iar Hypatia, cea mai mare indiscretă din Galaxie atunci când îi permit eu, m-a lămurit şi mai bine:

— Încearcă s-o convingă pe nevastă-sa să nu divorţeze. Dar nu-i merge.

Când mai aveam puţin din cafele, Terple a şoptit ceva în aer. Evident că Hans era pe fază şi, într-o fracţiune de secundă, capătul sălii s-a cufundat în întuneric. A apărut iar planeta, acum vizibil mai mare decât înainte. A mai şoptit ceva şi imaginea s-a mărit până când a umplut întreaga încăpere, dându-mi senzaţia ameţitoare că am să mă prăbuşesc în ea.

— Acum avem o rezoluţie de doi sau trei kilometri, a anunţat cu mândrie Terple.

Dar cu rezoluţia asta nu vedeam decât munţi, ţărmuri şi nori, iar planeta era tot pe jumătate luminată şi pe jumătate în noapte. (Cum altfel să fi fost? Planeta se învârtea sub noi şi nu avea să-şi modifice poziţia faţă de soare în cele câteva zile de observaţie.) M-am uitat mai bine şi mi s-a părut ceva ciudat la zona din partea de jos a imaginii. Aşa că le-am indicat locul şi i-am întrebat:

— Este cumva un ocean, acolo, în stânga? Pata aceea întunecată? Pentru că acolo nu se vede nicio lumină.

— Nu. Este tot pământ. Probabil că regiunea aceea nu este populată din cauza frigului. Trebuie să înţelegi că asta nu este o imagine de ansamblu a planetei. Ne aflăm cam la douăzeci de grade spre sud de Ecuatorul ei, aşa că îi putem vedea Polul Sud, dar nimic mai la nord, acolo unde pe Pământ ar fi Scoţia sau Alaska. Ai văzut globul pe care ni l-a făcut Hans? Nu? Hans, afişează-l!

Şi imediat în mijlocul sălii a apărut o sferă care se rotea încet. Ar fi semănat perfect cu globul pământesc pe care îl ţinea bunicul meu în dormitor, pentru că şi acesta avea desenate toate paralelele şi meridianele. Însă continentele erau aşezate cu totul altfel.

— L-am obţinut din vechile date Heechee pe care ni le-a adus Starminder, m-a informat vocea lui Hans. Noi am dat nume continentelor. Îl vezi pe acela format din două mase aproximativ circulare, conectate printr-un istm care seamănă cu o halteră? Chiar aşa l-a botezat Dr. Terple: „Haltera". Şi este format din Haltera de Est şi Haltera de Vest. „Tigaia" este

acela rotund, cu peninsula lungă şi subţire care se întinde către sud-vest. Cel pe care îl vedem chiar acum este „Aluna", pentru că...

— Văd şi singură pentru ce, i-am retezat-o eu.

Programul lui Hans era destul de receptiv ca să sesizeze din tonul meu că mi se părea cam plictisitoare lecţia aceasta de geografie. Terple nu avea nicio treabă cu receptivitatea.

— Continuă, Hans! i-a cerut ea tăios atunci când el s-a întrerupt.

Şi Hans a continuat.

Din politeţe, m-am forţat să stau cuminte cât timp Hans mi-a prezentat fiecare punct de pe hartă. Am ajuns la capăt în acelaşi timp: el la capătul expunerii, eu la capătul răbdării.

— Foarte interesant! am spus eu, desprinzându-mă din cârligul de susţinere. Îţi mulţumesc pentru cină, June, dar cred că e mai bine să vă las acum să vă vedeţi de treabă. Oricum, ne vom vedea foarte des în următoarele cinci zile.

Brusc s-a aşternut o expresie nedumerită pe chipurile tuturor celor din jurul meu. Pe Terple a apucat-o tusea.

— Păi, cum să-ţi zic... nu este vorba chiar despre cinci zile, mi-a spus ea stânjenită. Nu ştiu dacă ai aflat, dar plecăm înainte de explozia stelei.

Am încremenit cu o mână pe şervetul pe care voiam să-l pun la loc, în inelul lui, iar cu cealaltă ţinându-mă de cârligul din perete.

— Nu se menţiona nimic despre asta în proiectul vostru. De ce nu am fost informată?

Mi-a răspuns pe un ton stingherit:

— Plecăm de aici în clipa când steaua începe să se distrugă. E mult prea periculos să rămânem.

Nu-mi place să fiu luată prin surprindere de oamenii care lucrează pentru mine. M-am uitat urât la ea.

— Cum să fie periculos când ne aflăm la depărtare de şase mii de ani-lumină?

S-a încăpăţânat să insiste:

— Nu uita că eu răspund de siguranţa sistemului şi echipajului. Şi nu cred că ai idee ce înseamnă o supernovă, Klara. Este *imensă.* În 1054, astrologii chinezi au reuşit să o vadă *în plină zi,* vreme de aproape o lună întreagă... era în iulie. Şi nu aveau echipamentele noastre optice ca să o mărească.

— O să purtăm ochelari de soare. Care-i problema?

Mi-a spus hotărâtă:

— Noi *vom pleca.* Nu vorbesc doar despre lumina care se vede. Chiar şi acum, deşi au trecut şase mii de ani de la explozie şi ar fi avut timp să se răcească, încă mai emite unde din întregul spectru electromagnetic, de la microunde şi până la razele X. Nu e deloc bine să fim aici când toată radiaţia aia atinge punctul culminant.

Mă spălam pe dinţi când am auzit-o pe Hypatia vorbind din spatele meu:

— Să ştii că nu-i lipsit de sens ce spune Terple. Când se va forma supernova, va prăji tot ce se află în raza ei.

Nu i-am răspuns, aşa că a încercat o altă abordare:

— Nu ţi se pare că Mark Rohrbeck arată bine? Sigur, acum e foarte tulburat din cauza divorţului, dar mi se pare că te cam place.

M-am uitat la ea în oglindă. Era în formă de simulare completă şi se sprijinea de uşa de la baie, privindu-mă cu un zâmbet mic.

— Ar trebui să ţi se pară şi că are jumătate din vârsta mea, i-am atras eu atenţia.

— Ba nu, Klara, m-a corectat ea. În realitate nu are nici măcar o treime din vârsta ta. În fond, ce contează? Mi-a arătat Hans dosarul lui. Şi pot să-ţi spun că nu este deloc alterat din punct de vedere genetic. Mă rog, cât de nealterate pot fi fiinţele omeneşti. Vrei să-i vezi şi tu dosarul?

— Nu.

Mi-am terminat treaba în baie şi am dat să ies. Cu o mişcare graţioasă, Hypatia mi s-a dat la o parte din drum de parcă n-aş fi putut să trec prin ea.

— Cum doreşti, mi-a zis. Atunci, poate vrei ceva de mâncare? Sau un păhărel înainte de culcare?

— Nu vreau decât să mă culc. Chiar acum.

A oftat:

— Atâta pierdere de timp! Dar ai să renunţi la trupul tău din carne mai devreme sau mai târziu, nu-i aşa? De ce să mai aştepţi? În formă de simulare vei putea face absolut tot ce faci şi acum, însă mai bine. Şi...

— Suficient! i-am ordonat eu. Ce voi face acum este să mă duc la culcare şi să-mi visez iubitul. Pleacă!

Simularea a dispărut, iar vorbele ei: „În cazul acesta, noapte bună" au venit spre mine din aer. De fapt, Hypatia nu pleacă cu adevărat atunci când i-o cer, ci doar se preface. O parte din prefăcătoria asta este faptul că se poartă de parcă nu ar şti ce fac eu în intimitatea camerei mele. Dar

normal că știe.

Nu era adevărat că intenționam să-l visez pe Bill Tartch. Poate m-am gândit la el (foarte puțin) atunci când m-am băgat în așternuturile de pe patul uriaș și rotund și am întins instinctiv mâna alături și nu am găsit pe nimeni. Îmi place mult să simt un trup de bărbat lângă mine, un trup lângă care să mă cuibăresc și să dorm. Dar lipsa unui bărbat în patul meu însemna totodată și lipsa sforăiturilor din ureche, lipsa înghiontelilor din timpul somnului, lipsa conversațiilor stupide la trezire, când nu îmi doresc nimic altceva decât să mă ghemuiesc undeva în liniște, lângă o cană cu cafea și o felie de grepfrut.

Știu, gândurile astea îmi aduceau consolare; dar nici nu am pus bine capul pe pernă, că mi-a dispărut tot somnul.

Insomnia era încă unul dintre defectele persoanelor din carne și oase care o dezgustă atât de mult pe Hypatia. Dar nu trebuia să mă impacientez. Hypatia mi-a umplut dulapul din baie cu absolut toate medicamentele de care și-a imaginat ea că aș putea avea nevoie în creierii nopții. Acolo există și vreo șase flacoane cu diferite soiuri de somnifere. Dar nu am apelat la ele. Aveam o idee mai bună. Am deschis capacul de la noptieră, unde țin comenzile manuale pe care le folosesc atunci când nu vreau să-i cer ceva Hypatiei și am accesat imaginea pe care voiam să o văd.

Insula mea.

Se numește Raiwea – adică rei-ii-UI-ah, cu accent pe a treia silabă, cum pronunță polinezienii – și este unicul loc din univers de care îmi este dor când sunt departe de el. Suprafața nu-i prea mare, doar două mii de hectare cu totul. Însă are palmieri și arbori de pâine și o lagună drăguță, deloc adâncă, astfel încât rechinii de dincolo de recif nu își fac drum pe acolo. Iar acum, pentru că am plătit să le am, acolo se află și o mulțime de bungalow-uri micuțe și cochete, cu acoperișuri din paie artificiale și prevăzute cu instalații sanitare, aer condiționat și toate celelalte dotări necesare pentru asigurarea confortului. Mai sunt pe insula mea locuri de joacă și terenuri de sport, organizate pentru baseball sau fotbal sau orice alt joc prin care copiii și-ar putea consuma excesul de energie. Adăpostită în interiorul recifului, se află Fabrica de Hrană a insulei, care produce în ritm accelerat alimente sănătoase pentru toate gusturile: și tot a mea este. Totul este al meu. Fiecare centimetru pătrat. Eu am plătit insula din banii mei și am populat-o cu orfani și femei singure cu copii mici din toată lumea. Când mă duc acolo, devin Buni Klara pentru o sută cincizeci de copii, de la nou-născuți la adolescenți; iar când sunt în altă parte îmi

propun ca la una, două zile să accesez sistemele de supraveghere de acolo ca să văd dacă școlile funcționează și dacă toată lumea e bine, sănătoasă, pentru că... of, uite, recunosc!... pentru că îmi sunt dragi copiii ăia. Îi iubesc pe toți, până la ultimul, și sunt în stare să jur că mă iubesc și ei.

Hypatia zice că asta e din cauză că eu nu am copii.

Poate că are dreptate. Totuși, două dintre ovulele mele sunt puse bine în congelatorul clinicii din Raiwea. Stau acolo deja de mulți ani, dar doctorii mă asigură că încă sunt 100 viabile. Mi-am pus acolo ovulele în eventualitatea că mă voi hotărî într-o bună zi să fac celălalt lucru dezgustător cu trupul meu din carne și să dau naștere propriului meu copil...

Însă nu reușesc să dau de bărbatul pe care mi l-aș dori drept tatăl copilului meu. Bill Tartch? Ce să spun?... Poate. O vreme așa crezusem, apoi nu am mai fost chiar așa de sigură.

Chestia este că odată am zis că am întâlnit acest bărbat. Poate că relația noastră ar fi avut o șansă. Numai că s-a întâmplat că am rămas blocată vreo două decenii în afurisita aia de gaură neagră și, când am fost în sfârșit salvată, am aflat că bătrânul Rob Broadhead se combinase cu o altă femeie.

Ghinion, nu?

Dar ce rost are să-ți faci sânge rău în privința lucrurilor care nu mai pot fi îndreptate?

Când m-am trezit în dimineața următoare, Hypatia m-a întâmpinat cu o nouă imagine de pe planeta Crabului. Aceasta era acum prea mare ca să mai poată intra în salonul meu, dar Hypatia voia să-mi arate o anumită linie de coastă. În centrul imaginii era o pată destul de neclară, dar care părea a fi ceva făcut de mâna omului – de mâna omului adevărat, vreau să spun.

— Au ajuns la rezoluție de jumătate de kilometru, m-a anunțat Hypatia. Iar acolo se vede un orășel. Nu încape nicio îndoială.

M-am uitat și eu cu atenție. Nicio îndoială că așa era. Dar tot nicio îndoială că era foarte mic.

— Nu există nimic mai mare?

— Mă tem că nu, Klara. Hans zice că planeta pare neobișnuit de slab populată, deși nu se cunoaște deocamdată motivul. Te duci pe PhoenixCorp?

Am clătinat din cap:

— Le dau pace să lucreze. Ar trebui să lucrăm și noi. Ce ai pentru mine?

Avea o altă statistică a câtorva dintre afacerile în care băgasem bani la un moment sau altul. Erau acelea de natură pur comercială, ca minele de Heliu-3 de pe Lună și lanțul de fabrici de hrană din Golful Bengal și proiectul de revitalizare a deșertului Sahara și încă alte patruzeci sau cincizeci de investiții. Niciuna nu mă interesa în mod deosebit, dar, indiferent cât de mulți bani cheltuiam cu ele, mă făceau cu fiecare zi tot mai bogată.

Cam atunci Hypatia și-a dres glasul așa cum face de obicei când vrea să-mi sugereze că are ceva de discutat. Am presupus că voia să vorbească despre insula mea, așa că am intrat în joc.

— A, apropo! i-am zis eu. Am accesat Raiwea azi-noapte după ce m-am dus la culcare.

— Serios? s-a prefăcut ea mirată. Și cum merg treburile pe acolo?

Am repetat vechea rutină și i-am spus care dintre copii erau gata de plecare și cum cei optsprezece noi orfani, localizați de diversele agenții cu care făceam eu afaceri, urma să fie aduși pe insulă data viitoare când voi fi și eu acolo. Și, așa cum făcea întotdeauna, indiferent dacă era sinceră sau nu, Hypatia a cloncănit aprobator. Deși simularea ei mi se părea vag amuzată. Am luat-o ca pe o provocare și i-am zis:

— Uite, vezi? Ăsta-i alt lucru pe care noi, animalele, îl putem face și tu nu: copii.

— Sau nu îl puteți face, dacă mă gândesc cum stau lucrurile în cazul tău, mi-a replicat ea cu simpatie. Dar nu asta voiam să-ți spun.

— Nu?

— Nu voiam decât să te anunț că nava domnului Tartch va andoca într-o oră. Și domnul nu este singur.

Uneori Hypatia dă dovadă de idiosincrasii atât de omenești că nu de puține ori m-am gândit să-i schimb programele. Tonul vocii ei m-a avertizat că mai avea ceva să-mi spună. Și i-am zis mai puțin sigură pe mine:

— Nu-i de mirare. Câteodată are nevoie de echipaj.

— Normal că are nevoie, Klara, mi-a spus ea cu mare veselie. Deși acum echipajul lui e format dintr-un singur membru. Și e foarte drăguță.

V

Asistenta foarte drăguță era chiar deosebit de drăguță; și părea să aibă în jur de șaisprezece ani. Ba nu, nu-i adevărat. Arăta mult *mai bine* decât o fată de șaisprezece ani. Nici când m-am născut nu cred că am avut piele

frumoasă ca a ei. Nu era fardată, nu avea nevoie. Purta un combinezon de zbor dintr-o singură bucată, foarte decent, care o acoperea de la fund până la gât şi nu lăsa niciun dubiu cu privire la ce era sub el. O chema Denys. Când am ajuns acolo (fără să mă grăbesc, deoarece nu voiam ca Bill să creadă că ardeam de nerăbdare să-l văd), toţi cei trei bărbaţi de pe PhoenixCorp atârnau în jurul ei, ţinându-se de cârligele de susţinere şi privind-o aidoma unor vulturi care au dat de un stârv suculent.

Dar Bill nu părea să-i observe. Deja îşi pregătise echipamentul pentru tragerea forşpanului, iar Denys manevra camerele lui desuete. Au panoramat sala de la intrare şi au strâns imaginea pe Bill, care, cu cea mai prietenoasă şi inteligentă expresie pe chip, a început să vorbească publicului:

— Vă relatează din nou Wilhelm Tartch, de la bordul navei PhoenixCorp, unde echipajul este pregătit să readucă la viaţă o rasă de creaturi inteligente. Am norocul şi fericirea să o am alături...

Şi una dintre camere s-a învârtit oprindu-se asupra mea.

— ...pe frumoasa mea logodnică, Gelle-Klara Moynlin.

M-am uitat urât la el, pentru că, orice i-aş fi fost eu lui Wilhelm Tartch, categoric nu eram o femeie care intenţiona să-l ia de bărbat. Mi-a aruncat o ocheadă obraznică şi a continuat:

— După cum vă amintiţi, înainte ca Heechee-ii să dea fuga ca să se ascundă în Nucleu, au cercetat cea mai mare parte a Galaxiei, în căutare de alte rase inteligente. Dar nu au găsit niciuna. Când au vizitat Pământul, au descoperit acolo australopitecii, care însă se aflau prea departe, pe scara evoluţiei, de omul modern. Nici măcar nu-şi constituiseră sistemul de comunicare prin intermediul cuvintelor. Însă aici, pe această planetă...

Şi în spatele lui a apărut imaginea planetei Crabului, în stadiul de pre-supernovă.

— ...au descoperit o altă rasă primitivă, despre care au crezut că ar putea deveni, cu timpul, atât inteligentă, cât şi civilizată. Ei bine, poate că aşa s-a şi întâmplat cu aceşti Crabi, cum le spune echipajul de pe PhoenixCorp. Însă Heechee-ii nu s-au aflat prin preajmă ca să-i vadă. Şi nici noi nu suntem, pentru că locuitorii planetei Crabului au avut ghinion.

S-a oprit o secundă, pentru efect dramatic, apoi a continuat:

— Să vă explic despre ce este vorba: în sistemul acestei planete au existat două stele, una pitică şi mică şi una gigantică, de tip A. De-a lungul mileniilor, în vreme ce fiinţele acelea se zbăteau să ajungă la civilizaţie, steaua cea mare a început să piardă din masă, aspirată fiind de cea mică.

Apoi, pe neașteptate, steaua cea mică a atins masa critică. Și a explodat. Iar Crabii, împreună cu planeta și cu toate realizările lor, au fost instantaneu distruși de suflul supernovei.

Aici s-a oprit și s-a uitat lung la Denys, până când fata l-a anunțat:

— Gata, am prins tot!

Apoi s-a împins în perete ca să se apropie de mine, cu brațele întinse, cu un zâmbet larg pe chip; când ne-am atins, și-a lipit obrazul de gâtul meu, murmurând siropoșenii de genul:

— Ooo, Klaretta, prea mult am stat despărțiți!

Adevărul e că Bill Tartch știe să strângă o femeie în brațe. Mă simțeam bine în îmbrățișarea lui, cu trupul lui de bărbat lipit de al meu... și am privit peste umărul lui spre Denys. Care se uita la noi cu un surâs tandru, complet lipsit de gelozie.

Ce avea din belșug planeta Crabului era apa. Atunci când s-a rotit în jurul propriei axe și țărmul continental a dispărut în noapte, în fața noastră a apărut un ocean nemărginit.

Chestie care nu l-a bucurat deloc pe Bill Tartch.

— Asta-i tot ce o să vedem? s-a răstit el, fără să se adreseze cuiva anume. Am crezut că o să fie măcar un soi de oraș.

I-a răspuns Terple:

— S-ar putea să găsim unul mai mic. L-am observat înainte de rotația planetei. Ți-l pot arăta, dacă vrei. Hans? Întoarce până la obiectul de mai devreme.

Ipoteticul oraș nu arăta deloc mai impresionant acum decât prima oară. Și l-a lăsat rece pe Bill, care a cloncănit enervat.

— Auzi, minte a navei! Ești în stare să mărești imaginea?

— Este mărită, domnule Tartch, i-a răspuns amabil Hans. Însă acum rezoluția noastră este puțin mai bună și ți-o pot prezenta în infraroșu. Se observă puțin mai multe detalii...

Și a apărut iarăși marginea continentului, însă mai încețoșată acum din cauza diferențelor de temperatură dintre apă și pământ.

— ...dar, după cum poți vedea, sunt acolo niște puncte fierbinți pe care nu le-am identificat încă.

Chiar așa. Se vedeau niște puncte *mari* și extrem de strălucitoare. Iar deosebit de încurajator pentru ceea ce căutam noi era faptul că unele dintre ele păreau a avea formă geometrică – triunghiulară sau dreptunghiulară. Dar ce anume erau?

— Decoraţiuni de Crăciun? şi-a dat cu părerea Bill. Adică, nu Crăciun-Crăciun, ca la noi, dar poate că toate casele alea sunt luminate festiv în cinstea vreunei sărbători.

— Nu cred, domnule Tartch, i-a zis Hans pe un ton cumpănit. Nu este prea multă lumină optică; ce vezi tu acolo este căldură.

— Adică este iarnă şi se încălzesc la ceva?

— Nu ştiu dacă este iarnă, domnule Tartch. De fapt, nici nu este probabil să fie. Instrumentele noastre arată că sursele acelea luminoase au o temperatură de aproximativ trei sute de grade Celsius. Aproape detemperatura incendiilor forestiere.

Bill nu mai înţelegea nimic.

— Adică şi-au dat foc la mirişti? Sau poate e vreun fel de industrie?

— Deocamdată nu avem de unde să ştim, domnule Tartch. Dacă ar fi aşa, atunci ar trebui să vedem mai multă lumină; însă este prea puţină. Nu avem ce face şi trebuie să aşteptăm să obţinem date mai complete. Între timp, mai este ceva ce cred că ai vrea să vezi.

Şi cadrul la care ne uitam noi a început să alunece cu rapiditate pe suprafaţa planetei (peste grupuri uriaşe de nori, vreo două insule şi apoi alţi nori) până a ajuns deasupra unei bucăţi de ocean. În centrul ei era o pată neclară şi cenuşie; dar care pâlpâia tare şi abia dacă o observai.

— Nori? s-a aventurat Bill.

— Nu, domnule Tartch. Cred că este vorba despre un grup format din anumite obiecte aflate în mişcare, la aproximativ şaptezeci şi unu grade sau, cum aţi zice voi, puţin mai la nord faţă de est. Probabil că sunt destul de mari, altminteri nu le-am fi observat deloc. S-ar putea să fie nişte vase, deşi viteza lor de deplasare este prea mare pentru oricare tip, cu excepţia ambarcaţiunilor cu aripi portante şi a hidroavioanelor. Când oglinda va fi aproape gata şi rezoluţia va fi aproape optimă, ar trebui să le putem recunoaşte, cu condiţia să mai fie în raza noastră vizuală.

— Şi asta când se va întâmpla?

Hans ne-a oferit pauza aceea prefăcută de câteva secunde – chipurile se gândea. Apoi a răspuns pe un ton de scuză:

— A apărut o mică problemă în privinţa asta, domnule Tartch. Unele dintre panourile cu oglinzi instalate au suferit un şoc termic şi nu mai funcţionează bine. Am fost obligat să mut acolo majoritatea echipamentelor pentru a le putea ajusta. Aşa că va mai dura ceva timp până când ne vom ocupa din nou de oglindă. Câteva ore.

Bill s-a uitat la mine şi eu m-am uitat la el.

— Ei, la dracu'! a exclamat el. Ce altceva o să mai meargă prost după asta?

Ce a mai mers prost după aceea nu a fost din vina lui June Terple. Deşi ea aşa susţinea. Zicea că ea era la conducerea întregii operaţiuni, deci responsabilitatea era a ei întru totul şi nu ar fi trebuit să-i permită lui Ibarruru să regleze de capul ei comenzile lui Hans. Iar Julia Ibarruru îşi prezenta înlăcrimată regretele:

— Starminder mi-a spus că Heechee-ii identificaseră alte unsprezece planete în Nebuloasa Crabului; n-am vrut decât să verific dacă pe vreuna se observă semne de viaţă şi mă tem că un moment am apropiat prea mult lentilele de stea.

Ar fi putut fi şi mai rău. Le-am spus să nu se necăjească şi le-am invitat la un pahar pe nava mea. Inclusiv pe Starminder. Iar gestul meu l-a făcut pe aşa-zisul meu logodnic să ridice din sprâncene, pentru că fusese convins că el era prima persoană pe care să o chem la bord. Dar a adoptat o atitudine filozofică:

— Ne vedem mai târziu, mi-a spus el.

Şi, însoţit de Denys, a pornit să ia interviuri celorlalţi membri ai echipajului.

Hypatia aşezase ceaiul şi ceştile pe o măsuţă şi vinul sec de Xeres pe alta. Însă, înainte de a ne apuca să bem dintr-unul sau din celălalt, le-am prezentat nava celor trei femei. Revenirea la gravitaţia normală le dădea o stare de disconfort accentuat, dar au şchiopătat prin dormitorul de oaspeţi, scoţând exclamaţii admirative; s-au extaziat în faţa bucătăriei, pe care eu nu o folosisem niciodată, însă o instalasem pentru eventualitatea că m-aş fi apucat de gătit; şi au picat pe spate când mi-au văzut baia personală. Cadă cu hidromasaj, bideu, altă cadă mare din onix, pereţi îmbrăcaţi cu oglinzi – Bill Tartch zicea mereu că aşa trebuie să-şi imagineze o curvă că arată paradisul; şi nu era primul musafir al meu care să facă remarca asta. Nu cred că femeile de pe PhoenixCorp mai văzuseră vreodată aşa ceva. Şi le-am lăsat să se uite în voie. Ba le-am permis chiar să arunce o privire în dulapurile mele cu parfumuri şi cosmeticale.

— Vai de mine! a exclamat Terple la un moment dat. Ulei de mosc! Autentic! Este îngrozitor de scump.

— Nu prea mă dau cu el. Ia-l tu, dacă îţi place, i-am spus.

Apoi, pentru a încheia apoteotic turul navei, am deschis uşa de la dormitorul meu.

Când am ajuns în cele din urmă la ceai, Xeres şi conversaţie, prima remarcă făcută de Ibarruru a fost:

— Domnul Tartch mi s-a părut un bărbat foarte interesant.

Nu a menţionat de unde şi până unde îi venise să spună asta, dar ştiam că se gândeşte la patul meu uriaş şi rotund. Aşa că am sporovăit ceva timp despre domnul Tartch şi despre fascinanta lui carieră. Apoi despre cum crescuse Terple urmărind ştirile cu prospectorii Porţii şi despre cum Ibarruru visase toată viaţa la o şansă ca asta:

— Ştii, pe Pământ astronomia este o formă de artă pierdută, mi-a zis ea. Acum avem toate datele Heechee, aşa că nu mai are rost să pierdem vremea cu telescoape şi sonde.

— Şi atunci cu ce se ocupă un astronom după ce şi-a pierdut obiectul muncii? am întrebat-o eu din politeţe.

Mi-a răspuns plină de amărăciune:

— Am predat un curs de astronomie la o facultate de stat din Maryland. Unor studenţi care niciodată nu se vor ocupa cu astronomia adevărată pentru că acum, dacă îţi doreşti neapărat să vezi ceva, te urci pe o navă, ieşi în spaţiu şi vezi ce ai de văzut.

— Aşa cum am făcut eu, domnişoară Moynlin, mi-a spus Starminder, adresându-mi grimasa aia care la neamul Heechee ţine loc de zâmbet.

Eu atâta aşteptam. Dacă mai exista un loc în tot universul pe care îmi doream din tot sufletul să îl văd, locul acela era casa ei din Nucleu.

— Probabil că îţi este dor de casă, i-am zis eu. Toate stelele astea de lângă noi, oricât ar fi ele de strălucitoare, probabil că ţi se par mici şi neînsemnate.

— O, nu! m-a contrazis ea politicoasă. Sunt destul de drăguţe. Este o schimbare bine-venită. De copiii mei îmi este dor.

Nici prin cap nu-mi trecuse că ar fi putut avea copii, dar uite că da, avea doi şi îi lăsase acasă când ea a plecat Afară. Fusese o decizie cumplit de greu de luat, dar nu putuse rezista tentaţiei. Aventurii. Îi era dor de copii? Fireşte că-i era! Dar copiilor le era dor de ea? M-a privit surprinsă când i-am pus întrebarea asta.

— Nu, domnişoară Moynlin, nu le va fi dor de mine. Acum dorm, pentru că este noapte. Eu mă voi întoarce înainte să se trezească. Dilatarea temporală, înţelegi? Voi rămâne aici doar un an sau doi.

Ibarruru a intervenit necăjită:

— Vezi, Starminder, asta-i problema care mă nelinişteşte cel mai mult cu privire la Nucleu. Nu mai sunt tânără şi ştiu că, dacă aş intra acolo doar

pentru câteva zile, nu voi mai găsi niciun cunoscut în viaţă atunci când voi ieşi. Ba nu, nu chiar pe niciunul, s-a corectat ea. Care-i proporţia, patruzeci de mii la unu? Deci o săptămână în Nucleu înseamnă cam o mie de ani acasă.

Se întoarse iar spre femela Heechee.

— Dar chiar dacă noi nu putem intra acolo, ne poţi spune tu cum este înăuntru, Starminder. Vrei să-i povesteşti Dr. Moynlin cum e în Nucleu?

Şi asta abia aşteptam să aflu. Auzisem de multe ori descrieri ale Nucleului, dar am ascultat-o pe Starminder până la capăt. Şi a durat mult, pentru că îi era tare dor de casă.

Oare ar fi avut vreo importanţă dacă aş fi petrecut o săptămână în Nucleu? Sau o lună sau chiar un an? Evident că mi-ar fi un dor cumplit de copiii mei şi de insula mea, dar era cine să le poarte de grijă. Şi lor, şi celorlalte lucruri care contau pentru mine. Plus că nu mai exista niciun alt om în tot universul la care să ţin atât de mult încât să-mi fie dor de el.

Am tresărit când am auzit vocea Hypatiei. Mi-a vorbit pe un ton oficial din cauză că nu eram singură:

— Domnişoară Moynlin, vă caută cineva.

Şi mi-a afişat chipul lui Bill Tartch.

Fundalul m-a făcut să-mi dau seama că se întorsese pe nava lui. Era proaspăt şi vesel şi îmi zâmbea cu toată gura.

— Îmi permiţi să urc la bord, scumpo?

Întrebarea lui a produs o reacţie instantanee din partea musafirelor mele.

— O! exclamă Ibarruru, venindu-şi în fire. Ar cam fi cazul să ne întoarcem şi noi la treabă. Nu-i aşa, June?

Tonul ei suna complice. Nu şi tonul lui Terple. Aceasta doar s-a ridicat şi Starminder i-a urmat exemplul.

— Nu trebuie să plecaţi, le-am zis eu.

— Ba sigur că trebuie, m-a contrazis Terple. Julia are dreptate. Îţi mulţumim pentru ceai şi... hmmm... pentru toate celelalte.

Şi au plecat, lăsându-mă singură cu iubitul meu.

— De o oră se tot ferchezuieşte, mi-a şoptit Hypatia în ureche. A făcut duş, s-a bărbierit, s-a îmbrăcat elegant. Şi s-a dat cu colonia aia de mosc despre care crede că îţi place ţie.

— Dar chiar îmi place, i-am spus. Dar îmi place cum miroase pe el. Te

rog, fii bună și apari în fața mea atunci când vorbesc cu tine.

M-a ascultat și și-a făcut apariția. Stătea tolănită pe sofaua de pe care tocmai se ridicase Ibarruru.

— Bag de seamă că speră să-ți cadă la așternut, remarcă ea. Din nou.

N-am avut niciun chef să mă leg de acel „din nou" ambiguu. Asta-i altă trăsătură enervantă a Hypatiei, dar nu și-o folosește într-atât de des ca să mă hotărăsc s-o reprogramez. Mi se păruse o idee bună să o aleg pe Hypatia din Alexandria pentru personalitatea cu care să înzestrez mintea navei. Numai că Hypatia asta a mea s-a luat prea în serios. Așa se întâmplă atunci când te pricopsești cu o minte puternică pentru nava ta: începe să se confunde cu rolul pe care i l-ai dat. Primul lucru pe care l-a făcut a mea a fost să-și caute prototipul și apoi s-a modelat cât mai aproape de original, atât cât credea ea că am să suport – până la detalii cum ar fi acela că adevărata Hypatia detesta bărbații.

— Deci vrei să nu-ți stau în drum? m-a întrebat ea amabilă.

— Nu, i-am zis. Poți să rămâi.

— Vai, ce fată bună! După părerea mea, sexul este oricum supraapreciat.

— Zici asta pentru că n-ai avut niciodată parte de el, i-am trântit-o eu. Adică nici tu, drăgălașul meu program, și nici femeia legendară după care te-am creat, care a murit virgină și despre care se povestește că ar fi alungat un petițor insistent aruncându-i în față cârpele ei murdare de menstruație.

— Minciună răuvoitoare! mi-a zis Hypatia fără să pară deranjată. Răspândită de călugării creștini de la mănăstirea St. Cyril, după ce au răpit-o și au hăcuit-o. Gata cu asta, uite-i că vine.

Aș fi fost în stare să pun prinsoare că primele cuvinte ieșite din gura lui Bill Tartch aveau să fie *În sfârșit singuri!* Însoțite de un zâmbet strălucitor și de încercarea de a mă lua în brațe. Și aș fi câștigat pe jumătate. Nu a spus nimic, ci doar și-a întins brațele și s-a repezit spre mine, cu zâmbetul larg pe chip.

Apoi a observat-o pe Hypatia tolănită pe sofa.

— O! a exclamat el, punându-și atât de brusc frână, încât aproape s-a împiedicat (se vede treaba că nici pe nava lui nu exista gravitație). Credeam că vom fi singuri.

— Nu chiar acum, scumpule, i-am spus eu. Dar mă bucur să te văd.

— Și eu.

A analizat în gând situația și l-am simțit că își schimbă abordarea: Doamna nu-și dorește ce-mi doresc eu acum, așa că ce să facem? Asta-i o

trăsătură deopotrivă bună şi rea a lui Bill Tartch: face mereu doar ce vreau eu, fără să încerce vreodată să mă ia prin surprindere cu gesturi romantice. Zic că-i o trăsătură bună pentru că dovedeşte că e un scump căruia îi pasă de dorinţele mele. Pe de altă parte, aşa cum preferă Hypatia să privească situaţia, se poate spune că este un ticălos fără coloană vertebrală, care mă pupă în fund ca să obţină tot felul de avantaje.

În timp ce mă gândeam în care din cele două moduri să interpretez acum atitudinea lui, Bill a pocnit din degete.

— Ştiu ce facem, s-a luminat el la faţă. Oricum trebuie să-ţi iau un interviu adevărat. În regulă? Poţi să mi-l înregistrezi tu, Hypatia?

Hypatia nu i-a răspuns, preferând să se uite îmbufnată la mine.

— Fă ce-ţi spune! i-am ordonat eu.

Dar Bill se şi răzgândise.

— Mai bine nu, a spus el, aparent fără să se supere că Hypatia nu voia să primească ordine de la el. Oricum cred că ar fi greşit dinadins doar ca să îmi facă în ciudă. Mai bine o chemăm pe Denys.

Denys a venit într-un minut, echipată cu toate camerele alea micuţe şi demodate. Mi-am dat toată silinţa să mă port amabil şi amical.

— Da, poţi să le instalezi oriunde vrei, i-am spus eu, deoarece aparatele nu aveau să plutească pe nava mea. Pe spetezele de la scaune? Sigur. Nu-ţi face probleme dacă agaţă sau rup tapiţeria; Hypatia o să repare imediat toate stricăciunile.

Nu m-am uitat la ea, doar i-am făcut semn să se facă nevăzută. M-a ascultat fără să protesteze.

Bill se plantase lângă mine şi mă ţinea de mână. Nu mi-am tras-o. A durat puţină vreme până când Denys a instalat toate camerele de filmat. Bill o privea cu indulgenţă, însă fără să îşi ofere ajutorul. Interviul începu imediat ce tânăra ne-a anunţat că totul este pregătit.

A fost un interviu tipic pentru Wilhelm Tartch, adică a vorbit mai mult el. A repetat toată povestea noastră în faţa camerelor, într-un monolog lung, neîntrerupt; iar rolul meu a fost să-mi lipesc un zâmbet inteligent pe faţă şi să mă prefac că îl ascult cu toată atenţia. Apoi a ajuns la partea cu Phoenix.

— Suntem aici ca să urmărim efectele acestei explozii care a avut loc cu aproximativ o mie de ani în urmă... Ce s-a întâmplat, Klara?

Mă privea cu atenţie şi eu am ştiut ce citeşte pe chipul meu.

— Închide-ţi camerele de filmat, Bill. Dacă tot vrei să faci chestia asta, atunci trebuie să ştii despre ce vorbeşti. Explozia a avut loc cu *mult* mai

mult de o mie de ani în urmă.

A clătinat îngăduitor din cap.

— E suficient pentru public, mi-a explicat el. Că doar nu ţin o lecţie de astronomie. Steaua a explodat în 1054 d.Hr., corect?

— În 1054 au *văzut* chinezii explozia. În anul acela a ajuns la noi lumina supernovei, dar drumul ei a durat cinci mii de ani. Nu ţi-ai făcut temele?

— Probabil că am sărit peste partea asta, iubito, mi-a spus, adresându-mi cel mai spăsit şi trist zâmbet din arsenalul lui. În regulă, Denys. Reluăm de la ultima parte. O să băgăm nişte imagini cu supernova ca să facem trecerea la acest subiect. Gata? Dă-i drumul. Explozia aceasta gigantică a avut loc cu multe mii de ani în urmă, distrugând complet o civilizaţie care ar fi putut deveni egală cu a noastră în anumite privinţe. Cum erau fiinţele acestea pe care cercetătorii de pe Phoenix îi numesc „Crabi"? Nu a ştiut nimeni. Însă acum, prin generozitatea manifestată de Gelle-Klara Moynlin, care se află lângă mine, putem să vedem cu ochii noştri ce a realizat această populaţie condamnată, în chip tragic, la pieire, înainte de explozia neaşteptată a planetei lor, care a retezat... haide, măi, Klara! Acum ce mai e?

— Nu avem de unde să ştim dacă a fost pe neaşteptate sau nu. Nu crezi? Ăsta-i unul dintre lucrurile pe care încercăm să le lămurim.

Denys şi-a dres glasul şi a spus cu timiditate:

— Bill, poate ar fi bine să mă laşi să studiez puţin contextul înainte de a-ţi continua interviul.

Iubitul meu s-a strâmbat supărat.

— Of, fie! N-ai decât!

Am auzit o tuse şoptită, care însemna că Hypatia avea ceva să-mi spună.

— Da? am spus eu în aer.

Iar ea a început imediat:

— Mintea navei PhoenixCorp m-a anunţat că au reluat lucrul la parabolică şi că acum imaginea este mărită mai mult. Plus că mai sunt şi alte noutăţi pe care cred că vrei să le afli. Să le afişez aici?

Bill părea că se calmase puţin. S-a uitat la mine.

— Ce părere ai, Klara?

Nu era deloc o întrebare bună. Nu voiam să-i spun ce părere aveam.

Dacă e să vorbim cinstit, nici nu-mi convenea părerea mea. În regulă, nici el şi nici acadeaua asta de Denys nu studiaseră informaţiile existente despre supernovă venind spre PhoenixCorp. Şi atunci, întrebarea care se impunea era: ce anume au făcut în tot timpul ăla?

Am răspuns:

— Nu. Cred că ar fi mai bine să le văd pe PhoenixCorp. Voi doi luaţi-o înainte. Vin şi eu în câteva minute.

Cum au plecat, a şi apărut Hypatia. S-a tolănit cu un aer trufaş pe scaunul pe care stătuse Denys.

— Cu ce te pot ajuta, Klara? m-a întrebat ea, plină de solicitudine.

Avea cu ce să mă ajute, dar încă nu eram pregătită să i-o cer.

Aşa că am rugat-o altceva.

— Poţi să-mi arăţi interiorul navei lui Bill?

— Bineînţeles, Klara.

Şi mi l-a afişat imediat.

Nu era mare lucru de văzut. Evident că reţeaua nu voia să cheltuiască prea mult pe confortul lui Bill. Nava lui era veche, cu toate comenzile Heechee la vedere; când mi-o proiectasem pe a mea, avusesem grijă să ascund bine toată urâţenia, aşa cum se ascund ţevile de încălzire în pereţii unui apartament. Important era că avea două compartimente de dormit, unul al lui Denys şi celălalt categoric al lui Bill. Paturile erau nefăcute în amândouă. Clar că mintea acelei nave închiriate nu le avea cu ordinea şi curăţenia. Şi nici Denys. Însă nu era niciun indiciu care să sugereze că şi-ar fi făcut vizite nocturne.

Aşa că am renunţat.

— Mori de nerăbdare să mi-i bârfeşti încă de când au ajuns aici, i-am spus eu Hypatiei. Aşa că, haide, spune-mi acum ce ai de spus!

Mi-a aruncat iar privirea aia fals nedumerită:

— Adică ce anume să-ţi spun, Klara?

Am mârâit urât la ea.

— Spune-mi! *Au făcut-o*?

S-a schimonosit dezgustată.

— O, da, scumpa mea, sigur că au făcut-o. În tot timpul drumului. Ca nişte câini în călduri.

M-am uitat în jur la paharele de vin şi la ceşti şi la pernele sofalei deranjate de cei care se aşezaseră acolo.

— Mă duc pe navă. Curăţă mizeria asta cât lipsesc eu, i-am ordonat, verificându-mi machiajul în oglindă.

Arătam ca întotdeauna, de parcă nu se întâmplase nimic.

În fond, chiar nimic nu se întâmplase, nu? Ce importanţă avea dacă Bill se hotărâse să se culce cu Denys asta sau cu oricât de multe Denyse, atunci când eu nu mă aflam prin preajmă? Că doar nu avusesem de gând să mă

căsătoresc cu el!

VI

Niciunul dintre membrii echipajului nu se afla în ecluză atunci când am ajuns eu pe PhoenixCorp. Dar le auzeam vocile. Râdeau şi discutau plini de însufleţire în sala de mese. Când am intrat acolo, am văzut că încăperea era cufundată în întuneric. Se uitau toţi la nişte scene simulate de Hans şi nu m-a observat niciunul.

Cu multă discreţie, m-am agăţat şi eu de o curea din perete şi m-am uitat în jur. I-am văzut pe Bill şi pe recipientul actual al spermei lui atârnaţi la distanţă cuviincioasă unul de celălalt. Denys ciripea de zor către Mason-Manley; Bill vorbea singur în reportofon. Mason-Manley strângea entuziasmat umărul lui Denys, fără doar şi poate stimulat de euforia momentului. Mi se părea că fetiţei îi face plăcere. Chiar dacă a observat, Bill nu a dat semne că s-ar fi simţit deranjat. Însă nu e mai puţin adevărat că Bill nu a fost niciodată un tip gelos.

Şi până de curând, nici eu nu am fost.

De fapt, nu despre gelozie era vorba. Ci despre... să spunem bune maniere. Dacă Bill voia să facă din când în când sex cu câte o pipiţă, treaba lui. Dar asta nu-l scuza pentru faptul că o cărase pe pisi până aici tocmai de pe Pământ, ca să mi-o fluture pe la nas.

Cam la un metru de mine, Mark Rohrbeck privea imaginile cu un aer mai puţin mohorât decât de obicei. Când a dat cu ochii de mine, mi-a făcut cu mâna şi mi-a strigat:

— Uite, domnişoară Moynlin! Dirijabile de observaţie!

Aşa că m-am întors să mă uit şi eu. În sectorul pe care mi-l indicase se vedea unul dintre oceanele planetei Crabului. Îl acopereau o mulţime de nori, dar în unele zone aceştia erau subţiri şi risipiţi. Iar printre ei pluteau opt cârnaţi groşi şi argintii în formaţie în „V“. Erau prea compacţi şi aveau contururi prea clare ca să fie doar nişte nori.

— La obiectele astea ne-am uitat mai devreme, domnişoară Moynlin, m-a informat vocea lui Hans. Acum putem să deosebim elementele individuale şi este cert că sunt artefacte.

— Sigur că sunt, dar de ce crezi că plutesc? De unde ştii că nu sunt un fel de nave? am întrebat eu şi m-am răzgândit în secunda următoare. Nu, uită că am întrebat asta.

Înţelesesem şi singură. Dacă ar fi fost ambarcaţiuni, ar fi lăsat urme în urma lor pe apă. Da, aparate de zbor erau. Aşa că am întrebat altceva:

— Știi cumva încotro se duc?

— Așteaptă puțin, mi-a zis June Terple. Hans, proiectează imaginea pentru domnișoara Moynlin!

A dispărut imediat oceanul și în locul lui a apărut planeta Crabului în întregime, cu apele colorate în albastru și pământurile în cenușiu. Opt ovaluri micuțe, extrem de disproporționate față de rest, pluteau deasupra oceanului. De la ele pornea o linie argintie care se întindea spre nord-est și o alta aurie care mergea spre sud-vest. Terple a comentat:

— Se pare că dirijabilele au venit de după grupul acela de insule de la capătul cursului indicat de linia aurie. Și se îndreaptă spre continentul în formă de halteră de la dreapta. Din păcate însă, ele se află prea la nord și nu le putem vedea prea bine de aici. Însă Hans a mărit unele detalii ale insulei de pe care au plecat dirijabilele. Hans?

Globul a dispărut. Iar acum ne uitam la niște scene în infraroșu: linia țărmului, golful și ceva ce ardea în jurul golfului. Și iarăși contururile zonelor în flăcări contraziceau legile geometriei.

— Așa cum am presupus, este aproape sigur vorba despre o comunitate, domnișoară Moynlin, mi-a spus Hans. Cu toate acestea, se pare că a suferit o catastrofă asemănătoare cu cea pe care am observat-o pe continentul aflat acum în cealaltă parte a globului.

— Ce fel de catastrofă? am vrut eu să știu.

Hans și-a mărturisit părerea de rău:

— Deocamdată nu avem toate datele, domnișoară Moynlin. Am putea presupune că este vorba despre un incendiu uriaș. Sunt sigur că vom înțelege mai multe atunci când vom avea o rezoluție mai bună. Poate în câteva ore. Te voi ține la curent.

— Chiar te rog, i-am zis eu.

Și apoi, fără să-mi fi propus așa ceva, m-am pomenit spunând:

— Cred că am să mă întorc pe nava mea ca să mă lungesc puțin.

Bill s-a luminat brusc la față și a început să se dezlege de pe stinghia pe care stătuse cocoțat până atunci. Am clătinat ușor din cap spre el.

— Îmi pare rău. Vreau să mă odihnesc. Ultimele zile au fost epuizante.

Ceea ce firește că nu era tocmai adevărul-adevărat. Nici prin cap nu-mi trecea să mă odihnesc. Nu voiam decât să rămân singură sau, în orice caz, doar cu Hypatia lângă mine. Iar asta este cam același lucru.

Când am ajuns pe nava mea, Hypatia m-a întâmpinat cu o atitudine mămoasă.

— Prea multă lume, scumpa mea? m-a întrebat ea. Să-ți prepar ceva de băut?

Am scuturat din cap, refuzând băutura, dar i-am dat dreptate în rest.

— E tare ciudat, am zis eu întinzându-mă pe sofa. Cu cât cunosc mai mulți oameni, cu atât sunt mai puțini cei în jurul cărora mă simt în largul meu.

— Oamenii în carne și oase sunt de regulă extrem de nesărați, și-a exprimat ea acordul. Ce zici de o ceașcă cu ceai?

Am ridicat nepăsătoare din umeri și imediat am auzit activitate în bucătărie. O fi avut Hypatia defectele ei, dar știa să fie o mămică foarte grijulie atunci când aveam nevoie de așa ceva. M-am întins pe sofa și m-am uitat o vreme în tavan.

— Știi ceva? i-am spus eu la un moment dat. Încep să cred că ar trebui să mă stabilesc pe insulă.

— Da, ai putea să o faci, mi-a zis ea plină de tact.

Dar, pentru că Hypatia este Hypatia, nu s-a putut abține și a adăugat:

— Să vedem... ultima dată ai stat acolo fix unsprezece zile, nu-i așa? Iar asta s-a întâmplat acum șase luni?

M-a făcut să intru în defensivă – din nou. Și i-am zis:

— Am avut alte treburi.

— Firește că ai avut. Dar parcă nici cu o dată înainte nu ai stat prea mult, nu? Doar șase zile. Iar asta a fost acum mai bine de un an.

— Am înțeles care este punctul tău de vedere, Hypatia. Haide să schimbăm subiectul.

— Cum spui tu, șefa.

Și a început să vorbească despre altceva. Majoritatea subiectelor alese se refereau la evoluția proprietăților mele în cele câteva ore trecute de când le verificasem ultima dată. Nu o ascultam. După câteva minute, am băut ceaiul pe care mi-l făcuse și m-am ridicat de pe sofa.

— Am de gând să-mi umplu cada și să stau în ea ceva timp.

— Vrei să ți-o pregătesc eu, scumpo? auzi, scumpo? Au obținut imagini noi de pe planeta Crabului și ți le pot proiecta cât stai în cadă.

— De ce nu?

Și până când mi-am scos hainele, cada uriașă din onix s-a umplut cu apă la o temperatură perfectă, ca de obicei. Am închis ochii și m-am lăsat pe spate. Am așteptat să mă mângâie spuma cu parfum dulce și să mă facă să mă simt din nou mulțumită și împlinită. Așa cum mi se întâmplase în mii de alte dăți, uneori chiar cu succes.

Aceasta a fost una dintre reuşite. Baia fierbinte şi-a făcut cu brio treaba. Am simţit cum încep să alunec spre un somn relaxat şi binecuvântat.

Dar pe neaşteptate un gând rătăcit mi-a trecut prin minte şi s-a dus naibii toată relaxarea.

Am ieşit din cadă şi am intrat la duş. L-am deschis la maximum şi am stat o vreme să mă biciuiască apa rece. Apoi am făcut-o fierbinte. Am ieşit şi am tras pe mine un halat.

În vreme ce îmi uscam părul, s-a deschis uşa şi a apărut Hypatia care m-a privit îngrijorată.

— Scumpo, mă tem că te-a supărat ce ţi-am spus despre Tartch, mi-a zis ea, mustind de compasiune. Dar în realitate nu-ţi pasă ce face, nu-i aşa?

I-am răspuns:

— Sigur că nu.

Şi m-am întrebat dacă este adevărat.

— Bravo, scumpo! m-a aprobat ea. Au venit imagini noi de pe planetă. Uite-le.

— Nu acum, am refuzat-o eu. Acum vreau să te întreb ceva.

Hypatia nu a făcut nicio mişcare, dar imaginile au dispărut.

— Ce anume, Klara?

— Când moţăiam în cadă mi-a trecut prin cap că s-ar putea să adorm şi să alunec în apă şi să mă înec. Şi apoi m-am gândit că tu stai de veghe şi n-ai să permiţi să se întâmple aşa ceva. Am dreptate?

— Sunt mereu la curent cu problemele tale, Klara. Aşa că da, ai dreptate.

— Şi după aia mi-am zis că ai putea să mă laşi să mă înec doar ca să mă vâri în dispozitivul ăla de stocare pe care tot încerci să mi-l vinzi. Aşa că am ieşit din cadă şi am intrat la duş.

Uitându-mă fix la ea, mi-am strâns părul la spate cu o clamă. Nu a spus nimic. A rămas nemişcată în pragul uşii, purtând pe chip obişnuita ei expresie binevoitoare şi gânditoare.

— Aşa ai fi făcut? am întrebat-o eu.

Păru surprinsă.

— Mă întrebi dacă te-aş fi lăsat dinadins să te îneci? Nu cred că aş putea face una ca asta, Klara. Ca regulă generală, nu sunt programată să mă împotrivesc dorinţelor tale, chiar dacă asta ar fi spre binele tău. Şi spre binele tău ar fi, aşa să ştii. Dispozitivul de stocare îţi va asigura viaţă veşnică sau aproape veşnică. Şi nu vei mai avea parte de preocupările meschine şi dezgustătoare ale cărnii, care îţi produc acum atât de multă

suferință.

I-am întors spatele și am pornit spre dormitor ca să mă îmbrac. A venit după mine, folosindu-și excelenta simulare a mersului. Ce voiam eu să știu era cât de generală era regula ei generală și care anume ar fi fost excepția permisibilă după mintea ei. Dar n-am apucat să o întreb, pentru că a început să vorbească.

— O, Klara! Au descoperit ceva interesant pe planetă. Haide să-ți arăt!

Nu a așteptat răspunsul meu și a luminat imediat capătul camerei.

Vedeam iarăși micuța flotă de dirijabile. Ajunseseră aproape de coastă, dar ieșiseră din formație. Acum erau împrăștiate care încotro, iar două se prăbușeau în ocean, arzând cu flăcări mari. În jurul lor bâzâiau niște obiecte mici pe care nu le puteam deslușî prea bine.

— Dumnezeule! am exclamat eu. Le doboară ceva!

Hypatia a dat din cap.

— Așa se pare, Klara. Probabil că dirijabilele Crabilor sunt umplute cu hidrogen, altfel nu ar putea arde așa. Iar asta sugerează un nivel destul de scăzut de dezvoltare tehnologică. Însă trebuie să recunoaștem că nu avem de-a face cu niște primitivi. Sunt suficient de civilizați ca să ducă un război intern atât de violent.

VII

Nu mai era nicio îndoială. Crabii se apucaseră să se omoare între ei într-un fel de luptă aeriană desprinsă parcă din poveștile vechi cu... cu ce? Cu Primul Război Mondial. Nu vedeam avioanele care doborau dirijabilele. Dar cu siguranță că se aflau acolo.

Habar n-am ce sperasem să văd atunci când hotărâserăm să-i readucem la o așa-zisă viață pe Crabii de mult dispăruți. Dar în niciun caz așa ceva. Iar scena care a apărut apoi (pentru că Hans transfoca neobosit imaginea pe locurile de pe suprafața planetei unde se întâmpla câte ceva) nu era deloc mai pașnică. Ci mult mai violentă. În locul unde un fluviu mare se vărsa în ocean se vedea un port plin cu nave de suprafață; dar unele dintre ele erau în flăcări, iar altele se scufundau. („Cred că le-au atacat submarinele”, a opinat Hypatia. „Ar putea fi vorba și de avioane de bombardament sau de mine, dar eu pariez pe submarine.”) Acum se lămurise misterul din jurul petelor ciudate de căldură. În urma bombardamentelor, orașele fuseseră arse din temelii și în locul lor rămăseseră doar tăciuni fierbinți. Am văzut apoi o câmpie care era luminată de niște scântei albe și roșii, dar nu ne-am putut da seama care

era sursa acestora. Hypatia a avut şi acum o ipoteză.

— Păi, a spus ea, plină de interes, eu cred că ne uităm la o bătălie cu tancuri de mari proporţii.

Şi aşa mai departe.

Totul mi se părea atât de lipsit de sens! Nu aveau nevoie să se deranjeze să se omoare între ei. Planeta lor o va face foarte curând. Fără să bănuiască ceva, fiecare dintre Crabii aceştia se îndrepta cu rapiditate spre o moarte îngrozitoare în explozia soarelui lor.

Doar cu o oră mai devreme îi compătimisem pentru soarta crudă care îi aştepta. Acum nu mai eram atât de sigură că nu-şi meritau soarta aceasta.

Hypatia se uita iar la mine cu expresia aceea maternă pe care o simula adesea.

— Mă tem că toate imaginile astea te tulbură, Klara, mi-a şoptit ea. Crezi că te-ai mai înveseli dacă l-aş invita la bord pe domnul Tartch? Te-a căutat. Zice că vrea să discute cu tine despre aceste imagini noi.

— Normal că vrea, am zis eu, convinsă că Bill voia de fapt să-mi spună că nu merita să-l tratez cu atâta răceală. Nu. Spune-i că m-am culcat şi că am cerut să nu fiu deranjată. Şi acum te rog să-mi povesteşti tot ce e de povestit despre Mark Rohrbeck.

— Ah! oftă ea pe tonul acela care face o singură silabă mai elocventă decât un întreg discurs.

N-aveam chef să-i înghit purtarea.

— Dacă ai ceva de spus, te poftesc să o faci!

— Dar nu am nimic, draga mea, mi-a spus ea, nefăcând niciun efort să-şi ascundă făţărnicia. Ştii bine că nu-ţi judec obsesia pentru bărbaţi.

Se apropia de limită. Apoi a întrecut-o.

— Ai crede, a murmurat gânditoare, că ar fi trebuit să devii mai prudentă în urma experienţelor pe care le-ai avut cu bărbaţii. Din cauza asta speri că tot ce a fost mai rău a trecut? La fel ca orfanul ăla amărât, Wan.

Nu i-am dat replica. Nici măcar n-am lăsat-o să termine. Doar atât i-am spus:

— Taci!

A avut suficientă minte să mă asculte. Există anumite subiecte pe care nu le discut şi Hypatia ştie foarte bine că trei dintre ele sunt: Wan, faptul că m-a salvat din gaura neagră şi scurta (deşi nu suficient de scurtă) perioadă cât i-am fost amantă şi am locuit împreună.

Atunci s-a apucat să-mi înşire toate informaţiile despre Mark Rohrbeck.

Fusese crescut de bunic, pentru că părinții îi muriseră când era mic. Bunicul cu pricina își câștigase existența ca pescar pe Lacul Superior.

— Cel mai mult dădea la mreană. Știi ce-i aia, Klara? Un pește hidos. Cu ventuze mari în loc de fălci. Se atacă între ele și atacă și alți pești și sug măruntaiele victimei până o omoară. Nu cred că ți-ar face plăcere să guști dintr-o mreană, dar se pare că numai ele mai rămăseseră în lac. Bunicul lui Rohrbeck le exporta în Europa – oamenii de acolo le considerau delicatese. Ziceau că au gust de melci. Apoi au apărut Fabricile de Hrană și bătrânul a dat faliment.

— Revino la Mark Rohrbeck, i-am ordonat eu. Nepotul. Acela care se află aici.

— O, scuze. Așa... și tânărul Mark a primit o bursă la Universitatea din Minnesota, a învățat bine, s-a înscris la doctorat la Institutul Tehnologic din Massachusetts, și-a făcut o carieră frumoasă în domeniul informaticii, s-a căsătorit, a făcut doi copii, dar după aia soția lui și-a dat seama că îi place mai mult un dentist și l-a părăsit pe Rohrbeck. Așa cum ți-am mai spus, tipul are niște gene excelente. Mulțumită?

M-am gândit la ce aflasem, apoi am răspuns:

— Aproximativ. Să nu te apuci să tragi vreo concluzie din asta, auzi?

— Nici vorbă, Klara.

Dar tot expresia aia satisfăcută o avea pe chip.

Am oftat.

— Bine. Acum deschide drăcia aia.

— Desigur, Klara, mi-a zis deloc surprinsă și a afișat din nou imaginile. Mă tem că situația nu s-a îmbunătățit deloc.

Nu se îmbunătățise. Era cam la fel ca mai devreme. M-am uitat cu stoicism câteva minute, apoi am zis:

— În regulă, Hypatia. Am văzut suficient.

A stins imaginile, privindu-mă curioasă.

— Când vor termina lucrul la oglindă, imaginile vor fi mult mai clare. Atunci vom putea să-i vedem și pe Crabi.

— Splendid, am spus eu ironică și apoi am explodat. Pentru numele lui Dumnezeu, care-i problema cu oamenii ăia? Pe planetă e destul loc pentru toți. De ce n-au stat cuminți acasă? De ce n-au vrut să trăiască în pace?

Întrebările mele erau retorice, dar Hypatia s-a grăbit să le răspundă.

— La ce te așteptai? Doar sunt creaturi făcute din carne, mi-a zis ea scurt.

Nu aveam de gând să o las să scape așa ușor.

— Haide, Hypatia! Și oamenii de pe Pământ sunt tot din carne și nu se apucă să străbată jumătate de lume doar ca să se omoare între ei!

— Nu mai spune? Ce memorie scurtă ai, draga mea Klara. Gândește-te doar la războaiele mondiale din secolul douăzeci. Gândește-te la cruciade, când zeci de mii de europeni s-au târât până la Marea Mediterană ca să ucidă cât mai mulți musulmani. Gândește-te la conchistadorii spanioli care au nimicit populațiile băștinașe din cele două Americi. Hei, gândește-te chiar și la călugării ăia păduchioși care i-au sfârtecat pe locuitorii Alexandriei...

Și imediat a adăugat dezgustată:

— Firește, toți oamenii ăia erau creștini.

M-am uitat nedumerită la ea.

— Crezi că noi acum urmărim un război religios?

A ridicat grațios din umeri:

— Ce contează? Oamenii din carne nu au nevoie de motive ca să se omoare între ei, scumpa mea.

VIII

Când oglinda a fost gata, am putut să observăm o mulțime de detalii. Am văzut chiar și Crabii-Centauri – cu trunchi vertical înfipt pe patru picioare, aceeași conformație moștenită de la primitivii pe care îi văzusem eu.

Adevărul este că îi puteam vedea uneori. Nu tot timpul. Era nevoie de condiții optime. Bineînțeles că nu-i puteam vedea dacă se aflau în partea întunecată a planetei decât cu ajutorul razelor infraroșii; și nu-i puteam vedea nici dacă între noi și ei se interpunea un strat de nori. Dar tot reușeam să vedem suficient. Din punctul meu de vedere, mai mult decât suficient.

Echipajul de pe PhoenixCorp se dădea peste cap ca să țină pasul cu avalanșa de date noi. Se părea că Bill luase hotărârea să aibă răbdare cu dispozițiile mele imprevizibile, așa că atitudinea lui față de mine a fost veselă, dar oarecum indiferentă. Avea treabă. Și el, și Denys îi întrerupeau din treabă pe toți membrii echipajului ca să le înregistreze reacțiile spontane. June Terple renunțase cu totul la somn și se împărțise între două activități: studierea imaginilor care veneau cu rapiditate și cicălirea lui Hans, care trebuia să aibă grijă să-i anunțe la timp despre explozia iminentă stelei, ca să poată pleca dracului de acolo.

Doar Mark Rohrbeck părea a avea timp la dispoziţie. Chestie care mie îmi convenea de minune.

L-am descoperit în cabina-dormitor, în care Hans proiecta îndatoritor copii ale noilor imagini. Sarcina principală a lui Mark era să supravegheze mintea navei şi funcţiile ei, dar totul mergea fără probleme, aşa că nu prea avea de lucru. Mare parte din timp şi-o petrecea privind posomorât la imagini.

M-am agăţat de un cârlig aproape de el.

— Urâtă treabă, nu? i-am spus eu prietenoasă, încercând să-l înseninez.

Dar a refuzat să se lase înseninat.

— Despre Crabi vorbeşti?

Cu toate că avea ochii lipiţi de imagine, era evident că mintea-i călătorea prin alte părţi. S-a gândit puţin, apoi şi-a spus părerea:

— Ce să zic, cred că-i destul de urâtă. Dar toate astea s-au întâmplat cu mult timp în urmă, nu-i aşa?

— Iar tu ai probleme mai presante pe cap, l-am încurajat eu.

Mi-a aruncat o imitaţie mohorâtă de zâmbet.

— Bag de seamă că minţile navelor noastre m-au bârfit de zor, mi-a zis el după câteva momente. Nu mă deranjează atât de mult despărţirea de Doris. Adică, mă doare, sigur că da. Am crezut că o iubesc, dar... n-a fost să fie, nu? Acum are pe altcineva, aşa că ce naiba mai pot eu să fac? Dar...

Şi a gemut nefericit.

— ...dar problema este că vrea să păstreze copiii.

Nu era doar un bărbat drăguţ, ci şi unul care începuse să mă înduioşeze. Aşa că i-am spus, dând din cap cu o simpatie pe care, în mod cu totul neaşteptat, ajunsesem să o simt în clipa aceea:

— Îţi este dor de ei, nu-i aşa?

— La dracu'! Mi-e dor de ei încă de când s-au născut, s-a răstit el, supărat pe sine. Cred că din cauza asta n-a mers. Am fost prea mult plecat în misiuni aşa că nu ar fi corect s-o învinuiesc pe Doris pentru că şi-a găsit un alt bărbat care să o ţină în braţe.

Vorbele astea au stârnit în mine o emoţie de care nu mă ştiam în stare.

— Ba nu! am strigat eu, surprinsă de propriul meu ton. Nu faci bine! *Învinuieşte-o* pe târfa aia! Oamenii trebuie să fie *credincioşi* unul altuia!

Izbucnirea mea l-a surprins şi pe Rohrbeck. Mi-a aruncat o privire speriată, de parcă-mi crescuseră brusc coarne, dar n-a mai apucat să spună ceva. June Terple a trecut chiar atunci plutind prin faţa cabinei şi ne-a văzut. S-a prins de un cârlig atât cât să-şi vâre nasul înăuntru şi să strige:

— Rohrbeck! Mişcă-ţi fundul! Vreau să te asiguri că Hans transfochează imaginile la viteză maximă. Altminteri am putea pierde date importante!

Şi dusă a fost.

Mark mi-a aruncat o privire ciudată. Apoi a ridicat din umeri şi a dat din mâini ca şi cum ar fi vrut să spună că nu poate să stea de vorbă cu mine pentru că trebuie să asculte de ordinele şefei, chiar dacă acestea se referă la sarcini deja îndeplinite. Şi dus a fost şi el.

Nu m-am supărat pentru privirea aia ciudată. Până atunci nu ştiusem că eram atât de sensibilă când venea vorba despre partenerii încornoraţi. Dar se vede treaba că aşa eram.

Ca să nu le stau în drum, m-am întors pe nava mea şi m-am uitat la imagini împreună cu Hypatia.

A început să le proiecteze chiar de cum am intrat, fără să aştepte să îi cer. Aşa că m-am aşezat şi m-am uitat.

Dacă nu-i considerai *oameni*, atunci cu siguranţă că ţi s-ar fi părut interesant ce făceau Crabii. Ca să nu mai spun că ei înşişi erau nişte creaturi interesante. Se observau trăsături ale prădătorilor primitivi în variantele acestea civilizate. Auzi tu, civilizate! Firește, acum aveau tot felul de maşinării şi purtau haine şi, dacă nu te deranjau membrele în plus, arătau destul de impresionant în tunicile lor ţipătoare şi jambierele lor cu ţepi; iar şalurile alea pe care le purtau pe cap erau împodobite cu nişte obiecte ce puteau fi insigne ale rangului deţinut. Sau poate erau doar nişte podoabe ieftine. Însă mie mi se părea că majoritatea erau îmbrăcaţi în felurite uniforme. Majoritatea celor mai civilizaţi, în orice caz. În interiorul Continentului Sudic, se vedeau o pădure tropicală şi o savană, erau o mulţime care nu păreau deloc civilizaţi. Aceşti Crabi nu aveau maşini. Nici haine nu prea aveau pe ei. Se hrăneau cu roadele pământului şi cu ce vânau; şi păreau a petrece cea mai mare parte a timpului holbându-se îngrijoraţi la cerul pe care bâzâiau din când în când formaţii de dirijabile şi aparate de zbor cu două aripi.

Cei civilizaţi îmi dădeau impresia că îşi pierd din nivelul de civilizaţie atins. Când Hans ne-a prezentat nişte detalii ale oraşelor bombardate, am văzut acolo cohorte de Crabi cu patru picioare (majoritatea civili, a fost presupunerea mea) care încercau să iasă dintre ruinele fumegânde sau în flăcări, cărând boccele cu puţinele lor bunuri şi ducându-şi copiii de mână sau în braţe. Mulţi şchiopătau, abia reuşind să se târască. Alţii erau urcaţi în căruţe sau pe nişte tărgi cu tălpici, ca săniile.

— Parcă toţi sunt răniţi sau bolnavi, am spus eu şi Hypatia a confirmat.

— Cu siguranţă, draga mea. În fond, sunt vremuri de război. Dar nu ar trebui să reduci situaţia la arme şi bombe. N-ai auzit niciodată de războiul biologic?

M-am uitat la ea cu gura căscată.

— Vrei să zici că răspândesc dinadins boala? Că o folosesc drept *armă*?

— Mi se pare foarte probabil şi deloc fără precedent, m-a informat ea, pregătindu-se să-mi ţină o prelegere.

A început prin a-mi aduce aminte de primii colonişti americani din New England care au oferit în dar indienilor păturI infestate cu variolă, pentru ca astfel să scape de ei.

— Şi bineînţeles că acei colonişti erau creştini foarte evlavioşi...

A continuat. Dar eu nu o mai ascultam. Mă uitam la imaginile de pe planeta Crabului.

Erau din ce în ce mai îngrozitoare. Într-o scenă care nu a durat mai mult de o clipă, am zărit ceva ce mi-a atins o terminaţie nervoasă pe care o crezusem aproape atrofiată. Scena era un arhipelag din regiunea tropicală a planetei. Semăna puţin cu insula mea; recif, lagună şi vegetaţie sălbatică. Se vedeau şi Crabi aborigeni. Dar nu erau singuri. Crabi în uniforme îi mânau ca pe vite spre piaţa satului. În ce scop, însă, nu-mi puteam da seama. Să-i oblige să se înroleze? Să-i execute? Oricum ar fi fost, nu era de bine. Şi, atunci când m-am uitat mai de aproape, am văzut că multe din plante erau uscate, aproape pe moarte. Să fi fost vorba despre alte arme biologice îndreptate împotriva recoltelor? Arme cu substanţe defoliante? Nu ştiam ce se întâmplase, dar mie mi se părea că toată vegetaţia aceea luxuriantă fusese distrusă cu intenţie.

Îmi ajunsese. Şi luasem o hotărâre.

Am întrerupt mintea navei din turuiala despre Camp Detrick[20].

— Hypatia? Cât de mare e capacitatea ta neutilizată? Întrebarea mea nu a şocat-o. A abandonat istoria molimelor răspândite intenţionat şi mi-a răspuns imediat:

— Destul de mare, Klara.

— Suficientă pentru toate datele din sistem? Poate şi pentru Hans? Acum a părut surprinsă. Cred că aşa şi era.

— Asta înseamnă o mulţime de date, Klara, dar, da, mă descurc. Dacă

---

[20] Camp (Fort) Detrick - în Maryland, centrul programului de dezvoltare a armelor biologice în perioada 1943-1969 (n. tr.).

trebuie. Despre ce e vorba?

— Mă gândeam și eu așa, i-am răspuns. Mai arată-mi o dată refugiații.

IX

Am fost atentă la ceas, dar aveam timp suficient pentru ce intenționam să fac. Chiar mi-am îngăduit mai întâi un mic respiro.

M-am dus pe insula mea.

Nu în persoană, firește. Doar m-am uitat pe monitoare ca să văd tot ce se petrece pe Raiwea și am ascultat rapoartele șefilor de departamente. Dar m-am simțit aproape la fel de mulțumită.

Ori de câte ori îi văd pe copii cum cresc sănătoși și fericiți și liberi, mă simt foarte bine. Sau, în cazul de față, mai puțin rău.

Am plecat de pe Raiwea mea, accesată la distanță, și am revenit în realitatea navei Phoenix.

Hans transfoca imaginile care veneau acum mult mai repede decât le puteam noi asimila. Dar n-aveam ce face. O lume întreagă se perinda prin fața ochilor noștri și nu conta dacă o vedeam în timp real. Toate datele erau stocate, urmând a fi analizate și interpretate ulterior. De altcineva. Nu de mine. Eu văzusem tot ce trebuia.

La fel ca mai toți membrii echipajului de pe Phoenix. Starminder și Julia Ibarruru se aflau în sala de mese, unde vorbeau despre Nucleu fără să dea atenție imaginilor care nu conteneau să sosească. Toate camerele de filmat ale lui Bill Tartch erau întoarse spre ecran, însă el părea îmbufnat și nu manifesta un interes deosebit pentru ce se întâmpla acolo. Denys dormea dusă, atârnată în hamuri alături de el.

— Ce rost au toate astea, Klara? m-a întrebat Bill de cum m-a văzut. Nici măcar o secvență mai de Doamne-ajută nu am reușit să obțin din toată porcăria asta. Iar echipajul s-a dus la culcare.

Eu mă uitam la Denys. Până și sforăitul micuței parașute era drăgălaș.

— Au nevoie de somn, i-am zis eu. Terple ce face?

A ridicat din umeri.

— Și Kekuskian a căutat-o acum câteva minute. Nu știu dacă a reușit s-o găsească. Auzi? Ce-ar fi să continuăm interviul, ca să nu pierdem vremea în zadar?

— Poate mai târziu, l-am mințit eu și am plecat să o caut pe June Terple.

I-am auzit țipetele furioase mai înainte să dau cu ochii de ea. Ei, da, Kekuskian o găsise și acum se certau ca la ușa cortului. Ea urla:

— Îmi pasă cât o bășină de șarpe despre ce ți se pare ție că ți s-ar cuveni,

Oleg! Plecăm! Cât mai suntem întregi trebuie să scoatem dracului de aici tot sistemul!

— Să nu faci așa ceva! a zbierat el. La ce bun am mai venit până aici dacă nu pot să studiez supernova?

— Mai important este să rămânem în viață, s-a înverșunat ea, și exact asta o să facem. Eu comand aici, Kekuskian! Eu dau ordinele. Hans! Stabilește cursul pentru steaua neutronică!

La faza asta am intervenit eu.

— Anulează ordinul, Hans! am pus eu. De acum înainte vei primi dispoziții doar de la mine. Ai înțeles?

— Am înțeles, domnișoară Moynlin, a răspuns mintea navei, deloc tulburată sau neliniștită.

Ceea ce nu se putea spune și despre Terple. Am încercat să-i găsesc scuze femeii; nu dormise și se afla într-o stare de stres maxim. Însă am avut o clipă senzația că intenționa să-mi dea un pumn.

— Ce mama dracului crezi că faci aici, Moynlin? m-a întrebat ca pe ton amenințător.

— Preiau comanda, i-am explicat eu. Vom mai rămâne aici o vreme. Și eu vreau să urmăresc explozia stelei.

— *Da!* s-a bucurat Kekuskian.

Terple nici nu s-a uitat la el. Își concentrase întreaga atenție asupra mea și nu era deloc într-o dispoziție amabilă.

— Ai înnebunit de-a binelea? Vrei să mori?

M-am întrebat dacă ar fi fost ceva chiar atât de rău, dar am ales să-i vorbesc într-un mod rațional:

— Nu vreau să spun că trebuie să rămânem chiar aici ca să ne prăjească steaua. Nu noi, oamenii. Vom evacua echipajul și vom urmări explozia de la distanță. E loc suficient pentru toată lumea pe nava mea și a domnului Tartch. Eu voi lua trei sau patru dintre voi. Iar Bill îi va lua pe ceilalți.

Terple era șocată. Parcă nu-i venea să creadă ce aude.

— Klara! Radiațiile vor fi *enorme!* Ar putea distruge tot sistemul!

— În regulă, i-am spus. Înțeleg. O să-ți cumpăr unul nou.

S-a uitat la mine ca la o nebună.

— Să-mi cumperi unul nou? Klara, știi cât ar putea să coste...

Dar s-a oprit brusc și s-a uitat lung la mine.

— Mă rog, a spus apoi, cătușă de puțin calmată, dar mai mult sau mai puțin resemnată în fața realității. Bănuiesc că știi. Dacă asta vrei, n-ai decât s-o faci. Tu ești șefa.

Da, eu eram şefa. Ca întotdeauna.

Aşa că nimeni nu a obiectat atunci când am dat ordinele. I-am strâns pe toţi în sala de mese şi le-am explicat că urma să abandonăm nava. I-am spus lui Terple că este bine-venită pe nava mea, împreună cu Starminder şi Ibarruru.

— Facem doar câteva zile până pe Pământ; voi trei puteţi sta în dormitorul meu de oaspeţi. Mason-Manley şi Kekuskian vor merge cu Bill şi Denys. Nu-i prea mult spaţiu în nava lui închiriată, dar se vor descurca.

— Cum rămâne cu Hans şi cu mine? m-a întrebat nedumerit Rohrbeck.

I-am răspuns cu un aer degajat:

— O, voi veniţi cu mine. O să vă facem loc.

Nu mi s-a părut prea extaziat la perspectiva unei călătorii prin spaţiu alături de o femeie frumoasă şi fără obligaţii ca mine. Nu mi se părea nici măcar interesat.

— Nu mă refer la mine *personal*, Klara, mi-a zis el iritat. Am muncit mult ca să-l fac pe Hans! Nu vreau să se strice!

Nici reacţia asta nu a fost ce aşteptam eu, dar, sincer, îmi plac bărbaţii care îşi pun meseria mai presus de orice.

— Nu-ţi face griji, l-am asigurat eu. Am întrebat-o pe Hypatia. Şi mi-a spus că are multă capacitate neutilizată. Aşa că îl copiem şi îl luăm cu noi.

X

Nu mai văzusem niciodată explozia unei supernove în timp real. Dar, în fond, câţi oameni au văzut-o? Şi nu am fost deloc dezamăgită. Spectacolul a fost exact aşa cum speram.

Când a avut loc explozia, noi pluteam în cele două nave, la câteva milioane de kilometri distanţă de focarul principal. Acum Kekuskian era cel care îi dădea ordine lui Hans şi îi ceruse să nu se mai ocupe de planeta Crabului şi să se concentreze asupra stelei. Hypatia mi-a şoptit la ureche că Bill era un pachet de nervi din cauza hotărârii mele şi că nava închiriată răsuna de văicărelile lui.

Îşi propusese să surprindă pe film toate secvenţele acelea oribile, tragice. Ba, dacă s-ar fi putut, chiar şi expresiile de groază de pe chipurile Crabilor când aveau să-şi vadă soarele transformându-se în piftie deasupra lor. Mie nu-mi mai trebuia aşa ceva: îi văzusem pe Crabi cât să-mi ajungă o viaţă şi apoi încă una. Iar eu aveam ultimul cuvânt.

În sala principală de pe nava mea erau două ecrane. Hypatia montase la

ele sistemul optic exterior, aşa că pe unul puteam vedea oglinda gigantică şi minuscula navă Phoenix, ca două jucărioare aruncate într-un colţ de cameră; iar pe celălalt era afişată planeta Crabilor aşa cum se vedea ea de pe PhoenixCorp. Nu era nimic periculos în asta, mi-a spus Hypatia. Hans îi redusese mult luminozitatea şi oricum noi nu percepeam decât lumina vizibilă şi nu urma să fim afectaţi de radiaţiile magnetice care aveau să emane în mai puţin de un minut. Dar chiar şi aşa era imensă. Avea diametrul de doi metri şi atât de strălucitoare, încât trebuia să mijim ochii dacă ne uitam la ea.

Nu cunosc prea multe despre suprafeţele astrale, dar steaua aceasta mie mi se părea bolnavă. Era acoperită cu un fel de proeminenţe şi cu nişte pete solare urâte. Apoi a sosit mult-aşteptatul eveniment. Steaua a început să se micşoreze, ca şi cum Hans ar fi îndepărtat obiectivul de ea. Însă nu asta era. Steaua se năruia şi o făcea foarte repede. („Asta-i implozia", mi-a şoptit Hypatia.) Sub ochii noştri diametrul de doi metri s-a făcut de un metru şi jumătate, apoi doar de unu, apoi s-a micşorat şi mai tare...

Şi imediat a început să se mărească la loc, aproape la fel de repede pe cât descrescuse. Şi s-a făcut încă şi mai strălucitoare decât la început. Hypatia mi-a şoptit: „Iar asta-i faza de recul. I-am cerut lui Hans să reducă intensitatea luminii. O să fie mai rău de-atât."

Aşa a fost.

S-a făcut mai mare... şi mai mare (şi mai furioasă), până când ne-a umplut sala. Şi tocmai în momentul când începusem să am senzaţia că voi fi înghiţită de iadul acela sideral, imaginea a început să se destrame. Am auzit geamătul lui Terple:

— Uită-te la oglindă!

Şi am înţeles ce se petrecea cu imaginea noastră. Oglinda şi micuţa PhoenixCorp de pe ecranele noastre erau lovite de torentul de radiaţii în stare pură, izbucnit din supernovă. Nu existau filtre acolo. Şi nici întrerupătoare de siguranţă nu existau. Lumina orbitoare revărsată din lentila gravitaţională se reflecta în flăcările care cuprinseseră nava PhoenixCorp. Apoi oglinda a început să se strâmbe. Straturi subţiri de metal se cojeau de pe suprafaţa ei, explodând apoi în nori de plasmă, strălucitori ca artificiile de Patru Iulie. Preţ de o fracţiune de secundă am putut să deslușim plasa de sârmă de sub foiţele optice. Apoi a dispărut şi ea, iar în faţa ochilor noştri nu a mai rămas decât scheletul din bare de ranforsare, fierbinţi şi incandescente.

Credeam că nu mai aveam nimic de văzut. Mă înşelam. O clipă mai

târziu imaginea supernovei a reapărut. Dar nu mai era deloc la fel de colosală sau cumplit de strălucitoare ca mai devreme. Şi totuşi încă te mai înspăimânta.

— Ce...? am vrut eu să întreb, dar Hypatia mi-a luat-o înainte.

— Acum ne uităm la stea prin camera video din centrul antenei, Klara, mi-a explicat ea. Oglinda nu ne mai poate oferi imaginea mărită a spaţiului din jurul navei. Pentru că s-a distrus. Mă îngrijorează şi camera. Lentila gravitaţională este destul de puternică, iar camera s-ar putea să nu mai...

S-a întrerupt, iar imaginea a dispărut definitiv. A pâlpâit o singură dată şi dusă a fost.

— ...dureze prea mult, a încheiat Hypatia.

Şi, evident, a avut dreptate.

Am inspirat adânc şi m-am uitat în jurul meu. Ochii lui Terple erau plini de lacrimi. Ibarruru şi Starminder stăteau una lângă alta, mute şi şocate. Mark Rohrbeck vorbea în şoaptă cu mintea navei lui.

— Asta este! am zis eu scurt. S-a terminat distracţia!

Rohrbeck a vorbit primul, pe un ton aproape vesel:

— Hans a obţinut toate datele, m-a anunţat el. Şi nu a păţit nimic.

Terple ridicase mâna, cerând să intervină.

— Klara? Cum rămâne cu nava? Temperatura a fost incredibil de mare, dar antena a ars destul de repede şi probabil că fuzelajul este intact. Dacă am putea duce acolo o echipă de reparaţii...

— Imediat, i-am promis eu. Mă rog, aproximativ imediat. Mai întâi ne ducem acasă.

Mă uitam fix la Rohrbeck. O clipă mi s-a părut de-a dreptul fericit, dar fericirea aia s-a dus rapid. Când mi-a observat ochii aţintiţi asupra lui, a ridicat uşor din umeri.

— Unde o mai fi şi asta! a murmurat el cu tristeţe.

Am vrut să-l bat pe umăr prietenește, dar era cam devreme pentru asemenea gesturi. Aşa că m-am mulţumit să-i spun înţelegătoare:

— Păi, nu ţi-e dor de copii? Eu am un loc unde sunt foarte mulţi. Şi, pentru că tu vei fi singurul bărbat adult de pe insula mea, vei fi şi singurul lor tată.

XI

Suflul de la explozia supernovei nu a distrus PhoenixCorp. Bineînţeles, oglinda a fost distrusă cu totul, dar nava în sine a fost foarte puţin prăjită.

Aşa că June Terple s-a bâţâit de colo-colo o vreme, până nava s a răcit, apoi s-a întors să o verifice însoţită de acei membri ai echipajului care i s-au pus la dispoziţie. Şi nu erau prea mulţi aceia. Odată ce Denys dispăruse din peisaj, Manson-Manley a reuşit să-i reintre în graţii. Kekuskian i-a promis că va fi de faţă la distrugerea completă, ce va avea loc peste optzeci de ani. Cu condiţia să mai trăiască la vremea aia. Şi, firește, Terple încă îl mai avea pe indestructibilul Hans, întors în culcuşul lui individualizat. Restul echipajului era format doar din rezerve. Starminder s-a întors la familia ei din Nucleu, iar Ibarruru s-a dus cu ea, în calitate de Ambasador Onorific al Universului. Pe banii mei.

Normal că Terple m-a invitat să-i însoţesc în sejurul lor la steaua neutronică. De fapt, nu a avut încotro, din moment ce banii pentru această nouă aventură veneau din aceeaşi sursă ca a misiunii de dinainte. Adică de la mine. Din politeţe am spus că poate, o să vedem. Dar, de fapt, nici prin cap nu-mi trecea să fac asta. Mi-a ajuns să văd un sfârşit de lume. Nu-mi mai trebuia un altul. Iar reportajul despre Crabi al lui Bill Tartch a făcut furori pe net în doar câteva zile. Marele succes de care s-a bucurat l-a ajutat să uite de supărarea provocată de faptul că ne despărţiserăm.

Hypatia mi-a făcut copii ale tuturor fişierelor şi le-am păstrat multă vreme cu mine, pe insulă, până când lucrurile au luat o întorsătură neplăcută şi totul a fost distrus într-o clipă. (Însă aceasta este o altă poveste. Una cu adevărat urâtă, la care nu vreau să mă gândesc acum.) Din când în când proiectam fragmente din fişiere pentru copiii care se arătau interesaţi şi pentru mamele lor. Dar cel mai des le proiectam pentru mine.

Mark Rohrbeck a rămas un timp pe Raiwea, dar nu prea mult. Aşa funcţionează insula mea. Când copiii sunt pregătiţi pentru lumea de afară, îi las să plece. La fel a fost şi cu Rohrbeck. Perioada lui de refacere sufletească a durat doar trei luni. Apoi m-a sărutat de rămas-bun şi dus a fost.

8 PE PLANETA ÎMPĂDURITĂ

I

Până la ieşirea de pe nava spaţială, Estrella şi Stan au avut de străbătut un culoar lung de cinci metri. Apoi s-au pomenit pe o platformă, scăldaţi de lumina strălucitoare a soarelui. Acolo s-au oprit şocaţi de ce vedeau.

— Dumnezeule! a şoptit Estrella. Sunt un milion!

Nu chiar un milion, dar cu siguranţă erau foarte mulţi Heechee, strânşi

pe platformă şi holbându-se la ei... sau înşiraţi pe terase şi verande şi holbându-se la ei... sau îngrămădiţi pe acoperişuri şi la ferestre, pe o distanţă de jumătate de kilometru, de asemenea holbându-se la ei. Nu făceau nimic altceva decât să se holbeze. Şi să bolborosească şi să ciripească între ei în şoapte cuviincioase, firește, dar împreună zbârnâiau ca un stol imens de lăcuste. Stan o cuprinse pe Estrella de după umeri.

— Unde naiba e Salt? vru el să ştie.

Nu primi niciun răspuns de la puzderia de Heechee. Se pare că niciunul nu vorbea engleza. Stan îşi încreţi nasul, pentru că, deşi se aflau în aer liber, tot îl deranja mirosul persistent de amoniac emanat de Heechee. Acesta se împletea cu arome înţepătoare şi fructate, venind probabil de la pădurea din apropiere. (Pentru că, vedeţi voi, aceasta era „Planeta împădurită.) Dar pe Stan nu-l interesau mirosurile.

— Dracu' s-o ia! bombăni el. Habar n-am ce ar trebui să facem acum.

Însă alţii aveau habar. De ei se apropiară doi dintre Heechee-ii din jur (probabil nişte indivizi de rang înalt, judecând după broderiile cu fire roşii, albastre şi galbene care le împodobeau tunicile). Îi luară de braţ. Unul pe Estrella, celălalt pe Stan. Aceşti Heechee erau surprinzător de scunzi, cu zece sau doisprezece centimetri mai mici chiar decât Estrella, însă fata nu opuse nicio rezistenţă. Şi nici Stan, cu toate că avusese intenţia să o facă. Însă, simţind forţa acelei strânsori colţuroase, înţelese că nu ar avea niciun rost. Aşa că cei doi oameni îi lăsară pe Heechee să facă ce doreau. Adică să-i conducă spre o altă platformă, mai înaltă, asemănătoare cu o scenă. Acolo ţinură fiecare câte un discurs (pe limba lor), poate adresat mulţimii sau poate pentru lentilele mici pe care Stan le vedea lucind în public.

— Cred că o să ne dea la ştirile de seară, îi murmură el Estrellei.

Tânăra nu-i dădu atenţie, pentru că privea undeva în zare, dincolo de silueta navei lor, care intra supusă în bazinul de aterizare. Apoi cei doi Heechee îi apucară iarăşi de braţe şi Stan exclamă:

— Acum ce-or mai vrea?

Voiau ca Stan şi Estrella să se urce într-un vehicul deschis, cu trei roţi, care nu avea şofer la chestia aia care semăna cu o cârmă, ci doar două rânduri de stinghii Heechee. Şi, evident, niciun scaun normal.

Atunci apăru şi Salt.

— Da, se înţelege, spuse ea oarecum spăsită, dar şi agasată, foarte rău că nu se stă jos, nu credeţi? Dar nu trebuie să îngrijoraţi. Distanţa nu departe.

— Distanţa până unde? se răţoi Stan.

Iar Estrella întrebă şi ea:

— Tu nu vii cu noi?

— Distanța până unde mergeți, le explică Salt. Eu? Cu voi? Nu, eu nu merge. Cum să merge? Eu treburi serviciu.

Și gata. Salt dispăru în mulțime, în vreme ce primii doi Heechee se urcară în vehicul, se cățărară pe stinghiile din spate, invitându-i prin gesturi pe Stan și Estrella să le ocupe pe cele din față.

— Eu nu mă așez pe chestiile alea! anunță Estrella.

Nici nu se așeză, dar vehiculul porni imediat ce tânăra se urcă în el, iar ea și Stan se agățară de stinghii ca să nu cadă.

Așa au călătorit o vreme. Cu un schelălăit bizar, vehiculul se repezi imediat pe o pantă, din care intră într-un tunel larg și bine luminat. În fața lor mergeau alte trei sau patru mașini asemănătoare, ai căror pasageri se întorseseră ca să se holbeze la Stan și Estrella. În urma lor veneau de două ori mai multe asemenea vehicule.

Stan nu și-a putut da seama cât a durat drumul. O vreme au mers din nou în aer liber (munți luminoși în față, păduri verzi de jur-împrejur), apoi au coborât la loc în subteran. Au trecut pe lângă tuneluri laterale, fără să între în ele. Unul sau două din vehiculele din spate s-au separat de grup și au fost imediat înlocuite cu trei sau patru noi. Luminile, la început verzi și albastre, s-au făcut verzi și aurii, apoi aurii și roșii, apoi iar verzi și albastre.

— Cred că o să-mi vină să vomit, mormăi Estrella în urechea lui Stan, agățându-se și mai bine de stinghie.

— Te implor, abține-te, se sperie el. O să ajungem curând.

Și, din fericire, chiar așa a fost. Pe neașteptate, vehiculul lor intră într-un tunel lateral, identic cu toate celelalte pe lângă care trecuseră. Apoi urcă pe o rampă care se răsucea într-o spirală strânsă pe câteva niveluri. Și se opri într-o curbă a spiralei deloc deosebită de celelalte. Femela Heechee din spatele lor se ridică cu grație de pe stinghia ei.

— Voi acum ieșiți, le-a spus ea. Aici este unde locuiți voi.

Se supuseră, iar femela se așeză la loc, vehiculul întoarse și porni înapoi.

— Nu știam că vorbește engleza, spuse Estrella privind în urma alaiului de Heechee.

— Avem o problemă mai importantă acum, zise Stan, cu ochii la ușa fără clanță și fără zăvor. Cum naiba intrăm noi aici?

Dar le-a fost destul de ușor să între. Estrella i-a arătat un fel de clapă lângă ușa ce sclipea slab. Iar când Stan o apăsă, din partea cealaltă se auzi un răget aspru – probabil că așa făceau soneriile Heechee. Însă atunci când atinse ușa, aceasta se deschise și astfel au putut să între în noua lor

locuinţă.

Privirăi miraţi în jur. De cealaltă parte a uşii nu se afla doar o singură încăpere. Ci mai multe, dar din prag nu-şi dădeau seama câte anume. Iar printr-o altă uşă se putea vedea ceva ce semăna cu colţul unui balcon, scăldat de soare.

— Uau! se miră Estrella. E mare! Şi e toată a noastră, Stan!

Conceptul de locuinţă „mare“ era unul nou pentru cei doi tineri, pentru că niciunul dintre ei nu fusese obişnuit cu luxul. În cazul lui Stan, culmea confortului însemnase să împartă un pat cu Oltan Kusmeroglu în apartamentul părinţilor acestuia. În vreme ce Estrella nu avusese niciodată parte de un asemenea răsfăţ. Prin urmare, casa lor de pe Planeta Împădurită a Stelei Bătrâne şi Calde Douăzeci-şi-Patru reprezenta o nouă culme a hedonismului. Spaţiul locuibil trebuie că avea peste o sută de metri pătraţi, iar Stan avea bănuiala (şi speranţa) că nu vor fi obligaţi să-l împartă cu nimeni.

Acum, firește că mobilierul era puţin cam ciudat, fără să punem la socoteală că multe dintre camere nu aveau ferestre. Dar nici nu se aşteptaseră la ceva construit anume pentru fiinţele omeneşti. Tot ce au găsit acolo era exact aşa cum se aşteptaseră. Li se lăsase un morman cu vreo doisprezece baloţi de ierburi pentru dormit, suficienţi pentru umplerea spaţiilor dintre colţii stinghiilor Heechee din apartament. Dar nu trebuiau să şi doarmă pe baloţii aceia, deoarece li se puseseră la dispoziţie două structuri asemănătoare unor litiere pentru nişte pisici foarte mari, pline cu frunze proaspete. Aşa îşi mobila neamul Heechee dormitoarele, i-a spus Estrella lui Stan; sulurile pe care le folosiseră pe navă erau echivalentele sacilor de dormit.

Erau cinci camere cu totul (mă rog, Stan le zicea camere, deşi în unele cazuri singura delimitare între ele era doar o draperie cam transparentă; bine măcar că încăperea cu recipientul pentru excreţiile fiziologice avea o uşă glisantă). Două dintre cele cinci încăperi erau dormitoare sau, mai corect, camere cu cutii cu frunze. În alta se aflau câteva pupitre încorporate, ecrane şi ghivece cititoare de cărţi Heechee. Iar a cincea, cea mai mică dintre toate, avea pereţii acoperiţi cu vreo zece televizoare tip Heechee care se uitau la ei cu ochi orbi.

— Ai idee cum să le deschidem? întrebă Stan, ştiind dinainte ce răspuns va primi. În regulă. Atunci, ai măcar vreo idee de unde am putea face rost de ceva de mâncare?

Şi acum primi răspunsul anticipat. Se întoarse să se uite la Estrella şi văzu că tânăra ieşise pe balcon. Îi auzi oftatul emoţionat:

— Vino şi tu aici!

Se duse şi el pe balcon şi se pomeni în faţa unui peisaj cu dealuri ca oglinda. Acum înţelese el de unde venea numele Munţii de Mică Sclipitoare. Doar culmile lor străluceau; pe versanţi şi în valea verde se întindeau pajişti imense printre pâlcurile de copaci înalţi ca nişte sequoia. Aşa se explica şi numele planetei. Văzduhul avea un miros plăcut, deşi deloc asemănător cu mirosurile de pe Pământ. Adierea vântului nu le aducea în nări parfum de pini sau brazi sau flori. Miresmele erau mai puternice, mai înţepătoare şi mai prietenoase decât orice esenţă de lemn pe care o mirosiseră ei vreodată acasă. Parcă se aflau în bucătăria unei bunicuţe care se apucase să coacă plăcinte.

Însă Stan nu se lăsă distras de aceste arome.

— Hei! exclamă el. Uite acolo!

Se uita la cer. De pe platforma unde ajunseseră după ce coborâseră de pe navă văzuse un număr nefiresc de mare de stele palide. Acum nu mai erau deloc palide şi erau literalmente cu sutele, în toate culorile pe care le pot avea stelele: alb şi albastru, galben şi portocaliu, roşu şi un maro dogoritor. În apropierea orizontului, Steaua Bătrână şi Caldă Douăzeci-şi-Patru se pregătea să apună, cu una din micuţele luni ale Planetei Împădurite în urma ei.

— Se spune că în Nucleu sunt foarte multe stele, se minună Stan. Dar până acum nu am ştiut cât de multe.

Estrella îl strânse de mână, apoi îl lăsă să se minuneze în faţa spectacolului astronomic. Sau, mai degrabă, să-şi frământe mintea, încercând să-l înţeleagă. Însă o urmă destul de repede pe Estrella înăuntru. Chiorăitul stomacului său nemulţumit de ultima masă primită îl împiedica să se concentreze cum trebuie.

Nu o găsi nicăieri pe Estrella, dar uşa închisă de la camera pentru excreţii îl lămuri unde se afla tânăra. Şi îi aduse aminte că şi el se confrunta cu aceeaşi problemă. Iuţeala cu care îşi rezolvă Estrella treaba a fost demnă de toată lauda. Nici Stan nu a stat prea mult acolo, dar ar fi stat şi mai puţin dacă nu s-ar fi pomenit într-un întuneric desăvârşit odată cu închiderea uşii. Cu toate astea, s-a descurcat. A terminat de făcut ce avea de făcut şi s-a simţit mai bine dintr-un punct de vedere şi puţin mai rău din altul: fără presiunea din vezică, senzaţia de foame devenise şi mai acută.

Nu doar el se simţea astfel. Cu ochii la pereţi, Estrella îşi freca nervoasă abdomenul.

— Sunt sigură că trebuie să fie dulapuri în spatele lor. Şi poate acolo e ceva de mâncare. Numai că nu reuşesc să deschid drăciile astea. Ce zici? Vrei să încerci şi tu?

Stan încercă. De mai multe ori şi în mai multe moduri, fără niciun rezultat. Nu conta dacă ciocănea pereţii, dacă îi lovea cu pumnul, dacă zbiera la ei. Dacă se aflau dulapuri în spatele lor, el nu ştia cum să ajungă la ele.

Apoi apăru o altă problemă.

Camera în care se aflau începuse să se întunece cu rapiditate – se aflau la două încăperi distanţă de balconul care reprezenta unica sursă de lumină a apartamentului.

Când Steaua Bătrână şi Caldă Douăzeci-şi-Patru apunea, atunci o făcea cu simţul răspunderii, nu se juca. Acum o vedeai revărsându-şi lumina strălucitoare peste zăcămintele de mică din munţi, acum n-o mai vedeai, dispărând dincolo de orizont.

Şi brusc, noua lor casă se cufundă în *întuneric.* Ca atunci când pe Pământ se face noapte. Ca atunci când pe Pământ se face noapte şi cerul este acoperit cu nori groşi şi pe stradă nu sunt aprinse felinarele şi nu arde nicio lumină la ferestre. Stan aruncă o privire spre balcon şi întrezări spectacolul oferit de cerul nopţii din Nucleu. Magnific spectacol, sigur că da. Însă nu-i ajuta deloc să se mişte prin apartament fără să se împiedice sau să se ciocnească de lucruri.

— Futu-i! bombăni Stan.

Estrella era de altă părere.

— Poate că ar fi mai bine să ne culcăm, spuse ea.

Stan zise că era de acord, dar nu îi auzi răspunsul. N-o mai auzea nici că se mişcă prin preajmă. Bâjbâi după ea, cu mâinile întinse ca orbii, dar nu reuşi decât să-şi izbească fluierul piciorului de unul dintre pupitre. Auzi apoi foşnetul blând al ierburilor de dormit şi înţelese ce se întâmpla. Parcă şi ochii începuseră să i se obişnuiască cu întunericul. Dar când se apropie de Estrella şi dori să o atingă, respiraţia ei regulată îi spuse că deja adormise (sau se prefăcea că doarme).

Vru să o trezească. Apoi renunţă. Se gândi că din cauza lui era ea atât de dezamăgită, poate pentru că nu o trecuse în braţe peste pragul noii lor case. Dar, dacă aşa stăteau lucrurile, acum era prea târziu să încerce să-şi repare greşeala.

Destul de greu reuşi să găsească cealaltă cutie pentru dormit şi se întinse în ea, sperând din tot sufletul că ziua următoare va fi una mai bună.

II

Aşa a fost.

Când se trezi, observă că Estrella nu mai era la locul ei. Pe o masă se aflau cam douăsprezece pachete cu Hrană-CHON, care nu fuseseră acolo cu o noapte în urmă. Şi alte lucruri bune se mai întâmplaseră: în vreme ce înghiţea lacom o substanţă gelatinoasă cu gust de fructe de mare şi alta mai crocantă cu gust de sirop de arţar, Stan află că Estrella îşi dăduse seama cum se folosesc dispozitivele pentru spălat. Şi că le-a folosit nu doar pe ea, dar şi pe toate hainele lor murdare rău, care, înşirate pe balustrada balconului, se uscau acum la lumina Stelei Bătrâne şi Calde Douăzeci-şi-Patru. Neîncetând să se minuneze de isteţimea ei, încercă şi Stan să facă un duş. Deşi nu era tocmai un duş. Era o instalaţie care arunca asupra ta găleţi cu apă călduţă (cam zece, douăzeci de litri odată), la intervale de câteva secunde. Nici săpun normal nu era. Ci nişte jardiniere lungi cu plante încâlcite, asemănătoare cu rouriţa, de jur-împrejurul aşa-zisei „cabine de duş". Ascultând de sfatul Estrellei, Stan rupse mănunchiuri din plantele acelea şi se spălă cu ele, descoperind cu uimire că făceau spumă, iar apoi se dizolvau în apă, făcând să-l usture pielea, dar şi curăţind-o de minune.

Al naibii de ciudată chestie, dar uite că a funcţionat. Însă nu era acolo niciun prosop sau ceva care să semene cu unul. Stan presupuse că Heechee-ii nu aveau nevoie de aşa ceva din cauză că apa se scurgea imediat de pe pielea lor netedă şi lucioasă. Tot îi mai era foame, dar de multă vreme nu se mai simţise atât de curat (ud şi curat), iar asta avu darul de a-i ridica moralul. Se pare că duşul o ajutase şi pe Estrella, căci, atunci când, fără să-i pese că era în pielea goală, o cuprinse într-o îmbrăţişare amicală, fata îl îmbrăţişă şi ea după o scurtă ezitare. Şi îi răspunse şi atunci când îmbrăţişarea lui deveni mai intimă. Iar Stan uită cu totul de foame, înlocuită fiind de o nevoie mult mai presantă.

După aceea totul a fost cam ca pe vremuri. Chiar dacă o litieră Heechee nu era tocmai locul ideal pentru o partidă de sex, au fost nevoiţi să se mulţumească cu ea. Şi s-au descurcat. Apoi au stat o vreme ţinându-se în braţe. Stan îşi îngropase faţa în părul Estrellei şi totul era minunat pe Planeta Împădurită a Stelei Bătrâne şi Calde Douăzeci-şi-Patru.

Tocmai când era pe punctul de a aţipi, Estrella începu să se foiască. Smulse un smoc din ierburile pe care stăteau şi le frecă între degete. Apoi

zise, pe un ton serios:

— Știi ceva? Cred că ar trebui să ne culcăm *în* vegetația asta, așa cum fac Heechee-ii, nu deasupra cum facem noi.

Stan clipi nedumerit spre ceafa ei.

— Ce spui?

— Se culcă așa pentru că strămoșii lor erau un fel de animale care trăiau în vizuini, îi explică ea. Așa mi-a spus Salt. Probabil că din cauza asta își fac construcții în subteran și sapă tuneluri pe alte planete, înțelegi?

— Îhî, mormăi Stan.

Și, neavând altceva mai important de făcut, o trase spre el. Sărutul acesta s-ar fi putut transforma în altceva, dar chiar atunci se auzi sunetul bizar al soneriei de la intrare: ceva între un mârâit și un tors grav de pisică, pe care te-ai aștepta să-l auzi de la un leu abia deșteptat din somn.

Își traseră pe ei câteva haine, deschiseră ușa și se pomeniră în fața lui Salt, femela Heechee. Le adusese o plasă plină cu pachete cu hrană.

— Ia, zise Salt, întinzând plasa spre Stan. Pentru voi astea. Vechi obicei la noi să aduci mâncare la vizită în casă nouă. Obicei simbolic, pentru că suficiente alimente în dozator. În orice caz, continuă ea, parcă ușor stânjenită, când eu venit la vizită, surpriză, întuneric și voi dormit. Așa că las cadou cu hrană și plecat. Și vin din nou, tot cu mâncare, pentru că obicei neclar în asemenea cazuri. Iertați la mine?

Bineînțeles că „iertat la ea", mai cu seamă când le arătă unde se afla „dozatorul" și cum puteau să-l facă să le distribuie mâncare oricând aveau nevoie. Li s-a părut destul de ușor: nu aveai decât să îl activezi și să îi ceri în engleză ce anume doreai să mănânci.

— În *engleză*? întrebă neîncrezător Stan.

— Da, în engleză, firește. Modificat pentru confortul vostru.

Și cum anume îl activai? Ei, foarte simplu. La fel ca în cazul ușii de la intrare, trebuia doar să-ți lipești palma de un anumit loc aflat pe peretele dozatorului. Le arătă Salt unde se aflau locurile cu pricina.

— Grijă când apeși, îi avertiză ea. Palma toată lipită, te rog. Noi nu trebuie la fel, dar la voi nu funcționează la prima atingere din cauză de carne mai multă și lipide pe palmă și degete.

Stan bâțâi din cap, mulțumit că măcar atâta lucru reușise să înțeleagă.

— Deci ușa se încuie cum trebuie, da? Adică nu poate nimeni să între și să ne fure lucrurile?

Salt se uită la el nedumerită.

— „Fure"? Adică să ia fără aprobare? De ce să facă asta?

Stan nu știu ce să-i răspundă, iar ea continuă.

— Să arăt la voi restul.

Și le arătă: cum același truc activa luminile din camere și cum le puteau regla la intensitatea dorită; cum să deschidă televizoarele și să aleagă ce canal voiau să urmărească; și dulapurile din perete...

În unul dintre acestea se aflau trompeta lui Stan și flautul Estrellei.

— Hei! exclamă Stan fericit, întinzându-se după instrumentul lui.

Îl verifică grijuliu pe toate părțile, ba chiar interpretă câteva fraze melodice. Abia apoi o lăsă pe Salt să continue.

Însă femela Heechee nu mai avea multe de spus. Doar:

— Hai pe terasă ca să odihnit și vorbit, da?

Ieșiră în balcon și inspirară bucuroși parfumul dulce al Planetei Împădurite. Salt le studie cu atenție chipurile, apoi zise:

— Desfătător, nu? Noi așa crezi!

— Foarte frumos, răspunse docil Stan, mirându-se totodată că Estrella nu se grăbea să-l aprobe.

În loc să-și manifeste bucuria, tânăra spuse:

— Ce nu pricep eu este unde se află locuitorii. N-ai zis că planeta este locuită?

— Corect așa am zis. Este de multă lume locuită.

— Și atunci unde sunt toate clădirile – casele, fabricile, toate astea?

Salt se înecă ușor, apoi spuse cu indulgență:

— Uit că voi nu ca noi sunteți. Clădiri sunt în subteran, firește.

— Dar casa noastră nu-i în subteran, obiectă Stan.

— Ba sigur că da, îl corectă Salt. În deal. Doar balcon este afară. Aduc aminte, continuă ea visătoare, în lumea de oameni tot se ridică în aer. Dar la noi nu. Heechee preferă înăuntru, nu afară. Uitați-vă mai bine.

Și când Stan își miji ochii, reuși să observe că din versanții dealurilor ieșea ceva. De fapt, mai multe ceva-uri, cu spații egale între ele. Niște ceva-uri care nu păreau deloc creații ale naturii.

— Vezi? Pe dealuri acolo alte balcoane etcetera. Nu fabrici la noi. Ci locuri de muncă la fel ca al meu...

Și făcu un semn cu mâna scheletică.

— ...acolo jos, în spate pădurea cu copaci mari.

— Ce anume faci tu la locul tău de muncă? se interesă Estrella. De data asta răspunsul nu mai veni atât de prompt. De fapt, Salt lăsa impresia că nu înțelesese întrebarea: își contorsionă mușchii feței, se cutremură din tot corpul și abia apoi spuse:

— Ajut pe alţii făcut treabă pentru persoane. Alţii făcut treabă la fel pentru mine demult.

— Ce fel de treabă?

— Ce trebuie pentru împlinire.

Estrella se încruntă.

— Adică un fel de şcoală?

— Şcoală? Nu deloc şcoală. Nu.

— Atunci e vorba despre vreo instituţie religioasă?

Normal că Salt habar nu avea ce însemna „instituţie religioasă”

şi începu să dea semne de tulburare... sau de ceva care pentru Heechee echivala cu tulburarea oamenilor.

— Aştepţi, le comandă Salt.

Apoi nu mai spuse nimic câteva clipe. Stan îşi închipui că îşi întrebase Mintea Stocată cum să reacţioneze în faţa unei întrebări dificile puse de o fiinţă omenească.

Apoi Salt se uită la ei şi schimbă subiectul.

— Uite deasupra. Vezi? Trei stele strălucitoare.

Nedumerit, Stan se uită în sus. Nu se vedea nimic neobişnuit acolo (mă rog, nimic neobişnuit pentru locul acela, întrucât cerul nu semăna cu cel al Pământului). Steaua Bătrână şi Caldă Douăzeci-şi-Patru se înălţase pe cer. Şi nu era singură. Stan reuşi să distingă cea mai mare dintre lunile planetei, care se ţinea după ea: argint spectral pe cerul foarte albastru. Mai erau acolo şi stelele de zi, cel puţin douăsprezece sau cincisprezece: aur şi rubin şi paloare pe un cer absolut normal pentru oricare planetă din supraaglomeratul Nucleu.

— Care dintre ele? o întrebă el.

— Acolo, spuse Salt. Lângă orizont peste Munţii de Mică Sclipitoare. Vezi trei stele strălucitoare în linie dreaptă? Acelea trei. Se cheamă Uriaşa-Fără-Planetă-Albastru-cu-Alb, Aproape-La-Fel-de-Uriaşa-Fără-Planetă-Albastru-cu-Alb şi Foarte-Galbena-Planetă-Unsprezece. Vezi?

Da, le vedeau bine, îşi spuse Stan, pentru că erau cu mult mai strălucitoare decât oricare stea care călătorise vreodată pe cerurile Pământului.

— Normal că le vedem, zise politicoasă Estrella. Dar ce legătură au stelele alea cu ce te-am întrebat eu?

— O! exclamă uşor Salt, cu o ezitare aproape omenească. Nicio legătură, foarte corect. Credeam că vor interesa pe voi. Stelele acestea anume. Le vezi din oricare loc din Nucleu. Nu mereu în linie dreaptă, firește, depinde

de unde te uiți. Folosite de piloți la instruire pentru verificare curs. Copiii foarte mici învață după ele. Cer foarte familiar de noi când copiii mici. Uităm la el cu plăcere și liniște.

Și continuă fără să-și modifice tonul:

— Ofer scuze pentru schimbare subiect care poate derutat pe voi. A fost un motiv. Motiv pentru timp. Acum, să explic ce întrebați, vreau voi știți lucrul văzut de mine și ce întâmplat atunci.

Și se întrerupse.

Stan ascultase din ce în ce mai nerăbdător toate digresiunile și eschivările interminabile ale creaturii.

— Ce ai văzut? se răți el.

— Văzut stele în galaxie Afară, Stan-persoană-om. Multe stele! Frică. În Nucleu doar puține stele – nouă mii șapte sute treizeci și trei în total, cu planete și fără. Afară, Afară nu știu cât de multe. Poate opt la puterea a opta. Cel puțin. Foarte frică. Tot timpul Afară nu dormit în vizuină. Și asta rău. Când întors dificultăți la dormit pe care nu pot descris. Așa că venit aici ca să odihnesc și consolez până când să mă uit iar cu liniște la Trei-în-Șir și la alte stele cunoscute.

Părea destul de tulburată, își zise Stan. Dar Estrella îl strânse de brațul slăbuț și vorbi prima:

— Ai fost cu adevărat înspăimântată.

— Da, spuse Salt. Dar nu mai. Cu dispozitivul de aici am întors la stare normală.

Se scutură și exclamă cu putere:

— Uite cât timp trecut! Timp acum doar pentru întrebări specific despre locuință. Aveți?

Stan se încruntă, oarecum nedumerit. Heechee-ii nu purtau ceasuri, iar în apartament nu se vedeau aparate asemănătoare. Deci, de unde își putuse da seama Salt cât timp trecuse? Expresia de pe chipul Estrellei îi spunea că și ea mai avea câteva întrebări. Tânăra se gândi puțin apoi ridică din umeri și spuse:

— Da, eu vreau să te mai întreb ceva. Unde este bucătăria?

— Bucătăria? repetă Salt cu privirea goală.

— Locul unde se prepară mâncarea, îi explică Estrella. Unde gătești și speli vasele și alte chestii dintr-astea.

— Aha, acum eu înțeles, spuse Salt, fâlfâind din mâini spre ei. Tu vorbește despre loc pentru preparat hrana. Dar hrana deja preparat. Înțelegi?

Şi îi conduse înapoi la dozator, din care se apucă să scoată pachete multicolore. Cu o bătaie din picior scoase din podea una dintre mesele ascunse. O umplu cu vreo zece pachete şi îi invită:

— Poftiţi. Dacă foame la voi, deschide. Mai mult alimente pe care noi văzut pe voi că mâncat pe nava voastră şi eu comandat înainte. La fel şi mobila potrivită pentru dimensiuni neobişnuite pe care aveţi. Atenţie mare acum, că arăt cum funcţionează aparate pentru citit, pentru curăţat corp, etcetera, uite, uite!

Şi le demonstra în timp ce vorbea, la fel ca o mamă excesiv de prudentă care îşi lasă pentru prima oară copilul singur acasă.

— Mănâncă dacă vrei, încheie ea, şi dormi când chef la voi şi o seară bună la amândoi.

Şi plecă.

Stan nu era nici pe departe satisfăcut de caracteristicile locului unde Salt îşi regăsise odihna şi consolarea, dar nu avea ce face. Şi oricum, chiar dacă femela Heechee refuzase să le răspundă deschis la întrebări, măcar le oferise anumite compensaţii. Acum aveau la dispoziţie o mulţime de gadgeturi cu care să se joace. Ceea ce au şi făcut. Mai întâi au ales televizoarele, unde se difuzau emisiuni de ştiri pe care ei nu le puteau înţelege, deoarece erau în limba Heechee; şi o serie nesfârşită de programe posibil culturale (concerte? piese de teatru? telenovele?), pe care niciunul nu le putea suferi. Mai îndârjită decât Stan, Estrella rămase în faţa televizoarelor, în vreme ce tânărul se plimbă fără ţintă prin apartament, jucându-se cu luminile, făcându-şi nevoile în recipientul special doar pentru că îi plăcea să vadă cum dispare încet balta de urină de pe fundul acestuia.

Apoi îşi aduse aminte de ceva. Căută dulapul unde îi era trompeta, o scoase şi cântă câteva acorduri. Mergea foarte bine. Încurajat, se aventură să interpreteze o variantă solo a cunoscutului cântec *Minnie the Moocher,* dar după primul refren o auzi pe Estrella strigându-i iritată:

— Stan! Pentru numele lui Dumnezeu! Du-te şi cântă afară! Nu pot să aud nimic de zgomotul tău!

Cam ofensat, Stan îşi luă trompeta şi ieşi pe balcon, unde îşi încântă posibilul public cu *Misty, St. James Infirmery Blues, Satin Doll* şi alte piese pe care şi le mai aducea aminte din vremurile cu trupa Stan, Tan the Gang... până când începu să-l doară buza de jos şi nu mai reuşi să cânte ca lumea.

Dar, având o stare generală destul de bună, porni să o caute pe Estrella.

Starea bună îi cam dispăru atunci când o găsi. Cu toate că se aflau în miezul zilei, tânăra se întinsese într-una din litiere, cu ochii închiși și mâinile pe piept.

Stan se sperie.

— Estrella? șopti el.

Dar aproape că fu cuprins de furie atunci când ea deschise ochii.

— Am crezut...

Nu-și termină vorbele, pentru că ar fi însemnat să cobească dacă ar fi recunoscut că, preț de o clipă, își închipuise că fata murise. Și spuse:

— Ce Dumnezeu faci aici?

Estrella se ridică și-și trecu picioarele peste marginea cutiei.

— Mă gândeam la ce ne-a spus Salt. Dar mai mult la ce nu ne-a spus. Știi ce cred? Cred că ea lucrează într-un fel de spital de boli psihice.

Stan se încruntă.

— Adică într-o casă de nebuni?

— O, nu. Nu chiar. Poate într-un fel de instituție care se ocupă și cu psihoanaliza.

— Unde pacienții stau întinși pe o canapea? se minună Stan. Și cineva le zice „povestește-mi visele tale și eu o să-ți spun de ce vrei să i-o tragi lu' maică-ta"? Dumnezeule mare, vreau să sper că Heechee-ii nu se ocupă cu așa ceva.

Vorbele lui o iritară pe Estrella.

— Mda, mormăi ea. Exact la genul ăsta de reacție mă așteptam din partea cuiva care habar n-are despre ce e vorba.

Stan oftă prelung. Nu-i plăcea deloc să se certe cu Estrella și se uită urât la ea. Apoi îi trecu ceva prin minte.

— Ia stai puțin. Vrei să zici că tu ai făcut așa ceva?

Și da. Făcuse. Psihoterapie. Pe vremuri, la abator. După ce o călcase bizonul pe față. Ca să poată trece prin perioada de dureri cumplite și (adăugă ea pe un ton sec) pentru a se obișnuit cu ideea că tot restul vieții va arăta ca o ciudată.

În momentul acela lui Stan îi trecu orice chef de ceartă. Și se repezi să o asigure că nu-i nimic ciudat la felul cum arată fața ei sau oricare altă parte o corpului.

Estrella îl studie câteva clipe, de parcă atunci făcuseră cunoștință și nu știa prea bine dacă să-l considere prieten sau dușman. Apoi îi spuse:

— Ești un drăguț, Stan. Mulțumesc că spui asta. Acum chiar că vreau să mă culc.

Se întinse iarăşi în litieră şi închise ochii.

Întrebându-se (aşa cum o făcea adesea) dacă va ajunge vreodată să o înţeleagă pe femeia pe care bănuia că o iubeşte, Stan începu să se fâţâie prost dispus prin apartament. Dar nu pentru multă vreme; auzi o voce – în engleză! — din camera cu televizoarele. Probabil că Estrella găsise un canal în limba pe care o înţelegeau şi îl lăsase deschis pentru el.

Se uită şi se amuză. Puţin. Nu mult, pentru că pe Stan nu-l prea interesau oamenii care făceau lucruri peste puterea lui de înţelegere: analizarea structurii interne a unei stele variabile, crearea de habitate uriaşe în jurul stelelor care nu aveau planete locuibile, executarea altor misiuni pe care el le pricepea şi mai puţin de atât. Schimbă canalele până când nimeri peste un nume cunoscut: Wan. Băiatul acela, descendent al unor naufragiaţi, declanşase Urgia Lui Dumnezeu care-i ucisese tatăl. Se pare că acum acesta furase o cantitate mare de arme şi instrumente avansate (deşi „furase" nu era tocmai cuvântul potrivit, de vreme ce se pare că Wan lăsase bani pentru tot ce luase)... iar acum devenise fugar prin galaxie. Sau poate chiar pe Afară; nu ştia nimeni pe unde.

Stan oftă, se ridică şi începu iarăşi să se învârtă fără rost prin apartament. Ba prin camera cu dozatorul, dar nu prea mai avea chef de mâncare; ba prin camera cu litierele pentru dormit, dar nu prea avea chef să se culce, deşi Estrella părea că doarme foarte bine pe aşternutul din ierburi. În final ajunse pe balcon. Avea trompeta cu el, dar nu se reapucă de cântat. Îşi aminti de ultima dată când cântase pe Pământ. Îşi aminti de Tan şi de Naslan, surioara cea frumuşică a lui Tan. Şi de englezoaica de pe Poartă, care, după multe încercări, reuşise să câştige o sumă modestă...

Toţi aveau un lucru în comun. Toţi, îşi dădu el acum seama, muriseră de mult.

Cât de mult timp însemna „de mult"? Stan încercă să calculeze. De câte zile se aflau el şi Estrella în Nucleu? Poate de şase sau şapte, nu mai multe. Dar aceste şase sau şapte zile din Nucleu echivalau cu şase sau şapte înmulţit cu 40 000 zile în galaxia lor! Iar atât de multe zile însemnau secole – poate chiar un mileniu!

Stan nu suporta să aibă astfel de gânduri şi încercă să se oprească. Îşi puse trompeta pe pardoseala sticloasă şi îşi sprijini coatele de balustrada balconului, forţându-se să se gândească la priveliştea din faţă. Se aplecă mai tare, cu ochii la culmea sclipitoare a muntelui din zare.

Şi atunci auzi o remarcă din spatele lui:

— Mi-ar fi foarte uşor să te împing peste balustradă. Şi atunci ai muri şi

nu ar şti nimeni.

III

Încă dinainte de a se îndrepta de mijloc, Stan avu impresia că ştie cui aparţinea vocea aceea. Şi când se întoarse văzu că bănuiala lui fusese corectă. Sosise un alt oaspete, iar numele lui era Achiever.

Nou-venitul nu mai purta straiele ţipătoare pe care le avusese pe Poartă, dar chiar şi în tunică şi sandale, după standardele Heechee, individul era la fel de dezagreabil.

— Cum ai intrat aici? îl întrebă tânărul nostru.

Achiever făcu o grimasă.

— Nu sunt obligat să-ţi spun. De fapt, adăugă el, nu sunt obligat să-ţi spun absolut nimic din ce nu vreau să-ţi spun. Pricepi?

Stan îl măsură cu prudenţă pe masculul Heechee. Nu-i era tocmai teamă. Şi nu-i era străin genul acesta de confruntări, pentru că străzile Istanbulului nu duseseră lipsă de mitocani, bătăuşi şi tot soiul de huligani. Însă niciunul dintre aceia nu fusese Heechee (ba, mai mult, un Heechee nebun, posedând toate tehnicile luptelor de stradă din lumea lor).

Atuurile lui Stan erau înălţimea, anvergura braţelor şi greutatea. Prin urmare nu credea că Achiever l-ar putea răni prea tare. Chiar se gândi că, într-o luptă corp la corp, probabil că ar şterge pe jos cu ticălosul ăsta... dar atunci pe balcon apăru Estrella, care se uită cu uimire la Achiever. Şi Stan n-a mai fost atât de sigur că ea ar scăpa neatinsă în eventualitatea unei încăierări.

Şi se hotărî să fie împăciuitor.

— Retrag ce am spus. Nu te mai întreb nimic.

Masculul Heechee aruncă o privire spre Estrella, apoi nu o mai băgă în seamă.

— Nici măcar de ce te urăsc atât de tare?

Stan clătină din cap:

— Nici măcar.

Achiever scoase un fornăit grosolan, probabil încercând să imite râsul omenesc.

— În cazul ăsta, zise el, pe un ton triumfător, am să-ţi spun.

Îşi împleti degetele peste muşchii unduitori ai abdomenului şi începu:

— Când voi doi aţi apărut neinvitaţi în lumea noastră, ne-am speriat că, nesăbuiţi cum sunteţi, aţi fi putut reprezenta o ameninţare din partea rasei de creaturi malefice pe care le numim...

— Asasinii, dădu Stan din cap. Da. Cunoaştem povestea asta.

Achiever îi aruncă o privire dezgustată.

— Nu mai spune? Eu nu vorbesc despre situaţia actuală. Vorbesc despre altceva, despre un loc unde viaţa este imposibilă.

— Adică Poarta, da?

Achiever îşi desfăcu degetele şi flutură din mâini.

— Ai impresia că eşti deştept, dar nu le ştii pe toate, declară el. Nu ştii cum a fost viaţa pe obiectul pe care noi l-am identificat drept Depozitul Mobil Patruzeci-şi-Trei şi căruia voi îi spuneţi „Poarta". Unde eu am stat foarte mult timp. Unde am fost obligat să verific înregistrările de călătorie ale tuturor navelor spaţiale existente, ca să văd dacă nu cumva vreuna din acestea a ajuns în apropiere de Asasini. Înţelegeţi ce vorbesc eu aici?

Şi când îi văzu pe Estrella şi Stan dând din capete, Achiever exclamă:

— Ba nu! Nu este adevărat, pentru că nu aveţi cum să înţelegeţi cât de plictisitoare este treaba asta şi cât de oribilă a fost viaţa mea acolo! Oamenii voştri mişunau prin toate colţurile asteroidului de stocare. Şi zgomotele! Înghesuiala! Urcarea şi coborârea în puţurile alea infecte, ţinându-te de frânghii! Şi, peste toate astea, *duhoarea*!

Începuse să îi calce pe nervi.

— Nici nouă nu ne place cum mirosiţi voi, îi replică Stan.

— Cum îţi permiţi să ne jigneşti cu această comparaţie?! Voi duhniţi a putreziciune, a fecale, a lucruri execrabile! Însă nu doar mirosul m-a deranjat, chiar dacă era scârbos. Purtarea voastră era şi mai dezgustătoare! vorbiţi atât de tare! Vă atingeţi atât de des, uneori cu violenţă! Adesea mă atingeaţi şi pe mine! Şi nu aveam cum să scap de toate astea! Şi a trebuit să le îndur vreme de patru ani foarte lungi!

Muşchii obrajilor lui Achiever păreau acum un cuib de şerpi.

— Să vă spun ce a fost cel mai rău! Nu exista nicăieri vreun loc unde să pot fi singur. Doar un fel de lac în învelişul asteroidului, unde se mai întâmpla să nu vină oamenii. Dar nu puteam rămâne mereu acolo, pentru că era locul unde veneau masculii şi femelele voastre ca să se împerecheze. Să se împerecheze! Să-şi unească fizic organele sexuale! Chiar dacă femelele nu erau în perioada de rut!

Estrella se uită urât la el.

— De unde naiba ştii asta?

— Ştiu! M-am interesat! Le-am observat pe femelele voastre după împerechere. Nici una, nici măcar una singură nu a făcut copii!

Stan făcea eforturi colosale să-şi stăpânească râsul, dar Estrella părea

mai înţelegătoare.

— Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine, spuse ea.

— Foarte îngrozitor! Nici măcar nu bănuiţi în câte feluri!

Compasiunea Estrellei ajunsese la limită, însă nu o depăşise.

— Îmi pare sincer rău, îl asigură ea. Dar cei care te-au înlocuit? S au confruntat şi ei cu aceleaşi dificultăţi?

— Ăia? exclamă Achiever dispreţuitor. Nu! Câtuşi de puţin! Trăiesc acum în lux, într-un habitat din afara haloului galactic, unde pur şi simplu păzesc zona Asasinilor. Atâta tot, nimic mai mult nu fac. Îi urăsc foarte mult. Aproape la fel de mult cât vă urăsc pe voi. Nu ştiu dacă voi putea suporta această interacţiune intimă care urmează, dar ştiu că doresc să plec acum de lângă voi.

Nu şi-a luat la revedere. S-a întors şi a plecat fără vreun alt cuvânt, lăsându-i pe Estrella şi Stan să-şi dea singuri seama despre ce vorbise.

— La dracu'! se plânse Stan. Chiar *niciunul* din neamul ăsta nu-i în stare să zică direct ce gândeşte fără să mai bată câmpii ca nebunul? Ce naiba e „interacţiunea intimă" despre care vorbeşte?

Estrella nu spuse nimic, dar amândoi cunoşteau răspunsul: habar nu aveau.

IV

Nu i-a mai deranjat nimeni în restul zilei şi astfel au avut suficient timp să dezbată vorbele lui Achiever, dar nu şi să ajungă la vreo concluzie care să-i mulţumească. Au mâncat din nou, s-au uitat o vreme la nişte jurnale de ştiri pe care nu le-au înţeles şi s-au dus la culcare. Separat. Cam nasol, cel puţin pentru Stan.

Şi, la scurtă vreme după ivirea zorilor, au fost deşteptaţi de mârâitul avertizorului de la uşă. Au deschis-o şi s-au pomenit nas în nas cu un bărbat. Un om din rasa oamenilor. Deloc tânăr. Ţinuta îi era sobră: haină, pantaloni bine călcaţi şi o cravată cu dungi în culori pale. Avea un zâmbet amabil şi ochi pătrunzători. I-a întrebat politicos:

— Vă pot deranja? Mă numesc Sigfrid von Psiho. Sunt un subprogram al lui Albert, mintea navei lui Rob Broadhead. Ştiţi, desigur, cine este domnul Broadhead. Sunt psihiatru. Pentru că nu au cunoştinţe în acest domeniu, Heechee-ii cer ajutor ori de câte ori vreunul dintre ei începe să dea semne de tulburări mentale. Eu sunt cel care îi ajută.

9 POVESTEA UNUI BUCĂTAR

I

Numele meu este Marc Antoniu şi doresc să clarific această problemă de la bun început.

Chiar dacă port numele acesta, nu înseamnă că aş fi vreun bărbat din Roma antică. Nu sunt, aşa cum nici partenerul meu, Thor Aruncătorul-de-Ciocan, nu este vreun zeu scandinav. De fapt, exact la fel ca Thor, nici bărbat nu aş prea fi, din moment ce nu sunt nimic altceva decât un simplu bucătar computerizat. (Am folosit termenul „simplu", dar nu sunt *chiar* simplu.) Sunt doar una dintre nenumăratele (zece la puterea a zecea) inteligenţe artificiale pe care persoanele-oameni şi persoanele-Heechee le-au creat, în urmă cu mai multe secole, pentru a face treburile mai ciudate în locul lor atunci când cele două rase au construit Roata. Care Roată a fost făcută în scopul urmăririi acelui cuib extragalactic al entităţilor imateriale cunoscute sub numele colectiv de Asasinii, Duşmanul sau, mai recent, Kugelblitz. (Nu este cazul acum să vă povestesc mai multe despre aceste entităţi, pentru că vă voi spune destule despre ele mai încolo.)

Atunci, de ce am primit numele Marc Antoniu? Motivul (şi nu spun că a fost unul bun) nu are nicio legătură cu statutul de partener de sex al reginei egiptene, Cleopatra, pe care l-a avut adevăratul Antoniu. Reputaţia lui de mâncău mi-a adus numele ăsta. Sau, mai elegant spus, reputaţia lui de epicurian. Se spune (dar nu garantez că ar fi o poveste adevărată) că gusturile lui Antoniu erau într-atât de rafinate, încât bucătarii erau obligaţi să-i gătească aproximativ şase meniuri la fiecare cină şi, indiferent la ce oră i s-ar fi năzărit să guste dintr-unul, acestea trebuiau să fie gata şi să fie perfecte. (Povestea nu spune ce se întâmpla cu celelalte cinci meniuri. Cel mai probabil Marc Antoniu avea nişte sclavi tare bine hrăniţi la bucătărie.)

Iar eu semăn cu Marc Antoniu prin aceea că amândoi avem gusturi rafinate.

În celelalte privinţe, Marc Antoniu şi cu mine nu semănăm absolut deloc. Ba chiar dimpotrivă. Antoniu nu a pregătit niciun fel de mâncare în toată viaţa lui. Nici măcar nu ar fi ştiut de unde să înceapă. Interesul lui pentru mâncare se rezuma la consumul ei. Pe de altă parte eu nu consum niciun fel de aliment, dacă nu puneţi şi energia în categoria alimentelor. Eu sunt (sau mai degrabă acea subrutină primară care mă defineşte este) *Masterchef* în arta culinară. Sunt foarte puţine secretele din domeniul gastronomiei de înaltă clasă pe care eu să nu le cunosc – ba nu, trebuie să

fiu sincer și să vă spun că nu este *niciun* secret al gastronomiei rafinate pe care eu să nu îl cunosc. Și nu există nicio tehnică a ei pe care eu să nu o pot pune în practică. (Bineînțeles, cu ajutorul efectorilor mei. Majoritatea Inteligențelor Artificiale nu au așa ceva. Eu am.) Însă, pentru a-mi putea duce la îndeplinire misiunea, trebuie să am acces nelimitat la o Fabrică bună de Hrană.

Cei mai mulți dintre clienții mei nu îmi sunt recunoscători pentru eforturile pe care le fac pentru ei. De exemplu, prietenul meu, Harry, nu e în stare să aprecieze savoarea felurilor rafinate de mâncare. Gustul lui Harry a fost deteriorat de cei patruzeci și cinci de ani omenești petrecuți pe pustia planetă Arabella. A stat mult acolo și a fost îngrozitor de flămând. S-a zbătut să-și facă rost de calorii simple, nu de delicatese culinare. Prin urmare, acum nu-i pasă ce mănâncă, atâta timp cât are cu ce să-și umple burta.

Când Harry a intrat în sistemul meu, era îmbrăcat cu obișnuitul lui tricou cu guler, blugi tăiați scurt și sandale și mușca dintr-un măr Granny Smith pe care îl simulasem pentru el mai devreme.

— Salutare, Markie! mi-a spus. Ai treabă? Vrei să mergi la plimbare?

Nu aveam mai multă treabă decât în mod obișnuit. Pe lângă îndatoririle de rutină din bucătărie, plus contabilitatea pe care o țineam pentru cele unsprezece restaurante ale Roții pe care le deservesc, observând emanațiile din Kugelblitz și menținând capacitatea de intervenție militară la nivel optim, în momentul acela preparam o budincă hawaiiană pentru familia Lorenzini.

— Ce fel de plimbare? l-am întrebat.

Își întindea gâtul ca să vadă ce pregăteam eu în bucătăria mea concretă. (Mă rog, de fapt nu făcea chiar asta; mai corect ar fi să spun că a intrat în mediul meu operațional.)

— Vor să mă trimită înapoi pe Arabella, mi-a zis el, adulmecând în jur.

Acum trebuie să vă spun că nici de adulmecat nu adulmeca așa cum fac oamenii. Entitățile mecanice, așa cum suntem noi doi, Harry și cu mine, nu sunt dotate cu nasuri, așa că nu putem reacționa în mod direct la moleculele din aer. Dar pot reacționa astfel instrumentele din bucătărie, iar eu îl învățasem pe Harry cum să transforme datele lor în arome culinare. Așa fac și eu.

De fapt, pentru Harry nu contează prea tare ce anume gătesc, pentru că îmi spune mereu același lucru:

— Măi, tare bine miroase! Ce este?

La fel a spus şi acum.

E mai bine să-i răspunzi lui Harry când te întreabă ceva. În felul ăsta reuşeşti să faci economie de timp. Aşa că i-am spus că am copt deja o pâine hawaiiană dulce, pe care o voi pune în sosul deja pregătit: un fel de sos Hollandaise, în care turnasem treptat o jumătate de kilogram de zahăr pudră şi un decilitru de unt topit, în vreme ce efectorii mei îl mixau.

Şi când am terminat de povestit reţeta, Harry a exclamat:

— Hm! Ha! auzi, Markie, de unde scoţi toate chestiile astea? E vorba doar despre atomi diferiţi, nu-i aşa? Atunci de ce nu-i aliniezi pe toţi atomii ăştia aşa cum vrei, în loc să-ţi pierzi vremea gătind?

Cum să vă spun? În realitate eu nu „gătesc", dar nu m-am apucat să-l contrazic.

— Ştii câţi atomi există în felul ăsta de mâncare? Aproximativ zece la puterea a douăzeci şi patra – asta înseamnă zece urmat de douăzeci şi patru de zerouri. Sunt capabil de multe, dar nu pot să ţin evidenţa atâtor atomi în acelaşi timp.

— Aşa zici?

A afişat zâmbetul ăla care mă anunţă că va începe imediat să mă tachineze.

— Zici că eşti capabil de multe? Cât de mult înseamnă „multe", Markie?

Ei, cum să răspund unei asemenea întrebări? Programul meu principal este destul de mare. Niciodată nu ştiu când mi se va cere să pregătesc sos vietnamez de peşte sau cârnaţi de oaie sau costiţe afumate de porc à la New Orleans, aşa că trebuie să am mereu la dispoziţie o rezervă de aproximativ treizeci de mii de reţete specifice, din bucătăriile a aproape cinci sute de naţiuni, regiuni şi grupuri etnice. Pe lângă formulele chimice şi fizico-chimice ale tuturor ingredientelor. (E obligatoriu să le am pe toate, mai cu seamă în cazul polizaharidelor, unde celuloza şi amidonul sunt, de fapt, acelaşi compus; singura diferenţă fiind modul în care se îmbină inelele de glucoză care le alcătuiesc. Dacă o dau în bară cu geometria, clienţii mei vor primi celuloză şi vor muri toţi de foame – cu excepţia cazului în care aceşti clienţi ar fi termite.) Există peste douăsprezece mii de ingrediente standard, de la pere şi arpagic până la sfeclă (cinci varietăţi) şi andivă roşie şi orice vă mai trece prin minte, pentru că aţi fi surprinşi să aflaţi ce sunt oamenii în stare să mănânce. Plus programe pentru extragerea lor instantanee, în orice combinaţie.

Cât înseamnă asta? Cred că suficient pentru funcţionarea a patru sau

cinci fabrici mari în același timp sau pentru un conflict militar de dimensiuni medii. În realitate, sunt unul dintre cele mai puternice programe din Roată.

Dar i-am oferit lui Harry un răspuns laconic:

— Înseamnă destul de mult. Mănâncă-ți mărul. Nu mi-ai zis de ce trebuie să te întorci pe Arabella.

— Ah, e vorba despre un alt proiect de cercetare, mi-a răspuns el, ridicând indiferent din umeri, de parcă tot timpul i se întâmpla să ia parte la proiecte de cercetare.

(Eu știam bine că nu era cazul. După ce fusese salvat, lui Harry îi rămăseseră prea puține aptitudini utile. Așa că nu i se dădea nimic de făcut pe Roată.)

— Li s-a arătat să afle mai multe informații despre planetă. Adică despre Arabella. Și vor să mă duc înapoi și să mă mai uit pe ici, pe colo. Zic să iau cu mine o inteligență artificială, nu vreo fostă ființă omenească, așa cum sunt eu. Și m-am gândit imediat la tine.

În toată vremea asta, soseau comenzile pentru cină – friptură înăbușită de vită, cu varză roșie și găluște tiroleze pentru Klagenkampi; creveți la tigaie pentru familia Dao; mai multe gustări Heechee pentru petrecerea dată în cinstea nou-veniților din Nucleu; și încă vreo patruzeci de alte comenzi diferite. Și, pentru că niciunul dintre ei nu avusese decența să mă anunțe în prealabil, nu aveau să capete decât produse de la Fabrica de Hrană și niciuna dintre rețetele mele laborioase la care mă pricep atât de bine. Dar probabil că nu-și vor da seama. În timp ce mă ocupam de comenzi, i-am pomenit în treacăt lui Harry:

— Eu nu am plecat niciodată de pe Roată.

A mușcat ultima oară din măr și a aruncat cotorul peste umăr. Am avut grijă să îl fac să dispară înainte să atingă podeaua.

— Știu asta, Markie, mi-a zis el cu înflăcărare. M-am gândit că o să-ți facă plăcere să mai ieși de aici.

Știți ceva? Propunerea lui mi se părea o experiență plină de satisfacții. Am gândit cu voce tare:

— Presupun că aș putea să-mi deleg responsabilitățile unui alt program.

— Sigur că ai. Putea, Markie. Asta înseamnă că o să vii cu mine?

Deoarece apucasem să cântăresc toate argumentele relevante, cel mai important fiind acela că eu sunt supus al Autorității Roții și sunt obligat să le îndeplinesc toate ordinele, i-am spus ce hotărâre luasem:

— Da. Ne vor însoți și oameni organici?

A părut șocat.

— O, nu, Markie! În niciun caz! Kugelii nu se împacă deloc cu oamenii adevărați. Și nu se dau în vânt nici după inteligențele stocate, așa cum sunt eu. Din cauza asta ei au spus că trebuie să fiu însoțit de cineva ca tine, ca să nu-i supărăm.

— Nu înțeleg la cine te referi când spui „ei", Harry. Care sunt unii și care sunt alții?

Mi-a explicat cu răbdare:

— Cei din Autoritatea Roții au decis să trimită acolo pe cineva ca tine. Ceilalți „ei" sunt aceia care ne vor însoți. Nu ți-am zis? Luăm cu noi pe câțiva din Kugelblitz ca să... cum se spune?... ca să reviziteze locul crimei. Pricepi tu, câțiva dintre cei care alcătuiesc Dușmanul.

II

În următoarea jumătate de secundă am fost ocupat să onorez comenzile, dar nu chiar atât de ocupat ca să nu pot reflecta și la povestea lui Harry. Din păcate însă, nu am reușit să obțin datele suplimentare de care aveam nevoie. Am început să cercetez arhiva, știind că, deși aș putea găsi acolo toate informațiile despre fosta planetă a lui Harry, era destul de posibil să nu aflu mai multe despre expediția în sine. Cu toate acestea, noi, programele importante, obișnuim să ne facem servicii reciproce atunci când se poate și astfel mai existau încă vreo treizeci sau patruzeci de surse neoficiale pe care le puteam consulta...

Și, în vreme ce încercam să mă hotărăsc care mi-ar fi fost mai utilă, una dintre ele m-a contactat.

— Marcus, mi-a spus ea, mi-e tare foame. Fă-mi, te rog, niște ouă Benedict, eventual cu garnitură de cartofi prăjiți și o salată mică.

Fiind o Minte Stocată, nu avea cum să-i fie foame la modul propriu; dar eram destul de sigur că știam care era situația ei. Indiferent dacă e vorba de persoane stocate sau organice, plictisul le face pe toate să-și dorească să mănânce. Iar serviciul ei presupunea destul de multă plictiseală.

— Imediat, Breeze, i-am răspuns eu. Vrei să ți le trimit ca de obicei?

— Nu, nu, mi-a zis ea supărată. Suntem tot în ședință. Vin eu când am o clipă liberă.

Și a dispărut.

Breeze este una dintre cele mai vechi și mai bune cliente ale mele, una dintre puținele care au cutezanța de a încerca lucruri noi; și întâmplarea

face să fie o Heechee. Înainte ca rasa aceasta să fi fost coruptă de oameni, tuturor membrilor ei, inclusiv lui Breeze, le-ar fi fost silă (și nu mă refer aici la un dezgust moderat, la modul declarativ, ci la *sila* reală, cu dat-la-boboci) numai la ideea că ar putea mânca vreun fel de produse animale – cu excepția soiului ăluia de pește cu care erau obișnuiți. Nici acum nu se dau toți în vânt după așa ceva. Când gătesc pentru Heechee, nu fac nimic altceva decât să cer de la Fabrica de Hrană culori, texturi și arome agreabile, exact așa cum făceau și ei pe vremea când trăiau în Nucleu.

Însă regula aceasta nu se aplică tuturor. Această vârstnică femelă Heechee din Autoritatea Roții a primit misiunea de a supraveghea Dușmanul (așa cum le zicea ea Asasinilor) încă dinainte de construirea Roții și am sentimentul că s-a plictisit de moarte. În orice caz, ea era unul dintre puținii Heechee care îmi permiteau să experimentez cu Hrana-CHON pe vremea când încă mai era organică. Așa am putut să-i ofer câteva sugestii ale gustului omenesc.

Nu a fost deloc greu. Doar i-am introdus în mâncare câteva arome noi: furantiol, pentru dulceața din fructe; pirazină, pentru legumele verzi și proaspete, chestii de genul ăsta. Totul a mers bine până când am încercat să-i sugerez ce gust are carnea, folosind puțin bisulfit bis-2-metil-3-furil. Primele zece dăți nu a reușit să înghită, deloc surprinzător, pentru că bisulfiții pun probleme și oamenilor. Dar apoi s-a obișnuit cu gustul și curând a ajuns să înfulece hamburgeri și hotdogi mai ceva ca o liceană. După aceea am învățat-o să-i placă supa de pește și brânza Stilton maturată și tot soiul de alte chestii gourmet. A făcut o adevărată pasiune pentru stridii, ajungând să cunoască diferența dintre varietatea Wellfleet și cea Chincoteague și să poată explica de ce stridiile din Boulogne-sur-Mer nu au aceeași aromă delicată ca micuțele stridii japoneze. Și, în ciuda pronosticurilor noastre, niciun fel de stridii nu i-a făcut rău. I-am pregătit câte trei mese copioase pe zi până când i s-a defectat trupul organic și a fost nevoită să între în programele stocate. (Dar nu a devenit acel gen de program destinat fostelor ființe omenești; era o Heechee, așa că s-a făcut o Minte Stocată.) În orice caz, după transformarea aceasta a început să mănânce – de fapt, să „mănânce" – de două ori mai mult decât înainte. Doar că într-un mod electronic.

Îmi doream să se grăbească să-și ia ouăle Benedict pentru că îmi era greu să pricep două aspecte complet diferite ale situației în fața căreia mă pusese Harry. În primul rând, habar nu avusesem că cineva de pe Roată ar putea să aibă o relație atât de strânsă cu Kugelii încât să poată planifica o

călătorie împreună cu aceştia. În al doilea, nu prea înţelegeam ce anume trebuiau să facă Kugelii când ajungeau la destinaţie.

Harry nu-mi era de niciun folos.

— Nu-i domeniul meu, Markie. Eu doar mă gândesc că o să fie interesant să revăd planeta aia. Deci, ce zici? Vii cu mine sau nu?

M-am gândit bine şi i-am zis că da, am să merg cu el. Şi atunci Harry a pornit vesel să anunţe Autoritatea că s-a înţeles cu mine.

Autoritatea Roţii este constituită aproape în totalitate din persoane-oameni şi persoane-Heechee organice sau ex-organice, ajutate doar de două inteligenţe artificiale. Din considerente de natură politică este important să existe în Autoritate şi membrii încă în viaţă fizică. (Sau doar aşa încearcă ea să se convingă de faptul că organicii ar avea vreo importanţă.) Oricum, rezultatul acestei organizări este încetineala de reacţie (încetineală cronică şi deplorabilă) a Autorităţii. Am multă simpatie pentru membrii ei stocaţi sau artificiali, aşa cum este Breeze ori celălalt client favorit al meu, Thermocline. Îmi imaginez cât de plictisiţi se simt atunci când aşteaptă ca organicii să se înscrie la cuvânt în timpul şedinţelor. Eu, unul, aşa m-am simţit şi, prin urmare, am profitat de timpul cât Harry informa Autoritatea cu privire la consimţământul meu ca să-mi pun budinca de pâine în cuptor, să mă ocup de alte şaizeci sau şaptezeci de comenzi noi, să termin ouăle Benedict pentru Breeze, să-mi rezolv alte treburi şi, simultan, să accesez informaţiile semnificative despre planeta pe care urma să o vizitez, planetă căreia (aşa cum am menţionat anterior) oamenii îi dăduseră numele „Arabella”.

Nu am găsit nimic nou în înregistrările oamenilor. Aflasem de la Harry tot ce era acolo – de mai multe ori. Înregistrările Heechee aduceau oarecum mai multe clarificări. În conformitate cu acestea, pe Arabella existaseră odinioară o faună şi floră luxuriante, inclusiv o specie semiinteligentă de hexapode cu sânge rece, pe care Kugelii le exterminaseră acum o jumătate de milion de ani, ca parte a programului lor asiduu de distrugere în masă. Am descoperit imagini ale acelor hexapode şi o mulţime de date geologice şi cam atât.

Eram puţin derutat. Planeta aia nu avea nimic special. Nimic ca să justifice o călătorie până acolo, chiar cu un echipaj de sacrificiu, cum ar fi al nostru. Istoria Arabellei nu o deosebea prin nimic de alte planete. Kugelii masacraseră orice formă de viaţă organică inteligentă sau aproape inteligentă peste care dăduseră în timpul drumurilor lor prin galaxie. Acesta este un fapt cunoscut de toată lumea, deoarece Heechee-ii se

ascunseseră în Nucleu tocmai pentru a nu fi următoarea rasă exterminată. Singurul lucru care ar merita să fie amintit despre Arabella este că fusese una dintre destinaţiile preprogramate ale primelor nave Heechee conduse de oameni care au pornit din Poartă. Din nefericire, exploratorii-oameni cărora soarta le-a trasat acest plan de zbor nu s-au mai întors de acolo. Au ajuns pe planetă. Au rămas pe planetă. Navele lor s-au deprogramat imediat şi nu s-au mai putut întoarce. Trei sau patru echipaje alcătuite din primii exploratori ai Porţii au ajuns de-a lungul timpului acolo şi acolo au şi rămas, hrănindu-se cu plantele şi animalele necunoscute ale planetei, până când au reuşit să-şi dea seama cum ar putea face ca navele Heechee să le asculte comenzile, în loc să-şi execute programele instalate cu multă vreme în urmă de creatorii lor. La scurt timp după aceea, echipele de salvare, alcătuite din oameni, au ajuns să verifice planetele din regiunea unde se afla şi Arabella, iar echipajele naufragiate au fost recuperate – mai bine spus, au fost recuperaţi acei membri ai echipajelor care avuseseră norocul să rămână în viaţă.

Harry fusese unul dintre aceştia. De asemenea, fusese unul dintre primii care au ajuns pe Arabella. Când aterizase pe acea planetă a dezamăgirilor catastrofale, Harry era un tânăr cutezător. Patruzeci şi cinci de ani mai târziu, când l-a găsit echipa de salvare, era un bătrân fără putere. Reuşise să-şi mai facă rost de vreo doi ani de viaţă organică, petrecută mai ales în unitatea de terapie intensivă din cadrul centrului medical din apropiere. Dar deja trupul lui fizic se deteriorase într-atât de tare, încât nu se mai putea face nimic, aşa că a fost transformat într-o inteligenţă artificială. La un moment dat s-a luat hotărârea să-i fie valorificată experienţa. Chiar dacă nu avea suficiente cunoştinţe despre Kugeli, măcar ştia ce erau aceştia în stare să facă atunci când voiau cu tot dinadinsul să distrugă ceva. Aşa că a fost adus aici.

Firește că Harry îmi mai spusese povestea asta – de fapt, mi-o spusese destul de des, având grijă să sublinieze mereu lipsa de varietate a hranei lor. Probabil că planeta asta, zicea el, avusese pe vremuri o mulţime de plante şi animale, dar Kugelii fuseseră excesiv de meticuloşi.

Ce mă interesa pe mine era faptul că unii dintre aceşti Kugeli aveau să facă parte din echipa noastră.

Iar asta era ceva neobişnuit. Nu mai văzusem niciodată vreun Kugel de aproape. De fapt, nimeni de pe Roată nu văzuse. Deşi Kugelblitz poate fi observată în permanenţă de pe Roată; acesta fiind motivul principal pentru înfiinţarea ei. Kugelblitz nu era însă un singur obiect. Ci un amalgam de

puncte gălbui, înconjurat de un paravan de găuri negre (astfel încât dacă s-ar fi întâmplat ca vreo bucăţică răzleaţă de materie, o cometă rătăcită, să zicem, ar fi ameninţat să se prăbuşească peste vreun loc din Kugelblitz, să poată fi aspirată într-una dintre acele găuri negre). Nu exista contact cu Kugelblitz; doar operatorii din Fotoliul de Vise aveau misiunea de a-l „urmări" zi şi noapte.

Din câte îmi dădeam eu seama acum, această „urmărire" mersese mult mai departe.

În vreme ce mă documentam despre Arabella, unul dintre cei mai enervanţi clienţi ai mei mi-a cerut din senin să-i pregătesc o cină cu salată din brânca-ursului şi naan. Nu m-am mirat. Clientul acesta încerca în permanenţă să mă prindă în ofsaid cu comenzile lui trăsnite: diverse feluri de mâncare servite la Curtea lui Amedeu al VIII-lea de Savoia, cernealã de sepie prăjită, tot felul de aiureli. Chestia care mă enerva cel mai tare era că individul ăsta era om în carne şi oase, drept care efectorii mei trebuiau să-i pregătească mâncare reală.

Dar masa asta a fost destul de uşor de gătit. Naan-ul este o simplă lipie din Afganistan, coaptă din făină de grâu; şi am reţeta în fişierele mele. Salata mi-a luat puţin mai mult. Brânca este o plantă din mlaştinile englezeşti, pe care o mâncau oamenii în Evul Mediu pentru că nu aveau ceva mai bun. Nu aveam alte informaţii despre ea şi nu puteam face rost de o mostră pe care să o analizez, pentru că a dispărut de secole bune. Aşa că i-am făcut o salată de spanac, în care am aruncat nişte cromozomi de varză chinezească şi i-am trimis-o. Nu a protestat. Nici el nu văzuse vreodată cum arată brânca.

Asta făceam când a apărut Breeze, extrem de istovită.

— Am la dispoziţie doar vreo douăzeci de milisecunde. Mi-ai făcut ouăle? m-a întrebat ea.

Firește că i le făcusem.

— Bravo! Sunt fierbinţi şi bune, m-a complimentat Breeze, gustându-le.

Normal că aşa erau. Acesta este unul dintre avantajele felurilor de mâncare pregătite pentru clienţi ca ea. Meniurile mele simulate pentru inteligenţele stocate au exact temperatura pe care le-o programez eu şi rămân aşa, fără să-şi piardă din prospeţime sau savoare, până când le modific programarea.

Îi pregătisem lui Breeze şi o măsuţă, cu un trandafir alb într-o vază din cristal, un şervet din damasc împăturit în formă de păun, tacâmuri din

argint masiv și farfurii din porțelan Spode, fin și vechi. Pentru că lui Breeze îi plac la nebunie frivolitățile astea omenești.

— Treabă multă la Autoritate, nu? am întrebat-o eu politicos.

Mi-a aruncat o privire șmecherească și mi-a spus printre înghițituri:

— Știi bine că da. Chiar în momentul ăsta...

S-a întrerupt, parcă așteptând ceva. Și am auzit și eu. Nu o alarmă în adevăratul sens al cuvântului – pentru că nu aveai cum să confunzi așa ceva –, ci un soi de sughiț al sistemelor de alertare, întrerupt imediat.

— Asta este... a spus satisfăcută Breeze. Ar fi bine să mă duc înapoi.

Eu deja începusem să-mi verific senzorii ca să aflu ce anume se întâmplase. Și m-am oprit doar cât să o întreb:

— Ce ar trebui să fac eu acum?

A înghițit ultimul dumicat, și-a tamponat cu șervetul buzele subțiri de Heechee, mi-a răspuns sec:

— Bagajele.

Și a dispărut.

Avea dreptate, așa că am început să mă pregătesc de călătorie. Bineînțeles că niciunul dintre noi doi nu se referise la un bagaj adevărat, pentru că inteligențele artificiale nu au așa ceva, ci la ceva puțin mai personal.

Nu este prea dificil să reproduci o inteligență artificială ca mine. Nu trebuie decât să copiezi programele, unul câte unul, într-un asamblor. Treaba asta nu mi-a luat decât câteva zeci de microsecunde și imediat am fost doi în mediul meu.

— Salutare, Marc Antoniu al Doilea! i-am spus eu sosiei mele, care mi-a replicat pe loc:

— De ce îmi spui al Doilea? Tu ești o copie, nu eu.

Uite, asta se întâmplă atunci când noi, programele, suntem copiate. Și mereu rezolvăm conflictul în același fel. Celălalt Marc Antoniu și cu mine am generat trei numere prime la întâmplare. Numere destul de mari, cam de trei sau patru sute de cifre fiecare. Apoi le-am adunat pe toate șase. Numărul obținut astfel nu mai era prim. Nici nu avea cum să fie, nu? apoi pur și simplu i-am aflat divizorii. Un divizor a fost mai apropiat de unul dintre numerele mele prime, așa că eu am câștigat.

— Mă dau bătut, mi-a spus Marc al Doilea, recunoscându-și înfrângerea. Îți doresc o... hei! Ce-i aia?

Eram și eu pe punctul de a spune același lucru, pentru că senzorii ne

informau abia acum că ceea ce aproape declanşase alarma fusese o emisie din Kugelblitz. Aşa că am zis:

— Cred că ar fi cazul să discut cu Thor Aruncătorul-de-Ciocan.

— Bineînţeles. Asta aş face şi eu.

Aşa că am plecat, lăsându-mi sosia să verifice temperatura budincii din cuptor şi să monteze pe farfurii nişte cartofi prăjiţi pentru Samyon Larbachev şi cei trei nepoţei flămânzi de care avea grijă câtă vreme părinţii erau la serviciu. Am iniţiat legătura cu persoana despre care am vorbit: Thor Aruncătorul-de-Ciocan.

Acum, firește că Thor nu aruncă niciun fel de ciocan. Are arme mult mai puternice la dispoziţie. Şi nu este o entitate pe care să vrei să o deranjezi fără să te fi gândit de două ori înainte. Dar suntem în aceeaşi echipă. Dacă ar izbucni vreodată un război cu Kugelii, eu aş fi primul sistem la care ar apela. Thor mi s-a afişat acum nu sub formă de zeu din Walhalla, ci ca ofiţer de armată, cam de pe la jumătatea secolului douăzeci şi unu, cu decoraţii înşirate pe tot pieptul şi cu proiectile în tocurile de la centură.

— Salut, Marc! mi-a spus el binedispus. Cu ce te pot ajuta?

— Acum aproape o secundă a fost o emisie din Kugelblitz. A avut vreo legătură cu misiunea mea pe Arabella?

Thor mi-a rânjit larg.

— Da. Emisia a transportat un pachet de Kugeli pe Roată. Te vor însoţi în misiune.

Întotdeauna Thor a fost mai bine sau cel puţin mai rapid informat decât mine (cum era şi normal să fie, din moment ce el controla singurele arme care ne-ar fi putut salva în cazul unui eventual atac al Kugelilor). Speram toţi să nu se întâmple niciodată una ca asta, căci armele nu erau cine ştie ce, iar zvonurile ocazionale cum că ar mai exista o armă puternică ascunsă pe undeva nu se dovedeau întemeiate.

— Aşa este, am zis eu, dar nu pricep ce treabă are Consiliul cu planeta asta destul de anostă.

Norocul meu că îl prinsesem într-o dispoziţie bună. Mi-a răspuns cu seriozitate:

— În fond, nu văd de ce nu ţi-aş spune. N-are nicio treabă. Sigur, există un raport în care se menţionează că acolo se desfăşoară activităţi neautorizate, iar conducătorii noştri vor să afle mai multe detalii. Însă nu-i ceva într-atât de important ca să justifice trimiterea unei nave spaţiale. Mai ales una cu un echipaj ca al tău. Serios, toată povestea nu-i decât un exerciţiu de cooperare cu Kugelii în cadrul unui proiect cu Kugelii, orice fel

de proiect. Nimic mai mult. Evident, cu speranţa că, la un moment dat, se vor ivi aceste proiecte măreţe.

— Dar de ce această planetă?

— Întrebarea asta, mi-a zis Thor, trebuie să o pui Kugelilor. Ei au ales-o. Ştii bine că au sateliţi-spion pretutindeni.

Nu era o întrebare, pentru că ştiam asta. Aşa că nu i-am răspuns. Atunci Thor a continuat:

— Nu pot decât să presupun că unul dintre spioni le-a raportat ceva ce le-a stârnit interesul, poate chiar activitatea aceea despre care ţi-am spus. Ascultă, Marc, nu cumva acum s-a afişat ordinul tău de deplasare?

Ba da. Mi se ordona să fac parte din echipajul pentru Arabella şi să pornesc într-o călătorie cel mai probabil inutilă. Aşa că l-am luat pe Harry şi am plecat să ne alăturăm camarazilor noştri Kugeli.

III

Nava pe care ne-o dăduse Autoritatea era un Unu vechi, ca vai de ea, cea mai mică dintre cele lăsate de Heechee pe Poartă.

Nu că dimensiunea ei ne-ar fi pus vreo problemă. Dacă nu am fi fost decât Harry şi cu mine nu am fi avut nevoie de prea mult spaţiu; programele noastre intră într-un singur datevantai Heechee. Însă nu la fel se întâmpla şi în cazul componentelor Kugel care aveau să ne însoţească.

Când toată masa enormă a Kugelilor a ajuns într-un singur loc (adică în gaura aceea neagră, opacă şi neobişnuită, căreia noi îi zicem Kugelblitz), gravitaţia i-a ţinut imiţi. Fărâma din acel întreg care urma să vină cu noi era mult mai mare decât sateliţii-spion pe care îi trimiteau pretutindeni prin galaxie ca să fie la curent cu absolut tot ce se întâmplă. Totuşi, nu era atât de mare ca să fie afectată de forţa gravitaţională. Prin urmare, pentru ca aceşti Kugeli să nu zboare în toate direcţiile, era nevoie de un control magnetic asupra lor, adică de un generator real de unde magnetice, care ocupa destul de mult spaţiu.

Aşa că atunci când ne-am „urcat la bord“ am observat că vechiul interior al navei Heechee fusese modificat. Comenzile din sala principală fuseseră echipate cu un servomodul, de folos pentru creaturile nemateriale, aşa cum eram eu şi Harry, în caz că ni s-ar fi arătat să anulăm programul de zbor şi să conducem noi nava. Dar schimbările cele mai importante fuseseră făcute în modul. Aproape fiecare centimetru cub era umplut cu izolatorul magnetic al Kugelilor, o structură metalică extrem de alambicată, ca o reprezentare 3D a cubului cvadridimensional denumit

„tesseract”. Adică arată ca un cub sclipitor, cu latura de o jumătate de metru, din feţele căruia se formează alte şase cuburi absolut identice.

Imediat ce am ajuns la bord, am verificat caracteristicile exterioare ale tesseractului. Nu erau prea multe. Temperatura de suprafaţă, în concordanţă cu temperatura ambientală; coeficientul de reflexie, 0,8; emisii radioactive, nesemnificative. Am sesizat un zumzet slab, de înaltă frecvenţă, cam de 300 hertzi, dar fără modulaţii: deci n-aveam ce informaţii să obţin din analiza lui.

— Ei? m-a întrebat atunci Harry, care nu se prea pricepe la materia solidă. Recepţionezi ceva?

Am clătinat din simularea care-mi ţinea loc de cap.

— Dacă mă întrebi despre contactul cu Kugelii, atunci răspunsul meu este „nu”.

Mi-a zis pe un ton filozofic:

— Probabil că ne-ar fi antipatici dacă i-am cunoaşte.

Nu am mai spus nimic. Mă gândeam la ce s-ar putea întâmpla dacă acest contact s-ar produce din greşeală, eventual în cazul vreunei defecţiuni a izolatorului magnetic, iar toată energia aia ne-ar exploda în faţă – mă rog, ar exploda peste fişierele noastre fizice. Gând deloc productiv, de vreme ce nu puteam face absolut nimic ca să evit o atare situaţie.

Filozofia şi Harry nu conviețuiesc prea mult timp. Deja începuse să se agite.

— Ce zici? Decolăm şi noi odată? Ori o să stăm aici ca proştii toată ziua?

Nu exista decât un singur răspuns la această întrebare. Am acţionat programul de lansare, am stabilit traiectoria şi după aia am început să mă gândesc ce ar trebui să fac mai departe.

Problema era că Roata se află într-un capăt al Galaxiei, în timp ce Arabella orbitează în jurul unei stele G-2, din constelaţia Braţul lui Perseu, situată la aproximativ şaptezeci de mii de ani-lumină depărtare. Am calculat că, datorită nou-instalatului motor de viteză ultraînaltă, călătoria noastră va dura circa cinci zile – ceea ce pentru noi însemna o perioadă incredibil de lungă şi plictisitoare.

Se pare că la acelaşi lucru se gândea şi Harry, pentru că îmi sugeră:

— Ce-ai zice dacă am juca câteva partide de şah, Markie?

Am clătinat din cap.

— Ideea mea e mai bună. Ai să-mi spui ce instrucţiuni ţi-a dat Autoritatea pentru momentul când vom ajunge pe Arabella.

A clipit nedumerit la mine.

— Instrucțiuni?

— Da. Instrucțiuni. Adică ce ți-au cerut să faci.

A ridicat din umeri.

— Nu mi-au dat niciun fel de instrucțiune, Markie. Mi-au zis doar că trebuie să mă duc acolo. Atâta tot.

Nu era cea mai bună veste primită vreodată. Sperasem ca toți cei din Autoritate să fi avut informații ceva mai exacte decât îmi dăduse mie Thor Aruncătorul-de-Ciocan. Poate că le aveau, dar nu voiau să le divulge. Plin de înțelegere, Harry m-a bătut ușor pe simularea care-mi ținea loc de umăr.

— Sunt sigur că ăia știu ce fac, mi-a spus el, încercând să mă consoleze. În orice caz, avem cu ce să ne distrăm acolo: am să-ți arăt toate locurile pe unde am umblat. O să-ți placă, nu crezi?

Nu i-am răspuns. Furia nu-i trecută în programul meu, nici măcar enervarea, cu excepția impulsurilor de a-mi corecta greșelile făcute când prepar un meniu mai special. Iar acum mă simțeam destul de aproape de impulsul acela.

Harry m-a privit lung, așteptând să audă de la mine o oarecare părere constructivă. N-a auzit-o și și-a pierdut răbdarea.

— Știi ceva, Markie? mi-a zis el. Mie mi s-a cam făcut foame. E cumva posibil să-mi faci niște ouă cu șuncă, poate cu câteva felii de pâine de secară și cu un pahar cu suc de portocale și șampanie?

M-am hotărât pe loc.

— Bună idee. Am să-ți pregătesc toate astea la micul dejun, i-am spus eu.

Harry mi-a aruncat una din privirile alea derutate, tipice pentru el.

— La micul dejun?

— Da, la micul dejun. Adică la prima masă a zilei. Nu am de gând să fac absolut nimic până nu ajungem la destinație. Dacă vrei, poți să te retragi și tu din activitate.

Ce să spun, nu i-a plăcut ideea mea sau nu i-a plăcut prea mult, până când a priceput că nu aveam nicio intenție să-mi petrec interminabila călătorie pregătindu-i meniuri complicate (dar simulate) sau jucând partide nesfârșite de șah sau dame, pe care oricum le-aș fi câștigat doar eu. Asta ar fi însemnat că trebuia să se bazeze doar pe propriile lui resurse, situație deloc plăcută pentru el, deoarece nu avea așa ceva. Prin urmare, Harry a bombănit cât a bombănit, dar nu a protestat atunci când am

programat cronometrele să ne trezească atunci când ajungem pe Arabella.

Şi am intrat amândoi în standby.

Starea de standby nu prea seamănă cu somnul – din câte ştiu eu despre somn. În standby nici nu moţăim, nici nu visăm. Acum suntem complet treji şi lucizi, în momentul imediat următor suntem din nou perfect treji şi lucizi. Doar că a trecut ceva timp între astea două momente. Nu contează cât: o jumătate de milisecundă sau o mie de ani.

Aşa că *poc!* şi pa-pa; şi *poc!* şi salutare iarăşi. Nimic mai mult. Imediat ce am ieşit din standby, m-am întors să verific instrumentele. Aşa că n-am înţeles din prima exclamaţia alarmată a lui Harry:

— Tu cine naiba mai eşti?

Pe Harry îl speriase apariţia unui străin în spaţiul nostru propriu, „eigenspaţiu", cum s-ar zice.

Străinul acela era biped. Avea braţe şi deasupra umerilor i se înălţa un cap cu ochi şi chip, dar nu părea om. Nu părea nici Heechee. Arăta mai degrabă ca un soi de golem construit de cineva care auzise şi de oameni, şi de Heechee, dar nu-i văzuse nici pe unii, nici pe ceilalţi şi nu aflase că sunt specii diferite. Creatura asta avea pieptul plat şi un smoc uriaş de păr pe creştet, combinând trăsăturile pe care eu le găsesc cel mai puţin atrăgătoare la cele două forme de viaţă. Şi a început să ne vorbească cu o voce metalică, zornăitoare:

— Noi observăm că am ajuns în zona identificată drept Arabella. Noi observăm de asemenea că au fost iniţiate procedurile de coborâre, în conformitate cu planul de zbor.

Apoi s-a întors spre Harry, mişcând din toate părţile corpului, ca un spânzurat zvârcolindu-se în laţ.

— Ca să-ţi răspundem la întrebare, a zis el cu acelaşi bâzâit mecanic în voce, noi suntem Grupul. Este cunoscut faptul că ai fost organic în trecut. Prin urmare, te rugăm să nu ni te adresezi decât în situaţie de nevoie urgentă.

Vorbele astea m-au făcut să intervin.

— Eu am o nevoie urgentă, am zis. Am nevoie urgentă să aflu ce ar trebui să facem noi pe planeta asta.

Cu aceleaşi mişcări de marionetă Kugelul s-a întors către mine. Ca să-mi răspundă, mi-am spus eu. Dar mă înşelam. S-a holbat la mine cu ochii ăia morţi preţ de o clipă, apoi imaginea lui s-a descompus încet şi a dispărut.

M-am uitat la Harry şi Harry s-a uitat la mine.

— Am impresia că nici de la ei nu o să căpătăm instrucţiuni, nu?

Harry a ridicat din umeri.

— Oricum, am putea încerca să găsim locul unde am naufragiat eu, mi-a sugerat el, aparent încântat de idee.

Adică altfel decât mine. Pentru că nu mă interesa deloc să văd un loc unde fusese ceva odată, dar acum nu mai era. Nu mi se părea un motiv suficient de solid care să justifice călătoria de şaptezeci de mii de ani-lumină.

IV

După separarea modulului spaţial de nava pe care am lăsat-o să orbiteze în jurul planetei, am ajuns pe suprafaţă în optsprezece minute (socotite în timpul oamenilor). Adică foarte mult. Am pregătit mâncare adevărată pentru trei mii de oameni într-o perioadă mult mai scurtă de atât. Cele optsprezece minute ar fi fost suficiente pentru legarea prieteniilor între noii camarazi de la bordul unei nave – cu tot cu schimbul de povestiri autobiografice şi împărtăşirea părerilor despre misiune.

Dar nu aşa merg treburile cu Kugelul...

Mai bine să spunem lucrurilor pe nume. Ar fi mai corect dacă aş zice „Kugelii", la plural, pentru că foarte, foarte mulţi bâzâiau în interiorul izolatorului lor – cel puţin câteva milioane sau poate mult mai mulţi de atât. Dar ce am văzut noi acolo nu erau milioane de ceva. Kugelii au preferat să ni se arate sub forma unei singure creaturi mai mult sau mai puţin umane – adică aşa ni s-au arătat atunci când voiau să ni se arate în vreun fel, ceea ce nu se întâmpla prea des. După ce caricatura aceea de om termina de spus ce voiau Kugelii să ne comunice, făcea stânga împrejur şi se evapora. Dacă se întâmpla să mai pun o întrebare (dar numai despre lucrurile concrete, cum ar fi fost funcţionarea modulului spaţial), figura aceea se materializa din nou atât cât să-mi poată răspunde şi apoi se volatiliza iarăşi. Celelalte întrebări – de tipul: „Grupule, ne poţi spune ce vreţi voi să realizaţi pe Arabella?" – erau pur şi simplu ignorate, chiar dacă veneau din partea mea. Iar la întrebările lui Harry, fostul organic, nu răspundeau deloc.

„Interminabilă" nu-i cuvântul potrivit pentru a descrie coborârea noastră. Pentru că s-a terminat la un moment dat.

Mi-am putut da seama că aterizaserăm doar atunci când instrumentele mele au înregistrat o creştere a greutăţii neprovocată de vreo mişcare a

vehiculului nostru, cam optzeci la sută din greutatea normală pe Pământ. Modulul s-a cutremurat o dată, apoi nu s-a mai mișcat.

Ajunseserăm pe Arabella.

Nu exista niciun motiv pentru care să amânăm ce trebuia să facem, așa că am alcătuit fără întârziere o schemă de explorare. După un moment m-a urmat și Harry.

Deși aterizaserăm pe partea luminată de soare a planetei, atmosfera era destul de întunecată. Se pare că nimeriserăm în mijlocul unei furtuni, pe care am reușit să o identific imediat din fișierele accesate.

Presupunând că ar mai fi existat animale în partea aceasta a planetei, noi nu le-am văzut – probabil că se adăposteau în vizuini de ploaia torențială. Era mai rece față de standardele climei temperate a Pământului, așa cum le știam eu, aproximativ 3-4 °C. Iar prin norii negri treceau sulițe groase de electricitate.

Harry tremura lângă mine – din motive pur psihologice, firește, deoarece, la fel ca mine, nici el nu era afectat de schimbările mediului înconjurător.

— Vezi ceva cunoscut? l-am întrebat eu.

A scuturat dezamăgit din cap.

— N-am fost aici în viața mea.

— Ba ai fost, Harry, l-am contrazis eu cu blândețe. Asta este Arabella. Ai petrecut patruzeci și cinci de ani omenești pe planeta aceasta și sunt convins că nu ai avut cum să uiți.

Mi-a aruncat o privire sfidătoare.

— N-am uitat nici măcar o blestemată de *secundă* din perioada aia, dar ce te face să crezi că am mai fost vreodată în partea asta a Arabellei? Doar vorbim despre o afurisită de planetă, nu? Și nu uita că n-am avut la dispoziție vreun aparat de zbor care să ne plimbe pe aici. Cât crezi că am putut să vizităm pe jos?

Am rămas surprins. Pentru prima oară de când ne cunoșteam, Harry avea dreptate, iar eu mă înșelasem. Recunosc că nu eram obișnuit cu acest tip de experiență și nici nu-mi plăcea. Așa că am spus spăsit:

— Îmi pare rău, Harry. Dar nu recunoști chiar nimic?

N-a mai insistat. Mi-a arătat un pâlc mic de copaci sau de organisme asemănătoare cu copacii, aflat la vreo zece metri de noi.

— Știu ce sunt ăia. Au frunze comestibile atunci când apar, mi-a zis el. Mai târziu îți fac rău. Bertha era să moară când le-a încercat.

— Deci recunoști ceva?

S-a uitat agasat la mine.

— Am spus că recunosc *copacii.* Copacii sunt din aceeași *specie,* Markie, dar nu am mai fost niciodată în locul ăsta. Erau mai mulți acolo unde am fost. O pădure adevărată, sute de kilometri pătrați cu chestii dintr-astea. Și primăvara, când le dădeau frunzele, mamă-mamă ce ne mai ghiftuiam.

Harry rânjea, de parcă amintirile astea erau unele fericite. Poate că așa și era. Probabil că erau momente fericite acelea când el și ceilalți naufragiați își putuseră umple burțile. Nu m-am dat bătut și i-am arătat la orizont un lanț muntos destul de mare, înghițit de nori pe frecvențele optice, dar perfect vizibil în microundă.

— Ce zici de munții ăia? l-am întrebat.

S-a uitat într-acolo fără entuziasm și a clătinat din cap.

— Habar n-am, Markie, nu cred. Poate dacă am reuși să vedem ce-i pe partea cealaltă?

— Nicio problemă, am spus și am mutat imediat schema pe culmea cea mai înaltă.

Furtuna era și mai puternică acolo – cu foarte multe descărcări electrice și precipitații abundente. Cu diferența că aceste precipitații erau sub forma unor cristale hexagonale de apă în stare solidă – chestia aia pe care oamenii o numesc zăpadă. Totuși, locul acesta avea anumite avantaje. De pe culme puteam vedea cale de o sută de kilometri până la orizont. Unul din vârfurile muntoase din apropiere era retezat, iar înăuntrul lui se afla un lac, în craterul unui vulcan stins. În depărtare se vedea un alt lac, mult mai mare, spre care înainta prin mlaștini și stufăriș un râu mare și leneș. Mi se părea că imaginea aceea ar fi mai ușor de recunoscut.

— Ce zici, Harry? l-am întrebat.

A tresărit la descărcarea electrică petrecută la mai puțin de două sute de metri de noi, apoi a clătinat iarăși din cap.

— Erau niște mlaștini ca astea și lângă peșteri. Am stat mult acolo ca să prindem gângănii și niște lighioane asemănătoare cu creveții. Vai de mine, ce gust oribil aveau! a adăugat el strâmbând dezgustat din nas. Dar nu găseam nimic altceva de mâncare atunci când se făcea frig. Și încă ceva, nu am văzut acolo niciun lac ca ăsta de aici.

Am oftat.

— În regulă. Haide să încercăm și dincolo.

Și am încercat. Apoi am încercat și într-un alt loc. Și în altul. Iar apoi, la a noua ori a zecea încercare, s-a materializat lângă noi silueta diformă a Kugelilor.

— Nu este nimic interesant aici, ne-a anunţat el – ei. Avem o întrebare.

— Întrebaţi, le-am zis eu cam nervos, pentru că-mi pierdusem răbdarea cu Harry.

— Întrebarea este aceasta: De ce am adus modulul pe suprafaţa acestui obiect? De ce nu am rămas pe orbită şi nu ne-am dirijat explorările de acolo?

Harry a rămas cu gura căscată.

— Măi, Markie, să ştii că are dreptate, mi-a zis el supărat. De pe orbită am putea să vedem mult mai multe, nu?

Firește că puteam. Mi-am dat şi eu seama.

Am şovăit puţin, neştiind exact ce să spun. Şi nu am spus că: „Nu eu am întocmit planul de zbor”, deşi era adevărat. Şi nici măcar că: „Nu m-a consultat nimeni în privinţa asta”, deşi şi asta era adevărat. Nu am spus decât:

— Ai dreptate.

Atâta tot am spus şi am început să pregătesc modulul pentru întoarcerea pe orbită.

Era a doua oară în toată existenţa mea când eu mă înşelam şi altcineva avea dreptate. M-a deranjat şi mai tare decât prima dată.

V

Programul implicit al modulului îl face pe acesta să decoleze în direcţia în care se roteşte planeta. Nu mi s-a părut necesar să îl schimb, aşa că am continuat drumul spre est şi am întocmit o schemă de explorare pentru regiunile pe care nu le vedeam. Se făcuse noapte în est, dar întunericul nu era o problemă pentru senzorii noştri. Sau pentru Harry. La fiecare nou loc examinat, răspunsul lui era acelaşi:

— Nu! Nţ! Nu, nu recunosc nimic aici, Markie. Nu!

Începuse să mă enerveze la culme şirul acesta de negaţii şi din păcate nu-i prevedeam sfârşitul într-o perioadă de timp rezonabilă.

Să vă spun ce înţeleg eu prin „perioadă de timp rezonabilă”. Nava noastră se afla pe o orbită de o sută de minute; adică de o sută de minute aveam nevoie pentru a putea să scanăm întreaga planetă. Deci eram condamnaţi să facem treaba asta, insuportabil de plictisitoare, pe toată perioada *nerezonabil* de lungă a celor şase milioane de milisecunde.

Şi pe Harry îl plictisea la fel de tare. Dar chestia asta ne-a adus un mic avantaj, pentru că-şi trata mereu plictisul îmbibându-se cu mâncare; iar astfel am avut şi eu parte de ceva diversiune pregătindu-i tot felul de

meniuri, care mai de care mai dichisite. Unele au fost destul de neobişnuite – un sufleu cu oţet balsamic adevărat; un peşte-balon otrăvitor, din Japonia, care se numeşte „torafugu"; deserturi simandicoase care necesitau mai multă îndemânare decât cheltuiam eu de obicei cu mâncarea pentru Harry. De exemplu, un dulce care reprezenta o bătălie navală. Poate că aceea de la Trafalgar – nu mi-am bătut capul cu acurateţea istorică, deoarece ştiam că Harry nu avea cum să-şi dea seama. Din vată de zahăr am făcut crestele valurilor pe o mare din cremă de limetă. Marinari din ciocolată albă trăgeau cu tunuri din marţipan instalate pe corăbii din turtă dulce, cu pânze din bezea. Harry a urmărit destul de interesat întregul proces de creaţie, dar, când l-am anunţat că e gata, nu s-a gândit de două ori şi l-a înghiţit pe nerăsuflate. Apoi, ca un băiat politicos ce este, mi-a spus:

— Auzi, Markie? Mi s-a cam tăiat de dulce. Ce zici de o fripturică bună?

— Sigur, i-am răspuns eu şi m-am apucat de treabă.

O friptură de vită la cuptor, făcută aşa cum trebuie, prezintă destule provocări. Iar eu căutam perfecţiunea, de la miezul în sânge şi până la crusta prăjită, acordând o atenţie deosebită reacţiilor Maillard[21]. Acestea dau cărnii gustul perfect: moleculele mari se divizează la 140 °C şi dau naştere moleculelor mici, care poartă gustul acela minunat. Câteva grade în plus şi friptura devine cărbune amestecat cu grăsime, câteva grade în minus şi gustul nu e deloc bun. De data asta am nimerit-o. Harry era de acord cu mine, pentru că l-am auzit cum mormăie apreciativ.

Atunci s-a întâmplat ceva.

Ne aflam deasupra oceanului, îndreptându-ne spre partea luminată de soare a planetei. Harry a lăsat la o parte ultimul dumicat de friptură şi m-a întrebat curios:

— Markie, tu vezi ce-i acolo?

Fireşte că vedeam, în sens pur literal. Ce nu vedeam eu era motivul pentru care merita Harry să comenteze pe seama spectacolului dat de soarele care apărea în faţa noastră.

— E un *răsărit de soare,* Markie! a exclamat el. Primul pe care îl văd de *nu mai ştiu când.* Nu ţi se pare şi ţie că-i minunat?

Sincer, nu. Nu sunt dotat cu sisteme care să recunoască frumuseţea vizuală dacă nu are legătură cu prezentarea felurilor de mâncare. Sigur, am putut să identific toate culorile, de la rozul-palid al măruntaielor de miel

[21] Reacţia Maillard - reacţie chimică între aminoacizi şi zaharuri (n. tr.).

înainte de fierbere şi până la roşul-aprins al homarului dat în clocot. Însă astea nu erau decât frecvenţele normale ale luminii refractate prin picăturile de apă situate în poziţie adecvată faţă de soare. Nu-mi dădeam seama ce era atât de deosebit la priveliştea aceea care îl făcuse pe Harry să uite de mâncare.

Atunci el a scos un sunet pe care nu i-l mai auzisem. A sărit în picioare, dărâmând masa şi răsturnând toată mâncarea pe jos. Arăta spre orizont cu mâna în care încă mai ţinea furculiţa. Şi a ţipat:

— Uite acolo! Acolo am stat eu, Markie! Haide, vreau să cobor să mă uit mai bine.

În timp ce mă uitam la ce îmi arăta Harry, am şters automat mizeria pe care o făcuse. Ca să fiu sincer, nu eram la fel de entuziasmat ca şi el, dar n-am avut încotro şi l-am urmat atunci când s-a proiectat pe suprafaţa planetei.

Aş fi putut identifica şi singur locul, fără niciun ajutor din partea lui Harry, pentru că, de cum am ajuns jos, am văzut la marginea mlaştinei resturile unui modul vechi de pe un Cinci. Epava era năpădită de papură, dar aceasta nu părea deloc să fi crescut acolo. Din buza mlaştinii terenul urca brusc spre un grup de dealuri, iar Harry mi-a arătat o stâncă cu o deschizătură sub ea:

— Acolo am stat cel mai mult! în peştera aia! Şi uite colo – aia-i ascunzătoarea pe care ne-am făcut-o ca să prindem gândaci iarna.

Îmi arăta spre rămăşiţele unui fel de colibă din papură, instalat chiar în locul unde marginea mlaştinii intra în apa neagră şi vâscoasă.

— Ne urcam în ascunzătoare chiar înainte de a se lumina de ziuă, îmi povestea Harry emoţionat. Şi când ieşeau gândacii să se hrănească, săream pe ei şi-i prindeam. Era nevoie de ascunzătoarea asta, pentru că erau destul de agitaţi. Dacă am fi încercat să ne apropiem de ei dinspre mal, ne-ar fi simţit de la cinci metri şi s-ar fi risipit care încotro. Şi pe toată coasta dealului – vezi acolo? — sunt copacii ăia cu frunze comestibile. Şi sub crengile lor, deşi nu ai cum să vezi de aici, cresc nişte chestii care seamănă cu ciupercile şi...

Şi la-la-la şi lu-lu-lu.

Ţin la Harry. Sunt programat să fiu binevoitor, atunci când este posibil, cu persoane, minţi stocate sau alt fel de inteligenţe. Aşa că nu mă deranjează când Harry îmi consumă mare parte a timpului, ba chiar şi unele aptitudini. Însă nava noastră se deplasa pe orbită cu mai mult de trei

grade longitudinale pe minut. Da, sigur, un minut înseamnă o perioadă foarte lungă pentru noi, dar la fel de adevărat era că mai aveam multe de cercetat pe planetă. Şi Harry nu se dădea dus de aici.

— Ce-ar fi să aterizăm, Markie? m-a rugat el. De ce n-am face-o? Haide, te rog, fii înţelegător. Ce Dumnezeu, putem să cercetăm altă dată restul gropii ăsteia de gunoi!

N-am răspuns. De fapt, nu am făcut nimic. Şi, pentru că eu eram singurul care putea modifica programul modulului, am rămas pe orbită. Şi Harry s-a bosumflat.

Poate că ar fi rămas bosumflat pe tot timpul acelor interminabile şase mii de secunde cât dura o rotire completă, dacă nu am fi văzut ceva neobişnuit într-una dintre văile peste care treceam.

Semăna cel mai bine cu un vechi castel, cam dărăpănat, din istoria organică a Pământului, suficient de impunător pentru un cezar, înconjurat de grădini suficient de grandioase pentru un rege francez, situat lângă un teren perfect circular, acoperit cu vegetaţie, cu diametrul de un kilometru. Iar în mijlocul acestuia se afla un iaz, de asemenea, perfect circular.

Primul meu gând a fost că poate Kugelii nu distruseseră toate urmele acelei vechi civilizaţii. Dar după un singur moment mi-am dat seama că lucrurile nu erau chiar aşa cum păreau.

Da, ce vedeam acolo era într-adevăr un castel, însă deloc vechi. Doar semăna cu unul. Apoi am observat, fără putinţă de tăgadă, că era destul de actual în multe privinţe. O pereche de obiecte ce semănau cu nişte spaliere pentru viţă-de-vie sau pomi fructiferi păreau a creşte direct din acoperiş. Dar nu era aşa. Le-am văzut cum se retrag, dând la iveală nişte chestii din metal lucios care nu erau deloc vechi. Şi traversau acum spaţiul direct spre modulul nostru de pe orbită. M-am convins că erau arme cu fascicule încărcate cu particule atomice şi subatomice, foarte asemănătoare cu acelea pe care le ţinea pregătite Thor Aruncătorul-de-Ciocan, în eventualitatea unei probleme cu Kugelblitz-ul.

VI

Există momente când mă bucur nespus că sunt o inteligenţă artificială. Acesta era unul dintre ele. Pe când armele acelea letale se apropiau de noi, am avut suficient timp să analizăm situaţia, să ne gândim care ar fi alternativele şi – vai, în doar 210 sau 225 de milisecunde, poate totuşi puţin mai multe – să hotărâm ce să facem.

Nu doar Harry şi cu mine am dezbătut problema. Kugelul, cu tot melanjul lui de trăsături abracadabrante, s-a înfiinţat imediat, chiar atunci când Harry striga la mine:

— Scoate-ne dracului de aici!

Nu ştiu dacă Kugelul a auzit ce mi-a cerut Harry. Cert este că nu a comentat nimic. Totuşi, cutremurându-se cuprins de o emoţie pe care eu nu o puteam recunoaşte, a spus:

— Este o neruşinare! Locul acesta a fost sterilizat temeinic! Suntem profund supăraţi că a fost din nou populat.

Nu am reacţionat imediat, pentru că mă şocase faptul că parodia aia de persoană era capabilă de emoţii. Apoi mi-a picat fisa.

— Asta este, nu? am exclamat eu. Din cauza asta ai vrut să venim aici, pentru că aţi aflat cumva că mai există cineva pe planetă?

O clipă am crezut că îmi va răspunde, pentru că am sesizat cum imaginea Kugelilor ezită înainte de a se fragmenta încet într-o pâlpâire de puncte luminoase. Şi apoi s-a topit iarăşi. Nu mai conta. Ştiam că am dreptate. O ştia şi Harry.

Şi se îngrijorase.

— Despre ce vorbeşte ăsta, Markie? a vrut el să afle. Doar nu crezi că are de gând să-i mai sterilizeze o dată pe tipii de acolo?

— Sper că nu, am zis eu. Poate nici nu-i în stare. Erau o mulţime de Kugeli atunci când i-au exterminat pe locuitorii planetei, nu doar câţiva câţi sunt în al nostru.

Harry a cugetat puţin la vorbele mele.

— Dar cum crezi că au făcut-o atunci când au făcut-o?

Ei, ce să zic? Era o întrebare bună. Poate chiar întrebarea la care trebuia noi să răspundem. Scopul misiunii noastre pe Arabella.

— Haide să-l întrebăm, am zis eu şi m-am adresat aerului: Kugel? Vrei să ne spui cum au sterilizat neamurile tale planeta asta?

La început nu am crezut că o să-mi răspundă. Apoi s-a format imaginea aia strâmbă. Foarte încet s-a format.

— Ne-au nemulţumit creaturile chimice care păreau a da semne de comportament inteligent, aşa că am acţionat în consecinţă, a răspuns el.

— Bine, Kugelule, sigur că da, i-am spus eu încercând să-mi stăpânesc nerăbdarea. Dar cum anume aţi acţionat?

— Am provocat încheierea funcţiunilor chimice, a zis el, de parcă asta ar fi însemnat ceva. Am dezactivat toate creaturile din materie mai mari decât...

Aici a ezitat, căutând în jur un termen de comparaţie.

— ...decât laba piciorului tău.

— Mai exact, cum aţi făcut asta? s-a băgat în vorbă şi Harry.

Poate că a fost o greşeală. Poate că Kugelii ar fi răspuns la întrebare dacă aş fi pus-o eu. Dar nu aşa au stat lucrurile. Nu a dispărut, ci doar a îngheţat. Şi când zic *îngheţat,* ştiu bine la ce mă refer. Nu se mai mişca absolut deloc.

Harry a fluturat din mână prin faţa ochilor creaturii. Zadarnic.

— Rahat! a exclamat el scârbit. Ce *nesimţiţi* sunt, nu crezi?

— Ba cred, Harry, i-am răspuns eu. Dar poate ar fi mai bine să ne gândim la situaţia în care ne aflăm.

Pentru că trecuseră aproape o sută din milisecundele noastre, iar armele alea urâte se apropiau tot mai mult de noi.

Adus la realitate, Harry a înghiţit în sec.

— Poate că ar trebui s-o ştergem de aici, a zis el cam neliniştit.

— Poate, am fost eu de acord, dar mai întâi vreau să văd ce-i acolo.

Adică voiam să caut creaturile din castel. Şi aveam de gând să folosesc radiaţiile infraroşii ca să depistez căldura trupurilor vii, dacă existau...

La un moment dat chiar am crezut că i-am găsit. Pe o pajişte mică de lângă iaz, câţiva oameni păroşi şi murdari se hrăneau deznădăjduiţi cu fructe sălbatice din nişte tufe.

Am spus „oameni". Am exagerat. Erau creaturi bipede, sigur. Poate chiar primate. Dar în niciun caz nu erau oameni. Când am mărit imaginea, am observat că erau mai păroşi şi mai despuiaţi şi cu chipurile mult mai tâmpe decât orice om organic pe care-l întâlnisem vreodată. Dar, indiferent ce anume erau vietăţile acelea, cu siguranţă că nu ele construiseră castelul.

Harry s-a holbat la scenă; s-a holbat la mine; s-a holbat la Kugel. N-a primit niciun semn de la Kugelul care stătea neclintit într-o manieră irealizabilă pentru fiinţele organice: neclintit însemna o mie la sută *neclintit* în această simulare a Kugelilor. Harry s-a întors la mine.

— Poate că ar trebui să ne apropiem, a îndrăznit el.

I-am arătat ce cusur avea ideea asta a lui.

— Am lua-o imediat pe coajă.

— Aha! a oftat el, mijindu-şi ochii la armele care se îndreptau spre noi.

Apoi a venit cu o altă sugestie:

— Atunci haide să plecăm naibii de aici, bine?

Nu eram pregătit să o fac, mai ales că mai aveam câteva milisecunde până să ajungă armele la noi. Am dezbătut diverse opţiuni.

De exemplu, să ne întoarcem şi să ne ascundem pe orbită, de unde să luăm legătura cu baza şi să-i întrebăm ce să facem într-o atare situaţie. Sau să aterizăm într-un loc unde să nu putem fi observaţi din castel şi să ne apropiem de el, furişându-ne pe suprafaţa planetei. Sau chiar să contramandăm totul şi să ne întoarcem pe Roată.

Dar uite că cea mai bună idee a fost cea a Kugelului. Cât timp am discutat eu cu Harry, a stat nemişcat şi tăcut, dar după aceea toate elementele chipului, membrelor şi trupului i s-au rearanjat într-o configuraţie oarecum diferită de cea de mai devreme.

— Eşti la curent cu faptul că organicii stau de obicei în subteran? mi-a spus el cu vocea aia spartă şi dezagreabilă.

— În subteran? am repetat eu, iar el şi-a schimbat poziţia ca să se uite la mine cu ochii lui goi.

— În tuneluri, mi-a explicat. Probabil lăsate de Heechee.

Ce să spun? Nu mă gândisem la asta, dar acum mi se părea foarte posibil. Pentru că nu am avut nimic de comentat, el mi-a pus o întrebare.

— Eşti familiarizat cu tehnologiile acestea? Cu alte cuvinte, sunt ele în mare măsură electromagnetice?

Am presupus că la arme se referea, din moment ce erau singurele produse tehnologice pe care le vedeam eu în jur.

— Cred că da. Dar de ce te interesează?

— Noi avem două propuneri alternative pe care îţi cerem să le iei în considerare. Numărul Unu: Dacă doreşti, noi vom volatiliza armele acestea, făcându-le astfel inofensive.

M-am uitat chiorâş la el.

— Le veţi volatiliza? Cum anume?

— Nu trebuie decât să facem o deschizătură de un femtomilimetru[22], timp de o femtosecundă, prin care am putea să dirijăm nişte componente de-ale noastre împotriva armelor. Estimăm că efectul asupra masei noastre va fi unul neglijabil, nu mai mult decât câteva şaptesprezecimi la puterea a unsprezecea din energia componentelor noastre. Dar fireşte – a mai adăugat el – că va trebui să folosim un fascicul care să deschidă un canal prin peretele navei, ceea ce va produce daune de natură estetică şi pierdere de compuşi volatili.

Habar nu aveam că Kugelii erau capabili de aşa ceva. Nici Harry nu ştiuse, altfel nu se putea explica faptul că rămăsese cu gura căscată.

---

[22] „Femto-“ (element de compunere) - a 10^{-15} parte din ceva (n. tr.).

— La dracu' cu compușii volatili! a început el, dar eu luasem deja o hotărâre și l-am oprit.

— Nu, Kugelule. Nu vrem să le facem vreun rău fizic dacă avem și altă opțiune. Totuși, acolo jos se află niște *organici...*

Știam foarte bine că nu va considera că m-aș opune planului, ba chiar dimpotrivă. Dar totodată speram că se va supune vetoului meu, ceea ce s-a și întâmplat.

— Numărul Doi: Deoarece și tehnologia voastră este electromagnetică, s-ar putea să nu puteți penetra aceste sisteme din cauză că nu au o structură compatibilă?

Probabil că avea impresia că spusese destul. Dar nu era așa.

— Deci ce propui să facem? l-am întrebat eu.

Cu toate că nu putea fi numită o față, bizara harababură de trăsături ale Kugelului a reușit să exprime oarece dezamăgire față de mintea mea înceată.

— Mai întâi trebuie să intrați într-un fișier mic. Apoi trebuie să vă răspândiți în sistemele lor. În al treilea rând, trebuie să vă finalizați documentarea. În al patrulea, trebuie să vă întoarceți aici pentru stabilirea pasului următor.

— Aha! a zis Harry, bâțâind din cap. Auzi, Markie, s-ar putea să meargă, nu? Merită să încercăm, ce zici?

— Zic, am spus eu, cu ochii la ecran, că prima armă se află la un arcsecundă[23] de noi, iar cealaltă e chiar în urma ei. Ce se va întâmpla cu nava în timp ce noi frecăm menta acolo jos?

— Nu este o problemă, a încercat Kugelul să mă liniștească. Ne ocupăm noi. Ne vom retrage în/pe nava superluminică și vom sta o vreme în afara razei de acțiune. La perioade aleatorii, dar nu mai mari de câteva secunde, ne vom întoarce ca să ascultăm mesajele voastre. Însă nu vom rămâne prea mult în raza de acțiune a armelor.

Harry mi-a aruncat una dintre cele mai sarcastice priviri din arsenalul lui.

— Deci așa vom face, da? Ce-i cu tine, Markie? De ce nu te-ai gândit tu la asta?

Nu i-am răspuns la întrebare. Am spus doar:

— Hai s-o facem. Reformatează-te, în vreme ce eu localizez ținta.

---

[23] Arcsecundă (secundă de arc) - 1/60 dintr-un minut de arc, care reprezintă 1/60 dintr-un grad (n. tr.).

Adevărul este că aveam un răspuns bun la ce mă întrebase, însă nu am vrut să i-l spun. Pentru simplul motiv că Kugelii îmi făcuseră o altă surpriză de proporţii. Habar nu avusesem că ştiau să utilizeze servomodulele noastre ca să conducă nava.

Pe acoperişurile castelului erau nişte obiecte în formă de flori, despre care eu am bănuit că ar fi fost antene de căutare sau de amplificare a semnalului. Ne-am repezit la ele şi, da, chiar antene erau – din fericire pentru noi, pentru că, dacă în locul lor ar fi fost cumva un paratrăsnet, atunci am fi întâmpinat probleme când am fi vrut să intrăm în componentele lor electronice.

Dar nu a fost cazul. Am ajuns din prima. Şi, drept dovadă, am auzit imediat o voce puternică şi aspră care ne-a întâmpinat cu ospitalitate:

— Hei, voi doi! Nu mişcaţi! Afişaţi-vă imediat!

Normal că zbieretul acesta nu aparţinea vreunei persoane organice. Ci unei inteligenţe artificiale, la fel ca mine, programată să păzească locul. Dar, când a intrat cu forţa în mediul nostru, a făcut-o sub înfăţişarea unui organic – un şerif din Vestul Sălbatic, cu tot cu pistoale, pălărie cu boruri mari şi cizme cu pinteni care n-au atins niciodată crupa vreunui cal. Cu cât este mai lipsit de importanţă programul unei inteligenţe artificiale, cu atât mai detaliate vor fi simulările ei – am învăţat asta din proprie experienţă.

Totuşi, eu mă port politicos ori de câte ori este posibil. Acesta era căminul respectivei inteligenţe artificiale. Aşa că ne-am afişat amândoi; eu purtând şorţul şi boneta de bucătar, iar Harry îmbrăcat cu echipamentul sportiv, strident colorat, pe care îl purta în mod obişnuit.

— Nu mişcă nimeni! ne-a ordonat paznicul, cu mâna pe patul pistolului.

Nu aveam niciun motiv să o facem, aşa că am stat pe loc. Dar mi s-a părut că tonul lui era mult mai belicos decât l-ar fi îndreptăţit statutul lui. Mi-am dat imediat seama că programul lui era de departe mai slab decât al meu, ba chiar şi decât al lui Harry. În orice caz, chestia e că am rămas înţepeniţi din pură politeţe.

Însă, cu cât trecea timpul, cu atât mai puţin încrezător părea paznicul.

— Nu s-a ştiut că veţi veni aici, a zis el îngrijorat, măsurându-ne din cap şi până în picioare.

— Nu s-a ştiut nici că voi sunteţi aici, i-a replicat Harry agitat şi, fiind mai puţin dispus să se comporte politicos, a adăugat: Auzi, Markie, de ce nu-l faci să dispară pe clovnul ăsta?

Am clătinat din cap. L-aş fi putut neutraliza cu uşurinţă, aşa cum

evident că începuse şi el să-şi dea seama. În schimb, i-am spus cu cât de multă blândeţe am fost eu în stare:

— Te rugăm să ne scuzi dacă te-am speriat. Treceam pe aici cu nava noastră şi v-am observat instalaţia asta. Aşa că ne-am gândit să vă facem o vizită amicală. Pentru că dorim să avem relaţii de prietenie cu voi. Nici prin programe nu ne trece să vă facem vreun rău – în afară de cazul, am adăugat eu cu un zâmbet care spunea că şansele mi se păreau extrem de mici, în care am fi nevoiţi să ne apărăm.

Paznicul apucase să-şi dea seama de gravitatea situaţiei cu care se confrunta.

— Vă cer să aşteptaţi un moment, a spus el cu vocea dintr-odată denaturată şi mecanică – deoarece, aşa cum mă aşteptasem eu, discuta simultan cu un alt program cu autoritate mai mare.

Adevărul este că nu am aşteptat prea mult – doar câteva microsecunde, timp care mi-a ajuns doar cât să produc un castron cu supă de stridii şi o salată pentru Harry. Apoi paznicul a tuşit şi ne-a spus pe un ton spăsit:

— Vă rog să mă urmaţi. Secretarul Proprietarului vă va primi acum.

L-am urmat. Nu m-am obosit nici măcar să fac să dispară vasele murdare din care mâncase Harry – din partea mea, să-şi facă singuri menajul. Plus că nici acum paznicul nu se purta prea amabil cu noi. Nu s-a oprit să vadă dacă ţineam pasul cu el, ci doar a luat-o la goană înainte spre un loc pe care nu găsise de cuviinţă să ni-l spună.

Călătoria prin eigenspaţiu este exact atât de grea (sau de uşoară) cât vrea să o facă operatorul mediului. Paznicul acesta a ales să o facă extrem de plictisitoare. L-am urmat prin coridoare anoste, mult prea multe decât ar fi avut nevoie oricare altă inteligenţă artificială ca să ajungă dintr-un loc în altul. Cred că încerca să ne facă să ne rătăcim. Într-un final, am ajuns la capătul drumului. Pe neaşteptate, culoarul s-a lăţit şi am intrat într-o încăpere ce semăna cu cabinetul unui magnat. Pe covoarele groase era un birou, parcă din mahon, cu o plăcuţă pe care scria „Dna. Roz Borraly". Camera avea şi „ferestre" care dădeau – sau „dădeau" – spre apele de un albastru strălucitor ale unui golf (simulat), pe care treceau fâşneţe mai multe bărcuţe cu pânze, sub un cer la fel de albastru şi la fel de fictiv. Persoana din spatele biroului avea înfăţişarea unei frumoase femele din specia oamenilor, cu păr ca de aur, dantură perfectă, sâni mari. Nu s-a deranjat să ne salute, ci doar ne-a spus:

— Ştie vreunul dintre voi cum să arunce în aer o stea?

Nu la întrebarea asta mă aşteptasem eu. Nu eram pregătit să-mi împart cunoştinţele cu ea. Şi nici nu mă simţeam obligat să fiu sincer. Aşa că am spus doar:

— Nu.

În vreme ce Harry s-a întors spre mine şi m-a întrebat:

— Ce dracu' zice asta?!

Femeia a părut dezamăgită, apoi a căzut pe gânduri, apoi ne-a întrebat:

— În cazul acesta, cine sunteţi voi?

I-am spus aceeaşi poveste pe care i-o spusesem şi paznicului şi am adăugat:

— Am văzut un fel de oameni pe acoperişul vostru şi am vrut să ne uităm la ei de aproape.

S-a mai gândit puţin şi după aia ne-a aruncat un zâmbet. Dar nu genul acela de zâmbet care spune „Sunt o persoană amabilă şi prietenoasă", ci genul care îţi sugerează „Vreau ca tu să crezi că sunt amabilă şi prietenoasă". Ba chiar a şi chicotit puţin.

— Da, îmi închipui că asta vreţi, ne-a zis ea. De-a dreptul scârboşi, nu vi se pare? Sunt hominizii de casă ai Proprietarului. Li se spune australopiteci. Avem o familie întreagă. O mămică, un tătic şi un băieţel, deşi Gadget nu mai este chiar atât de mic şi mie mi se pare că încearcă să se dea huţa cu maică-sa.

S-a mai gândit puţin şi apoi a continuat:

— Probabil că ştiţi că, în trecut, Proprietarul a fost grav rănit şi nu poate nici să ierte şi nici să uite asta. Resentimentele lui faţă de Corporaţia Porţii sunt perfect îndreptăţite. Şi faţă de instrumentele ei, adică faţă de cam toată lumea.

Ne-a măsurat cu privirea, apoi a adăugat:

— În orice caz, Proprietarul este o persoană binevoitoare şi generoasă. S-ar putea să vă acorde o audienţă. Iar dacă o va face, vreau să ţineţi minte că el este al şaptelea cel mai bogat om din galaxie şi că este puternic în multe alte privinţe. Aşa că, dacă vi se va acorda această favoare, aveţi grijă să nu îl ofensaţi. Fiţi politicoşi. Vorbiţi puţin. Şi nu faceţi niciun gest care să-l ia prin surprindere. Aţi înţeles?

— Absolut! am spus eu.

A dat din cap.

— Foarte bine. Trebuie să aveţi răbdare. Va dura câteva secunde până voi primi instrucţiunile de la Proprietar, deoarece, aşa cum v-am spus, este organic.

Dar n-am aşteptat prea mult după timpul oamenilor. Mult mai puţin de un minut sau, în timpul nostru, câteva eternităţi. Mie mi s-a întâmplat adesea să aştept mai mult atunci când vreo organică cu capu-n traistă încerca să se hotărască dacă vrea să mănânce gazpacho sau supă din coadă de vită. Practica e mama învăţăturii.

Cu Harry e o altă poveste. El însuşi ex-organic, îl apucă neastâmpărul destul de repede, aşa că am apelat iar la soluţia mea obişnuită în astfel de cazuri.

— Ţi-e foame? l-am întrebat, convins că îi era, deoarece trecuse aproape o întreagă secundă de când îi dădusem să mănânce ultima dată. Ce zici de vreo două cotlete de porc, din alea mari şi groase, bine făcute, aşa cum îţi plac ţie?

Dar de la primele mele cuvinte începuse să clatine din cap nerăbdător.

— Mi-a cam foame, Markie, sigur că-mi este. Dar parcă nu mi-e poftă de cotlete. Ştii la ce m-am gândit? La supa aia grecească de lămâie. Cu ou. Şi la felul principal... mmm, stai să mă gândesc...

S-a lovit de câteva ori cu degetul peste buzele ţuguiate.

— ...a, da! Ştiu! Un curcan mare, ca pentru Ziua Recunoştinţei, cu umplutură de castane şi... Ba nu, stai niţel... jumate castane, jumate stridii... şi după aia, ştii tu, desertul obişnuit, plăcintă cu dovleac sau ceva de genul ăsta. Şi murături şi măsline... şi, auzi, Markie, dă-i bătaie, că mi s-a făcut o foame de nu poţi să-ţi închipui!

Aşa că am făcut ce mi-a cerut. Aproape. Însă nu i-am dat bătaie.

Deşi aş fi putut să o fac foarte uşor. Aş fi putut să simulez imediat toate cele şase sau şapte feluri de mâncare, băşca vinul şi cafeaua şi puţin sorbet ca să-şi cureţe gura din când în când şi nişte bomboane de ciocolată sau mentă. Dar nu avea niciun rost. Harry e capabil să bage în el o cantitate uluitoare de mâncare cât ai clipi – pentru că este o simulare, evident – iar după câteva secunde să se vaite iarăşi de foame. Aşa se distrează el. Însă la fel de mult îi place să se uite la mine când o pregătesc şi atunci tace, pentru că nu vrea să mă deranjeze.

Aşa că am lucrat încet, făcând toate felurile de la zero. Am simulat până şi ultima fărâmiţă a meniului. Am scos miezul simulat dintr-un dovleac inexistent ca să fac plăcinta şi m-am prefăcut că fierb castane pentru umplutură. Am simulat un curcan de şase kilograme, cu tot cu pene şi organe interne, ca să fie mai interesant tot procesul. Curcanul era din rasa Narragansett, bineînţeles. De când stătea lângă mine, Harry se învăţase să

trateze cu dispreț păsările acelea cu piepturi uriașe, dar complet lipsite de gust, crescute în secolul douăzeci. A trebuit mai întâi să tai picioarele orătaniei ca să le fierb înăbușit și să fac supă din ele; curcanii Narragansett obișnuiesc să meargă mult, așa că picioarele lor pot fi cam tari dacă nu le fierbi. Apoi am jumulit și am spălat pasărea și m-am apucat să gătesc mărunțaiele pentru sosul fripturii. Și așa mai departe.

Pentru că toate treburile astea nu-mi solicitau decât o parte infimă din capacitate, am folosit restul pentru alte scopuri.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să testez potențialul sistemului.

Nu era mare lucru de capul lui. Paznicul părea orb la tot ce făceam eu. Secretara era chiar atât de năucă, dar nu reprezenta o amenințare. Când m-am furișat de acolo, am avut grijă să las în urmă o copie a mea care gătea cu spor mâncarea pentru Harry, iar ea nici măcar nu și-a ridicat ochii la mine.

Însă asta nu însemna că în sistem nu existau programe mai capabile. Prin urmare, am înaintat încet, scopul meu principal fiind acela de a trasa configurația instalației. Nu m-a deranjat nimic, nu am avut nicio surpriză neplăcută.

Cercetarea de la fața locului mi-a confirmat ce ne spusese Kugelul, și anume că era vorba despre niște vechi tuneluri Heechee. Cu excepția unei săli deosebit de spațioase, în niciuna dintre celelalte nu am observat vreo persoană organică în viață. Mare parte dintre acele încăperi nici nu prea erau mobilate. Clar că Proprietarul nu se prea dădea în vânt după musafiri.

Identificasem și înregistrasem tot armamentul din castel, dar nu mă apropiasem încă de centrele principalelor inteligențe artificiale, când am auzit-o pe Secretară că mă strigă:

— Bucătarule?

Și – țuști! — m-am întors în copia mea înainte ca ea să continue.

Harry încă mai mesteca la un copan al curcanului.

— Nu uitați ce v-am avertizat, a spus Secretara, și prezentați-vă imediat în fața Proprietarului!

Însă nu ne-a zis cum să ajungem în locul unde se afla acest Proprietar, deși eu mă așteptasem să o facă și chiar mă pregătisem să compar instrucțiunile ei cu notițele mele. Dar nu. Secretara a apelat la un truc murdar. A dispărut pur și simplu. Și și-a luat și mediul cu ea. Iar noi ne-am pomenit într-un cu totul alt cadru.

Dar nu unul simulat, de data aceasta.

Ne aflam în sala aceea mare pe care o identificasem eu. La o observare optică, cel mai tare semăna cu sala tronului unui țar ori cu un apartament prezidențial al unui hotel din Las Vegas. În afară de câteva simulări, acolo se aflau și patru sau cinci persoane-femei, tolănite pe ici, pe colo, fiecare la fel de superbă ca simularea care ne trimisese aici. Însă ele nu erau simulări. Erau organice. La fel și unicul ocupant de sex masculin al sălii, un bărbat pământiu care, cu un aer plictisit, alegea bomboane de pe o tavă. Și-a ridicat ochii la noi și am știut imediat că el era Proprietarul.

Dar asta nu-i tot. L-am recunoscut de îndată ce i-am văzut chipul. Într-adevăr era unul dintre cei mai bogați oameni ai galaxiei, iar numele lui era Juan Enrique Santos-Smith. Pe scurt, Wan.

VII

Un masterchef nu trebuie doar să gătească mâncăruri savuroase. Uneori el trebuie și să facă față pretențiilor unor clienți mai puțin obișnuiți. Se aștepta de la mine să mă descurc cu orice VIP ar fi găsit de cuviință să sosească pe Roată. Pentru acest motiv mi se dăduse o bază de date de identificare a aproximativ două sute de mii dintre cei mai importanți oameni din Galaxie. Astfel încât nu doar să-i hrănesc, dar și să mă adresez lor pe nume și chiar să-i întreb ce le mai fac familiile, presupunând că aveau așa ceva.

Evident că Proprietarul se afla pe lista aceasta. Știam că acest Wan era odrasla a doi vechi prospectori de pe Poartă, ale căror nave îi duseseră pe un artefact Heechee și-i lăsaseră acolo. Se poate spune că au avut și noroc, și ghinion. Ghinion, pentru că au dus-o mai rău decât o dusese Harry pe Arabella. Părinții lui Wan nu au fost niciodată salvați de pe artefactul acela. Au murit acolo. Iar norocul a fost că artefactul pe care s-au stins nu era nimic altceva decât o gigantică și sofisticată navă Heechee, nemaivăzută de oameni vreodată; și era plină cu tot felul de creații tehnologice de mare valoare pentru omenire.

În cazul lui Wan, chestia cea mai importantă a fost că, atunci când au apărut salvatorii, s-au aplicat regulile descoperirii stabilite de Corporația Porții. Adică Wan, fiul și unicul moștenitor al acelor prospectori morți și anonimi, a intrat în posesia întregului artefact, devenind astfel incredibil de bogat.

Fapt care lămurea câteva lucruri. În primul rând, cum anume Wan, care ajunsese la o vârstă destul de înaintată, reușea să pară uluitor de vioi; medicina oamenilor face minuni în cazul celor capabili să achite costurile.

În al doilea, explica cum de putuse să-şi facă un sanctuar ca acesta. Douăzeci dacă ar fi construit şi tot i-ar fi rămas destui bani să le mute pe toate pe Norul Mic al lui Magellan.

Cu toţi banii ăia, Wan nu avea de gând să se mulţumească doar cu o suită de câteva companioane, oricât de superbe ar fi fost acestea. În sală se mai aflau cel puţin încă vreo douăsprezece alte persoane, dar toate acestea erau doar simulări ale unor inteligenţe artificiale. Două jucau, cam fără chef, o partidă de şah; mai multe se strânseseră în jurul unei mese de joc, altele stăteau de vorbă, răspândite prin încăpere. Toate purtau haine neobişnuite. Am văzut un bărbat cu un costum de clovn şi nas din chit roşu. Altul era într-un halat alb de doctor şi avea un stetoscop în jurul gâtului. Două femei, cu creioane înfipte după urechi, ţineau în braţe caiete dictando, folosite pe vremuri la stenografie. Dar, orice ar fi făcut, atunci când Harry şi cu mine am apărut, s-au întors toţi să se holbeze la noi.

Proprietarul n-a rămas mai prejos şi s-a holbat şi el, molfăind în continuare ce avea în gură. Apoi a înghiţit şi ni s-a adresat pe un ton la fel de posac ca înfăţişarea:

— Nu v-am invitat eu aici. Aveţi vreun argument care să mă convingă să vă las să rămâneţi?

N-am stat pe gânduri.

— Numele meu este Marc Antoniu şi sunt unul dintre maeştrii bucătari ai Galaxiei. Pot prepara cu mare artă orice fel de mâncare doreşti, din oricare bucătărie a lumii, inclusiv...

Şi aici am înşirat la iuţeală o grămadă dintre cele mai interesante arte culinare ale marilor civilizaţii din istoria omenirii...

Ba nu, nu-i tocmai adevărat.

O simplă simulare a mea a făcut toate astea. Eu nu mai eram acolo.

Nu exista niciun motiv pentru care să rămân în sala tronului lui Wan şi să turui meniuri interminabile şi nici să ascult interminabilul discurs necioplit al lui Wan (lung de opt sau nouă minute) în locul unei urări civilizate de bun venit. Pur şi simplu am lăsat simulării mele instrucţiuni referitoare la expresiile pe care trebuia să le afişeze şi vorbele pe care să le spună.

Normal că treaba asta nu era lipsită de riscuri. Ceva ar fi putut să meargă prost, dar m-am asigurat şi în sensul acesta. M-am întors la fiecare douăzeci, treizeci de milisecunde, ca să văd cum mai merg lucrurile şi, în caz de nevoie, să modific instrucţiunile pentru simularea mea.

Am făcut asta pentru că aveam nevoie de puţin timp în care să fiu singur

şi să inspectez mai în amănunt regatul lui Wan.

Şi am avut tot timpul din lume. Proprietarul mi-a lăsat simularea să vorbească vreo optsprezece secunde întregi înainte să o întrerupă. Asta, plus întâmpinarea lui extrem de originală, mi-a oferit mai mult de douăzeci şi şapte de secunde de timp organic în care să cotrobăi prin jur. Dacă vă interesează să aflaţi ce anume poate face o inteligenţă artificială în douăzeci şi şapte de secunde de timp omenesc, răspunsul este: „Orice vrea".

Primele două miimi din aceste multe secunde le-am folosit pentru a-mi instala alarme, astfel încât să fiu sigur că nicio inteligenţă artificială aflată în slujba lui Wan nu se va amesteca în treburile mele. Asta a fost floare la ureche. Apoi, când am început să-l examinez pe îndelete pe Wan şi regatul lui, imaginea întregului a prins contur.

Eu nu am fost niciodată un bărbat organic şi tânăr. Însă am avut ocazia să hrănesc destui şi am fost atent la ce trăncăneau ca să-mi dau seama ce lucruri le plac. Aşa am aflat că le plac turnurile înalte şi îmbrăcate în iederă, piscinele de dimensiuni olimpice, sălile de jocuri de tot felul. Cu zecile. Le plac statuile ecvestre şi statuile obscene; le plac armele de tot felul şi poligoanele unde să le încerce. Dar mai ales le place ce am văzut eu în dormitorul lui Wan... în special dacă ar fi să adaugi şi grupul de patru tinere organice arătoase şi cu minimum de haine pe ele, pe care le văzusem în sala tronului.

Deşi Wan depăşise vârsta copilăriei cu câteva generaţii organice, o parte din el nu se maturizase niciodată. Mi-ar fi fost milă de el dacă nu i-aş fi descoperit şi alte „jucării". Mult mai numeroase şi mult mai rele.

Fiecare dintre dealurile din jurul castelului era străbătut de un labirint de tuneluri, construite de Heechee înainte să fugă şi să se adăpostească în Nucleu. Toate spaţiile acelea din subteran erau pline cu maşinării ale morţii. Erau acolo bombe şi proiectile, obuze şi mine, arme biologice şi chimice, plus nenumărate nave spaţiale mici, care funcţionează fără pilot, capabile să ducă aceste instrumente ale prăpădului oriunde i-ar fi poftit lui Wan sufleţelul.

Nu copil era acela care îşi umpluse proprietatea cu asemenea lucruri. Ci un bărbat organic, unul matur şi pe deplin funcţional. Şi – eram destul de sigur de asta – unul foarte nebun.

Când am revenit în sala tronului la următoarea vizită de verificare, l-am găsit pe Harry acolo. Şi el pornise să inspecteze locul, iar acum ardea de

nerăbdare să facem schimb de impresii. Când Wan Proprietarul începuse să spună „D-dî-ddî“ (adică „De unde ştii toate astea?”), Harry mi-a dat încântat veştile. Descoperise ceva ce mie îmi scăpase.

O fată. Asta descoperise Harry. Tânără, atrăgătoare, om, deşi actualmente nu mai era organică. Era inteligenţă stocată, la fel ca el.

— Allison o cheamă, mi-a spus el entuziasmat, şi am senzaţia că mă place!

S-a gândit puţin, apoi a adăugat:

— Oricum, e sigur că nu-l place pe Wan ăsta. Zice că-i în stare să ne ia gâturile fără să ezite.

— Noi nu avem gâturi, i-am amintit eu.

Wan reuşise în sfârşit să ajungă la „u-uu-uuu“ din al doilea cuvânt.

— Dacă am avea. Şi, în orice caz, nu doar pe noi ne-ar omorî. Allison zice că-i sigură că zilele astea o să arunce în aer una dintre planete.

Asta explica depozitul de arme pe care îl văzusem eu. Şi m-a făcut să mă gândesc serios la ce anume ar fi trebuit să facem în continuare.

Vedeţi voi, nu era cu totul onorific statutul meu de adjunct al lui Thor Aruncătorul-de-Ciocan, care se ocupa de menţinerea păcii. Presupunând că, în cel mai rău caz, ar fi izbucnit vreodată un conflict armat cu Kugelii, eu aş fi reprezentat o parte din forţa de atac a lui Thor. Menţinerea păcii era un aspect important al fişei postului meu. Şi aici, şi pe Roată.

Aşadar, se impunea o reacţie în caz că tâlharul ăsta organic colecţiona toate gadgeturile alea ucigaşe cu intenţia de a le folosi. Iar singurul din jur în stare să ia atitudine eu eram.

Cea mai bună sursă de informaţii era probabil această inteligenţă stocată, această Allison pe care o descoperise Harry. Mă aştepta deja lângă un pian vechi, aşezată într-o poziţie afectată ca să mă impresioneze.

Nu o fi fost Allison decât o sumă de particule încărcate – la fel ca mine – , dar asta nu o împiedica să-şi dorească să se înconjoare cu lucruri frumoase. Mi-am dat seama imediat. Nu ştiu eu prea multe despre obiceiurile tinerelor femei din specia umană, dar nu am avut cum să nu observ pernele brodate cu flori în culori pastelate de pe sofaua acoperită cu creton şi uriaşul panda din pluş de pe patul cu baldachin roz. Tablourile de pe pereţi (aranjamente florale sau balerine suple), platourile cu fructe de pe mese, muzica în surdină – toate astea alcătuiau cursa perfectă în care ar fi căzut orice tânăr organic atunci când era invitat la un pahar după întâlnire.

Am lăsat-o să-şi facă numărul; am luat loc pe sofa şi am refuzat cu un gest tava cu smochine şi nuci pe care mi-a întins-o – cum ar fi să-mi dea altcineva de mâncare tocmai *mie*! apoi am început să-i pun întrebări.

Voiam să-mi spună tot ce ştia despre Wan. A fost dispusă să o facă, dar mai întâi voia să-mi povestească despre ea. Am trecut repede pe la simularea mea ca să mă asigur că nu apăruse nicio problemă care să necesite prezenţa mea efectivă. Nu apăruse. Wan tocmai ajunsese la „ş-şş-ştt", aşa că l-am lăsat să vorbească în voie.

Când l-a cunoscut pe Wan, mi-a povestit Allison, ea era o balerină cu cariera distrusă. Se înscrisese în rândul prospectorilor Porţii atunci când nu a mai suportat trei ore de exerciţii zilnice la bară. Deşi nu a folosit chiar cuvintele astea, ideea este că a ajuns să colinde barurile de pe planeta Peggys.

— Şi uite-i pe tipul ăsta ciudăţel, Wan, care intră în bomba unde eram eu. Am senzaţia că se cam dăduse la fund pentru că intrase în nişte necazuri pe care nici măcar banii lui nu le puteau rezolva imediat. Nu doreşti ceva de băut? Cafea? Sau altceva? m-a întrebat ea puţin cam tristă.

Cred că suferea de singurătate şi se bucura că acum avea un musafir.

— Mulţumesc frumos, dar nu doresc nimic, i-am spus eu, deşi tot era tentant să văd cum îmi oferă altcineva nişte răcoritoare.

— Despre ce fel de necazuri vorbeşti?

A ridicat din umeri.

— Mai târziu am auzit despre ce era vorba, dar se pare că lui Wan îi intrase în cap că el era proprietarul Bătrânilor, aşa că a răpit câţiva de pe rezervaţia din Kenya. Şi a intrat în conflict cu legea pe chestia asta. De altfel, multe din lucrurile pe care le are aici nu sunt prea legale. Atunci au mai fost şi alte probleme, dar nu cunosc detaliile. Şi după aia a apărut pe planeta Peggys, unde eram eu blocată. Şi aşa ne-am cunoscut.

S-a întrerupt şi s-a uitat lung la mine într-un mod pe care nu-l anticipasem.

— Zici că te cheamă Marc, nu? a şoptit ea. Drăguţ nume. Drăguţ bărbat. Pot să-ţi pun o întrebare?

Am dat din cap că poate.

— Cum ai fi arătat dacă nu ţi-ai fi... ştii tu... retuşat imaginea?

Uite că la asta nu mă aşteptasem, cu toate că ştiam că înfăţişarea pe care o luasem fusese modelată după chipul unor personaje cu destul succes. Am decis să fiu sincer.

— N-aş fi arătat în niciun fel, Allison. Nu am fost niciodată organic.

S-a strâmbat când a auzit asta, apoi a oftat şi a spus:

— Ei, asta este! Deci, cum îţi spuneam, eu mă aflam pe planeta Peggys. Nu am avut noroc în viaţă. Nici măcar ca prospector al Porţii. Trei călători şi niciun câştig. A treia a fost cea mai rea, pentru că atunci am ajuns pe Peggys, care evident că fusese descoperită deja de patru sau cinci ori şi pe ea funcţiona acum o adevărată colonie. Aşa că m-am hotărât să rămân acolo. Şi...

Începuse să mă obosească. Aşa că i-am zis:

— Wan, Allison! Încăpuseşi să-mi povesteşti despre Wan.

— Păi *asta* şi fac. Mergeam din bar în bar, încercând să fac rost de bani pentru Lumea Cealaltă. Ştii că există un lanţ de magazine Lumea Cealaltă care te pot transforma în inteligenţă artificială dacă îţi permiţi să plăteşti preţul? Normal că, dacă te cheamă Wan, nu ai nevoie de magazinele astea pentru că tu deţii toate echipamentele şi Doctorul Moarte e lângă tine să te asiste. Împreună cu bufonul curţii şi avocaţii şi secretarele şi...

Ştiu că v-am zis că am o grămadă de timp la dispoziţie, dar nu chiar o eternitate. Am ridicat o mână.

— Te rog, Allison.

A făcut un efort şi şi-a adunat gândurile.

— Da. Scuze. Aşa, şi Wan îşi pierdea vremea cam prin aceleaşi cârciumi ca şi mine. Îmi făcea cinste. I se părea nostim că fusesem balerină, pentru că trebuie să recunosc că pe vremea aia numai a prim-balerină nu mai arătam eu. Dar îi plăcea să mă asculte. Mai ales când îi povesteam că toate fetele din trupă aveau iubiţi şi ce fel de lucruri poţi să faci cu picioarele după zece ani de exerciţii la bară – ştii tu, bara aia din faţa unor oglinzi mari unde exersează balerinii şi balerinele. Şi asta este...

A ridicat din umeri şi a încheiat:

— Iată-mă aici.

Mi se părea că omisese ceva.

— Vrei să spui că Wan te-a luat de pe planeta Peggys?

A scuturat din cap.

— Oooo, nu! Nu atunci. Atunci a plecat cu altă femeie şi eu l-am uitat. Dar şase sau şapte luni mai târziu, când ajunsesem la limita puterilor, apare individul ăsta, cică de la un cabinet de avocatură, şi-mi zice că Wan e de acord să-mi plătească transformarea la Lumea Cealaltă, cu condiţia să fiu de acord ca, după aia, să mă duc la el acasă şi să dau lecţii de balet unor prietene de-ale lui.

S-a oprit să chicotească ironic şi a continuat:

— Cred că le-ai văzut pe prietenele cu pricina. Sunt nişte fete pe care le-a agăţat prin diverse locuri. Presupun că au multe talente, dar dansul nu se numără printre acestea. Poate cu excepţia lui Liz. Îi cam sunt datoare.

Se aştepta să o întreb pentru ce anume, aşa că nu am dezamăgit-o.

— E o poveste cam lungă, a spus ea, de parcă până acum ar fi fost scurtă. Lui Wan i-a fost mereu o teamă cumplită de moarte. Aşa că ţine lângă el toate echipamentele de la Lumea Cealaltă, iar Liz ştie cum să le opereze. Însă nu el a murit, ci eu. Iar Liz m-a stocat.

— Liz? am întrebat eu aiurea, doar ca să nu mai facă altă paranteză.

— Elizaveta. Doctor Moarte, cum îi zicem noi. Paraşuta aia din Rusia care stă lângă Wan. O recunoşti pentru că: a) nu-i atrăgătoare cum suntem noi, celelalte; şi b) are mereu o expresie îngrijorată, pentru că este tot organică şi îi este teamă să nu rămână însărcinată.

A dat din cap, ca pentru a-şi accentua spusele şi a continuat:

— În orice caz, după ce m-am prins cum stau treburile cu activităţile stocate, am simulat o întreagă companie de balet la care Wan se uită din când în când, dar nu în spectacole ca *Giselle* ori *Spărgătorul de nuci*, ci în nişte reprezentaţii pe care le-am regizat eu special pentru el.

Mi-a făcut cu ochiul şi m-a întrebat iarăşi:

— Chiar nu vrei un pahar cu ceva?

— Mulţumesc, dar nu, am clătinat eu din cap.

Femeia începuse să mă calce pe nervi, aşa că m-am hotărât să scurtez discuţia.

— Mai am vreo două întrebări pentru tine. Secretara Proprietarului ne-a întrebat dacă ştim cum să aruncăm în aer o stea. Ştii cumva la ce s-a referit?

Mi s-a părut surprinsă.

— Ah, stai puţin! Wan a zis odată că şi-ar dori să poată face aşa ceva. Şi chiar ar putea, dacă ar descoperi pe undeva vreun obiect Heechee, antic şi de demult, programat pentru asta. Crezi că despre asta este vorba?

Informaţia aceasta era neaşteptată din două motive. Se pare că Wan se apropia de un anume obiect la care făcuse odată aluzie Thermocline, bătrânul Heechee. Trebuia neapărat să discut problema cu Thor Aruncătorul-de-Ciocan. Însă aveam nevoie de mai multe date şi femeia asta nu era sursa potrivită.

— Încă ceva. Ştii cumva de ce a strâns Wan toate armele alea?

A ridicat din umeri.

— Pentru că vrea să ucidă pe cineva. Că doar la asta sunt bune armele,

nu? Cred că o s-o facă de îndată ce prinde puţin curaj. Ceea ce n-o să se întâmple prea curând; că nu-i un tip prea îndrăzneţ. Deşi nu-l întrece nimeni când e vorba de duşmănie.

— Ştii pe cine duşmăneşte?

— Păi, a zis ea, căzând pe gânduri, cam pe toată lumea. Dar cel mai mult pe Robinette Broadhead – ştii cine este, da? Normal că ştii. Şi pe câteva femei. Destul de multe, de fapt. Nu ştie să se poarte într-o relaţie şi atunci când se termină, zice că femeia e de vină. Dar cel mai tare şi mai tare îi urăşte pe Heechee. Pe toţi, pe fiecare în parte, tot neamul lor. Dar, fiind atât de obsedat de ură, probabil că duşmăneşte zeci de oameni de care nici n-am auzit... Sigur nu vrei să bei ceva?

— Sigur, Allison.

— Pentru că, a zis ea, ridicându-se şi venind mai aproape de mine, nu ai niciun motiv să te grăbeşti. Nu mi se întâmplă prea des să am musafiri.

Trebuie să vă mărturisesc că în momentul acela am fost cuprins de un sentiment care, în termeni organici, s-ar numi „jenă". Pentru că, vedeţi voi, înţelegeam perfect ce voia Allison de la mine – nu doar din cuvintele pe care le spunea, ci mai ales din subtextul lor. Se oferea la cel mai direct mod să întreţină raporturi sexuale cu mine.

Inteligenţele artificiale ca mine nu au prea multă experienţă în acest domeniu – de fapt, nu avem deloc. Sexul nu face parte din programul nostru.

Însă asta nu înseamnă că nu suntem în stare să întreţinem raporturi sexuale. Şi eu pot s-o fac, dacă aşa vreau. Vă amintesc că sunt una dintre cele mai puternice inteligenţe artificiale create vreodată. Prin urmare, mi-ar fi uşor să simulez o astfel de activitate.

Nu pot spune dacă aş fi făcut-o sau nu. Evident că orice experienţă are farmecul ei, iar mie îmi face plăcere să încerc lucruri noi. Am mers până într-acolo încât am făcut o incursiune rapidă în sala tronului ca să văd cum se desfăşoară lucrurile, în caz că mi-aş fi dorit să mai stau puţin în compania lui Allison.

Dar iată că lucrurile nu se desfăşurau tocmai bine.

Conversaţia încetase. Secretara/paznica lui Wan luase formă vizibilă şi îi şoptea la ureche ceva ce-i preschimbase expresia ursuză de mai devreme într-una care oscila între furie şi îngrijorare.

M-am întors imediat în camera lui Allison.

— Scuze, i-am zis cât de politicos am putut, trebuie neapărat să mă întorc. Dar mă mai nedumereşte ceva. Nu mi-aş fi închipuit că Wan ar fi

pasionat de balet. De ce crezi că a făcut efortul de a te aduce aici?

— Simplu, a răspuns ea, pe un ton plin de regrete, în vreme ce eu simulam că mă ridic de pe scaun şi mă pregătesc de plecare. M-a întrebat de ce ar merita să urmărească un spectacol de balet. Iar eu i-am spus că acolo sunt o mulţime de fete drăguţe, îmbrăcate sumar, care îşi îndoaie trupurile în tot felul de poziţii neobişnuite.

Expresia de pe chipul Proprietarului nu se schimbase. Nici buzele ţuguiate ale femeii care-i şoptea în ureche nu-şi pierduseră fermitatea – câştigând, astfel, simpatia mea, deoarece ştiam ce înseamnă pentru o inteligenţă artificială să vorbească rar pentru a putea fi înţeleasă de un ascultător organic. Sala tronului era exact aşa cum o lăsasem eu cu o clipă înainte. Însă pe coridorul din faţa ei era ceva nou: două matahale de paznici în uniforme cu însemnele Proprietarului, imobilizându-l pe Harry care părea extrem de speriat.

Nu m-am sinchisit de furia intensă şi ameninţătoare din privirile lor. În primul rând, pentru că atunci când eşti o simulare poţi să fii oricât de mare şi fioros vrei; depinde doar de capacitatea programului, iar al meu era suficient de eficient ca să mă facă aliat de nădejde al lui Thor Aruncătorul-de-Ciocan. Am încadrat spaţiul din jurul celor doi paznici şi m-am contractat împrejurul lor. După ce i-am presat destul ca să-i neutralizez, le-am ordonat:

— Daţi-i drumul! Plecaţi de aici!

Neavând încotro, cei doi s-au supus.

Harry a început să-şi frece braţele, de parcă strânsoarea namilelor chiar îi provocase durere fizică.

— De ce a durat atât, Markie? s-a răstit el supărat. Totul mergea bine când, pe nepusă masă, m-am pomenit că mă înşfacă gorilele astea şi mă trag afară. Habar n-am ce li s-a năzărit.

— Li s-a năzărit că au aflat ce făceam eu. Haide! Ne întoarcem pe navă!

VIII

La rugăminţile lui Harry, ne-am oprit să o luăm şi pe Allison cu noi. N-am întâmpinat nicio problemă. Apoi am gonit prin canalele de comunicare ale castelului până când am dat de o antenă.

Ne-am lansat către ea şi ne-am pomenit înapoi pe navă, departe de orice forţe ar fi putut să trimită Wan după noi şi, oricum, cu mult înainte ca el să se dezmeticească şi să le convoace.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să strig:

— Kugelule! Vino încoace. Trebuie să discutăm.

O clipă am crezut că iar nu avea de gând să-mi răspundă, dar apoi a început să se formeze talmeş-balmeşul de puncte şi culori, speriind-o la culme pe Allison.

— Iisuse H-rzzz-stoase!! a guiţat ea. Ce mama dracului mai e şi *aia*?

— Stai liniştită! i-am spus eu. Este un prieten.

Ceea ce, firește, era o minciună, dar tot ce voiam era să tacă din gură şi să nu-mi stea în drum. După asta, i-am relatat Kugelului despre armele şi intenţiile lui Wan, încheind:

— În consecinţă, trebuie să-l împiedicăm să facă rău. Am putea cere ajutorul autorităţilor...

— La naiba am putea, m-a întrerupt Harry. Ar dura câteva zile să ajungă aici cineva şi în timpul ăsta individul ar putea să-şi înarmeze toate navele alea şi să le lanseze...

— Dar, am continuat eu, aceasta nu este o opţiune fezabilă. Va trebui să acţionăm noi înşine. Însă nici Harry şi nici eu nu avem această capacitate. Voi o aveţi?

Componentele figurii au început să se foiască.

— Se cunoaşte faptul că o avem, mi-a atras el atenţia. Am mai sterilizat o dată planeta aceasta şi o putem face din nou: o simplă lovitură uşoară dată câmpului magnetic va duce la anularea stratului atmosferic opac la radiaţii permiţând astfel razelor letale să ajungă la organismele de pe planetă...

În tot acest timp, Allison îl ascultase pe Kugel cu gura căscată. Acum şi-a folosit-o ca să urle la el:

— Ia stai aşa, musiu! N-ai să faci nimic din toate astea! Tu zici aici că ai s-o omori pe Rose şi pe Liz şi pe Jilly şi pe Jean, ca să nu-i mai pun la socoteală pe Bătrâni şi...

I-am aruncat privirea aia semiletală pe care o repetasem pentru rolul meu de războinic-adjunct. A funcţionat. Tipa a tăcut numaidecât, iar eu i-am zis Kugelului:

— Aşa ceva este inacceptabil. Nu suntem autorizaţi să distrugem persoane vii.

A tăcut un moment, de parcă ar fi încercat să înţeleagă acest concept neaşteptat şi cu totul nou pentru el. Apoi a spus:

— Mai este un impediment în legătură cu această propunere. Nu suntem suficienţi pentru a duce la îndeplinire misiunea. Convocarea altora ar necesita timp la fel ca şi cererea voastră de întăriri.

Am dat din cap.

— Deci să revenim la prima idee. Eşti în stare să volatilizezi toate armele lui Wan, fără să omori pe nimeni?

— Şi s-o faci repejor? s-a băgat în vorbă şi Harry. Armele alea ale lui se cam apropie de noi aşa că nu avem tot timpul din lume ca să luăm o hotărâre.

De fapt, cam aveam. Probabil că Proprietarul tocmai era informat de paznicii lui că simulările noastre se destrămaseră şi dispăruseră. Dar voiam să se rezolve totul cât mai rapid. Aşa că m-am adresat din nou Kugelului:

— Poţi să faci ce ţi-am cerut?

Altă pauză. Apoi, cam în silă:

— Fără probleme. Pot să o fac cu mare precizie.

— Atunci, dă-i bătaie! l-am îndemnat eu. Distruge-i armele! Şi, dacă tot te ocupi de asta, fă bine şi anihilezi şi navele.

N-a fost nevoie să spun mai multe. Kugelul nu mi-a răspuns prin vorbe, ci doar a pâlpâit, s-a disipat şi a dispărut înapoi în oala lui sub presiune. Nu l-am mai văzut niciodată.

Dar am văzut ce a făcut.

Încă nu aveam o idee prea clară despre cum arăta procesul de „volatilizare" despre care vorbise Kugelul. Aşa că m-a cam luat pe nepregătite.

Trebuie să înţelegeţi că eu nu am urechi anatomice. Deci nu am auzit nimic în mod direct, dar, cu toate că ne aflam la extremitatea atmosferei planetare, am simţit şocurile atunci când senzorii mei acustici au receptat cincizeci sau şaizeci de explozii rapide şi ascuţite, de o mare intensitate. Harry a resimţit aceleaşi şocuri. Şi-a dus mâinile simulate la urechile la fel de simulate (evident, degeaba) şi m-a implorat:

— Haide, Markie! Fă-l să înceteze!

Nu puteam. Dar nu mai conta. Exploziile deja se opriseră. Şi atunci am observat pe carcasa izolatorului pentru Kugeli o peliculă cu băşici minuscule ca din metal lichid. O alta asemănătoare apăruse pe peretele navei noastre. Mi-am dat seama că erau emisiile la femtoscară promise de Kugel. Mi-am spus că trebuie să fiu recunoscător pentru că nici hardware-ul meu şi nici cel al lui Harry nu se aflaseră în linie dreaptă cu palatul lui Wan. Mă cam îndoiesc că Kugelul ar fi făcut vreun efort să le evite.

Însă ce se petrecea pe Arabella nu era deloc la femtoscară. În jurul castelului începuseră să apară nişte norişori mici de fum, apoi câţiva mai

mari; apoi a venit mama tuturor exploziilor, însoţită nu doar de vălătuci de fum, ci şi de bucăţi din structură şi flăcări furioase. O mare parte din castelul lui Wan fusese distrusă, deşi mi s-a părut că nu era aceea în care îl lăsasem eu. Cred că una dintre salvele Kugelului detonase depozitul principal de arme şi muniţie al lui Wan. Intensitatea exploziei m-a făcut să-mi pară rău pentru Bătrâni, dar m-a liniştit Harry, care îşi centrase senzorii optici asupra lor şi mi-a raportat că se ascunseseră sub copaci şi că erau teferi.

Şi cu asta basta.

Atunci am început să aşteptăm sosirea celorlalte nave.

Problema era că nu ne puteam permite să scăpăm din ochi castelul lui Wan. Nu aveam de unde să ştim ce mai ascunsese prin alte tuneluri. Poate că nimic, dar nu voiam să riscăm. Prin urmare nu puteam să ne lăsăm nava pe o orbită planetară normală, deoarece orice s-ar fi putut întâmpla atunci când noi ne aflam în partea cealaltă a Arabellei.

Aşa că am ales varianta mai complicată.

Am coborât nava pe traiectoria ei orbitală, până când castelul lui Wan a ajuns chiar pe linia orizontului, apoi ne-am zapat cu viteza luminii spre locul unde a apărut deasupra celuilalt orizont...

Şi am repetat iar şi iar acest procedeu, până la sosirea celorlalte nave. Adică 3,831 zile mai târziu.

Vreţi să ştiţi câte asemenea orbite parţiale intră în 3,831 zile? 83. Totalizând aceste 3,831 zile de timp organic. Şi vreţi să ştiţi cât înseamnă asta pentru unii ca mine şi Harry, obişnuiţi să operăm în timp artificial?

Vă spun eu că nu vreţi să ştiţi. Credeţi-mă că nu vreţi. Să spunem că vorbim despre o perioadă interminabilă.

Dar chiar şi o asemenea perioadă, aparent nesfârşită, tot se sfârşeşte la un moment dat. Şi atunci au sosit întăririle. Şi ne-au luat locul. Şi am avut parte de o călătorie la fel de interminabilă până înapoi pe Roată. Până înapoi acasă. Dar măcar atunci am putut să ne stingem.

IX

Când am ajuns pe Roată, Thor Aruncătorul-de-Ciocan s-a bucurat să mă vadă, Marc al Doilea nu s-a bucurat, iar ceilalţi n-au avut nicio reacţie – nici de bine, nici de rău. Normal că erau entuziasmaţi de ce făcuserăm pe Arabella. Harry devenise eroul zilei şi simularea lui organică dădea interviuri peste interviuri. La fel şi Allison, în rolul prizonierei salvate din

ghearele monstrului Wan, care avusese de gând să ucidă mii de organici nevinovați până când am apărut noi, supereroii, și i-am dejucat planurile.

Nu m-a deranjat tâmbălăul ăsta. Harry era un ex-organic, înzestrat cu orgoliul aferent; în vreme ce eu eram doar o inteligență artificială, un produs fabricat. Nu te apuci să feliciți inteligențele artificiale pentru că fac ce le este prevăzut în program. Doar le bagi în revizie dacă nu o fac. Sau le dai la fiare vechi.

Marc al Doilea nu dădea semne că ar fi vrut să-și împartă treburile cu mine; de fapt a dat toate semnele că își dorea să dispar – probabil că era invidios la culme pe mine pentru că eu avusesem parte de aventură și el nu. Senzația era extrem de bizară. Pentru prima oară de când fusesem creat nu aveam nimic de făcut.

În afară de a mă vedea cu Thor Aruncătorul-de-Ciocan, firește. Așa că m-am dus la el.

L-am prins într-un moment prost. Era în toiul verificării zilnice a arsenalului de pe Roată. Și, chiar dacă totul era mereu pregătit, nu-i convenea să fie deranjat.

— Încearcă mai târziu, mi-a zis el iritat. Poate peste trei sau patru secunde; cam atunci ar trebui să-mi vină rezultatele.

— În regulă, Thor, am spus eu. Scuze.

Și așa am rămas cu câteva secunde libere și cu nimic de făcut în timpul ăsta. Nu aveam chef nici măcar să exersez prepararea vreunui fel de mâncare mai dificil, pentru că nu voiam ca Marc al Doilea să-și închipuie că mă apuc să concurez cu el. Nici pe Harry nu mai trebuia să-l hrănesc, deoarece în momentele acelea Allison îl atrăgea mai mult decât mâncarea. Așa că m-am întors la navă – nu știu prea bine de ce am făcut-o. Probabil pentru că m-am gândit că Kugelul o fi într-o dispoziție mai volubilă. Dar nu era. De fapt, nu era acolo. Bănuiesc că se întorsese în Kugelblitz, deoarece izolatorul era acum deschis și gol.

Au trecut secundele. Nu doar trei sau patru. Nu doream ca Thor să creadă că îl presez, așa că am așteptat șase secunde întregi înainte de a mă întoarce în eigenspațiul lui.

Luminile de semnalizare erau stinse, soneriile și claxoanele erau mute, iar Thor avea treabă să îl pună la curent pe consultantul lui Heechee.

Îl cunoșteam. Numele lui era Thermocline și îmi era client fidel – la început voia doar cușcuș, preparate grecești din miel și halva; apoi a căpătat mai mult curaj atunci când îi permitea digestia. Ce vreau eu să

spun aici este că Thermocline era organic. Adică am exagerat când am spus că Thor avea treabă să-l pună la curent. Thor avea o grămadă de timp să se ocupe şi de altele.

Acum stătea aplecat peste un ecran de diagnosticare pe care erau afişate date din Kugelblitz. Nu l-am văzut să-şi ridice capul la mine, dar ştia că sunt acolo. Au mai trecut câteva microsecunde până să dea un semn că m-a văzut. Şi atunci mi-a spus:

— Deci ai dat-o în bară şi l-ai scăpat.

Aşa era Thor, întotdeauna la obiect, indiferent ale cui sentimente le-ar fi rănit. Dar eu m-am ţinut tare.

— N-avem de unde să ştim asta. I-am găsit corpul.

Thor a mârâit la mine:

— I l-aţi găsit după ce n-a mai avut nevoie de el. N-aţi discutat cu cele patru organice pe care le-a abandonat? Au spus foarte clar că „Doctorul Moarte" l-a stocat şi au plecat amândoi de acolo cu o rachetă-mesager.

Nu i-am răspuns pentru că avea dreptate. Nu luasem în calcul posibilitatea ca Wan să fi ascuns un torpilor dincolo de munţi. Ştia şi el că are dreptate, aşa că nu s-a mai obosit să continue şi a schimbat subiectul.

— Te-ai gândit ce ai să faci de-acum înainte?

— Nu prea, am spus eu. De fapt, exact despre asta vreau să vorbesc cu tine.

Atunci a ridicat ochii la mine, clipind des, de parcă s-ar fi simţit surprins.

— Cu mine? De ce să vorbeşti cu mine, Marc?

Dar ştia foarte bine de ce. Fără îndoială că Thor este cea mai puternică persoană pe care o cunosc, fie ea inteligenţă artificială, persoană organică sau stocată. Şi nu mă refer la armele pe care le controlează. Ci la faptul că membrii Consiliului stau cuminţi şi îl ascultă atunci când are ceva de spus.

I-am zis:

— Am crezut că ai nişte idei pentru mine.

— Idei?

Tonul lui părea a spune că n-a avut neam de neamul lui vreo idee şi nici nu ştia cum să facă pentru a avea una. Apoi a continuat:

— Păi, nu ştiu. Poate. M-am gândit că am nevoie de un control autonom pentru câteva dintre armele de pe orbitele mai îndepărtate. Crezi că te-ar interesa?

— Nu, i-am răspuns eu, nici vorbă.

Se referea de fapt la o sarcină tot atât de incitantă precum operarea unui

termostat.

— Vreau să fac ceva important, ceva care să fie cel puţin la fel de interesant ca treaba pe care o făceam înainte de misiunea asta.

— Şi vrei să te ajut eu?

Şi mi-a aruncat o privire de general cu cinci stele care se uită la un recrut enervant.

— De ce aş face-o, Marc?

— Fără motiv, i-am zis eu. Am crezut doar că ai să o faci. Apropo, ştiai că Wan Santos-Smith pare să fi aflat ceva despre un perturbator-de-stele?

Vorbele astea l-au făcut să se uite cu mai mult interes la mine şi, atunci când mi-am dat seama că îi captasem toată atenţia, i-am tras-o, arătându-i Kugelblitz-ul de pe ecran:

— Ştii că Kugelii se pot proiecta afară din blitz ori de câte ori au chef?

A mormăit:

— Normal că ştiu. Pot să se detaşeze din sateliţii-spion şi să între în izolator – aşa cum au făcut şi când te-au însoţit pe Arabella.

— Nu, Thor, eu îţi vorbesc despre faptul că pot ieşi din izolator.

Şi am început să-i povestesc cum Kugelul a distrus armamentul lui Wan. Nu am mai adăugat că puteau face la fel şi cu armele lui. Nu era nevoie. Apoi am plecat, lăsându-l să-şi reconfigureze toate sistemele.

Dar a făcut câteva lucruri pentru mine înainte să plec. Thor nu era un prieten comod, dar îşi plătea întotdeauna datoriile.

Aşa că am căpătat o navă – Thor a făcut-o pierdută din inventar – şi am pornit la drum.

Nu eram sigur că asta voiam să fac atunci când Thor a venit cu ideea, pentru că mă îngrijora cam tare o dilatare temporală de patruzeci de mii la unu. Însă Thor mi-a explicat că asta reprezenta o problemă pentru oamenii organici, nu pentru noi. Sunt cu două ordine de mărime mai rapid decât oamenii organici atunci când se află în Nucleu şi pot să intru şi să ies de acolo în câteva secunde, cel mult zece minute dacă vreau să mai zăbovesc puţin, iar atunci când mă voi întoarce nu vor fi trecut decât câteva zile de timp al oamenilor.

Nu ştiu exact ce voi găsi acolo, dar cred că va fi interesant. Poate o să dau de Breeze, vechea mea prietenă? Poate o să-mi fac prieteni noi. Nu ştiu, dar cred că merită să încerc.

I

Ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat Stan pe planeta aceea în întregime populată de Heechee pe care ajunsese era să se pomenească la uşă cu un alt om. Cu atât mai puţin cu unul care pretindea a fi psihiatrul legendarului Robinette Broadhead.

Totuşi, Stan îşi reveni destul de repede din surpriză – într-un singur minut. Estrella se dezmetici şi mai repede. Şi imediat se repezi să ofere musafirului gustări, ceva de băut, un loc unde să se aşeze, îmbujorată şi tulburată ca o mireasă la vizita neanunţată a viitoarei soacre.

Von Psiho refuză şi gustările, şi băutura. Cu foarte multă politeţe, dar şi cu foarte multă fermitate.

— Ştiţi, le explică el, eu nu sunt o persoană organică. Nu sunt nici măcar una materială. Sunt doar o simulare computerizată. Ce vedeţi voi este o imagine. Nu pot nici să mănânc, nici să beau.

— Nu face nimic, zâmbi Stan cu toată gura. Oricum nu cred că avem ceva prea băubil. De fapt, nici de mâncare nu sunt sigur. Aşadar, ce putem face pentru tine?

— Sper că multe, zise von Psiho pe un ton prietenos. Dar mi se pare că dau dovadă de lipsă de politeţe. Vouă vă este foame, nu-i aşa?

De fapt, exact la asta se gândea Stan în momentul acela. Însă Estrella a fost cea care răspunse musafirului:

— Ne este, dar nu m-aş simţi bine dacă noi am mânca, iar tu te-ai uita la noi.

Von Psiho se lumină la faţă.

— Asta este cea mai uşoară problemă din lume. Vedeţi-vă de mâncarea voastră şi eu o să stau jos – adică o să simulez că stau jos – şi o să beau un pahar de vin de Xeres simulat.

Ascultători, chiar dacă puţin tulburaţi, Stan şi Estrella începură să aleagă dintre pachetele cu mâncare, în timp ce psihiatrul trase din aer o măsuţă, un scaun cu spătarul drept, o sticlă şi un pahar. Până când să despacheteze Stan ceva ce semăna cu un biscuit plat şi rotund, de culoare verde şi cu aromă de peşte, von Psiho deja îşi clătise gura imaginară cu o înghiţitură din vinul imaginar şi acum ridicase paharul imaginar în lumină.

— Niţel cam slab, declară el, dar bunicel. Presupun că ştiţi de ce mă aflu aici.

Estrella se uită la Stan. Tânărul ridică din umeri.

— E vorba despre tipul ăla care ne urăşte?

Chipul lui von Psiho radie de bucurie.

— Exact! Mă aşteptam să fiţi inteligenţi şi mă bucur să văd că nu m-am înşelat. Ia Spuneţi-mi, aţi aflat cumva ce anume făcea Achiever atunci când a început să aibă probleme?

Stan se încruntă:

— Achiever?

— Nu v-a spus nimeni cum îl cheamă? Ăsta este numele lui, Achiever. Şi se afla într-o misiune destul de importantă.

— Îi căuta pe Asasinii ăia, zise Estrella, dând din cap, dar noi nu prea ştim multe despre ei.

— Vrea să spună, interveni Stan, că ştim că au omorât demult rasele inteligente, dar nu ştim de ce au făcut-o.

Von Psiho îşi studie câteva clipe paharul.

Apoi le aruncă celor doi tineri o privire aproape răutăcioasă.

— Vreţi să vorbim cu lux de amănunte despre Asasini? îi întrebă el. Vedeţi voi, eu sunt deja un program destul de bătrâior şi îmi cam place să vorbesc. Dar dacă totuşi vreţi...

Lui Stan îi era indiferent, dar Estrella spuse încântată:

— Da, sigur că vreau.

Von Psiho îi adresă un zâmbet cald.

— Atunci, vă spun că nici eu nu cunosc răspunsul la întrebarea despre motivul pentru care Asasinii erau... cum să zic eu... Asasini la scară mare. De fapt, nici nu cred că-l cunoaşte cineva. Cea mai bună ipoteză pe care am auzit-o este aceea că Kugelii se tem că alte inteligenţe, mai ales cele organice, ar putea să le dejoace planurile, oricare ar fi acestea.

Stan începuse să-şi piardă răbdarea.

— Tot vorbeşti despre lucruri pe care noi nu le cunoaştem, se plânse el. Ce-s ăia Kugelii?

— Îmi pare rău. Sincer. Vedeţi voi, problema este că eu cunosc atât de multe, încât uneori mi-este greu să estimez cât de puţin ştiu oamenii organici – of, la naiba! exclamă el, muşcându-şi buza simulată. Bat câmpii, nu-i aşa? Credeţi-mă că nu vreau să vă umilesc în niciun fel. Realitatea este că ştiu foarte multe. Sunt o inteligenţă artificială foarte, foarte bătrână; şi am făcut o mulţime de lucruri...

Nerăbdarea lui Stan atinse cote alarmante.

— Kugelii, îi aminti el. Ce dracu' sunt Kugelii?

— Divaghez mereu, nu? zise von Psiho cu regret. Să încerc să vă explic

ce spuneam. Noi am dat numele de „Kugeli" particulelor individuale ale Asasinilor pentru că ele există în ceva ce se numește Kugelblitz. Dar ce este Kugelblitz-ul, o să mă întrebați voi. Este numele dat unei găuri negre care conține mai multă energie decât materie. Înțelegeți? Asta sunt Asasinii. Creaturi din energie și, cu multă vreme în urmă, înainte ca Heechee să se retragă în Nucleu, unde ne aflăm noi acum...

Von Psiho nu începuse tocmai cu începutul, dar mersese destul de în urmă pe firul poveștii, punându-i astfel răbdarea la încercare lui Stan. Estrella, pe de altă parte, părea a-i sorbi fiecare cuvânt.

Așa că tânărul își păstră cumpătul. Se apucă să mănânce combinații după combinații de texturi și arome care mai de care mai bizare, în vreme ce asculta povești după povești, care mai de care mai stranii, despre rase masacrate și despre motivele care au dus la decizia Heechee-ilor de a se retrage în Nucleu. Continuă să asculte și după ce terminase de mâncat și, împreună cu Estrella, curățase toate resturile și ambalajele și le dusese la gunoi. Amândoi ascultau, iar inexistentul (deși persoană și nu una oarecare, ci o persoană care avea darul de a domina o conversație) Sigfrid von Psiho vorbea fără să obosească.

Interesantă poveste. Cu toate acestea lui Stan nu-i păru rău când se auzi mârâitul soneriei de la ușă.

— Scuzați-mă, spuse el, bucuros că are motiv să coboare de pe stinghia Heechee, care, deși fusese capitonată, era departe de a fi confortabilă.

Spre marea lui surprindere, Estrella, care ascultase totul cu foarte mare atenție, voia să afle mai multe.

— Încă ceva, doctore von Psiho, spuse ea. Asasinii ăștia mai sunt prin preajmă? Ar trebui să ne facem griji din cauza lor?

Stan zăbovi și el, așteptând răspunsul. Dar acesta veni într-o clipită.

— Ca să-ți răspund la prima întrebare, spuse von Psiho, da, încă mai sunt prin preajmă, în Kugelblitz-ul lor. Cât despre grijile pe care să vi le faceți... ce să zic?... Sunt foarte bine păziți într-o stație spațială uriașă, de forma unei roți, construită special în acest scop. Așa că nu trebuie să fiți prea îngrijorați. Poate doar un pic. Acum, ce facem? N-ar trebui să răspundem la ușă?

Von Psiho porni primul printre încăperile comandate spre ușa de la intrare. Unde se opri politicos, așteptându-l pe Stan să o deschidă.

Nu era nimeni. Probabil că persoana care sunase la ușă se plictisise să

mai aştepte şi plecase. Însă nu fără a lăsa în prag un obiect curios. Acesta era făcut din fire împletite de metal albastru Heechee şi avea aproximativ (aşa i se păru lui Stan) dimensiunile unui sicriu. Tânărul nu-şi dădea seama la ce ar putea servi sau care i-ar fi proveniența.

Dar era evident că Sigfrid von Psiho cunoştea toate aceste lucruri.

— Stan, Estrella, îi strigă el pe un ton parcă plin de căință. Acesta este dispozitivul pe care îl aşteptam, iar acum trebuie să vă mărturisesc că nu am fost întru totul sincer cu voi. Am venit aici ca să vă cer să-mi faceți un serviciu. Iar serviciul acesta are legătură cu dispozitivul pe care îl vedeți.

Se uită la ei şi adăugă:

— Dispozitiv pe care zic că ar fi mai bine să-l ducem înăuntru, nu credeți? Vreți să mă ajutați, vă rog?

Adică Estrella trebuia să ridice obiectul dintr-un capăt, iar Stan din celălalt. Nefiind construit din materie, Sigfrid von Psiho nu era de niciun ajutor la transportarea obiectelor grele. Dar o luă înainte, deschizându-le drumul.

Din fericire, chestia aia era mai uşoară decât părea la prima vedere. Von Psiho se opri la uşa care dădea în balcon.

— Îl puteți pune aici, le-a spus el, zâmbind. Acum, dacă sunteți buni, ridicați partea de deasupra... vedeți că e prinsă în balamale... da, aşa, foarte bine.

Se aplecă să-l examineze mai îndeaproape. Se vedeau acolo două carcase din metal, fiecare cu un capac tot din metal. Stan se gândi în treacăt dacă nu cumva era vorba despre un pat dublu în viziune Heechee.

Dar se convinse că nu era aşa când von Psiho se îndreptă de mijloc şi spuse:

— Pare în stare de funcționare. Se întâmplă cumva să recunoaşteți vreunul obiectul acesta? Nu? Ei, nici nu mă aşteptam, dar... nu ştiu exact câți ani aveți... îşi aminteşte vreunul dintre voi de vremurile acelea când toată lumea părea că înnebunise?

— Sigur, răspunse Stan.

Iar Estrella se băgă şi ea în vorbă:

— Da, vremurile nebune. La fermă a fost foarte rău atunci, dar au încetat când noi eram pe Poartă. Oamenii ziceau că totul a fost provocat de un copil orfan, care a folosit un fel de maşină de vise a Heechee-ilor. Parcă Wan îl chema pe copilul ăla sau cam aşa ceva, nu?

— Exact, cam aşa ceva îl chema, confirmă von Psiho. Wan era numele lui şi încă mai este printre noi. Şi încă ne mai face necazuri. Dar nu Wan

trebuie să ne îngrijoreze acum. Din moment ce vă amintiți toate astea, veți înțelege că obiectul acesta este o variantă a acelei mașini de vise, cunoscută sub denumirea tehnică de „dispozitiv de emisie recepție teleempatică[24] și psihokinetică". Însă modelul acesta nu este capabil să facă probleme pe scară largă. Are o rază de acțiune prea mică. Heechee-ii îl foloseau la prevenirea comportamentului antisocial.

Se opri să mângâie mașinăria cu gesturi bizar de afectuoase.

— Uitați cum funcționează: dacă intrați fiecare într-unul dintre cele două compartimente și aparatul este pornit, atunci fiecare veți simți imediat ceea ce simte celălalt. Înțelegeți? Ba chiar veți ști ce se află în subconștientul celuilalt, lucruri de care el nu are habar.

Până în momentul acesta Stan îl ascultase puțin cam intrigat și puțin cam agasat de prelegerea prea lungă. Dar ultimele cuvinte ale lui von Psiho îi stârniră interesul.

— Pe bune? întrebă el. Adică aș putea să aflu chestii despre Strell pe care nici ea nu le știe?

Însă Estrella, cu aceeași idee în minte, se încruntă și protestă:

— Nu cred că mi-ar conveni să tragă toată lumea cu urechea la gândurile mele.

— Bineînțeles că nu ți-ar conveni, draga mea, o liniști von Psiho. Lucrurile nu stau așa. Mașinăria lui Wan din Norul Oort emitea către întregul sistem solar. Aceasta de aici are un circuit închis doar pentru voi doi.

Își schimbă tonul și adăugă ușor stânjenit:

— Sau pentru unul dintre voi și altcineva. Aș vrea să o încerc ca să-mi dau seama dacă îl poate ajuta pe Achiever.

Expresia de pe chipul Estrellei era de surpriză maximă, cu o tentă de îngrijorare. A lui Stan era mai degrabă furioasă și ofensată.

— Adică vrei să mă bag în chestia asta împreună cu *smintitul* ăla? se răți oi el.

Von Psiho oftă.

— Știu că îți cer foarte mult, spuse. Îți cer să-ți deschizi mintea în fața cuiva care nu este om, ba chiar în fața unuia care este destul de tulburat, dacă e să o spunem pe-aia dreaptă.

Se întrerupse o clipă ca să cugete, apoi continuă:

---

[24] Teleempatie (telepatie + empatie) - capacitate de a citi gândurile și de a comunica cu ceilalți prin intermediul emoțiilor (n. tr.).

— Cu siguranţă că doriţi să vă sfătuiţi înainte de a-mi da un răspuns, nu-i aşa? Prin urmare, am să vă las puţin singuri. Mă rog, ca să fiu sincer, nu doar din cauza asta am să plec. Habar nu aveţi cât de stresant este pentru o inteligenţă artificială, aşa cum sunt eu, să poarte discuţii în timp real cu organici ca voi. Vitezele de procesare sunt diferite, pricepeţi, iar eu am şi alte... cum să spun... afaceri de care trebuie să mă ocup.

Preţ de o clipă, Stan avu impresia că le va mărturisi care anume erau acele „afaceri", dar von Psiho nu o făcu. Doar adăugă:

— Aşa că am să-mi fac din treburi şi am să revin să discutăm după ce va ajunge şi Achiever aici. Deocamdată vă spun la revedere, încheie el şi părăsi camera.

Pentru unul care nu fusese niciodată o creatură din carne şi oase, se pricepea destul de bine să simuleze mişcările oamenilor, îşi zise Stan. Apoi cei doi tineri auziră cum uşa de la intrare se deschide şi se închide: *şşşşşşşşşş*. Stan nu-şi dădea seama dacă chiar aşa fusese ori dacă era o altă simulare menită a spori iluzia că von Psiho era real.

În orice caz, ideea era că plecase. Dar problema ridicată de el rămăsese.

II

După plecarea lui Sigfrid von Psiho, Stan şi Estrella rămaseră muţi pe stinghiile lor. Nu că nu ar fi avut nimic de spus. Dimpotrivă: aveau prea multe şi nu ştiau de unde să înceapă. În cele din urmă, se hotărî Stan să rupă tăcerea:

— Cât tupeu a putut să aibă nemernicul ăla! exclamă el. Ce-o fi în capul lui de vine aici şi-mi cere să fac schimb de minte cu dementul ăla?

Estrella nu comentă, ci se mulţumi să constate:

— Dar e un tip cumsecade, Stan.

— Cumsecade pe dracu'! Toată lumea e cumsecade când încearcă să te convingă să faci ceva!

— Nu la asta mă refer, spuse Estrella.

Şovăi puţin şi apoi adăugă:

— Vreau să spun că atunci când m-a văzut prima oară nu a părut şocat şi nici nu mi-a aruncat privirea aia compătimitoare, „vai-sărăcuţa-de-tine!".

Stan înţelese despre ce vorbea tânăra doar atunci când o observă că-şi pipăie cu vârfurile degetelor pometele stâng.

— O-o-o! se bâlbâi el stingherit. Păi...

Şi nu-i mai veni nimic în minte, pentru că adevărul era că uitase cu totul că ar fi fost ceva în neregulă cu felul în care arăta Estrella. Se foi şi îşi drese

glasul şi se mai bâlbâi un pic şi, în cele din urmă, spuse:

— La naiba, Strell, nu-i pasă nimănui de asta!

Privirea pe care i-o aruncă fata era deopotrivă drăgăstoasă şi tristă. Apoi renunţă la subiect.

— Haide să vorbim despre cealaltă problemă.

Şi au vorbit. Au tot vorbit şi au mai vorbit şi apoi au mai vorbit niţel şi nu au reuşit să ajungă la vreo concluzie satisfăcătoare. Poate pentru că nu exista aşa ceva. Stan rezumă chestiunea exclamând revoltat:

— Mi-e şi groază când mă gândesc că ar putea să-mi între altcineva în cap!

— Ştiu, iubi, îi zise Estrella, mângâindu-i umărul cu tandreţe. Dar chestia e că le suntem datori. Ne-au adus aici, ne-au dat o casă şi toate celelalte.

Stan ridică din umeri şi Estrella îşi duse mâna la gură ca să-şi înăbuşe căscatul.

— Am să mă întind puţin, îi zise. Vorbim şi mai târziu, dacă vrei.

Îl sărută pe creştet în trecere. Şi apoi gata, plecase de lângă el. Fără să-l invite să o urmeze prin vreun cuvânt sau gest.

Lui Stan îi trecu prin minte că *Pso-La* lui, adică „Persoana de Sex Opus cu care împărţea Locuinţa" (aşa cum auzise el odată că se numeşte) – cu alte cuvinte, *iubita* lui (deşi mai avea până să se obişnuiască să-i spună astfel) – sau, ca să includă toate astea într-un singur nume, *Estrella* dormea cam mult în ultima vreme. Nu se putea gândi la alt motiv decât acela că probabil îi venise ciclul. Ipoteza asta îi era de mare folos lui Stan, deoarece putea explica şi alte modificări de dată recentă în comportamentul tinerei. Într-adevăr, era o ipoteză care îl scutea pe Stan de efortul de a ghici cauzele acelor elemente ale comportamentului feminin pe care oricum nu avea să le înţeleagă vreodată.

Şi care erau foarte multe.

Gândind aşa, Stan ieşi din nou pe terasă. Şi din nou i se întinse înainte priveliştea aceea minunată cu pajişti, păduri şi munţi acoperiţi cu mică. Şi îi veni o idee. Tot voia să se plimbe pe acolo, aşa că de ce nu ar face-o acum?

Prima problemă era rampa aceea în spirală pe care ajunseseră la apartament. Îşi dădu imediat seama că nu era nimic dificil, ci doar trebuia să coboare pe ea până la uşa pe care scria „ieşire". Dar nu în limba engleză, firesc. Acolo era doar o săgeată luminoasă, strâmbă şi albastră, pe care

Stan o traduse prin cuvântul respectiv. Şi nu se înşelă.

Ajunse în faţa unei pajişti întinse şi frumoase – ca aceea din *Alice în Ţara Minunilor,* îşi zise el, inspirând aerul cald şi aromat. Mersul îi era săltat, dar nu numai din cauză că gravitaţia acestei planete era cu zece procente mai mică decât aceea de pe Pământ. Ci şi pentru că se simţea *bine* acolo. Picioarele i se cufundau în iarba de un verde intens. De jur-împrejur pluteau norişori subţiri, trandafirii, la fel ca puful plopilor canadieni, despre care Stan citise mai demult, dar pe care nu îi văzuse niciodată. Un curcubeu se destrăma în zare, dincolo de culmile munţilor.

Da, recunoscu el pentru sine, acesta era cel mai frumos loc unde fusese el vreodată. Desigur că ar fi fost şi mai frumos dacă Estrella s-ar fi plimbat acum alături de el. I-ar fi plăcut să-i arate gândăceii rotunzi care se ascundeau prin smocurile de iarbă. Sau floricelele alea graţioase, peste care se aplecă să le simtă parfumul...

— Iisuse! exclamă el, ridicându-se iute.

Câteva dintre flori îl muşcaseră de mână.

Şi nu se gândea doar la faptul că prezenţa Estrellei alături de el ar fi putut face lucrurile bune şi frumoase să fie şi mai bune şi mai frumoase. Ideea era că se bucura să o aibă alături în orice împrejurare. Îi trecu prin minte să se întrebe dacă nu care cumva era îndrăgostit de ea. Nu ştia prea bine ce înseamnă a fi „îndrăgostit" şi prin urmare nu putea decât să presupună că era posibil.

Ceea ce îl conduse la cealaltă întrebare: Oare Estrella era îndrăgostită de el?

Cu cât se gândea Stan mai mult la asta, cu atât era mai puţin sigur de răspuns. De ce ar fi ea îndrăgostită de el? Nu o proteja de pericole, nu-i rezolva problemele – din contră, Estrella părea că se descurcă mai bine cu lumea din jur. Unde mai pui că nici nu era deosebit de arătos. (Mă rog, cu ochii ăia strâmbi nici ea nu era vreo frumuseţe.) Şi mai trebuia să recunoască faptul că era mult prea tânăr ca să fie luat în serios – doar un adolescent, în vreme ce ea avea douăzeci şi trei de ani. Sau şi patru. Sau şi mai mult – nu-i ştia vârsta exactă, pentru că Estrella nu şi-o menţionase niciodată. Iar diferenţa asta era destul de importantă, chiar dacă nu luai în calcul obiceiul care spune că bărbatul trebuie să fie mai în vârstă decât femeia.

Nemulţumit de toate gândurile astea, Stan vru să dea un şut într-unul dintre gândacii care mişunau pe jos, dar nu îl nimeri. Se lăsă apoi în genunchi şi se rostogoli pe o parte. Se întinse pe iarba caldă, asigurându-se

mai întâi că nu se afla în apropierea niciunei flori carnivore. Își puse brațul sub cap și închise ochii.

Se trezi din moțăială atunci când niște degete dure de Heechee îl scuturau de umăr.

Căscă iute ochii și văzu un chip necunoscut – un mascul Heechee, tânăr, cu o expresie ce putea la fel de bine fi una de mânie sau de amuzament. Străinul acela ținea în mâna liberă un fel de margaretă cristalină. O lipi de urechea lui Stan și îi spuse:

— Persoană-Stan! Căutat pe tine! Rog vii imediat. Achiever deja aici. Doctor Psiho curând. Se cere prezența ta.

Apoi, ca și când și-ar fi adus aminte de ceva:

— Persoana care vorbește acum este Salt. Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult.

Da, Achiever era acolo, dând târcoale prin apartamentul lor, cu un aer critic. Tot acolo se aflau și două femele Heechee (Salt și încă una pe care Stan nu o recunoscu) și Estrella. Care îl apucă de mână cu destulă afecțiune cât să estompeze amintirea recentelor sale neliniști și îl prezentă necunoscutei:

— Ea este Delete.

Interveni și Salt:

— Prietenă veche, persoană-Stan. De asemenea mult pricepută la operarea dispozitivului. Din fericire, știe și să vorbească pe limba speciei voastre.

Stan observă că femela cea nouă îi întinsese o mână ciolănoasă.

— Încântat de cunoștință, spuse el din reflex, strâmbându-se atunci când Delete îi strânse prea tare mâna.

Apoi nou-venita îi zise, fără să-i dea drumul din strânsoare:

— Nu ai fost prezent la informare. De aceea trebuie să repet esența. În primul rând, operarea... nu știu cuvântul... mașinii care comunică dorințe și temeri nu produce efecte negative pe termen lung. Experiența îndelungată a dovedit-o, experiență dobândită cu subiecții anteriori, unii chiar din specia voastră. În al doilea rând, nu s-a mai încercat utilizarea ei cu două specii diferite, deci există posibilitatea ca primul punct să nu fie valabil. În al treilea rând, oricum ar sta lucrurile, vom începe procedura chiar acum.

Vorbele astea o făcură pe Estrella să exclame:

— Ei, da' care-i graba? Nu ar trebui să fie prezent și doctorul von Psiho?

— Corect, spuse Salt. Nu se cunoaşte de ce lipseşte. În majoritatea cazurilor a dat dovadă de promptitudine.

Achiever, care în tot acest timp luase diferite obiecte în mână şi apoi le pusese jos, fără să pară că ar fi dat atenţie celorlalte persoane din încăpere, se opri ca să-i arunce lui Delete o privire urâcioasă. Fără să-şi ia ochii de la ea, se adresă lui Stan şi Estrellei:

— Vrăjitoarea asta afurisită vrea să spună că de acum înainte nu voi mai face lucruri indezirabile. Înţelegeţi?

— Poate că nu, răspunse Stan. Ce fel de lucruri indezirabile?

Achiever îşi întoarse privirea veninoasă asupra lui Stan.

— Îţi dau un exemplu. Tu porţi o haină. Mie îmi place haina ta. Îţi iau haina şi o port, fără permisiunea ta.

Delete încercă să imite un râs sardonic, de om, foarte asemănător cu cel al lui Achiever.

— În cazul tău nu a fost vorba doar despre haine, nu este aşa? îl întrebă ea.

Achiever o ţintui iarăşi cu căutătura-i fioroasă.

— De ce întrebarea asta? Ai convingere de dreptatea ta, nu este aşa?

— Îţi cer să confirmi, continuă Delete necruţătoare. Indecenţa nu are legătură cu hainele, nu este aşa?

Achiever răspunse abia după o vreme:

— Nu mai fac nici una, nici alta, declară el.

Şi se întoarse către Stan.

— Care este părerea ta, Stan? vru el să ştie. Pornim să ne împărtăşim cele mai adânci secrete fără să mai pierdem vremea cu pălăvrăgeala?

Adevărul era că tânărul nostru încă nu se hotărâse. Aşa că nu-i răspunse. Heechee-ul mişcă din burtă, adică echivalentul omeneştii ridicări din umeri.

— De ce să nu mergem înainte cu proiectul? Acestea două sunt asistente cu experienţă, capabile să ţină locul unui om imaginar. Deci, vino lângă mine.

Şi se urcă în maşinărie.

Stan se holbă la jumătatea goală a dispozitivului, apoi se întoarse către Estrella, cu un zâmbet ironic pe buze.

— Urează-mi baftă, îi zise el.

Dar când tocmai ridicase un picior ca să între în maşină, auzi o voce. Nu era nimeni altcineva în jur, dar recunoscu vocea lui Sigfrid von Psiho.

— Nu tu, Stan! Estrella.

Stan se întoarse şi îl văzu pe psihiatru – mă rog, îi văzu simularea animată.

— Îmi cer scuze pentru că v-am făcut să aşteptaţi, spuse el. Am avut de rezolvat nişte chestiuni presante, care aveau de-a face cu finanţele şi cu construirea unor locuinţe şi cu altele. Mai multe persoane din Nucleu îşi manifestă îngrijorarea cu privire la problemele astea, iar eu am fost până acum în şedinţă cu câteva dintre ele – organice, firește. Aşa că normal că a durat ridicol de mult – fără supărare, adăugă el în grabă.

Apoi se întoarse cu faţa către maşina de vise, de unde îi privea morocănos Achiever.

— Totul pare în ordine, dar ar cam trebui să mergem mai departe. Estrella? Vrei, te rog, să-ţi iei locul? Şi acum am să închid capacul...

III

În realitate, cei doi nu au stat prea mult în dispozitiv, deşi Stan ar fi avut altă părere. Era extrem de agitat şi aşteptarea i s-a părut mult mai lungă.

S-a gândit să mănânce ceva, dar nu-i plăcea să mănânce singur; s-a gândit să doarmă puţin, dar îi era imposibil să închidă ochii când ştia că Estrella trecea printr-o experienţă pe care el şi-o putea doar imagina, dar nu voia să o facă. Aşa că s-a mulţumit să se aşeze în faţa unui televizor Heechee.

Acum se pricepea la schimbatul canalelor. Curând pe ecran începură să curgă scene ale evenimentelor petrecute pe Pământ, iar în partea de jos a imaginii erau afişate meniuri cu sugestii ale altor programe pe care ar fi dorit să le urmărească. Multe sugestii. Prea multe sugestii, adesea conţinând numele unor indivizi despre care Stan nu auzise niciodată – Elwon van Jasse, Marjorie Abbott, Rebecca Shapiro şi încă alţi o sută – sau subiecte pe care nu le cunoştea şi nici nu-şi dorea să le cunoască. Ce-i păsa lui de cursul acţiunilor pe piaţa bursieră din Europa? Sau de proiectul canalului de irigaţii ce va fi săpat din Marea Mediterană şi până în Depresiunea Qattara, transformând astfel o parte din Sahara într-un litoral select? Prinse o referire la oraşul lui natal, dar când urmări subiectul, văzu că avea de-a face doar cu apropiatele alegeri pentru consiliul local din Istanbul. Printre miile de nume care îi săreau în ochi, observă unul despre care mai auzise: Wan, „cunoscut şi ca”... şi aici urmau mai multe nume pe care Stan nu le mai auzise niciodată, dar care aparţineau cu siguranţă puştiului care deşertase Urgia Lui Dumnezeu peste rasa omenească. Intră pe subiectul acesta, dar dădu doar de un raport al poliţiei în care se

susţinea că bărbatul respectiv (acum nu mai era puşti) era căutat pentru mai multe infracţiuni.

Tocmai ce urmărea un reportaj despre starea cirezilor de bizoni de pe păşunile din vestul Americii, în caz că va trebui să-i povestească Estrellei, când auzi un scârţâit metalic din spate.

— Estrella? întrebă el, întorcându-se plin de speranţă.

Dar nu era Estrella. Ci nesuferitul de mascul Heechee, Achiever. Era clar că ieşise singur din sicriul ăla împletit şi întrerupsese... cum îi zice? Conexiunea electronică dintre el şi Estrella.

Achiever nu părea fericit. Coardele muşchilor feţei se contorsionau ca şerpii într-un cuib. Făcu un semn scurt din cap către Stan, rosti doar două cuvinte – „absolut oribil!" – şi ieşi din apartament, trântind uşa în urma lui.

Se părea că supliciul se încheiase. O clipă mai târziu, Stan auzi ciripitul celor două femele Heechee şi ajunse la timp în pragul uşii ca să le vadă cum o ajută pe Estrella să iasă din dispozitiv.

Stan avu impresia că tânăra nu arăta doar epuizată, ci şi foarte tristă. De lângă maşina de vise Sigfrid von Psiho se uita îngrijorat la ea. Bineînţeles, nu mai îngrijorat decât se simţea Stan, care se repezi spre ei.

Von Psiho se interpuse între ei, intangibil, dar ferm.

— Estrella se simte destul de bine, Stan, zise el, dar nu poţi să vorbeşti cu ea decât după ce o chestionez eu. Te rog să aştepţi afară. Şi să nu-ţi faci griji.

Uşor de zis, imposibil de făcut. Stan se duse afară, dar îi era peste puteri să nu-şi facă griji.

Dar dacă, se lamentă el, von Psiho se înşală? Sau dacă îl minte şi Estrella a păţit ceva? Dacă *a murit*? Simţi cum îi trece un fior îngheţat prin inimă atunci când încercă să-şi imagineze cum ar fi viaţa lui de acum înainte fără Estrella... fără un om care să-i ţină tovărăşie în lumea asta de pocitanii extraterestre... fără *sex.* Se uită la uşa prin care tocmai intrase şi nu se putu stăpâni să nu se apropie de ea ca să asculte ce se petrecea dincolo.

Degeaba. Nu se auzeau decât nişte sunete foarte slabe, probabil nişte şoapte dar nu reuşi să distingă cuvintele.

Apoi apărură cele două femele Heechee, îi aruncară priviri curioase, îşi luară rămas-bun şi plecară. Pur şi simplu. La un moment dat îşi dădu seama fără să se mire (căci Stan îşi pierduse capacitatea de a se mira de cele ce i se întâmplă, mai cu seamă când evenimentele erau neplăcute) că fusese lăsat să aştepte mai mult timp decât cel petrecut de Estrella în

maşina de vise. Iar asta nu avea cum să fie un lucru bun. Încercă să se mai uite la televizoare, dar chiar nu mai găsi nimic interesant. Aşadar acum nu avea nimic de făcut.

Şi pentru că nu avea nimic de făcut, dar avea timp, începu să se simtă din ce în ce mai furios pe... păi, pe toţi cei implicaţi în povestea asta, dar mai cu seamă pe von Psiho; pe von Psiho, care o ţinea pe Estrella departe de el.

Însă, după o vreme, furia asta s-a consumat şi a venit vremea angoaselor şi a nenumăratelor supoziţii dezagreabile. Dar dacă maşina aia de-umblat-în-minte schimbase sentimentele Estrellei faţă de el? Dacă le făcuse mai reci, mai indiferente sau mai rău? Dar dacă ar mai fi nevoie să mai între încă o dată în dispozitivul ăla în formă de sicriu (o singură dată, doar atât), oare atunci nu se vor modifica oare, inevitabil şi ireversibil, sentimentele ei faţă de persoana care nu a avut voie să o însoţească? Dar dacă...

Iar acum lui Stan i se făcu rău de-a dreptul. Fizic i se făcu rău. Aceasta era cea mai îngrozitoare supoziţie dintre toate, era posibilitatea oribilă ca această maşină infectă a Heechee-ilor, exact aceea care pe vremuri, în perioada când Stan locuise la Istanbul, scotea din minţi întreaga rasă omenească o dată la câteva săptămâni, să-i fi făcut Estrellei un rău de nereparat. Să o fi înnebunit. Ba chiar să o fi omorât. Şi uite-i acum pe el cum îi trec iarăşi prin minte gândurile astea cumplite: că va rămâne singur, cât de singur poate fi o fiinţă omenească. Că va rămâne el unicul om de pe planeta asta cu creaturi extraterestre; că va fi singurul om dinăuntrul acestei imense găuri negre, despărţit de toate persoanele pe care le cunoscuse vreodată în viaţa lui prin spaţiu şi un timp ce se transforma cu rapiditate în decenii şi secole.

Atunci a apărut Estrella în pragul uşii.

Nu era câtuşi de puţin moartă şi nici nebună; poate doar (îşi spuse tânărul) părea puţin mai obosită decât atunci când o văzuse el ultima dată. Dar, în rest, părea destul de bine.

— Stan? îl strigă ea. Vreau să mănânc ceva. Dar înainte de asta, vrei, te rog, să mă ţii puţin în braţe?

Se simţea bine, îi spuse ea, înghiţind ultimul dumicat dintr-o bucată pătrată de hrană Heechee – crocantă, de culoarea lămâii şi cu dungi roz. Da, sigur, era cam obosită. Atâta tot. Nu, nu te durea ce-ţi făcea maşina. Nu tocmai.

Mai exact, ce senzaţii îţi dădea?

La întrebarea asta a lui Stan, Estrella oftă prelung. Stăteau alături pe unul dintre așternuturile Heechee. Tânăra se strâmbă nemulțumită.

— Sigfrid m-a tot întrebat asta, spuse ea în defensivă. Am încercat să-i explic, dar nu cred că am reușit. Pe de-o parte, aveam senzația că sunt mare cât o vacă umflată și împuțită. Din cauză că așa au crezut niște Heechee că ar fi oamenii, mi-a zis Sigfrid. Poate toți au crezut asta, dar majoritatea au fost prea politicoși ca să ne-o arate. Iar pe de altă parte, erau toate sentimentele astea rele, cu adevărat *oribile*, care veneau dinspre Achiever. Nu mă refer doar la furie și nefericire, deși erau din belșug și astea două. Cel mai îngrozitor era ce simțea Achiever față de el însuși. N-am reușit să înțeleg prea multe, Stan. Adică, nu știu de ce se simțea el așa. Dar sunt convinsă că avea niște chestii tare, tare rele în cap... Și mai era și senzația cealaltă, știi. Senzația că am devenit brusc o *parte* din altcineva. Și pe asta nu știu cum să ți-o explic.

Tăcu o clipă și Stan încercă să profite de ocazie.

— Strell? Ce-ai vrut să zici atunci când ai spus că erai ca o vacă?

Tânăra părea că nu-și dorește să vorbească despre asta.

— E cam jenant. Uneori aveam impresia că sunt cât un balon de paradă, cu sânii cât mingile de baschet. Și eram în pielea goală. Pielea mi se făcuse vânătă și...

— Stai puțin. Cum adică „vânătă"? Adică visai în culori?

— Nu era niciun vis. Dar, da, era în culori și forme și mirosuri. Nu asta a fost partea cea mai rea. Uneori eram grasă, dar nu cine știe ce, pentru că nu mai eram om. Eram Heechee, Stan.

Băiatul se uită la ea cu gura căscată. Iar Estrella dădu din cap.

— Da, știu. Însă așa a fost. Eram o femelă Heechee, cu tot cu capul pătrat și chel și tot restul. Asta a fost cea mai cumplită chestie, Stan. M-a speriat de moarte.

O strânse în brațe și se gândi la cele auzite. Nu se mai putu abține și o întrebă:

— Strell? Dar cum ai putut să-ți dai seama?

Fata își ridică ochii spre el.

— Să-mi dau seama de ce?

— Că tu erai femeia aia.

— A, păi, simplu, spuse Estrella, atingându-și obrazul călcat de bizon. Ochii mei erau tot așa și în vis. Stan? Te rog, haide să vorbim despre altceva.

Nu voia să spună mai multe. La toate celelalte întrebări a răspuns cu

„Nu știu” sau a clătinat din cap și nu a răspuns nimic. A insistat că nu știe, indiferent cum își formula Stan curiozitățile. Și, în cele din urmă, l-a implorat să înceteze.

— Am obosit, Stan, se plânse ea. Cred că ar fi bine să ne culcăm.

— Probabil, spuse el, cu mintea în altă parte.

Începu să-i adulmece gâtul și îi zise pe un ton cu totul diferit:

— Știi ce aș vrea să fac acum?

Estrella nu se trase înapoi, dar se încordă puțin.

— Scumpule, îmi pare rău. Dar nu am chef.

— Nu aia, spuse el. Chestia cealaltă.

De-abia atunci observă tânăra că el se uita lung la mașina de vise. Se îndepărtă de el și se îndreptă de spate.

— Nu cred că-i bine.

— De ce să nu fie?

Estrella avea o sută de răspunsuri, care mai de care mai logice. S-ar putea să fie periculos. Ar putea să strice ceva. S-ar putea să-l supere pe von Psiho. S-ar putea ca dispozitivul să nu pornească dacă nu-l operează von Psiho sau una dintre cele două femele Heechee. Dar niciun argument nu avu câștig de cauză în fața dorinței lui Stan de a trece și el prin experiența Estrellei. Și, până la urmă, niciun argument nu a mai contat.

— Of, la naiba! a exclamat ea. Fie! De ce nu? Dar să nu dai vina pe mine dacă o să avem necazuri.

IV

Ce senzație aveai în mașina de vise?

Stan nu reuși să-și răspundă la întrebarea asta nici măcar în timpul funcționării dispozitivului – care a fost destul de scurt. Estrella l-a oprit după doar un minut. Plângând în hohote, a ridicat repede capacul jumătății ei și s-a dat jos din el.

Cum ar fi descris Stan senzația din mașina de vise dacă ar fi găsit cuvintele potrivite? Păi, cam așa: parcă a avut visul cel mai real și mai tulburător; parcă a deschis corespondența personală a altcuiva, corespondență plină cu cele mai cutremurătoare secrete; parcă a descoperit că singura persoană din întregul univers pe care credea că o cunoaște s-a dovedit a fi cineva complet străin.

Însă ce putea el susține cu hotărâre era că nu semăna deloc cu îngrozitoarea Urgie a Lui Dumnezeu pe care și-o aducea atât de bine aminte din viața lui de demult de la Istanbul. În multe privințe era mai rea.

Bine măcar că nu a mai avut senzația aceea oribilă și debusolantă de vertij care punea stăpânire pe mințile tuturor. Ce a simțit acum a fost cu totul altceva. L-a doborât cu niște lovituri la care nu se așteptase.

— Estrella? o strigă el după ce tocmai ce se hotărâse să nu spună nimic despre cele întâmplate. Te rog să fii sinceră cu mine. Atunci când facem dragoste... pe bune, Strell, sunt chiar atât de... știi tu... atât de *stângaci* și... și *egoist*?

Ea începu să se vaite.

— Ți-am zis că nu trebuie s-o facem!

— Da, dar...

— Da, dar cu mine cum rămâne? Nu-mi pot schimba înfățișarea, nu? Îmi pare rău că sunt atât de urâtă!

— N-am zis niciodată... se indignă el și amuți imediat.

Nu avea nicio importanță dacă își ducea spusele până la capăt. Poți să nu recunoști vorbele rostite sau îți poți cere scuze pentru ele. Dar gândurile acelea neînsemnate, care îți pot trece prin minte uneori, sunt cu totul altceva. Ori le ai, ori nu le ai. Cum să negi sentimente de a căror existență nu ai fost conștient?

Și de ce, mama dracului, a vrut el să facă experimentul ăsta tâmpit?

O îmbrățișă pe Estrella. Cel mai bun lucru era să nu mai vorbească niciodată despre asta. Hotărârea aceasta dură mai mult de un minut, însă nu chiar două, timp în care cei doi tineri se ținură în brațe și conveniră că niciunul dintre ei nu avea cum să fie răspunzător pentru lucrurile pe care nu intenționaseră să le gândească, din moment ce Stan nu numai că o satisfăcea foarte bine, dar era singurul amant pe care și-l dorea Estrella, iar el o iubea așa cum era și nu ar fi vrut să schimbe nimic la ea.

Dar apoi nu se mai putu abține.

— Strell? A fost o chestie nostimă...

— Mă bucur că așa ți s-a părut! zâmbi ea strâmb.

— Nu, vreau să spun că n-am înțeles ceva. Am avut senzația că ascunzi ceva, ceva ce nu vrei să mai afle nimeni... că ai un secret.

Tânăra își ridică fruntea și se uită lung la el. Apoi oftă și zise:

— Cred că ar fi bine să-ți spun. Nu ți-am spus nimic până acum pentru că nu știam cum ai să reacționezi și...

— Strell! Cum am să reacționez la ce?

Fata vru să înceapă, dar chiar atunci se auziră niște zgomote de afară. Slabe, dar cu siguranță de acolo veneau.

— Ce se întâmplă? se neliniști Estrella.

— Strell! Spune-mi!

— Păi, chestia e că s-ar putea să fiu însărcinată.

Moment în care soneria de la intrare începu să grohăie. Stan se duse să deschidă, uitându-se mereu peste umăr la cea care îi dăduse incredibila veste... şi se pomeni nas în nas cu cele două femele Heechee care aveau să îi dea altă veste şi mai incredibilă.

— Am venit să spunem lucru rău, îi zise Salt pe un ton tânguitor.

Iar Delete adăugă:

— Este vorba despre planeta voastră natală. Nu s-a putut face nimic.

Şi Salt:

— Nu, nu putut nimic. Deşi, dacă ai noştri avut mai mult timp... dacă studiat conformaţia geologică cu atenţie mai mare...

Delete o contrazise cu un spasm al abdomenului.

— Nu! Cred că nici atunci. Probabil că nu am fi avut ce să facem. Cred că s-ar fi întâmplat oricum.

Estrella ajunsese la capătul răbdării.

— Despre ce dracu' vorbiţi? *Ce* s-ar fi întâmplat oricum?

— Întâmplarea, îi explică Salt. Recentul incident catastrofic care provocat moartea multora din specia voastră. Cred că nu putut evitat. Acum noi putut doar regretat alături de voi. Sincere condoleanţe!

11 TĂRÂMUL VALURILOR

I

Nu are rost să mai spunem că pentru majoritatea oamenilor marele tsunami provocat de vulcanul Kilauea[25] a reprezentat un cataclism devastator. Doar gândindu-se la el, şi lumii i se răcea sângele în vene. Până şi neamul Heechee l-a considerat un eveniment regretabil.

Însă dezastrul nu luase omenirea prin surprindere. Oamenii de ştiinţă îi anticipaseră venirea chiar şi fără ajutorul Heechee-ilor, deşi aceştia şi-au adus sprijinul în chestiuni de detaliu. Se pricepeau la ele. Din experienţa lor de deplasare a planetelor în interiorul găurii negre în care trăiau aflaseră o mulţime de lucruri despre perturbările tectonice şi au putut prezice cu uşurinţă faptul că, la un moment dat, Marea Insulă Hawaii se va sparge în două bucăţi, creând un tsunami uriaş care va spulbera ţărmurile Pacificului. Nici măcar Heechee-ii nu ştiau ce s-ar fi putut face în acest caz.

---

[25] Kilauea - vulcan activ din Hawaii (n. tr.).

Şi atunci când tsunamiul a venit, cu toată violenţa şi grozăvia lui, s-a observat că valul acela nu semăna cu celelalte cunoscute de omenire în întreaga ei istorie. Chiar şi cele mai mari tsunamiuri nu avuseseră mai mult de o sută de metri înălţime. Cel de acum a fost cu totul şi cu totul altceva. Când a lovit coastele Pacificului, creasta valului se afla la aproximativ o jumătate de kilometru deasupra ţărmului. Iar atunci când toată acea masă de apă implacabilă s-a abătut asupra uscatului, zeci de milioane de oameni şi-au pierdut vieţile într-o singură clipă.

Dar nu doar oamenii au murit. Construcţiile lor au dispărut odată cu ei. Oraşe întregi au fost şterse de pe faţa Pământului, ca şi cum nu ar fi existat niciodată. Întreaga lume era în doliu.

Mai bine zis, *aproape* întreaga lume. O anume fiinţă omenească, un preot cu numele Orbis McClune, avea o cu totul altă părere asupra incidentului.

Reverendul McClune nu a deplâns deloc victimele, deoarece, în opinia lui, dezastrul produs de tsunamiul Kilauea nu fusese chiar atât de rău. A avut şi părţi bune. Una dintre cele mai bune a fost aceea că valul ştersese de pe faţa Pământului hălci mari din sudul Californiei.

Ca şi cum nu ar fi fost de-ajuns că McClune nu credea că tsunamiul fusese o catastrofă, nu credea nici că ar fi fost o întâmplare naturală. Ba dimpotrivă. După părerea reverendului McClune, valul acela distrugător nu a reprezentat nici mai mult, nici mai puţin decât o manifestare a răzbunării teribile, neîndurătoare a lui Dumnezeu, care i-a nimicit pe păcătoşi oriunde s-ar fi aflat aceştia. Marele val a lovit într-o zi de sâmbătă. În dimineaţa de duminică, reverendul McClune a îngenuncheat în faţa enoriaşilor rămaşi în viaţă din Rantoul, Illinois, şi le-a mulţumit Domnului şi Mântuitorului lui pentru că s-au îndurat şi au curăţat haznaua care fusese California de Sud, centrul purulent al aşa-zisei industrii a divertismentului, infamul izvor al desfrâului şi al goliciunii şi al blasfemiilor de tot felul.

Ca să nu mai spunem că avea şi motive personale pentru a dori răul acelei părţi a lumii.

Dar McClune nu a pomenit în predica sa de aceste motive personale. Nici nu era nevoie; enoriaşii îl cunoşteau. Nu a pomenit nici despre celelalte oraşe şterse de pe suprafaţa Pământului – Hilo şi Honolulu, Shanghai şi Tokyo, Auckland şi Papeete şi alte o sută, toate situate pe ţărmurile Pacificului şi pe insulele lui. Deşi se gândea puţin la ele, McClune presupunea că depravarea domnise şi în aceste oraşe. Din punctul lui de

vedere nu exista niciun dubiu în această privinţă, altminteri de ce le-ar fi distrus Dumnezeu tocmai pe ele? Însă oraşele acestea nu prezentau niciun interes pentru McClune. De multă vreme păgâna Californie îi ocupa toate gândurile, la fel cum (bănuia el) ocupa şi gândurile Domnului lui. De aceea era aproape sigur că Dumnezeu o alesese ca principală ţintă a valului ucigaş. Dacă s-a întâmplat ca şi alte comunităţi să fie distruse în timp ce El îi pedepsea pe californienii, acestea erau doar victime colaterale, care umplu paginile istoriei.

Prin urmare, McClune s-a adresat puţinilor săi enoriaşi rămaşi în viaţă, mulţumind cu lacrimi în ochi Dumnezeului său pentru că purificase ţărmurile americane ale Pacificului. În urma acestei predici şi-a pierdut locul de muncă.

În dimineaţa acelei duminici de neuitat, în biserica lui McClune se strânseseră mai puţin de treizeci de oameni, căci de multă vreme îşi înstrăinase restul turmei de enoriaşi prin diatribele la adresa tuturor lucrurilor petrecute în ultimul secol. Spre amiază numărul acestora scăzuse şi mai mult, pentru că de data aceasta mersese prea departe chiar şi pentru cei mai loiali dintre loialiştii lui. Cuvintele aflate cel mai des pe buzele enoriaşilor mâhniţi la ieşirea din biserică erau „A înnebunit de-a binelea” şi „Bine, ştim că a avut probleme urâte, toată nenorocirea aia cu nevastă-sa, dar, pentru numele lui *Dumnezeul* dar cel mai des se auzea „Indiferent ce s-a întâmplat cu nevastă-sa, de data asta a mers prea departe. Trebuie să facem ceva.” Aşa că liderii enoriaşilor au discutat la telefon cu episcopul chiar înainte de prânz, şi până luni dimineaţă Orbis McClune a rămas fără biserică.

Însă nu a fost excomunicat. I s-a îngăduit să-şi păstreze statutul de preot hirotonisit. Dar i s-a cerut să plece din casa parohială. Episcopul l-a sunat şi i-a spus că are la dispoziţie treizeci de zile în care să-şi găsească o altă locuinţă. Dar McClune i-a răspuns:

— Nu vă faceţi probleme. Plec de-aici chiar mâine.

Episcopul s-a uitat lung la chipul de pe ecran.

— Ştii, i-a spus el şovăind. Nu eu am vrut să te las fără biserică. Nu-mi face nicio plăcere să mă amestec în problemele locale, dar – Cerule! — ştii prea bine că nu mi-ai dat de ales, Orbis. Ai greşit şi înainte, când ai intrat în reţeaua de comunicaţii şi ai invocat demonii Heechee din iad...

— Ce alţi demoni mai cunoaşteţi?

Episcopul a gemut:

— Te rog, Orbis, haide să nu începem iarăşi discuţia. Vreau doar să-ţi

spun că, atunci când dai impresia că... dai impresia că te *bucuri* de toate morţile provocate de tsunami, nouă ne produci o durere enormă. Şi cu siguranţă că nu asta este menirea credinţei noastre.

Pentru că McClune nu i-a răspuns, episcopul a oftat resemnat. În realitate, nici nu se aşteptase ca preotul să-şi retracteze vorbele şi cu siguranţă că nu dorea să între într-una din acele interminabile discuţii teologice – ba nu, nu discuţii, ci *diatribe* – care caracterizaseră atitudinea lui McClune. Din politeţe, iar nu din grijă pentru viitorul preotului, episcopul l-a întrebat:

— Unde ai să te duci, Orbis?

— Ce întrebare e asta? Am să mă duc acolo unde este nevoie de mine.

Şi McClune a zâmbit. Avea un zâmbet plăcut. Aţi putea spune că era un zâmbet amabil, care mergea drept la inima interlocutorului. Mulţi fuseseră aceia care se lăsaseră păcăliţi de el şi se pomeniseră apoi etichetaţi drept păcătoşi fără speranţă de îndreptare, destinaţi să ardă pe veci în flăcările iadului, întrucât zâmbetul acela era exact opusul acuzelor nemiloase care îi urmau. Episcopul, care îl cunoştea bine pe McClune, s-a speriat la vederea zâmbetului, aşteptându-se la ce e mai rău. Dar McClune nu a spus decât:

— Dacă stăm să ne gândim bine, s-ar putea să fie nevoie de mine pretutindeni, nu credeţi?

Dar McClune ştia foarte bine unde voia să se ducă.

Primul lucru pe care l-a făcut în dimineaţa următoare a fost să închirieze o boxă unde să depoziteze ce merita să păstreze din bunurile lui. Şi nu erau prea multe. Îşi puse într-un rucsac câteva obiecte de strictă necesitate şi luă un tramvai până la aeroportul din Peotone.

Aeroportul Internaţional Peotone se transformase într-un adevărat balamuc. Veneau avioane din toate oraşele californiene greu încercate de tragedie. Aterizau, debarcau câţiva refugiaţi şocaţi şi înfricoşaţi, încărcau echipe de salvare şi provizii şi porneau înapoi. Membrii echipelor de salvare aveau îmbrăcămintea curată şi întreagă, refugiaţii nu prea. McClune aproape se împiedică de un bărbat, o femeie şi un copil, încremeniţi în pragul unei uşi. Toţi trei erau foarte bronzaţi. Copilul stătea cu nasul vârât într-un simulator de jocuri virtuale; părinţii lui aveau expresia perplexă a acelora care nu se mai confruntaseră cu vreo problemă serioasă până acum; toţi trei erau în pijamale – soţia într-una aproape transparentă.

Totul era exact aşa cum se aşteptase McClune. De fapt, aşa cum sperase, pentru că fusese sigur că toată lumea va fi prea ocupată să-i ajute pe

supraviețuitori ca să îi acorde lui vreo atenție. Era convins că nu va trebui decât să-și etaleze gulerul de cleric și să spună: „Supraviețuitorii au nevoie și de consiliere spirituală”. Și așa a spus. Și a fost suficient. Autoritățile aveau probleme mult mai presante decât să-și facă griji în privința acreditărilor unui alt voluntar. Aruncară o privire fugară la documentele lui McClune și-i făcură semn să se urce în avion.

Era un avion de marfă. Dar marea surpriză pentru Orbis McClune a constituit-o natura bunurilor pe care urma să le transporte pe coastele distruse ale Californiei. Își imaginase că va fi vorba despre lucruri de imediată necesitate – alimente, echipamente medicale și medicamente, doctori, asistente. Dar nu. În cala avionului se încărcau mai ales mașini uriașe de terasament. În plus, cei mai mulți dintre cei vreo douăzeci de așa-ziși salvatori care stăteau alături de el pe scaunele adăugate pe puntea superioară păreau a fi reporteri, iar ceilalți erau toți avocați. Lângă el se aflau o femeie tânără, care stătea de vorbă în șoaptă cu inteligența ei artificială, o pereche de bărbați mai în vârstă și mai rotofei, care studiau împreună niște documente peste intervalul dintre scaune. Niciunul dintre acești pasageri nu-i acordă atenție lui Orbis McClune.

Iar asta îi convenea de minune. Nu avea niciun chef să schimbe impresii cu cineva în momentele acelea. Avea altceva mai important de făcut. Închise ochii, își împreună mâinile pe genunchi și îi adresă Creatorului o rugăciune lungă, tăcută și sinceră, pentru că în epoca aceea în care membrii rasei omenești zburau prin galaxie în nave superluminice, pe Orbis McClune avioanele îl speriau de moarte.

II

Kilauea devenise un ucigaș în masă nu doar pentru că era vulcan. Există o mulțime de vulcani în lume. Ba chiar există câțiva care, asemenea lui Kilauea, au o activitate oarecum permanentă. Kilauea era deosebit pentru că se afla pe o insulă. Iar asta însemna că lava lui nu avea cum să se scurgă pe uscat, pentru că insula Hawaii nu avea prea mult pământ. Prin urmare, torentele de lavă nu au putut face altceva decât să se prelingă la vale, spre plajă. Pentru ca apoi să se rostogolească de pe țărm în adâncurile Oceanului Pacific.

Lava ajunsă până acolo nu mai era în stare fluidă. În clipa când intra în contact cu apa rece se solidifica instantaneu, într-o explozie de focuri de artificii și aburi supraîncălziți. La fel și următorul șuvoi de rocă lichidă revărsat din cazanul fără fund al vulcanului Kilauea. La fel și următorul

şuvoi. La fel şi cel care a urmat. Şi, pe măsură ce a trecut timpul, cantităţile acestea de lavă solidificată instantaneu de lângă plajele sudice ale insulei Hawaii s-au transformat într-o faleză submarină aproape verticală, care apoi a crescut şi a ieşit la suprafaţă. Şi după aceea s-a spart, s-a desprins de uscat şi s-a prăbuşit, luând cu ea sute de kilometri pătraţi din suprafaţa insulei.

Apa nu este compresibilă. Volumul dislocat de faleza surpată trebuia să se ducă undeva. Aşa că s-a transformat într-un tsunami, un val imens care s-a întins peste Pacific cu viteză supersonică până când a lovit platforma continentală. Şi atunci s-a umflat, s-a înălţat şi s-a prăbuşit peste uscat.

Porţiunile acelea de uscat au avut ghinion.

Avertizările prealabile au fost utile. Puţin. Zeci de milioane de oameni au ţinut cont de ele şi s-au refugiat pe continent şi mulţi dintre aceştia au reuşit să se salveze. Însă nu toţi au fost în stare să fugă din calea dezastrului. Chiar şi cei rămaşi în viaţă nu îşi putuseră lua oraşele cu ei.

Aşa că avionul în care se afla Orbis McClune nu a aterizat pe aeroportul din Los Angeles. Ar fi fost imposibil. Din aeroport şi chiar din oraş nu mai rămăsese decât o întindere de nisip deasupra noroiului uscat şi fără formă. Prima undă a tsunamiului nivelase totul în calea ei, de la Santa Barbara şi până la Tijuana – clădiri, drumuri, linii de transport şi orice altceva făcut de mâna omului. Unda care i-a urmat a acoperit ruinele cu nisip de pe fundul oceanului, astupând cu totul resturile fostelor creaţii ale omului.

Din punct de vedere strict practic, nu avea mare importanţă că fusese distrus principalul aeroport din zonă. Pistele lui, lungi de kilometri întregi, fuseseră concepute pentru generaţii mai vechi de avioane. Pilotul avionului în care se afla McClune a aterizat fără probleme pe una dintre pistele pentru sateliţi de la poalele munţilor. Problemele au început abia atunci când avionul se afla la sol. Toate porţile de debarcare erau deja pline. Vreo şase curse care ajunseseră mai devreme aşteptau pe pistele de rulare deschiderea lor. Când avionul lui McClune a ajuns, în sfârşit, la o poartă, la câteva momente după ce ocupantul anterior pornise către pista de decolare, preotul nu a reuşit să identifice terminalul din cauza aglomeraţiei infernale. Desigur, şi aeroportul din Peotone fusese aglomerat. Dar acesta de acum era de zece ori mai mic şi încerca (fără să reuşească) să facă faţă unui trafic de zece ori mai mare.

McClune reuşi să înrăutăţească şi mai mult aglomeraţia aceea atunci când ajunse la ieşire. Se opri brusc şi închise ochii ca să înalţe o rugă de recunoştinţă pentru că scăpase cu viaţă din avion.

Începuse de câteva secunde, când îl izbi ceva cu putere în spate, făcându-l să deschidă repede ochii.

Lovitura venise din partea fostei sale tovarăşe de călătorie, care târa şi ea un rucsac după ea şi vorbea în continuare cu inteligenţa artificială. Era limpede că nici ea nu acordase mai multă atenţie lumii din jur.

— La naiba! exclamă ea supărată. Nu poţi să te dai din drum?

McClune se întoarse să se uite la ea. Observă mai întâi ceea ce femeia îşi dorea să fie observat: că avea păr castaniu, ochi căprui şi că, una peste alta, putea fi considerată destul de drăguţă. De fapt, frumuseţea ei dovedea că putuse să-şi permită destule operaţii estetice. În mod normal, concluzia asta l-ar fi interesat mai mult decât înfăţişarea ei, dar acum nu era momentul să încerce să strângă fonduri. Pentru că nu mai avea nicio biserică pentru care să le strângă. Aşa că se mulţumi să-i adreseze zâmbetul lui fermecător, acela care voia să spună că interlocutorul lui era un dobitoc incalificabil. Se dădu cât de departe reuşi în îngrămădeala cumplită din aeroport şi spuse politicos:

— Îmi pare sincer rău, domnişoară. M-am oprit o clipă ca să mă sfătuiesc cu Domnul.

Pentru Orbis McClune asta trebuia să fie toată conversaţia, dar se pare că femeia era de altă părere. Se uita cu atenţie la gulerul lui de cleric. Apoi îi întinse mâna cu palma în afară şi îl întrebă:

— Să înţeleg că eşti preot, Părinte...?

Zâmbetul lui McClune se lăţi şi mai mult, în ciuda nervilor care îl apucaseră.

— Nu, nu sunt preot al Bisericii Romano-Catolice, draga mea. Sunt un simplu slujitor al Domnului nostru.

Observă licărirea minusculă din palma tinerei şi înţelese că era filmat. Aşa că adăugă:

— Am venit aici ca să ajut după puterile mele sufletele celor aflaţi în suferinţă.

Femeia făcu o pauză de o microsecundă, apoi insistă:

— Şi ce anume crezi că poţi face pentru ei, Părinte?

Zâmbetul se întinse exagerat de mult.

— Cum adică ce pot face? îi pot aduce înapoi la pieptul milostiv al Domnului. Ce altceva poate fi mai important pe lumea asta?

— Mersi, îi spuse ea, strângând pumnul şi întorcându-se să plece, murmurând iarăşi ceva maşinăriei sale şi arătând că uitase cu totul de existenţa lui Orbis McClune.

Enervantă atitudine. McClune fusese dispreţuit, insultat, ba chiar şi bătut măr de câteva ori. Şi se obişnuise cu toate astea. Însă nu era obişnuit să fie lepădat aşa cum scuipi un dumicat prea greţos. Şi nu-i plăcea nici asta.

Nu contează. Când reuşi să se desprindă din şuvoiul de oameni, McClune îşi îngădui un moment de răgaz ca să se consoleze, imaginându-şi flăcările iadului care o aşteptau pe femeia aceea. Apoi se gândi unde anume ar trebui să-şi înceapă misiunea... şi se opri iarăşi. Din tavan atârnau semne luminoase cu indicatoare folositoare pe vremuri: „Taxiuri" pentru cei cu dare de mână; şi, evident, „Transport Celular" pentru plebe. Nici acestea nu mai existau acum. Unul dintre holurile mari dădea în staţia de carturi, dar intrarea în el era blocată de suporţi din lemn cu afişe – scrise de mână, dacă vă puteţi închipui aşa ceva! — cu mesajul incredibil: *Jos transportul celular!*

Absolut şocant. În toată lumea civilizată carturile te duceau din locul în care te aflai în cel în care voiai să ajungi. Mergeai până la prima staţie de carturi, situată întotdeauna pe undeva prin apropiere, şi chemai un cart. Un minut, cel mult două, după aceea, apărea unul alunecând pe şina principală, se oprea la linia ta secundară şi-şi deschidea uşile. Te urcai şi te aşezai – pentru că nu ar fi oprit dacă nu ar fi fost scaune libere – şi îşi alegeai destinaţia. Restul era automat. Tu puteai să citeşti sau să moţăi sau să te uiţi la un film pe ecranul din spătarul scaunului aflat în faţa ta sau să lucrezi la propriul computer sau să faci ce aveai tu chef să faci. Cartul aluneca înapoi pe traseul principal, oprindu-se din când în când ea să permită vreunui pasager să urce sau altuia să coboare. Iată un mijloc de transport civilizat.

Straniu! Lui Orbis aceste carturi nu i se păreau deosebit de imorale. (Oamenii le inventaseră, nu afurisiţii – afurisiţi în adevăratul sens al cuvântului – de Heechee.) El mergea tot timpul cu carturile.

Dar nu şi aici. Nu şi acum.

Iar alte mijloace de transport nu se prea vedeau. În staţia de taxiuri nu se vedea niciun vehicul, iar ceilalţi pasageri nici nu păreau a aştepta vreunul. Mulţi dintre ei erau aşteptaţi şi conduşi undeva de nişte funcţionari locali. Asta nu-i era de niciun folos lui Orbis McClune. Pe el nu îl aştepta nimeni.

I-a fost uşor să facă ce a făcut în continuare, pentru că o făcuse de multe ori în trecut. Alese pe cineva din grupul celor care călătoriseră în acelaşi avion cu el (o femeie în vârstă, a cărei principală virtute era că nu vorbea

cu nimeni în momentul acela) şi îi spuse:

— Doamnă, am să vă pun cea mai importantă întrebare din întreaga dumneavoastră viaţă. Doriţi să-mi acordaţi o clipă din timpul dumneavoastră ca să mă ajutaţi să salvez un suflet?

Nu dorea. Nici măcar nu i-a răspuns. Doar s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndepărtat. Următoarea persoană disponibilă a fost un tânăr cu tenul închis la culoare, care privea nervos în jur, evident căutând pe cineva care nu era acolo. Nici el nu dorea să-l ajute. Şi nici următoarea persoană. Iar eşecurile acestea îl făcură pe McClune să-şi ia un răgaz ca să-şi schimbe planurile.

Toţi oamenii aceştia din jur erau nişte păgâni. Poate că aici era cel mai bun loc unde să înceapă a-şi transmite mesajul.

Se uita în jur după o masă, un ghişeu, ceva pe care să se urce, când auzi că îl strigă cineva. Era vocea femeii cu camera minusculă din palmă.

— Hei, domnu'! Da, dumneata, Părinte! Vino puţin aici!

Cu o mână îi făcea semne, iar cu cealaltă încerca să gonească un grup de cerşetori micuţi şi zdrenţăroşi. Când îl observă că ezită, îi zise nerăbdătoare:

— Haide odată, pentru Dumnezeu! Am discutat cu computerul meu şi cred că ne putem ajuta reciproc. Ştii cine sunt?

McClune habar nu avea, dar înainte să-şi recunoască ignoranţa, unul dintre micuţii cerşetori, o fetiţă, îi spuse femeii:

— Te-am văzut. Pe ecran. Ne ziceai de unde să luăm de mâncare şi alte chestii.

— Bravo, aşa este! răspunse femeia, aruncându-i un zâmbet sec şi neinteresat. Numele meu este Cară le Brun. Sunt reporter şi, da, am făcut câteva anunţuri de interes general. Prin urmare, vezi, i se adresă ea acum lui Orbis McClune, că nu sunt o impostoare. Am venit aici ca să obţin poveştile de viaţă ale unora dintre victime şi cred că mă poţi ajuta. Din punctul de vedere al credinţei, vreau să spun; Barb zice că nu a fost acoperit.

McClune îşi ţuguie buzele, gândindu-se dacă ar fi fost cazul să renunţe la planul cel nou.

— Mi-ai spus cum îţi pot fi eu de folos, îi zise el. Nu mi-ai spus însă ce poţi face tu pentru mine.

— Îţi acopăr cheltuielile, răspunse femeia. Ce altceva să fac? Nu ştiu dacă ai băgat de seamă, dar preţurile sunt exorbitante aici. Şi nu ştiu de ce

resurse dispui...

Îl privi întrebătoare și McClune dădu din cap.

— Așa mi-am imaginat și eu. Uite care-i situația: eu am un cont de cheltuieli și Barb a discutat deja cu șefii. Asta înseamnă că pot să-ți achit eu cheltuielile o zi sau două. În limite rezonabile, firește. Ce zici?

— Cine-i Barb?

Femeia începuse să-și cam piardă răbdarea.

— Ce te interesează? Barbara i se spune inteligenței mele artificiale, dacă ții neapărat să știi. Deci, McClune? Care-i răspunsul tău?

Orbis ezită, dându-și seama de ceva:

— Sper că nu i-ai spus și inteligenței artificiale cum mă cheamă.

— Nu. De ce s-o fi făcut? Și ce importanță are? Aștept un răspuns, McClune.

Ușurat, Orbis îi adresă din nou zâmbetul lui fermecător și golit de orice sens.

— Bineînțeles că accept, îi spuse el.

Planul Carei le Brun era să meargă în munți, unde se refugiaseră cei mai mulți dintre supraviețuitori.

La început ideea nu l-a încântat prea mult pe McClune. Acolo jos, pe Tărâmul Valurilor lovise mânia Domnului cu toată puterea ei răzbunătoare și sufletul lui tânjea să vadă rezultatele acelei judecăți implacabile.

Pe de altă parte, nu i-a luat prea mult ca să-și dea seama că nu se mai afla nimeni în viață acolo. Mai bine să-și ofere supraviețuitorilor cuvântul lui mântuitor, să-i întoarcă pe calea credinței pe acei puțini foști păcătoși care fuseseră cruțați de la o moarte îngrozitoare. Așa că ridică o mână ca să o facă să tacă pe fetița care tot bălmăjea ceva despre avantajele unui loc numit Barstow.

— De acord, spuse el, ignorând-o pe cea mică. Cum ajungem acolo?

Femeia se uită iritată în jur.

— Am putea lua un taxi, dar nu e niciunul, spuse ea posomorâtă, privind la stația de taxiuri de lângă bordură, unde se formase o coadă destul de lungă de oameni care asudau disperați în arșița zilei.

Singura mișcare se vedea mai departe, dincolo de capătul terminalului, unde mașinile de terasament, descărcate din avion, porniseră greoaie în șir indian spre locul unde era nevoie de ele.

McClune șovăi, întrebându-se dacă nu cumva acela era un semn divin. Poate că Dumnezeu nu voia ca el să accepte propunerea acestei curve. Nu

ar fi greu să-l convingă pe unul dintre conducătorii mașinilor să-l ducă în zona distrusă. Închise ochii, cerându-i Celui de Sus să-i călăuzească pașii pe drumul cel bun. Dar nu primi niciun răspuns.

Cum s-a dovedit, nici nu avea nevoie. Fetița, care stătuse până atunci cu pumnișorii în șolduri, interveni pe un ton indignat:

— Iisuse! Sunteți surzi? Aveți nevoie de un ghid. Eu sunt ăla.

Le Brun se încruntă, apoi o examină pe fetiță cu atenție. La fel și McClune. Copila nu părea mai mare de doisprezece ani. Părul îi fusese tuns în formă de castron (ciobit acum) și era limpede că nu se întâlnise cu apa de ceva vreme. Dar lui McClune cel mai dezgustător i se părea faptul că purta un șort incredibil de scurt și un maieu croit pentru cineva cu sâni adevărați.

Nici lui le Brun nu-i plăcea mai mult ce vede.

— Avem nevoie de un mijloc de transport, nu de un ghid, se răsti ea. Știi de unde putem face rost de unul?

— Sigur că știu. Doar că mijlocul de transport vine la pachet cu ghidul. Nu iei unul fără celălalt, le răspunse fetița neimpresionată. Batem palma sau nu? Dacă nu vreți, sunt destui ăia care o să vrea.

— Cât ne costă? o întrebă practică le Brun.

— Două sute pe zi, răspunse fata, privind-o cu atenție.

Chipul femeii nu afișă nici urmă de șoc sau indignare, așa că micuța plusă:

— De fiecare. Plus cheltuieli pentru combustibil și altele.

Le Brun îi adresă un rânjet neamuzat:

— Accept acum, înainte să crești prețul, îi zise ea acră. Știi unde vrem să ajungem? În locul ăla din munți unde se află mii de refugiați. Mă gândesc că ar fi bine să o luăm prin deșert sau poate...

Dar fetița nu o lăsă să vorbească până la capăt.

— La Barstow, zise ea cu înflăcărare. Acolo trebuie să mergem. Lui le Brun nu-i plăcea să fie întreruptă.

— De ce la Barstow? vru ea să știe.

Fetița începuse să se uite neliniștită în jur.

— Pentru că acolo e tot ce vă trebuie. Credeți-mă pe cuvânt. Și vă pot duce acolo într-o oră. Mergem?

Le Brun se gândi câteva clipe, apoi se interesă:

— Măcar e vreun hotel acceptabil acolo?

Fetița îi zise cu milă:

— Cucoană, *nu mai există niciun* hotel pe nicăieri! Crede-mă. Am să vă

găsesc eu unde să stați.

Acum nu se mai uita la potențiala ei angajatoare. Ci la doi polițiști transpirați și chinuiți care își făceau drum prin mulțime, îndreptându-se spre locul unde se aflau ei.

— Asta-i treaba, le zise ea. Da sau ba? Ce ziceți? Mergem?

Le Brun îi aruncă o privire lui McClune și apoi ridică din umeri.

— Așa cred. Cum te cheamă?

— Ella, răspunse scurt fata, vrând să o ia din loc.

— Îmi pare bine de cunoștință, Ella, spuse politicoasă le Brun. Domnul acesta este Părintele...

Ella îi strigă peste umăr.

— Te-am întrebat eu ceva? Haide mai repede la mașină, ca să nu mă-ntrebe de sănătate gorilele alea.

„Mașina“ fetiței nu era tocmai o mașină. Era un vehicul antic, cu motor cu piston și, mă credeți sau nu, mergea cu hidrogen. În copilărie, Orbis mai apucase câteva mașini care funcționau cu combustibil, majoritatea aparținând fermierilor prea săraci să-și cumpere altele mai noi. Dar acum? Bănuia că vehiculul ăsta fusese furat din vreun muzeu de mașini de epocă. Era albastru-deschis, decorat cu ciobituri și pete de rugină, iar una dintre portiere era de un galben-țipător. Mașina stătea singuratică într-o parcare aproape pustie, situată la o distanță prea lungă de mers pentru gustul lui le Brun sau McClune. La capătul drumului transpirau abundent amândoi, iar lui le Brun eliminarea asta de apă și altele prin piele îi făcea de-a dreptul silă.

— Drăcia asta funcționează? vru ea să știe.

— Urcă-te și ai să afli singură! îi ordonă Ella.

Dar le Brun nu era prea entuziasmată de perspectivă. Se uita lung la fata din spatele volanului, doar cu un an sau doi mai mare decât Ella.

— Aha, vrei să știi cine e, înțelese Ella. O cheamă Judy. E șoferul meu.

— Vai de capul nostru! exclamă le Brun. Ascultă, Judy, tu ai permis de conducere?

— Am ceva mai bun decât un permis de conducere. Am o mașină. Vă urcați sau nu?

Pe chipul lui le Brun se citea o nemulțumire și mai mare, dar, evident neavând altă opțiune, își aruncă rucsacul pe podeaua camionetei și se urcă după el. Se apropie de mașină și McClune, ușor amuzat. Îi era clar că femeia fusese obișnuită cu tot luxul pe care ți-l poate oferi un cont de

cheltuieli. Şi nu reuşea să se acomodeze cu prezenta lipsă de confort. În vreme ce el, pe de altă parte, renunţase de mult la tentaţiile traiului tihnit, aşa că vru să se urce după le Brun.

Numai că femeia se opri brusc, blocând trecerea. McClune observă că ea rămăsese cu ochii aţintiţi asupra scaunului din spatele maşinii.

— Auzi, Ella? zise ea întorcându-se furioasă la ghidul lor. Ce-i asta? N-ai pomenit nimic de alţi călători.

Ella o împinse înăuntru.

— Crezi că doar voi doi vreţi să ajungeţi la Barstow?

— Bine, dar dacă chestiile astea emit microunde? Dacă-mi strică inteligenţa artificială?

— Nu-ţi strică nimic. Vezi şi singură, îi strigă Ella.

Orbis McClune încercă să se uite pe lângă le Brun, dar portiera era prea îngustă şi nu reuşi să vadă nimic. Însă doar o secundă mai târziu o auzi bombănind ceva ce semăna a încuviinţare şi femeia se urcă de tot.

Mai târziu, McClune şi-a spus că discuţia despre microunde ar fi trebuit să-i dea un indiciu, dar nu s-a gândit la nimic. Oricum, vederea celorlalţi pasageri constituise o surpriză cu totul şi cu totul dezagreabilă.

Erau doi. Creaturi cu aspect hidos, ca nişte schelete de oameni călcate de o cireadă de bizoni, aşezate incomod pe noade, pentru ca pungile lunguieţe pe care le purtau între picioare să atârne peste marginea scaunelor tari şi zgâriate din plastic. Purtau halate dintr-un material bej. Îşi sprijiniseră picioarele de nişte cutii hexagonale din metal, care emanau o lumină albăstruie. Ochii le erau înfundaţi în feţe ridate şi colţuroase. Şi răspândeau un iz vag de urină stătută.

Erau Heechee.

Drumul spre Barstow i-a dus până la marginea Tărâmului Valurilor.

Drumul acesta nu străbătea locurile unde tsunamiul lovise cu toată forţa. Acolo terenul era acum plat şi pustiu în lumina amurgului. Acolo nu mai rămăsese nimic. Doar pe coastele munţilor se vedeau dărâmături. Destul de multe. Unele semănau cu ruinele unor clădiri. Cele mai multe, însă, semănau cu construcţii din lego făcute de mâinile neîndemânatice ale unui copil uriaş. Pe versanţi, oameni şi maşini răscoleau cu grijă printre ruine – probabil în căutare de supravieţuitori sau de ceva care să merite furat. Lui McClune i se părea că toate casele fuseseră smulse din fundaţii şi apoi alunecaseră la vale – zdrobite, turtite, adesea arse – până când s-au oprit în peretele autostrăzii. Mai bine spus, în ce mai rămăsese din perete

şi din autostradă. Adică nu prea mult. Zonele de jos ale drumului erau contorsionate şi pline de gropi; pe multe porţiuni pavajul fusese îndepărtat complet. În nenumărate rânduri, prea-tânăra Judy, mormăind prea-adulte obscenităţi, se lupta vitejeşte cu volanul atunci când era nevoită să între în rigolele pline cu noroi şi prin hârtoape, unde bătrâna maşină se înclina periculos de tare înainte să revină pe suprafaţa plană a drumului. Şi, of, da, sigur că era şi trafic din cauza căruia fata trebuia să-şi facă alte griji. Trafic *intens,* mai cu seamă maşini cu inducţie, dar şi câteva vechituri ca a lor, care concurau pentru acelaşi loc pe şosea. Uneori, când ajungeau la o porţiune mai îngustă, se formau ambuteiaje de câte patruzeci sau cincizeci de maşini, care erau obligate să treacă una câte una prin strâmtoarea aceea.

Părintele McClune observă toate aceste lucruri, dar nu ele ocupau locul principal în gândurile sale. Ce îl frământa acum era identitatea neaşteptaţilor tovarăşi de drum.

Orbis McClune îşi trăise întreaga viaţă convins că era înconjurat de păcate, pornografie şi corupţie fără Dumnezeu. Înţelesese că aşa era lumea. McClune detesta lumea aceasta din tot sufletul, dar era de părere că avea o calitate care o putea salva. Da, sigur, era putrezită până în măduvă, dar era o putreziciune *omenească.* Nu era vorba nici mai mult şi nici mai puţin decât despre Păcatul Originar, inventat de Dumnezeu Însuşi, cu scopul de a împiedica oamenii din lumea Lui să cadă în patima trufiei.

McClune se ocupase cu acest păcat toată viaţa lui. Dar Heechee-ii erau cu totul altceva.

Profesia lui McClune avea de-a face cu sufletele; prin urmare, ştia tot ce era de ştiut despre ele. Mă rog, aproape tot. Pe când se uita încruntat cum se oglindeau în parbriz chipurile acelor pasageri nedoriţi, îşi dădu seama că nu găsise răspunsul la o ultimă întrebare despre suflet. Iar întrebarea era: Heechee-ii aveau aşa ceva?

Interesantă problemă teologică. Fiarele câmpului nu au suflete, Scriptura nu lasă loc la îndoieli în privinţa aceasta. În orice caz, fiarele câmpului nu vorbesc pe limba omului şi nici nu poartă haine şi nici nu inventează nave spaţiale. McClune nu cunoştea răspunsul, dar spuse în gând o rugăciune înflăcărată: Doamne, dacă au suflete care trebuie să fie mântuite, fă să treacă la altcineva paharul acesta, dacă este cu putinţă[26].

Ideea este că Orbis era convins că Dumnezeu nu avusese nicio legătură

[26] Parafrază după versetul 26:39 din Evanghelia după Matei (n. tr.).

cu apariţia acelor creaturi abominabile pe Pământ. Erau nişte intruşi. Veneau de afară. Nu făceau parte din lumea pe care Dumnezeu Însuşi o crease – aşa cum scria negru pe alb în Cartea Lui – şi pe care o pusese la dispoziţie exclusiv rasei omeneşti. Nu era nimic acolo pentru creaturi bizare venite din alte lumi. Aşadar, din punctul de vedere al lui McClune, Dumnezeu nu-i binecuvântase pe Heechee, deci aceştia erau întruparea răului. Dacă exista în mintea lui un păcat mai presus de toate celelalte, atunci numele acestui păcat era Heechee.

Scopul ticăloşiei lor era limpede. Din cauza Heechee-ilor atât de mulţi oameni părăsiseră lumea lui Dumnezeu ca să se fâţâie prin spaţiu. Din cauza Heechee-ilor maşinăriile alea fără suflet ajunseseră să joace un rol atât de important în vieţile oamenilor. Din cauza Heechee-ilor păcătoşii fără număr aflaţi pe patul de moarte aleseseră să renască sub formă de abstracţiuni electronice nemuritoare, în loc să putrezească, spre binele lor, în pământul Domnului, aşteptând să fie chemaţi la El. Această nemernicie din urmă îl oripila în mod deosebit pe McClune din cauza împrejurărilor în care luase sfârşit căsnicia lui. Dar mai rău decât toate astea, din cauza Heechee-ilor dispăruseră aproape complet din lume nevoia, teama şi constrângerea la un trai cuviincios.

McClune nu se mai putu stăpâni. Gemu tare, făcând-o pe reporteră să se răţoiască nervoasă la el:

— Care-i problema, McClune? Nu poţi să taci din gură? Nu vezi că încerc să le iau un interviu?

Şi îşi fixă iar camera din palmă asupra Heechee-ilor, lăsându-l pe Orbis McClune să se uite posomorât pe geam.

Se întunecase complet atunci când au ajuns în Barstow. Aproape nicio picătură din tsunami nu ajunsese atât de departe pe continent, aşa că nu se vedea nicio casă distrusă. Dar se vedeau refugiaţi. Mulţi. Ocupaseră oraşul, mergând de colo până colo fără ţintă sau odihnindu-şi şezuturile oriunde găseau o suprafaţă plană – pe trepte, pe borduri, pe hidranţi cu capacul plat. Sufocau străzile, pe care camioanele şi remorcile cu platformă şi autobuzele înaintau cu viteză de melc ca să aducă ajutoare acestor supravieţuitori ai catastrofei sau să aducă alţi refugiaţi. Oamenii invadaseră parcările; mulţi, cu saci de dormit sau teancuri de pături în braţe, îşi protejau temători culcuşurile. Se înşiraseră în faţa celor câtorva restaurante şi moteluri deschise, dar nu în speranţa că ar putea obţine ceva de mâncare sau un adăpost, ci doar aşteptându-şi rândul la toalete. Cozi lungi se

formaseră și lângă camioanele oprite ca să distribuie pachete turtite și grele cu Hrană-CHON, aduse cu avionul de la vreo fabrică rămasă în picioare. Unii dintre refugiați erau disperați, alții erau doar năuciți. Dar expresia care se putea citi pe majoritatea chipurilor era de revoltă pură. Cu cât erau mai bine îmbrăcați, cu atât revolta le era mai mare. Erau deopotrivă șocați și furioși. Acești oameni nu puteau crede că s-a putut întâmpla așa ceva în lumea aceasta și în epoca aceasta.

McClune examină hoardele cu satisfacție cumpătată. Acestea erau sufletele pe care venise el să le salveze. Oamenii aceștia fuseseră aspru pedepsiți, iar datoria lui era să le spună de ce.

— Oprește mașina! ceru el, începând deja să repete în minte lunga listă a păcatelor.

Dar Judy nu îl ascultă.

— N-ai să vezi! scrâșni ea, uitându-se urât la el prin oglinda retrovizoare.

Iar Ella îi luă partea, spunându-i cu fermitate:

— Nu se poate, tataie. În douăzeci de minute circulația va fi interzisă. Și dacă polițiștii ne prind că încălcăm consemnul, ne lasă fără mașină cât ai bate din palme.

— Și mai tacă-ți gura! adăugă Judy. Trebuie să mă concentrez la condus. Vrei să-i calc pe amărâții ăștia?

„Locuința" oferită de cele două fete nu era luxoasă: o baracă destul de mare, cu miros puternic de ulei, care probabil că fusese un fel de atelier de reparații înainte de a suferi rănile provocate de un incendiu. Judy își băgă și rabla înăuntru – ca să nu i-o fure cineva, le explică ea, deși McClune nu-și putea imagina cine ar fi vrut să se pricopsească cu așa ceva. Mormanul de rugină ocupa acum cea mai mare parte din spațiul barăcii. În ce mai rămăsese erau paturile – paturi de campanie, pentru că doar atâta le puteau oferi Ella și Judy. („I-auzi", mârâi Judy atunci când le Brun începuse să se plângă de condiții, „din partea mea poți să dormi și pe trotuar dacă zici că o să-ți fie mai bine".) Măcar paturile de campanie erau nou-nouțe. Descărcate direct din camioanele cu ajutoare de urgență. La fel și păturile.

Cei doi Heechee nu aveau însă nevoie nici de paturi și nici de pături. Ciripiră și șuierară îngrijorați între ei, apoi către Ella, care se încruntă gânditoare și ieși din baracă. Se întoarse după câteva momente, cu un sac uriaș plin cu zdrențe. Acestea părură a-i mulțumi oarecum pe cei doi, dar nu și spațiul oferit de fată. Din nou începură să bolborosească între ei,

uitându-se lung la pereții și acoperișul vechii clădiri, apoi se scuzară politicoși. Își scoaseră afară zdrențele și le împărțiră în două grămezi pe alee, departe de baracă.

Când Judy scoase o exclamație de mirare, Cară le Brun se grăbi să-i explice:

— Am făcut mai demult un reportaj despre asta. Așa dorm ei, îngropați în maldăre de materiale.

— Mda, bine, spuse Judy. Dar de ce au ieșit pe alee?

Asta le Brun nu mai știa. Și nici n-o interesa, pentru că își îndreptase brusc atenția asupra altor carențe ale „locuinței" lor. Avu o reacție de nemulțumire atunci când observă că nu aveau apă curentă, apoi nemulțumirea se transformă în oroare când își dădu seama ce anume însemna asta. Unica „toaletă" disponibilă era o brazdă îngustă lângă drumul de acces, prevăzută cu pereți din pânză, pentru asigurarea „intimității". Iar apoi, când văzu ce le ofereau fetele de mâncare, oroarea i se făcu furie pură.

— Porcăria asta e Hrană-CHON! explodă ea. O dau de pomană în centru! Cum de aveți tupeul să ne cereți bani pentru ea?

Ella ridică indiferentă din umeri.

— Preferi să stai la coadă? Treaba ta dacă mănânci sau nu. Nu-mi pasă.

Cât vorbeau ele așa, cei doi Heechee și-au pus la punct așternuturile și acum despachetau cu calm niște turtițe rotunde care miroseau a zmeură și usturoi copt. Asta a fost picătura care i-a umplut paharul lui Orbis McClune. Poate că Dumnezeu a vrut să-l pedepsească atunci când l-a adus la un loc cu aceste creaturi dezgustătoare – în mod absolut nedrept, firește, dar McClune credea că era apanajul Domnului să fie nedrept din când în când. Dar cu siguranță că nu îi putea pretinde slujitorului Lui să și *mănânce* împreună cu ele. Orbis apucă la întâmplare câteva rații și se retrase, așezându-se pe marginea patului său, cât mai departe de Heechee.

Ambalajele pachetelor cu hrană erau în culorile curcubeului. Deși aparent mătăsoase, se crăpară imediat ce-și trecu unghia degetului mare de-a lungul lor. McClune spuse mai întâi o scurtă rugăciune de mulțumire pentru masă și apoi mâncă alternativ din toate, fără să-i pese că un aliment era de consistența aluatului și era cumplit de fad, iar altul îi crănțănea în dinți ca alunele și avea gust de ciorbă de carne. Mâncarea nu fusese niciodată importantă pentru Orbis McClune. Trebuia să mănânci doar ca să poți trăi; și pentru el activitatea aceasta era la fel de plăcută ca aceea a golirii mațelor și nu merita atenție.

Când termină de mâncat, făcu o vizită scurtă la brazda de afară. La întoarcere se opri ca să se uite la cerul înstelat. Apoi intră în baracă. Cară le Brun purta o conversaţie fără cap şi fără coadă cu cele două fete, aparent pentru a face schimb de nemulţumiri. Nedorind să li se alăture, Orbis McClune se întinse pe patul de campanie şi închise ochii.

Abia ajunsese la jumătatea rugăciunii de seară, când avu senzaţia că îl ia cu ameţeală şi înţelese că se petrecea ceva rău. Întreaga încăpere părea că se cutremură. Simţi nevoia imperioasă de a se ridica în şezut, dar reuşi să o facă doar la a doua sau a treia încercare.

Nu i se întâmpla doar lui. Vocile speriate din cealaltă parte a casei îi spuneau că femeile trec prin aceeaşi experienţă. Cea a Clarei le Brun era cea mai sonoră:

— Iisuse! Ăsta a fost un cutremur?

Iar când Ella îi confirmă bănuiala, reportera continuă:

— Eu nu m-am angajat să iau parte la niciun blestemat de *cutremur.* Vai de steaua noastră! Imediat o să se întoarcă valul ăla afurisit şi de data asta o să ia cu el întregul *stat*!

Pe McClune nu-l interesă să asculte în continuare. Nu fusese nimic altceva decât un act al lui Dumnezeu, iar lui nu-i fusese niciodată teamă de ele. Închise iarăşi ochii. Ultima voce pe care o auzi înainte să adoarmă a fost a Ellei:

— Da' măi potoleşte-te odată, cucoană! Sunt doar replicile tsunamiului. Se întâmplă tot timpul, pentru numele lui Dumnezeu! Obişnuieşte-te!

III

Dimineaţa următoare Orbis McClune se trezi odată cu primele raze ale soarelui, pregătit să-şi înceapă lucrarea care îl adusese în locul acela. Dar chiar şi aşa, cei doi Heechee se treziseră înaintea lui şi deja plecaseră de acolo – cu ce treburi, McClune nu avea nici cea mai vagă idee. O lăsă pe Cară le Brun certându-se cu fetele din două motive – unu: că nu exista duş; şi doi: că ele refuzau să o ducă în centru cu rabla lor, drept care era obligată să meargă pe jos. De fapt, nu era prea departe. În mai puţin de douăzeci de minute McClune ajunse în locul unde se aflau oamenii pe care îi căuta el.

Centrul oraşului Barstow era la fel ca mai toate centrele oraşelor de provincie din lume, cu aceleaşi firme familiare pe aceleaşi magazine – aceleaşi prăvălii cu iaurturi şi îngheţată, aceleaşi restaurante fast-food, aceleaşi agenţii de turism, aceleaşi ateliere de reparaţii electronice, aceleaşi

birouri de contabilitate. În drumul lui, McClune trecu pe lângă o sală de fitness și un centru de distracții care oferea cufundarea totală în realitatea virtuală; pe lângă un studio de Tae Kwon De și pe lângă vreo cinci sau șase saloane de coafură și cabinete de estetică dentară – prin urmare locuitorii din Barstow își doreau să arate pe cât de bine le-o permitea tehnologia modernă, tot atât de mult ca oricare alți oameni din oricare alte orașe. McClune nu numai că trecu pe lângă ele, ci nici măcar nu le observă. Ce căuta el era un colț de stradă cu o mulțime de oameni (dar așa erau acum colțurile tuturor străzilor din Barstow) și o bancă sau un balcon sau o masă de picnic pe care să se urce ca să se adreseze gloatei.

Nu peste multă vreme descoperi locul perfect. Un sens giratoriu cu un spațiu verde în mijloc. Avea câteva tufe cu flori în jurul unei statui înalte a cuiva în straie de călugăr. Și aici, la fel ca pretutindeni altundeva în Barstow, locul era împânzit de refugiați dezorientați. Numeroasele bănci din piatră erau deja ocupate, dar asta nu reprezenta un impediment pentru Orbis McClune. Nu a avut nevoie decât de cuvintele „Scuză-mă, frate, am venit să fac lucrarea Domnului", rostite cu zâmbetul acela larg și iubitor și într-o clipită îi făcură loc niște bătrâni de pe o bancă. Se urcă pe ea și, observând numele gravat pe soclul statuii – Călugărul Junipero Serra[27], cine o mai fi fost și ăla își spuse că este un semn bun. Precis că persoana cu statuia fusese papistaș; totuși, era un om care își pusese întreaga viață în slujba Domnului – chiar dacă în a unui Domn fals – ceea ce însemna că erau oarecum colegi. Încântat, McClune se întoarse, își ridică brațele în semn de binecuvântare și vru să se adreseze mulțimii...

Atunci văzu ce se afla vizavi, în partea cealaltă a intersecției. Firma viu colorată a unui magazin, pe care scria cu litere mari *Lumea Cealaltă.*

Iar semnul acesta nu era unul bun.

Dacă exista ceva ce detesta McClune mai mult decât neamul Heechee, atunci acel ceva era lanțul de stabilimente Lumea Cealaltă, unde muribunzii sau cei doar nefericiți puteau profita de acel afurisit surogat pentru moarte născocit și răspândit de Heechee. Nu era vorba doar despre blasfemia unui asemenea act, deși evident că era blesfamator. În joc erau anumite sentimente personale ale lui Orbis McClune.

Dar atenția i-a fost distrasă doar câteva secunde. Experiența lui îndelungată îl obișnuise să-și reprime sentimentele, oricât de puternice ar

---

[27] Junipero Serra (1713-1784) - călugăr spaniol, care a pus bazele primei misiuni a ordinului franciscan în Baja, California (n. tr.).

fi fost acelea. Aşa că ridică din nou braţele:

— Fraţilor! strigă el.

Unul sau doi trecători se opriră să se uite la el. Dar fără vreun interes deosebit. Atunci repetă şi mai tare:

— Fraţilor! Surorilor!

Şi se simţi însufleţit de forţa acestor cuvinte. Tună în continuare, învăluindu-i pe toţi cei din jur în zâmbetul lui larg, dulce, dar fără conţinut.

— Ascultaţi ce vă spun, pentru că vă aduc mântuire şi viaţă eternă la pieptul Domnului nostru!

Unele lucruri sunt universal valabile. De exemplu, victimele unei mari catastrofe naturale – orice fel de catastrofă şi din oricare perioadă a omenirii – au în comun aceleaşi pierderi. Bunurile le-au fost toate distruse: case, maşini, mobilier, plantele care atârnau odinioară de tavanul de la sufrageria distrusă şi ea, lampa primită cadou la nunta de demult, vechiul ursuleţ de pluş al fiului care acum avea patruzeci de ani. Se destramă relaţii pentru că prietenii şi vecinii sunt mânaţi de nenorocire care încotro. Dispar multe speranţe şi aşteptări, fiind înlocuite doar de grija pentru viitorul necunoscut. Aceste lucruri sunt universale. Aşa s-a întâmplat în cazul populaţiei din Martinica[28], şi în cazul celor care au supravieţuit inundaţiilor catastrofale din Johnstown[29], şi în cazul locuitorilor Dresdei[30], şi în cazul celor care au scăpat de efectele bombei atomice de la Hiroshima. Iar lucrurile astea nu se schimbă niciodată.

Însă aici se petrecuseră schimbări mari de o altă natură. Nici măcar o singură persoană nu a răbdat de foame ca urmare a tsunamiului. În realitate, niciun om din lume nu a răbdat de foame; bogăţiile fără limite produse de Fabricile de Hrană puteau sătura orice mulţimi de oameni. Nici măcar o singură persoană nu a pierdut vreo centimă din economiile sale (şi nici din datorii) pentru că inteligenţele artificiale care se ocupau de bănci şi instituţiile de creditare şi de autorităţile fiscale din întreaga lume se refugiaseră, instantaneu şi prin metode electronice, în fişiere mai sigure.

---

[28] Cel mai mare dezastru al secolului XX, provocat de erupţia vulcanului Mount Pelee, 1902 (n. tr.).

[29] Johnstown, Pennsylvania, oraş distrus de inundaţiile provocate de surparea unui dig în 1884 (n. tr.).

[30] Cel mai mare bombardament convenţional din istorie, 1945 (n. tr.).

Nici măcar o singură persoană nu şi-a pierdut dosarul medical sau reţetele şi nici nu a fost lipsită de tratamentul medical, întrucât cadrele medicale şi spitalele mobile au fost aduse primele în zonele afectate, iar mulţi dintre supravieţuitori nu-şi pierduseră inteligenţele artificiale care îi puteau informa cu privire la acest gen de probleme. Bine, aici este vorba despre persoanele care erau suficient de înstărite ca să-şi poată permite o inteligenţă artificială.

Dar ce le lipsea aproape tuturor era ceva în legătură cu timpul. Iar asta îi convenea cum nu se poate mai bine lui Orbis McClune.

Aşadar, vreme de trei ore neîntrerupte, în soarele fierbinte al dimineţii, McClune a pledat, a îndemnat, a avertizat, a ameninţat, a condamnat, realizând una dintre cele mai bune reprezentaţii ale vieţii sale. Din nefericire, refugiaţii nu au avut nicio reacţie. Cei mai mulţi l-au ascultat apatici un timp şi apoi au plecat mai departe. Unii au chicotit. Alţii, foarte puţini aceştia, l-au întrerupt cu câte o întrebare. Dar cei mai mulţi au trecut mai departe.

Însă McClune nu a rămas fără spectatori în jurul băncii. Pentru că numărul oamenilor care mergeau de colo până colo fără ţintă se completa în mod constant. Asta nu însemna că nou-veniţii ar fi fost mai interesaţi de vorbele lui decât cei de dinaintea lor. Din locul lui, McClune o vedea uneori pe Cară le Brun plimbându-se prin mulţime. Femeia filma secvenţe din predica lui sau încerca să obţină interviuri relevante de la oamenii din jur. Mai erau şi alţi reporteri acolo. Zeci. Unii cu camere de filmat în palme, alţii cu aparate mai complicate. Probabil că aceasta era cea mai bine documentată catastrofă din întreaga istorie a omenirii.

McClune i-a zărit chiar şi pe cei doi Heechee ocupându-se de treburile lor. Care treburi păreau a fi de natură pur turistică, dar cine putea fi sigur de ceva atunci când era vorba despre rasa asta? Nu stăteau de vorbă cu prea mulţi oameni, deşi erau mulţi aceia care căscau gurile la ei. Mulţimea se dădea înapoi ca să le facă loc. Nici măcar atunci când McClune a întins mâna acuzator spre ei şi a răcnit: „Priviţi la întruparea răului! Priviţi la creaturile infame care au adus moartea şi flăcările iadului asupra celor care vă sunt dragi!" – nici măcar atunci Heechee-ii nu au avut vreo reacţie. În vreme ce oamenii doar au mormăit între ei. Şi au plecat mai departe.

Da, aceasta era o provocare reală. Aici se afla cel mai numeros public la care visase vreodată McClune. Dar nu reuşea să citească pe chipurile lor dacă salvase fie şi un singur suflet.

Poate, își zise McClune, problema stătea în structura mulțimii. Nu doar că era cel mai mare public în fața căruia predicase el, dar era și cel mai tânăr și mai sănătos. Nu se aflau pe acolo nici moșnegi dărâmați, nici infirmi, nici măcar o singură persoană care să dea semne că ar suferi de vreo boală debilitantă. În această privință se deosebeau complet de fosta congregație a lui McClune din Rantoul, unde cei tineri și zdraveni fugiseră spre biserici mai puțin deprimante, lăsându-l doar cu acei enoriași pentru care Ziua Judecății de Apoi putea veni în orice moment.

Dar nu-l deranja. El nu își evalua succesele și eșecurile din viață în raport cu numărul sufletelor salvate, ci în funcție de efortul neostoit pe care îl depunea ca să le izbăvească. Însă și el era om; și el trebuia uneori să se plece în fața unor necesități omenești fundamentale. Așa că luă o pauză când setea și nevoia de a urina deveniră prea stringente.

În Barstow-ul acum asediat de refugiați, nevoile acestea nu puteau fi satisfăcute prea lesne. Găsi o soluție abia atunci când o zări pe Cară le Brun stând nervoasă în pragul studioului de arte marțiale. Erau toalete înăuntru, îi zise ea, toalete și dușuri și, evident, apă potabilă, dar toate costau. Așa că, dacă era de acord să aștepte la coadă împreună, îi va plăti ea intrarea. Se așeză alături de femeie. Aceasta îl măsură din cap până-n picioare.

— Ai salvat multe suflete, Părinte? îl întrebă le Brun pe un ton care sugera că nu mai putea ea de sufletele mântuite, dar se simțea obligată să facă ceva zgomot de formă.

El o ignoră. Dar femeia avea nevoie să vorbească cu cineva ca să uite de rușinea că era obligată să stea la coadă ca oamenii de rând. Și nu se lăsă ignorată.

— Ce zici de cutremurul de azi-noapte? Bineînțeles că știi ce l-a provocat.

McClune ridică din umeri. Nu-i plăcuse niciodată știința.

— Presupun că deplasarea unei falii tectonice.

— Nu și de data asta, spuse ea cu un aer de superioritate și un ton asemenea. Porcăria aia de tsunami l-a provocat. Mi-a explicat inteligența mea artificială. Zice că toată apa aia a comprimat toate crăpăturile solului din California și acum astea reduc cumva toată tensiunea acumulată.

— Aha! mormăi McClune, cu gândul la o latrină.

— Așa că s-ar putea să se mai producă tâmpenii dintr-astea, continuă femeia, parcă bucurându-se că poate împărtăși cuiva veștile proaste. Și asta nu e tot. Ai auzit că li se cam termină mâncarea?

McClune se uşurase la pisoarele de la studioul Tae Kwon De şi îşi astâmpărase setea cu apă de la robinetul din toaleta bărbaţilor, dar tot se mai gândea la cele auzite.

Se termină mâncarea! Dar asta era absurd. Acum mâncarea nu se mai putea termina. Exista mereu din belşug; era un dat. Da, sigur, fuseseră vremuri când oamenii înfometaţi crescuseră bacterii pe cărbuni scoşi din mină, bacterii pe care apoi le presaseră, formând bucăţi de materie comestibilă. Dar orice textură ar fi dat ei acelei materii, orice arome ar fi băgat în ea, avea în permanenţă gust de motorină.

Însă asta a fost pe vremuri. Asta a fost înainte de descoperirea Fabricilor de Hrană Heechee, orbitând printre cometele din Norul Oort ca să le asimileze carbonul, hidrogenul, oxigenul şi nitrogenul (adică CHON, aşa cum li se spune), pentru ca apoi să transforme aceste elemente în aproape toate felurile de mâncare imaginabile. Iar după aceea, nu a fost nevoie decât de un singur pas pentru reproiectarea lor în scopul utilizării de către pământeni. Astfel că acum pluteau pe apele oceanelor şi îşi extrăgeau elementele din apă. Existau pretutindeni sute de asemenea fabrici, care furnizau în permanenţă hrana întregului glob! McClune văzuse imagini cu ele – în Golful Mexicului şi în Marea Roşie, în largul coastelor Marocului şi Chinei, oriunde exista suficientă materie organică pentru a le furniza necesarul de carbon şi nitrogen care să se îmbine cu oxigenul şi hidrogenul din apă. Evident că îi displăcuse profund ceea ce văzuse – un alt act diabolic al Heechee-ilor! —, dar nu exista dubiu că aceste fabrici ţinuseră în viaţă cele douăsprezece miliarde de pământeni. Unul dintre enoriaşii lui chiar lucrase într-una din ele înainte de a ieşi la pensie şi a se retrage la Rantoul. Îi povestise că treaba lui era să amestece CHON-ul brut cu oligoelementele, astfel încât produsul obţinut să ofere consumatorului toate vitaminele şi mineralele necesare. Fabrica plutitoare în care fusese angajat era ancorată în largul coastelor oraşului Baja, California, şi hrănea majoritatea locuitorilor din sud-vestul...

Şi atunci i se lumină mintea. Baja! Da, sigur că da! Precis că tsunamiul care pustiise ţărmurile Pacificului distrusese şi Fabrica de Hrană de la Baja – probabil şi pe cele de pe coasta Oregonului, din largul Insulelor Auletine şi al ţărmurilor Americii Centrale şi din toate zonele afectate. Şi, da, era foarte posibil ca, pentru prima dată într-o generaţie, să se fi ajuns la fundul sacului cu mâncare.

IV

Lui McClune i se cam făcuse foame atunci când socoti că lucrase suficient pe ziua respectivă. Şi presupunea că îl arsese serios şi soarele. Dar se simţea aproximativ atât de fericit cât îşi permitea în general să fie.

Apoi, pentru ca ziua să-i fie şi mai frumoasă, află şi nişte veşti bune atunci când ajunse înapoi la baracă. Când intră pe uşa veche într-un concert de scârţâieli neplăcute şi le văzu pe Cară le Brun şi pe cele două fete îndopându-se dintr-o grămadă de pachete cu Hrană-CHON. Indiferent ce ar fi urmat să se întâmple, misiunea lui nu avea să fie periclitată din cauza inaniţiei.

— S-a terminat mâncarea? exclamă dispreţuitoare Ella. Normal că s-a terminat. Ştiam că se va întâmpla asta, aşa că am făcut provizii din timp.

Le Brun avea şi ea veşti.

— Am vrut să iau nişte interviuri la Lumea Cealaltă şi am descoperit ceva. În locul ăla îşi petrec ziua Heechee-ii. Ştiţi oferta aia pe care o fac?

Ella şi Judy o ştiau, dar McClune habar nu avea.

— Ce ofertă?

— Nu ştii? Of, la dracu'! zise ea înţelegând situaţia. Nu ai inteligenţă artificială, nu-i aşa? E o chestie de *imigraţie*, pricepi? Adică se oferă să ducă în Nucleu pe oricine îşi doreşte asta. Singura problemă e că oferta nu-i valabilă decât pentru cei care au fost stocaţi, adică mai întâi trebuie să fie morţi.

Reportera observă în sfârşit registrul emoţional desfăşurat pe chipul lui McClune – nedumerire, apoi şoc, apoi furie făţişă.

— Hei, îi spuse ea, zâmbind împăciuitor, nu face faţa asta! Afacerea de la Lumea Cealaltă e destul de ciudată, recunosc, dar parcă nu-i chiar foarte rea atunci când te gândeşti la alternative, ce zici?

Şi se opri brusc, încruntându-se nedumerită, deoarece expresia de furie de pe chipul lui McClune se topise, înlocuită fiind de zâmbetul acela larg, plăcut, lipsit de sens.

— Rea? repetă el. O, nu, duduie le Brun, nu-i doar *rea.* Este complet diabolică şi de o mie de ori am căzut în genunchi şi m-am rugat ca aceia răspunzători să fiarbă cât e eternitatea de lungă într-un lac de flăcări în fundul Iadului.

Zâmbetul se lăţi şi mai mult, iar McClune se întoarse să plece. Cunoştea valoarea unei ieşiri dramatice din scenă, aşa că trecu pe uşa rablagită fără să se oprească, fără o singură privire în urmă.

Amurgul era cald, iar adierea vântului blândă. McClune aruncă o privire spre mormanul de zdrenţe al Heechee-ilor, îi trecu prin minte să le împrăştie în cele patru zări cu o lovitură puternică de picior, dar se lăsă păgubaş pentru că protestele stomacului îi sugerau că avea un proiect de importanţă mult mai urgentă. Aşa că se îndreptă către latrină.

În fond, un scaun bun era o binecuvântare. Aşa că îşi făcu treaba pe îndelete. Când se întoarse la ceilalţi, pe cer începuseră să apară stelele. Oamenilor li se părea drăguţă această primă strălucire a serii. Pentru Orbis McClune stelele purtau stigmatul păcatului. Ele ademeniseră lumea în spaţiu, deci şi spre Heechee şi întreaga lor păcătoşenie.

Dar stelele erau departe, iar pe lumea aceasta McClune se simţea aproape împăcat. Pe cât de împăcat putea fi un suflet chinuit ca al lui.

Dar starea acesta nu dură prea mult. Când împinse uşa şi intră, o văzu pe Cară le Brun aşezată în colţul încăperii, şoptind ceva cu inteligenţa artificială, dar cu ochii fixaţi asupra lui şi cu o expresie preocupată. Încheie discuţia, se ridică şi se apropie de el, părând neaşteptat de smerită. McClune intră instantaneu în defensivă. Nu-i plăceau surprizele şi experienţa îl învăţase că rareori acestea prevesteau ceva bun.

Dar nu şi de această dată.

— Hei, Orbis! îl salută ea, punându-şi mâinile pe umerii lui.

McClune vru să se scuture de ele, dar femeia continuă repede:

— Ascultă, am pus-o pe Barb să te verifice. Îmi cer scuze dacă am spus ceva nepotrivit. N-am ştiut că soţia ta a fost stocată în Lumea Cealaltă.

V

Soarele a fost la fel de puternic şi în dimineaţa următoare. Cocoţat în echilibru precar pe bancă, la umbra statuii severe, McClune s-a simţit mai obosit decât cu o zi în urmă. Vocea i-a fost la fel de poruncitoare, ameninţările şi avertizările la fel de vibrante. Cu toate acestea, vechiul foc din inimă îi fusese înăbuşit de nedorita amintire, de mult reprimata amintire a unei răni vechi... pe nume Rowena.

Rowena. Cea frumoasă. Cea cuminte. Cea... ei, da... cea iubită... cel puţin cât de mult era în puterea lui Orbis McClune să iubească un alt muritor. Până când cuminţenia s-a transformat în nesupunere, iar Rowena a plătit cu viaţa pentru asta, dar nu a avut şi bună-cuviinţa să rămână definitiv moartă, ci a ajuns o durere permanentă în viaţa lui McClune.

Iar sursa acelei dureri feroce, neîntrerupte se afla chiar sub ochii lui, pe celălalt trotuar. Operatorii de la Lumea Cealaltă ajunseseră la maşina

sfărâmată a Rowenei odată cu ambulanța, la timp ca să-i capete consimțământul, rostit cu buzele ei de muribundă, și să-i transforme personalitatea – să-i transforme *sufletul*! — în ceva la fel de tangibil ca un roi de electroni capturat într-o mașinărie. Așa era și în clipa de față. Așa va fi mereu, câtă vreme va mai exista viață pe Pământ.

Vocea lui McClune se sparse chiar în mijlocul uneia dintre descrierile lui preferate a torturii eterne care îi așteptă pe damnați. Vreo doi dintre cei care pierdeau vremea căscând gurile la el începură să râdă, dar McClune își reveni urgent și continuă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. De fapt, gura lui continuă să rostească cuvinte, iar cuvintele se înlănțuiră în argumente coerente, pe care le enunțase de atât de multe ori în trecut.

Rowena nu ar fi putut face una ca asta.

Dovadă stătea întreaga ei viață. Tatăl ei fusese un cleric cu păreri aproape la fel de stricte ca ale lui McClune – suficient de stricte ca să-și boteze fiica cu numele celei mai pure fecioare din lunga operă a lui Sir Walter Scott[31]; și să insiste ca ea să-și modeleze personalitatea după cea a personajului respectiv. Rowena fusese educată să fie soția perfectă a începutului de secol optsprezece. Iar în primii trei ani din căsnicia lui McClune acelea au fost calitățile pe care ea le-a afișat, atât față de soț, cât și față de restul lumii.

Al patrulea an a adus dezastrul.

În tot acest timp, relata publicului său povestea plină de învățăminte despre Matei, vameșul, cel care a devenit slujitor al Domnului, refuzând să mai colecteze monedă calpă și alegând să se dedice răspândirii Cuvântului lui Dumnezeu... în tot acest timp, privirea lui era deasupra capetelor celor câțiva spectatori, ațintită asupra detestatei firme cu Lumea Cealaltă de peste stradă. Acolo se afla Diavolul încarnat. Și își bătea joc de el. Rândul de bărbați și femei care așteptau să între era un afront. Cum puteau să nu știe că își condamnau sufletele la chinurile Iadului?

Rowena știuse. El însuși îi spusese chiar în clipa când aflase că ea stătea ore întregi pe net ca să vorbească pe furiș cu eretici și blasfematori, în vreme ce el era în birou, pregătindu-și următoarea predică despre Adevărul lui Dumnezeu. Iar lucrurile despre care discutau erau de neiertat. Drepturile femeilor! Avortul! Libertatea de gândire! Dar cel mai abominabil subiect fusese dragostea trupească dintre două femei, împinse

[31] Romanul *Ivanhoe* (n. tr.).

de cea mai murdară poftă dintre toate!

O, cum se mai jurase Rowena că toate discuțiile acelea fuseseră pur teoretice, cum ea niciodată *nu făcuse* așa ceva, nici măcar nu se înscrisese pe listele electorale. Lucrurile acestea doar o *interesau,* nimic mai mult. Era doar *curioasă,* atâta tot. Iar atunci când el i-a spus unde ar putea să o ducă toate aceste curiozități, atunci când a amenințat-o că-i va demasca imoralitatea în fața enoriașilor chiar la slujba de duminică, ea s-a năpustit afară din casă, s-a urcat în mașină și a tăiat calea unui camion de marfă care mergea cu viteză mare. Accident sau intenție? Nu conta. Păcătuise. Iar oameni ca aceia de peste stradă o convinseseră să evite plata pentru păcatele sale, comițând unul și mai mare.

Și uite, acum în fața sediului Lumii Celeilalte erau înșirați vreo douăzeci de bărbați și femei ca să repete același păcat ireparabil.

McClune luă o hotărâre. Imediat ce își va duce fraza la capăt – sau imediat ce umbra statuii din spatele lui va ajunge la tufa micuță de pe marginea trotuarului – își va anunța publicul că predica s-a încheiat, va ieși din părculeț și va traversa strada ca să se ocupe de urgența de acolo. Mai întâi îi va mustra. Poate va reuși să-i îndemne pe spectatori să purceadă la îndreptățită distrugere a locului. Aceasta era soluția justă, își spuse el. Iar vina lui era că nu o făcuse mai devreme.

Acesta era planul. Care nu a putut fi pus în aplicare.

Nu a putut fi pus în aplicare, deoarece McClune se dezechilibră brusc. Și destul de tare.

Vocea lui interioară încercă să-l liniștească spunându-i că era doar unul dintre cutremurele acelea micuțe. Dar chiar atunci își dădu seama că nu se mai putea ține absolut deloc pe picioare. Cutremurul acesta nu era deloc micuț. McClune se lăsă în genunchi și se apucă bine de spătarul băncii ca să nu cadă... dar căzu oricum. Căzu pe spate în iarba îngălbenită și se lovi cu capul de pământul sfărâmicios. I se întunecă vederea... dar nu atât de tare cât să nu mai poată vedea cum se apleacă peste el chipul solemn, din granit, al călugărului Junipero Serra, dărâmat și el de acest ultim cutremur... Iar chipul acela se apropia tot mai mult de al lui, ca și cum ar fi vrut să-i ofere sărutul morții.

Pentru că moartea îl aștepta acum. McClune nu mai avea nicio îndoială. Gândul acesta îl îngrozi, dar îl și umplu de bucurie, pentru că acum urma să-și întâlnească Creatorul și va primi recompensa Lui divină pentru o viață de serviciu credincios.

Cel puţin aşa credea el că merită. Dar îl copleşise şi groaza, deoarece cum ar putea un muritor să cunoască natura cumplitei judecăţi a Domnului? îi ceru îndurare, nu printr-o rugăciune propriu-zisă, ci într-un strigăt fierbinte de implorare, pentru că atâta timp a mai avut înainte ca buzele acelea neînduplecate să se lipească de ale lui, într-o explozie fulgerătoare de durere cum nu mai cunoscuse.

Şi după aceea nimic. Doar beznă.

VI

Dar când McClune deschise iar ochii – îi fusese teribil de greu să-şi facă muşchii să-l asculte –, observă că nu îl săruta răposatul călugăr Junipero Serra. Ci un bătrân chel, cu barbă de culoarea ghimbirului. Aerul pe care îl sufla în gura lui Orbis McClune avea gust dezgustător de bere şi de alte lucruri, mult mai rele.

— Hei! strigă McClune – mai bine spus, intenţionă să strige, dar avu nevoie de trei sau patru încercări ca să se facă auzit. Hei!

Şi apoi:

— Ce... crezi... tu... că... faci?

Câte un cuvânt scurt, rostit cu multă greutate.

Bătrânul nu păru să observe nimic neobişnuit. Se trase înapoi, cu o expresie mâhnită.

— Nici tu n-ai fost la şedinţa de instruire? Hristoase atotputernice, care-i treaba cu voi!? Încercam să te resuscitez, aşa cum ne-au învăţat acolo, pricepi?

McClune era prea copleşit de ruşinea apropierii fizice ca să-i mai pese de blasfemia din vorbele omului.

— Te-au... învăţat... că... trebuie... să... mă... săruţi?

Bătrânul păru jenat.

— Păi, da, dacă aşa vrei să-i zici. E sărutul vieţii, pricepi? Încercam să te fac să respiri din nou. Aşa că la început am crezut că te-ai înecat sau cam aşa ceva, pricepi?

Apoi adăugă, încercând să-l liniştească:

— Nu-ţi face griji dacă nu-ţi poţi face trupul să te asculte din prima. Aşa se întâmplă cu toată lumea. O să fie bine mai încolo.

McClune se încruntă, trecându-şi limba peste buze, apoi, amintindu-şi de sărutul acela scârbos, şi le frecă apăsat cu dosul palmei. Dar şi gestul acesta îi reuşi abia după vreo două încercări. Apoi spuse răguşit:

— Explică, rogu-te.

Iritat, omul se uită urât la el:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce crezi că e de explicat? Erau chiar vizavi atunci când monumentul a căzut peste tine, da? Aşa că au ajuns imediat la tine înainte să te... să te strici prea tare.

— *Cine* era vizavi? *Cine* a ajuns la mine?

— Iisuse! gemu omul. Da' greu de cap mai eşti. Ăia de la Lumea Cealaltă, cine altcineva? Ai fost stocat. Nu-i vezi acum pe recuperatorii lor că vin spre noi?

McClune îi vedea: nişte femei tinere şi drăguţe, în uniforme albastre şi vesele. Dar McClune nu la ele se gândea. Avea altceva în minte, ceva ce părea a fi cel mai mare, cel mai înfricoşător, cel mai important gând din întreaga lui viaţă.

Orbis McClune trăise cu convingerea certă că moartea însemna judecată. Dacă îţi trăiai viaţa aşa cum dorea Dumnezeu, atunci erai recompensat. Dacă nu, erai pedepsit. Oricum ar fi fost, problema se rezolva imediat ce mureai.

Dar nu şi în cazul acestei ne-morţi veşnice, care nici moarte şi nici viaţă nu era.

Gândul era nimicitor. Întreaga lui viaţă, McClune nu încetase să declare că va accepta orice i-ar pregăti Dumnezeu. Dar asta? Era *nedrept*!

În momentul acela i se adresă una dintre casierele de la Lumea Cealaltă. Vocea tinerei era la fel de veselă ca minijupa albastră.

— Bună dimineaţa, domnule... mmm... McClune! Sunt convinsă că v-aţi dat deja seama că trupul dumneavoastră organic a decedat, ca urmare a unui accident din lumea organică. Lumea Cealaltă vă oferă cele mai sincere condoleanţe pentru pierderea suferită. Deşi nu se poate vorbi despre o pierdere reală, din moment ce aţi fost stocat.

Zâmbi, făcând gropiţe drăgălaşe în obraji, şi trecu repede la alt subiect:

— Cum doriţi să plătiţi, domnule McClune? Acceptăm debitul direct şi cardurile de credit.

Luat prin surprindere, Orbis spuse:

— N-am carduri.

— Nicio problemă, domnule McClune! Vă aranjăm cu plăcere transferul de fonduri din conturile dumneavoastră de economii...

McClune cătina din cap.

— ...sau puteţi să executaţi o garanţie pe casa sau proprietatea dumneavoastră...

McClune clătina în continuare din cap.

Tânăra se încruntă.

— Sau poate aveţi o poliţă de asigurare? Nu? Ei bine, vă acceptăm bijuteriile, obiectele de artă, orice lucruri de valoare, evident, după ce vor fi evaluate de experţii noştri.

Orbis spuse:

— Îmi pare rău, dar n-am aşa ceva. N-am absolut nimic. Sunt sărac lipit pământului.

Tânăra păru dezamăgită.

— Of, domnule McClune! exclamă ea. Ce păcat! Mă tem că, în situaţia aceasta, Lumea Cealaltă va fi nevoită să accepte oferte de la terţi, pentru a-şi proteja interesele.

Nu mai era veselă. De fapt, expresia de pe chipul ei se făcuse nemiloasă. Iar lui McClune nu-i plăcea ce auzea.

— Despre ce vorbeşti? vru el să ştie. Crezi că mă puteţi vinde oricui aveţi voi chef?

— O, nu! recunoscu tânăra. Aşa ceva ar fi ilegal în aproape toate jurisdicţiile. Dar nu aceasta este problema, nu credeţi? Hardware-ul în care am stocat programul dumneavoastră este proprietatea exclusivă a Lumii Celeilalte. Şi, la fel ca oricare alt bun, poate fi vândut pe piaţa liberă.

Şi ridică uşor din umeri cu un gest fermecător.

— Probabil că vi se va părea neplăcut faptul că mintea dumneavoastră stocată îşi va urma hardware-ul. Însă aceasta nu este problema companiei.

Se întrerupse şi-i aruncă o privire compătimitoare.

— Să ştiţi, îi mărturisi ea, că partea asta din slujba mea mi se pare nesuferită, dar ce pot să fac?

— Ai putea să mă închizi, îi spuse el.

Tânăra păru şocată.

— O, nu, domnule McClune! Dacă aş face una ca asta, s-ar micşora valoarea acţiunilor deţinute de companie şi nu le-ar plăcea deloc.

Scutură hotărâtă din cap.

— Nu, domnule McClune, nu aveţi altă soluţie decât să încercaţi să vă descurcaţi cum puteţi. Cerule! Nu credeţi că datoraţi puţină recunoştinţă celor de la Lumea Cealaltă? Fără ei acum aţi fi *mort.*

Şi timpul a trecut. Poate minute. Sau poate zile sau săptămâni. Orbis McClune nu avea cum să îl măsoare şi nimic cu care să îl compare. Aşa a început el să înveţe regulile noii sale existenţe. Mai întâi a învăţat cum să-

şi mişte părţile (inexistente) ale trupului prin spaţiul de gigabiţi unde-l repartizaseră blestemaţii ăia de la Lumea Cealaltă. Adică, după ce va fi terminat toate exerciţiile, va putea să meargă şi să vorbească. Avea şi cu cine să vorbească, pentru că el şi beţivanul bătrân nu erau singurii stocaţi în maşinăria aceea. Mai erau zeci de oameni acolo, poate chiar mai mulţi. Şi şi-a dat seama că toţi aveau un singur lucru în comun. Niciunul nu era suficient de talentat într-un fel sau altul pentru a fi uşor vandabil.

Da, sigur, au existat câteva sondaje. Un bărbat mai în vârstă, încă organic, îşi trimisese un doppel[32] în eigenspaţiul cu mărfurile disponibile ale Lumii Celeilalte ca să-i găsească un valet. Prin „valet" înţelegea un servitor care, printre altele, avea obligaţia să îl spele, să îl hrănească şi să îl schimbe, deoarece el nu mai putea face niciunul dintre aceste lucruri. Potenţialul client a ajuns foarte repede la concluzia că Orbis McClune nu era potrivit din punct de vedere temperamental pentru această slujbă. A mai fost şi o femeie care nu spunea exact ce caută, dar care i-a aruncat o singură privire, s-a răstit „În niciun caz el!" şi a plecat.

Cel care spunea că îl reprezintă pe un anume domn Santos-Smith nu a părut mai încurajator. Şi nici nu a vrut să spună cine era domnul Santos-Smith. Doar s-a uitat dezgustat în jur, la camera goală pe care cu greu reuşise să şi-o genereze Orbis – celor care trăiau din mila acţionarilor de la Lumea Cealaltă nu le era îngăduită risipa – şi şi-a început interogatoriul. Ştia Orbis cum să conducă o navă spaţială? Era el în stare să opereze echipamentele de penetrare în găurile negre? Măcar era înzestrat cu ceva abilităţi tehnice? Şi când toate răspunsurile fuseseră „nu", îşi închise cu un gest nervos micuţa servietă neagră şi plecă fără să mai spună vreun alt cuvânt.

De aceea a fost cu atât mai surprinzător când, la scurtă vreme după episodul acesta, a apărut domnul Santos-Smith în persoană. Era un individ slab, livid, fără o vârstă anume. I-a zis:

— Poţi să-mi spui Wan. Vreau să-ţi pun o singură întrebare. Ce părere ai despre Heechee?

Asta l-a luat complet prin surprindere pe Orbis. De multă, foarte multă vreme, nu mai voise cineva să afle părerea lui pe această temă. Trase aer adânc în piept.

— Heechee-ii, spuse el, reprezintă cea mai mare tragedie pentru rasa omenească. Ar trebui să ardă pe vecie în focul Iadului. Îi urăsc din tot

---

[32] *Doppel* în lb. germ. în orig. - „duplicat" (n. tr.).

sufletul! Îmi doresc să-i văd morți pe toți până la ultimul și...

Wan a ridicat o mână, oprindu-l.

— Suficient! Slujba e a ta.

Orbis se încruntă.

— Ce fel de slujbă?

— Trebuie să mă ajuți să recuperez ceva ce au furat ei de la mine. Deocamdată însă, adăugă el cu degetele pe un touchpad de la centură, nu e cazul să facem risipă inutilă de energie. Așa că, dacă nu te deranjează, am să te închid pentru o perioadă. De fapt, am să te închid și dacă te deranjează.

12 PATERNITATE

I

Da, veștile venite de pe Pământ erau înfiorătoare: zeci de milioane de morți, mari metropole distruse definitiv. Mai mult decât erau capabili să asimileze Estrella și Stan. Estrella a plâns. Stan a stat șocat și mut în fața ecranului. Au trecut multe minute până să fie capabili să spună ceva. Iar apoi au vorbit ore în șir, Au vorbit iar și iar. Descoperind noi și noi modalități prin care să-și exprime stupoarea, furia fără adresă, durerea.

După aceea, când Estrella s-a dus la culcare, Stan și-a adus aminte și cealaltă veste complet neașteptată, cea pe care i-o dăduse ea. Schimba totul. Se obișnuise cu îndeletnicirea plăcută a sexului după câte o zi plină. Dar niciodată nu-i trecuse prin cap că ar putea deveni tată. („Dumnezeule, Strella, dar tu nu-ți faci injecțiile?" „La care injecții te referi, Stan? În caz că n-ai știut, îți zic eu acum că virginele n-au nevoie de injecții contraceptive, iar eu asta eram, o virgină. Mai ții minte? Mă rog, am fost virgină până cu puțin înainte de plecarea de pe Poartă.")

Și mai rău i se părea că sarcina Estrellei nu era decât o posibilitate. Dar cât de *posibilă* era posibilitatea asta, Stan nu-și putea da seama, iar asta era cel mai rău. Dacă nu avea de ales, se putea obișnui cu ideea că va deveni tată. Se putea obișnui și cu ideea că nu va avea niciodată copii – cu asta se putea obișnui mai ușor. Dar nesiguranța îl omora.

Estrella nu-i era de niciun ajutor.

— Precis că există teste de sarcină, Stan. Tu nici măcar nu trebuie să faci vreunul de fertilitate. Dacă ești activ din punct de vedere sexual, toaleta îți verifică urina de fiecare dată când îți faci treaba mică. Ai o toaletă din aia cu tine, Stan? Nu? Păcat.

Stan reuși să găsească un pai de care să se agațe.

— Ia stai puțin, Heechee-ii ar trebui să fie în stare să spună dacă ești sau nu gravidă, nu crezi?

Tânăra îi aruncă o privire de infinită indulgență, care ascunde de obicei o stare de infinită exasperare.

— Poate nu ți-ai dat încă seama, Stan, dar Heechee-ii sunt o specie total diferită de a noastră.

El insista:

— Atunci ce zici de doctorul von Psiho? El ar trebui să se priceapă la chestii din astea.

— Dar el nici măcar nu-i organic, Stan!

Estrella se întrerupse, se gândi puțin, apoi adăugă pe un ton șovăitor:

— Cred că am putea face o încercare. Am să iau legătura cu... hm... cu institutul.

Când s-a întors din încăperea cu ecrane, i-a spus:

— Ne-au cerut să ne ducem noi acolo. Von Psiho ne așteaptă.

Stan nu i-a arătat că se bucură. Nu i-a spus nici măcar „Ți-am zis eu", pentru că în timpul cât ea discutase cu institutul, el începuse să se gândească la celălalt lucru aflat din blestemata aia de experiență cu mașina de vise. Anume că Estrella credea că el e un amant de toată jena.

Dar, stai așa! Cine era ea să-l judece? Înaintea lui făcuse chestia cu un singur tip, dobitocul ăla de pe Poartă... cum îl chema?... Montefiore. Gras, zgomotos și nespălat – oare Estrella credea că *ăla* făcea sex mai bine decât el.

Atât de cufundat era Stan în gândurile astea negre, încât nici n-o auzi cum îl strigă din pragul ușii. Se duse la ea și tânăra îl privi curioasă.

— Te simți bine? îl întrebă ea.

Ridică ursuz din umeri.

— De de să nu mă simt? Hai să mergem!

Pe drumul spre locul acela pe care hotărâseră să-l numească „institutul", fără să le pese ce nume aveau Heechee-ii pentru el, Stan nu uită cu totul de gândurile acelea deprimante, ci doar le împinse undeva, mai spre fundul minții.

Au ajuns acolo fără probleme. Achiever prefera să meargă pe la suprafață atunci când avea treburi acolo, dar Achiever nu prea era cu mințile la el. Salt le spusese că există un drum mai scurt. Așa că au mers unul sau doi kilometri prin subteran într-unul din vehiculele alea cu trei

roți. Apoi au urcat o rampă și au ajuns într-un apartament mare, mobilat cam ca sala principală de pe nava care îi adusese aici. Camerele erau pline cu stinghii, ecrane și pupitre. Dar fără vreun obiect care să-ți dea senzația că te-ai afla într-un spital – așa cum credeau Stan și Estrella că ar trebui să arate un spital. Tavanul era scund. Nu existau ferestre, iar lumina plăcută ieșea din pereți. Vreo cincisprezece, douăzeci de Heechee se agitau pe acolo: plecau, veneau, discutau, mâncau, molfăiau niște chestii cu aspect de ciuperci din castroane argintii, lucrau la ecranele lor sau pur și simplu moțăiau.

Dar printre ei se afla și un om.

Care stătea de vorbă cu o femelă Heechee, pe care Stan o recunoscu imediat: Salt. Bărbatul ridică ochii, îi observă și se lumină la față de plăcere.

— Dragii mei prieteni, exclamă Sigfrid von Psiho, îndreptându-se spre ei – fără să le întindă mâna (cum să strângi mâna unei imagini virtuale?), dar evident bucuros să îi vadă. Vă promit că nu va dura mult. Estrella, tu du-te cu Catenary (adică o femelă Heechee care plutea în apropiere). Vin și eu într-o clipă.

Estrella oftă, întinse buzele la Stan ca să o sărute și făcu ce i se spusese. Stan o urmări cu privirea și îl auzi pe von Psiho:

— Ai putea să te duci și tu dacă vrei, Stan. Dar prezența ta nu-i necesară. Nu se întâmplă nimic grav acolo; îi voi pune doar câteva întrebări mai stânjenitoare.

Se întoarse spre Salt, care aștepta tăcută alături.

— Salt îți va aduce orice dorești. Ți-e foame?

Stan clătină din cap.

— Nu, mersi. Cred că mi s-a cam tăiat de mâncarea Heechee.

Von Psiho mai zăbovi puțin.

— Asta reprezintă o problemă, Stan? Uite ce zic eu: acum e nevoie de mine înăuntru, dar o să discutăm situația atunci când termin. Între timp, Salt se va ocupa de tine.

Care evident că se achită cu brio de această sarcină. Îl conduse la o stinghie, între furcile căreia cineva deja pusese o pernă, acționă o măsuță care se ridică până la nivelul lui, puse pe măsuță un castron argintiu plin cu niște chestii care semănau cu bucățelele de mucegai de pe pereții băii lui din Istanbul.

— Nu pot ofer parteneri de conversație decât pe mine, spuse Salt, că nimeni de aici nu vorbește limba ta, deși unii vin să le traduc eu. Până

atunci, poftim.

Și-i făcu un semn spre castronul argintiu.

Stan aruncă o privire scârbită la bucățelele cu aspect de mucegai și clătină din cap.

— Nu prea cred.

— Nu face rău, insistă ea. Doctor von Psiho făcut teste și zice că bun.

Se uită la niște Heechee, care se apropiau cu timiditate de ei.

— Ah! Alții acum vrut să spună că pare rău pentru tragedia cumplită de pe planeta ta natală.

Și i-au spus cât de rău le părea. I-au spus pe larg, unul după altul. Salt încerca să traducă cât mai bine. Uneori vorbele lor exprimau un sentiment de compătimire sinceră – „dorință profundă specia ta nu trecut prin incident nefericit". Cel mai adesea, însă, și în mod bizar, păreau a-și cere scuze pentru propria lor nepricepere. „Regret complet și sincer incapacitatea noastră de a preveni sau minimaliza cumva evenimentul menționat"; și, de asemenea, „la început crezut că eveniment menționat tipic pentru barbarie de mult dispăruților Asasini, idee greșită din păcate transmisă ție." Și cu toate că, din politețe, Stan se strădui să îndure chestia asta cât de mult i-a fost omenește posibil, a venit și momentul când a rugat-o pe Salt să îi facă să înceteze.

— Cantitate prea mare din același lucru? își dădu ea cu părerea. Da. Probabil așa este. Stai, rog.

Își ridică brațele slăbănoage deasupra capului ca să capteze atenția celorlalți. Apoi li se adresă în deja cunoscutele șuierături, gemete și vaiete ale dialectelor Heechee. Părea că are succes. Numeroșii binevoitori se mai foiră o clipă pe acolo, apoi porniră înapoi la treburile lor.

— Mai bine acum? se interesă Salt.

— O, da, spuse el recunoscător. Frumos din partea pacienților ăstora să se intereseze... pacienți sunt, nu-i așa? Sau sunt doctori?

— Nici așa și nici așa, zise ea pe un ton hotărât. Persoane aici pentru ameliorare doar stau aici până recapătă...

Se opri, căută cuvântul, îl găsi și i-l transmise cu mândrie:

— ...gracilitatea.

Dacă intenționase să-l impresioneze pe Stan cu bogăția vocabularului ei, reușise întru totul.

— M-ai prins, recunoscu el. Ce-i aia?

Îi răspunse mulțumită de sine:

— Cuvânt vostru *gracilitate* înseamnă stare normală pentru persoane

din specia noastră. Persoane de aici lipsă de așa ceva. Exemplu. Persoană de acolo, spate la noi, poate că doarme. Numele lui Permeabil. Vârsta lui mare și curând ajunge Minte Stocată, dar înainte trebuie rezolvat câteva probleme. Lângă el, Turbidity[33]; și lângă perete, Inverse Square – femela vorbit cu tine, amințești?

Vorbit de mâhnire la pierdere mare suferită de specia ta. Aici lipsă mare de gracilitate. Inverse Square spus cuvinte deloc adevărate. Turbidity promis la colegi că va executa act de anume natură. Dar nu ținut promisiune, deși niciun impediment.

— Zici că niciunul nu-i doctor?

— Absolut niciunul, îi confirmă ea. Singur membru din clasa la care tu spui „doctori" prezent pe Planeta Împădurită a Stelei Bătrâne și Calde Douăzeci-și-Patru este simulare de om Sigfrid von Psiho, care „tratează" oameni, nu contează cât ocupat cu altele.

Stan oftă, nemaidorind să descifreze ce își închipuia această Heechee că ar fi fost clinica respectivă. Așa că se mulțumi să spună doar:

— Da, este o persoană foarte amabilă.

— Suntem de acord, da.

— Și știu că este ocupat. Frumos din partea lui să vină special pentru noi.

— Nu special, îl contrazise Salt politicoasă. Aici cu treabă pentru altă persoană-om și simulare.

Nedumerit, Stan se scărpină în cap. Se întoarse să o privească în ochi.

— Salt, sunt momente când nu pricep deloc ce naiba vrei să spui, îi mărturisi el. Mai exact, de ce era von Psiho aici?

Ea își ceru scuze cu un fâlfâit de degete.

— Nu știut *exact* de ce, dar, general, prezență von Psiho în legătură cu două persoane: una, femelă-om, Gelle-Klara Moynlin; a doua, simulare femelă-om, Hypatia. Ai cunoștință de aceste persoane?

— Am auzit de Moynlin, firește, spuse Stan. Toată lumea știe cine e. A fost iubita lui Robinette Broadhead. Are o grămadă de bani. Ce caută aici?

— Amințești discuție precedentă, Stan? Moynlin adusă aici de simulare von Psiho pentru îmbunătățire gracilitate. Gracilitate pierdută când mare catastrofă pe planeta ta. Amințești și asta?

Continuă, privind peste umărul lui:

---

[33] *Turbidity* - „Nebulozitate"; *Inverse Square* - „Pătratul Invers", în lb. engl. în orig. (n. red.).

— Nu nevoie în acest moment de continuat discuţie pentru trecut timpul mai repede. Estrella, iubită fără încetare de tine, revine acum.

Stan se întoarse şi, da, Estrella venea către el, cu braţele întinse şi cu o expresie deopotrivă fericită şi puţin speriată pe chip.

— Este adevărat, iubi, îl anunţă ea. O să avem un copil.

Chiar dacă Stan avusese încredere totală în bănuielile ei, vorbele astea îl izbiră drept în moalele capului, de parcă realitatea devenise şi mai reală acum, când o aflaseră şi alţii.

— Corect, spuse von Psiho, radiind de mulţumire. Estimez că embrionul are cam treizeci şi cinci de zile şi, din câte am putut observa, este în perfectă stare de sănătate. Dar, desigur, eu sunt înainte de toate psihanalist, nu ginecolog sau generalist. Trebuie să o vadă şi un ginecolog destul de curând. Din fericire, Klara cunoaşte pe cineva – presupun că ştiţi cine este Klara? Gelle-Klara Moynlin? Multe acţiuni caritabile?

Acum Stan răspunse doar:

— Da.

— De ceva vreme Klara finanţează un program de relocare pentru femeile cu probleme. Le plăteşte drumul până în Nucleu şi e convinsă că, nu demult, printre ele a fost şi o doctoriţă de obstetrică-ginecologie. Mintea navei ei verifică acum.

— Foarte amabil din partea ei – a lor, spuse Stan, luat pe moment prin surprindere de ideea că trebuia să dai bani ca să ajungi în Nucleu.

— E drăguţă, îi zise Estrella. Puţin cam agitată, dar, cu toate problemele pe care le are, nu poţi s-o învinovăţeşti. Ştii că mi-a ţinut de urât cât timp pregătea von Psiho... aia... procedura?

— Aşa a fost, confirmă von Psiho. Şi încă ceva. I-am spus că v-aţi săturat de mâncarea Heechee. Aşa că v-a invitat pe amândoi să luaţi prânzul cu ea.

Apartamentul lui Gelle-Klara Moynlin nu se afla chiar în „institut”, dar era foarte aproape. La uşă îi aştepta o femeie cu păr şi ochi negri, cu un colier de rubine la gât şi o robă care-i lăsa un umăr dezgolit.

— Bine aţi venit, le spuse ea, pe un ton ce părea a sugera contrariul. Eu sunt Hypatia. Doamna doctor Moynlin vă aşteaptă pe terasă.

Uşa din spatele ei se deschise fără ca Hypatia să atingă ceva. De fapt, îşi zise Stan, nici nu putea să atingă din moment ce era doar o minte imaterială. Dar se dădu la o parte ca să-i lase să între.

Cum păşiră înăuntru, se opriră amândoi şocaţi, cu gurile căscate.

— Scaune! şopti Stan cu evlavie.

Iar Estrella adăugă:

— Uite, o masă adevărată!

Dar erau mult mai multe lucruri uluitoare. Podeaua era pardosită cu marmură, peste care fuseseră întinse mochete groase. Pe pereți erau rafturi, unele pline cu ceșcuțe drăguțe și bibelouri, altele cu cărți reale, din hârtie adevărată, tipărită cu tuș. Într-un șemineu adevărat ardea un foc adevărat dintr-un buștean uriaș și adevărat. În fața acestuia era o sofa mare cât pentru o familie întreagă – ba chiar, își zise Stan, destul de mare pentru conceperea uneia, într-un mod mult mai confortabil decât o făcuseră el și Estrella.

Hypatia se înșelase cu privire la locul unde se afla stăpâna ei. Gelle-Klara Moynlin nu era pe terasa întinsă și plină cu flori din capătul camerei. Ci stătea în picioare lângă sofa, cu una din cărțile acelea vetuste în mâini.

— Bună ziua din nou, Estrella! îi spuse ea. Iar tu trebuie să fii Stan.

Au făcut cunoștință. Mâna ei era caldă și fermă și îi mai strânse o dată mâna lui Stan înainte de a-i da drumul. Dar ceva nu era în regulă cu tot acest tablou. Tânărul știa cum arată Gelle-Klara Moynlin; toată lumea știa cum arată. Sprâncenele acestei femei erau așa cum trebuiau să fie: negre și groase, iar trăsăturile erau aceleași pe care el le văzuse de atâtea ori în mii de reportaje virtuale – *Gelle-Klara Moynlin salvată din gaura neagră, Gelle-Klara Moynlin finanțează un proiect de 10 000 de case pentru săraci, Gelle-Klara Moynlin votată șase ani la rând drept cea mai cunoscută femeie din Galaxie.* Însă această ediție a lui Gelle-Klara Moynlin era mai în vârstă și mai corpolentă decât ce văzuse el în reportaje. Ceea ce însemna nu atât că trecuse multă vreme de atunci, ci mai ales că ea încetase să facă eforturi pentru a ascunde efectele trecerii timpului. Și, în ciuda expresiei de prietenie așternută pe chip, nu-și putea masca tristețea.

Dar făcea eforturi.

— Luați loc, îi invită ea, adăugând atunci când o observă pe Estrella cum aruncă priviri furișe spre camera de alături. Sau preferați mai întâi să faceți turul apartamentului?

În realitate, Stan ar fi preferat (și mai întâi, și mai la urmă) să treacă direct la prânzul promis – la prânzul cu *mâncare pentru oameni* –, dar atunci când văzu cum arată baia Klarei (cadă, jacuzzi, duș cu douăsprezece capete care nu lăsa neudată nicio parte din anatomia persoanei) și dressingul (trei oglinzi uriașe deasupra rafturilor cu parfumuri și prafuri pe care Klara nu se mai obosea să le folosească) și, mai ales, dormitorul, aproape că uită cu totul de mâncare. Patul era din cele cu baldachin. Și

mare cât pentru o orgie, deşi lui Stan i se părea că stăpâna lui nu avea de gând să-l împartă prea curând cu altcineva.

Toate acestea demonstrează ce poţi face atunci când ai la dispoziţie fonduri nelimitate, îşi spuse el, incapabil să reziste unei înţepături de invidie.

Dacă Estrella era de aceeaşi părere cu el, se pricepea să şi-o ascundă mai bine.

— Îmi dai voie? se rugă ea.

Şi, atunci când Klara dădu din cap amabilă, tânăra se urcă pe pat şi începu să sară ca o fetiţă.

Klara zâmbea de-a binelea.

— Tu ce spui, Stan? îl întrebă ea. Vrei să încerci şi tu patul?

Tânărul clătină din cap. De fapt, cam voia, dar nu cu posesoarea lui de faţă. Acesta îl studie câteva clipe, apoi îl surprinse cu o bătaie uşoară pe umăr.

— Ei, cu asta se încheie turul nostru. Haideţi să luăm prânzul, ce ziceţi? Numai că, adăugă ea întorcându-se în camera unde se afla masa, cred că trebuie să vă avertizez. Hypatia este o bucătăreasă foarte bună, dar are nevoie de materiile prime din care să pregătească excelenta ei mâncare. Deocamdată este limitată de ceea ce produc Heechee-ii în materie de alimente pentru oameni şi mă tem că încă nu le-a prins şpilul.

II

Klara nu se înşela. Nu prinseseră niciun şpil. *Mise-en-place*-ul era admirabil: vase din cristal, cuţite şi furculiţe din aur, farfurii cu margini poleite, toate aşezate pe o faţă de masă din damasc alb ca zăpada. Mâncarea nu a fost admirabilă. Omleta cu brânză a lui Stan a fost cauciucată, cu gust vag de chimicale. Plăcinta cu mere de la desert a avut un gust puternic de varză murată. Mintea navei a stat în capul mesei, urmărind roboţeii pe roţi care le aduceau felurile de mâncare. Apoi s-a şters fără vreo explicaţie.

— Hypatia posteşte, le şopti Klara oaspeţilor ei.

Dar lui Stan nu i se păruse că posteşte, ci mai degrabă că e cam ţicnită.

— Totuşi, îi spuse el Estrellei pe drumul înapoi spre casă, a fost o pauză bine-venită de la baliga Heechee.

— Klara a zis că Hypatia ne va face de mâncare de câte ori vom dori, nu trebuie decât să-i spunem.

— Foarte drăguţ din partea ei, zise Stan, gândindu-se cât de drăguţ ar fi

dacă și mâncarea ar fi fost mai bună.

— Dar *este* drăguță. Klara. La ea mă refer. M-a întrebat dacă aș vrea să-mi repar fața. Zice că nu doare. Ea și-a făcut operații estetice mult mai mari.

— Și tu ce i-ai răspuns? o întrebă Stan.

— Tu vrei să mă repar?

— Nu, la naiba! zise Stan pe loc, deși nici măcar nu se gândise vreodată la asta. Dar știu că are ceva tupeu de-și permite să-ți vorbească așa.

— O, dar nu a vrut să fie rea cu mine, Stan. A fost foarte amabilă. E chiar foarte drăguță, mai ales dacă stai să te gândești prin câte întâmplări a trecut, spuse Estrella.

Apoi trebui să-i explice care fuseseră respectivele întâmplări. Stan se văzu nevoit să admită că așa ceva era rău pentru oricine. Același val gigantic care depopulase California răsese de pe fața Pământului și Raiwea, insula particulară a Klarei, din Marea Sudului. Evacuarea promptă a făcut să nu se piardă nicio viață, dar nu mai rămăsese nimic din comunitatea micuță ce reprezentase cel mai important lucru din viața Klarei.

— Ăsta-i motivul pentru care a venit aici, adăugă Estrella. E deprimată. Von Psiho zice că s-a gândit chiar să se stocheze, dar mai zice că ea nu consideră asta o stocare a minții, ci o consideră moarte pur și simplu.

— Aha... sună replica lui Stan.

În mod clar, viața putea avea nefericirile ei, chiar dacă dispuneai de fonduri nelimitate. Apoi tânărul observă că Estrella se încruntase.

— S-a întâmplat ceva?

Fata ridică din umeri și zise:

— Nu, iubi. Nu-i nimic. Dar vreau să te întreb: ai auzit vreodată de un tip cu numele Wan?

Stan se gândi puțin, apoi răspunse:

— Nu știu. Poate. Cine e?

— Asta nu știu, mărturisi tânăra. I-am auzit pe Klara și pe von Psiho vorbind despre el în timp ce pregăteau procedura pentru mine. Nu păreau a-l îndrăgi prea tare.

Apoi zâmbi și schimbă subiectul.

— Spune, vrei să știi ce teste mi-a făcut von Psiho?

— Cred că da. Te-a pus să faci pipi într-o sticlă?

— Nici vorbă, râse ea. A fost mult mai simplu. Știi că e doar un punct?

— Cine? Von Psiho? Cum adică e doar un punct?

— Exact cum îți spun. Nu are nicio dimensiune. După ce m-a întrebat ce

a avut de întrebat, s-a băgat în mine ca să se uite ce-i acolo. Şi a văzut embrionul, Stan! Copilul nostru! Deşi acum nu arată ca un copil.

Informaţiile veneau în şuvoi prea rapid.

— Stai puţin! Cum adică *s-a băgat în tine*? Cum a făcut-o?

— Pur şi simplu, Stan.

Estrella căscă şi schimbă iarăşi subiectul.

— Ştii ceva? Păcat că nu i-am cerut cu împrumut sofaua aia pentru câteva ore.

— Da, zise el, cu mintea aiurea, sigur. Păcat.

Dar nu la sofa se gândea el, pentru că avea alte lucruri la care să reflecteze. Şi aşa de profund reflecta el, că nici nu băgă de seamă că ajunseseră acasă până când nu-i dădu Estrella un ghiont.

Încercau să se hotărască dacă să ia legătura cu Hypatia şi să-i ceară să le pregătească o ultimă masă, când se auzi soneria de la uşă.

Stan deschise şi rămase cu gura căscată văzând-o chiar pe Hypatia în prag, urmată de doi Heechee care ghidau nişte paleţi motorizaţi.

— Cu complimentele doamnei Moynlin, îi anunţă ea. Tocmai a primit mobilă nouă de pe Pământ şi se întreabă dacă acestea vă sunt de folos.

Stan şi Estrella îi urmăriră pe cei doi Heechee ducând lucrurile în casă şi încă dinainte de a le despacheta şi aşeza la locurile lor, tinerii observară că primiseră patul cu baldachin, cu aşternuturi trandafirii, ce păreau a fi fost confecţionate din mătase pură. După ce patul a fost instalat şi pregătit cu mare artă, Estrella îi conduse pe musafiri la uşă.

— Mulţumeşte-i Klarei din partea noastră, îi zise ea Hypatiei. Acum nu vreau decât să încercăm patul.

Şi l-au încercat. S-a dovedit mulţumitor în toate privinţele, iar Stan nu a fost deloc stângaci, nici după părerea Estrellei şi nici după a lui. Au adormit într-un sfârşit, el ţinând-o pe Estrella în braţe, iar totul era cum nu se poate mai bine pe Planeta Împădurită a Stelei Bătrâne şi Calde Douăzeci-şi-Patru.

13 BUCĂTARUL ÎN NUCLEU

I

După ce l-am lăsat pe celălalt Marc Antoniu să-mi facă treaba pe Roată, am plecat într-adevăr în Nucleu, unde, o vreme, mi-am văzut de meseria mea. Nu m-am grăbit, dar înainte de sfârşitul primei zile măsurate în timp organic, îmi rezolvasem cam toate obligaţiile.

Să vă explic ceva. Deşi folosesc cuvântul „obligaţii” (din lipsă de altul mai bun), implicaţiile lui sunt altele. Tot ce am făcut eu acolo a fost în întregime benevol. Am plecat de pe Roată pentru că aşa am vrut eu, pentru că devenisem de prisos acolo. Şi nu mi s-a stabilit nicio „obligaţie” în Nucleu. Cum ar fi fost posibil? Cine din Nucleu (sau de oriunde altundeva) ar fi avut autoritatea necesară pentru a-mi repartiza sarcini?

Nu. Am făcut ce am făcut dintr-un singur motiv: nu sunt programat să trândăvesc.

Din moment ce principala mea funcţie este aceea de masterchef, am început să-mi studiez potenţiala clientelă. Asta a fost destul de uşor. Nu a trebuit decât să fac un recensământ al tuturor oamenilor din Nucleu, apoi să-i întreb sau să le deduc preferinţele culinare. Nu erau prea mulţi oameni acolo – în jur de o mie cinci sute atunci când am venit eu, mai puţin de zece mii după primele zile. După standardele organice, unii dintre acei imigranţi erau oarecum celebri: doi foşti vicepreşedinţi ai Statelor Unite, câteva vedete, chiar şi Gelle-Klara Moynlin, pe vremuri cea mai bogată femeie din galaxie. (Şi rămăsese cea mai bogată, cu toate că îşi donase mare parte din avere atunci când se hotărâse să vină în Nucleu.) În orice caz, cei faimoşi şi bogaţi nu s-au bucurat de tratament preferenţial din partea mea. I-am tratat la fel ca pe ultimul dintre necunoscuţi. Adică le-am oferit tot ce eram eu în stare.

Adică ce credeam că ar prefera fiecare să mănânce. La început mi-a fost lesne să pregătesc fiecăruia meniurile tradiţionale: cârnaţi în budincă Yorkshire şi brânză Stilton pentru britanici; diferite curry-uri şi câteva feluri de gogoşi cu smântână sau caramel pentru cei din subcontinentul indian; dim sum şi mai multe feluri principale pentru chinezi (cleşti de rac umpluţi, raţă Peking la cuptor, meduze, vită la grătar, ţipar brezat şi aşa mai departe). Am localizat o colonie grecească pe Planeta Gheţarului Ceţos, cărora le-am pregătit mai întâi un aperitiv delicios din limbă, tartine cu brânză şi măsline kalamata, urmat de ciorba lor dreasă cu ouă şi lămâie care se pare că le place atât de mult. Felul principal era de obicei carne de miel, gătită într-un fel sau altul. Pe Planeta Împădurită a Stelei Bătrâne şi Calde Douăzeci-şi-Patru era un singur băiat din Turcia – unicul meu client turc, din câte îmi puteam da seama. Dar mi-a creat o groază de probleme. I-am făcut la început nişte yaprak dolma şi un picior de miel la cuptor, căruia ei îi zice „kuzu tandir”. Dar, din nu ştiu care motiv, şi-a pierdut cunoştinţa, aşa că n-am mai apucat să aflu dacă mâncarea mea i-a plăcut sau nu. El a fost în pierdere. Să se considere norocos dacă o să mai capete

măcar un sandvici cu unt de arahide şi gem. Aşa îi trebuie.

În acelaşi timp, mă ocupam şi de cealaltă treabă importantă.

V-aţi putea întreba de ce nu am pomenit despre ea din capul locului, din moment ce, în anumite circumstanţe, putea deveni o chestiune de viaţă şi de moarte. Doar că la vremea respectivă nu mi se părea o urgenţă. Nu pot spune că mă aşteptam ca în Nucleu să apară o situaţie care să reclame folosirea forţei. Motivul pentru care am început să fac pregătirile nu avea nimic de-a face cu anticiparea unei asemenea situaţii de urgenţă, ci cu faptul că asta era treaba mea.

Sistemele de securitate erau ruşinos de puţine. Dar nici că mă aşteptam la prea multe. Nu-mi închipuisem că Heechee-ii şi-ar fi păstrat escadrilele de nave înarmate dispuse strategic în jurul Nucleului. Şi avusesem dreptate. Dar mă gândisem că măcar şi-ar fi instalat un sistem militar de supraveghere cât de cât performant. Aveau un aşa-zis sistem, dar acesta era rudimentar şi – la fel ca stilul de viaţă al Heechee-ilor în general – orientat spre civili.

Heechee-ii aveau şi un program prin care, la fiecare câteva decenii, trimiteau nave de cercetare în galaxia exterioară, doar ca să vadă dacă nu cumva îi caută Asasinii. Nu-mi trece prin minte ce ar fi putut face Heechee-ii dacă ar fi aflat că Asasinii chiar îi caută. Dar cred că nimic. Se pare însă că-şi imaginau că bariera Schwarzschild din jurul Nucleului îi ferea de orice posibili duşmani, inclusiv de Asasini. Şi spun asta pentru că nu aveau un Plan B. Dar uite că puteam face ceva cu canalul de alarmă al Heechee-ilor. Dacă ar fi fost să-i adaug câte ceva, poate folosind unele din telecomenzile mele de livrare a meniurilor, iar apoi să-i mai pun şi nişte arme, aş fi obţinut începutul unui sistem util de securitate.

Armele reprezentau o problemă. Dar exista o posibilitate care merita analizată. Heechee-ii aveau un program de torpile cu autopropulsie – mici, rapide, ghidate dintr-un loc în altul de inteligenţe artificiale sau chiar de Minţi Stocate. Puteam să rechiziţionez câteva cu tot cu explozibili. Am calculat că, pentru început, erau suficiente doar vreo patruzeci sau cincizeci, dispuse prin tot Nucleul. Explozibilii erau uşor de obţinut. Dacă putusem eu să reglez Fabricile de Hrană astfel încât să producă toate mirodeniile şi ingredientele care existaseră vreodată în istorie, atunci la fel de bine le-aş fi putut modifica să producă cordită, gelatină explozivă, plastic sau bunul şi bătrânul trinitrotoluen.

Voi fi sincer şi voi spune că eram destul de mulţumit de mine însumi pentru că reuşisem să descopăr criza şi să găsesc soluţii pentru rezolvarea

ei, în vreme ce inocenții Heechee erau complet neștiutori de pericolul care îi pândise. Dar s-a dovedit că erau mai puțin neștiutori decât crezusem eu. Am aflat asta atunci când pe ecranul meu a apărut un mesaj din partea unui Heechee, pe nume Thermocline: „Salut, Marc. Văd că suntem vecini. Dacă ai o clipă liberă, poți, te rog, să îmi faci o vizită?"

Aș minți dacă aș spune că nu am fost surprins. Îl cunoșteam pe Thermocline. Pe Roată el fusese unul dintre cei mai aventuroși clienți ai mei din neamul Heechee. Dar asta nu era totul. Deși organic, făcuse pe vremuri parte din echipa de securitate a lui Thor Aruncătorul-de-Ciocan, care avea misiunea de a se asigura că armele materiale ale Roții erau în orice clipă gata de acțiune, în eventualitatea descoperirii unor activități inoportune ale Dușmanului. (De parcă toate armele alea ar fi ajutat la ceva.)

Așa că, în timp ce-mi pusesem efectorii să pregătească câteva zeci de meniuri, am pornit ceva programe ca să aflu mai multe informații.

Asta avea să dureze, dar nu mă grăbeam nicăieri. Nu obișnuiesc să merg în vizite. Și nu-mi displăcea să-i amintesc asta lui Thermocline, lăsându-l să mă aștepte vreo cinci sau șase secunde de-ale oamenilor.

În plus, cei din Singapore îmi comandaseră niște fructe proaspete – rambutanul acela cu spini moi despre care se spune că ar fi fost fructul preferat al Reginei Victoria și boabe cu miezul moale de lăsnicior. Mai voiau și mango – proaspete și coapte, așa cum nu găsiseră ei niciodată în magazine; chiar și dorian, cu tot cu mirosul lui înțepător de Camembert. Dura ceva să fac rost de toate fructele astea exotice. În principiu, o piersică proaspătă se creează la fel de ușor ca un sandvici cu brânză, dar mie îmi place să fiu scrupulos atunci când e vorba de culoarea cojii, gradul de coacere și tot așa. Nu puteam lăsa detaliile astea în seama programelor secundare care-mi erau ajutoare. Când toate fructele au fost reci și înrourate și trimise în colțurile unde se aflau singaporenii, am primit un mesaj despre Thermocline.

Acesta a fost o surpriză. Thermocline era prezent în Nucleu, așa cum îmi spusese, dar nu mai era printre cei vii. Acum el era o Minte Stocată.

Pentru un Heechee, transformarea într-o Minte Stocată nu este ceva ieșit din comun. Asta fac ei toți atunci când mor, cu condiția să nu fie într-atât de ghinioniști și să moară undeva unde nu-i mai poate găsi nimeni înainte să putrezească, devenind astfel inapți pentru stocare. Am fost

surprins doar pentru că Thermocline era organic şi părea bine, sănătos, atunci când plecasem eu de pe Roată spre Nucleu. Nu m-am gândit că de atunci el avusese destulă vreme să îmbătrânească şi mai tare, să se îmbolnăvească şi să moară.

Pentru o inteligenţă artificială nu este uşor să interacţioneze în mediul total diferit al unei minţi Heechee stocate. Aşa că mi-a luat mai mult de o jumătate de secundă să ajung în mediul lui Thermocline. L-am recunoscut imediat. Arăta exact la fel ca în perioada de pe Roată. Însă mediul în care se afla era o cu totul altă chestiune. În esenţă, acesta era inexistent.

Nu mă aşteptasem la asta. Absolut toate minţile organice stocate pe care le cunoscusem eu şi majoritatea celorlalte inteligenţe artificiale îşi creaseră câte o bază confortabilă, în bucătăriile mele sau în cartierul general al lui Thor Aruncătorul-de-Ciocan şi chiar în anumite haremuri extrem de bine aprovizionate. Mediul pe care şi-l crease Thermocline nu semăna cu niciunul dintre locurile acestea. Mă aştepta într-o încăpere care nu avea mai mult de trei metri în orice dimensiune. Pereţii erau colorați într-un gri neutru şi decoraţi cu două ecrane Heechee. În rest, mai nimic. Lumina era difuză şi, din câte îmi puteam da eu seama, nu avea nicio sursă vizibilă. Mobilierul era minimal. Adică: un soi de şezlong pentru Thermocline, pe care să stea în fund sau întins. Şi un scaun cu spătar drept pentru un singur musafir. (Pentru un anume musafir de neam omenesc, am observat eu. Probabil, că dacă ar fi aşteptat vizita unui Heechee, scaunul ar fi fost înlocuit cu una din stinghiile lor.)

Atâta tot. Sau nu tocmai. Era totuşi ceva mai neobişnuit la înfăţişarea lui Thermocline şi am avut nevoie de o clipă ca să-mi dau seama despre ce era vorba. Nu purta acel accesoriu universal Heechee – păstaia care le atârna între picioare.

Normal că n-o mai avea. Pentru că nu-i mai trebuia fluxul blând de microunde care avea rostul de întreţinere a vieţii posesorului, din moment ce nu mai era viu din punct de vedere organic. Şi nici nu mai avea nevoie să care după el Mintea Ancestrală a Strămoşului lui, deoarece acum devenise el însuşi una.

Thermocline nu s-a sculat să mă întâmpine sau să dea mâna cu mine. Dar era limpede că se bucură că mă vede.

— Dragul meu Marc Antoniu, mi-a spus el în engleza lui perfectă, dobândită în deceniile trăite pe Roată. Ce surpriză minunată! Mă resemnasem cu gândul că va trebui să mă obişnuiesc cu o dietă simulată de Hrană-CHON, ca să nu-ţi mai spun cât de mult îmi lipsea compania ta.

Prin urmare, sunt nespus de fericit că eşti şi tu aici. Dar de ce ai venit în Nucleu?

I-am spus povestea mea, apoi l-am întrebat şi eu acelaşi lucru. A dat nepăsător din muşchii burţii.

— Începuse să mi se cam uzeze trupul organic, mi-a zis el. Venise vremea să devin Minte Stocată şi am preferat să o fac acasă. Dar tu? Crezi că ai să te simţi bine aici?

— Dar tu?

A făcut cunoscutul gest de nepăsare cu palma deschisă.

— Noi, Heechee-ii, trăim aşteptând viaţa de apoi, una de meditaţie şi loialitate. Suntem pregătiţi pentru ea.

S-a întrerupt şi i s-au contractat muşchii obrajilor. Apoi s-au relaxat.

— Ei, Marc, mi-a zis el apoi, gata cu sporovăială asta măruntă, cum ziceai tu. Ai idee de ce am vrut să ne vedem?

I-am răspuns cu prudenţă:

— Presupun că are vreo legătură cu reţeaua de securitate la care lucrez.

Heechee-ii nu râd. Aşa că Thermocline a scos un fel de sughiţ prelung care sugera amuzamentul.

— Câtuşi de puţin. Firește că am aflat de prezenţa ta aici atunci când ai început să analizezi sistemul nostru de alarmă, dar altul este motivul pentru care am luat legătura cu tine. Ştii cine este Albert Einstein?

Ce ştiam eu era că nu se referea la omul de ştiinţă cu acelaşi nume.

— Desigur. O inteligenţă artificială. La un moment dat era mintea navei lui Robinette Broadhead, dar mi se pare că s-au despărţit.

— Corect. Albert s-a alăturat unor subsisteme cu funcţionare independentă. Unul dintre acestea, pe numele lui Sigfrid von Psiho, ne-a ajutat extrem de mult cu unul dintre ai noştri care a fost extrem de afectat psihic în timpul misiunii de pe asteroidul Poarta...

— Interesant, am murmurat eu.

Din câte îmi aduceam aminte, lui Thermocline îi plăcea nespus de mult să vorbească.

— Ce voiai să-mi spui despre Albert?

— Da, Albert. Nu se află acum în Nucleu, dar i-a trimis un mesaj lui Sigfrid von Psiho, care mi l-a dat mie. Îl îngrijorează o persoană-om, stocată acum, pe nume Wan Enrique Santos-Smith. Am aflat că tu ai făcut ceva afaceri cu el în trecut. Ce poţi să-mi spui despre el?

Nu aveam niciun motiv să-mi ţin gura, aşa că i-am povestit despre călătoria noastră pe planeta Arabella. Harry, eu şi un rezervor cu Asasini.

M-a ascultat cu atenție, apoi și-a țuguiat buzele subțiri de Heechee.

— Albert știe despre această călătorie a voastră?

— Habar n-am. Presupun că Albert știe multe lucruri, i-am răspuns. Dar poate că ar fi bine să-i trimit datele.

Și-a înclinat capul atât de asemănător cu craniul unui cadavru.

— Dacă nu te deranjează, aș prefera să îl informez eu prin von Psiho. Ne este de mare ajutor, deoarece este în permanentă legătură cu persoana organică pe nume Gelle-Klara Moynlin. La un moment dat ea a reprezentat o persoană de interes sexual, deși negenerativ, pentru însuși Robinette Broadhead; și, la un alt moment, și pentru Wan.

— Preocupările de natură sexuală ale oamenilor organici sunt deseori derutante, am remarcat eu.

— Ai dreptate. Va fi informată și mintea navei din slujba Klarei.

— Hypatia, da. Am stat de vorbă cu ea. O persoană extrem de eficientă.

— Chiar așa, a spus el absent.

Părea că duce o luptă interioară, iar expresia i se schimba rapid: de la curiozitate politicoasă la preocupare – chiar îngrijorare.

Nu voiam să aștept până când Thermocline își va fi rezolvat disputa cu el însuși:

— Te necăjește ceva?

Scutură din cap.

— Of, Marc, nimic nu-ți scapă! Spune-mi, mai ții minte comportamentul ciudat al acelei stele din galaxia exterioară, stea căreia voi îi spuneți Fomalhaut?

— Fomalhaut, am repetat eu.

Dar fără să încerc să trag de timp așa cum ar fi făcut-o un om organic ca să-și stoarcă mințile în căutarea amintirii. Eu am ajuns la același rezultat atunci când am accesat unele din fișierele memoriei mele pe care nu le folosesc zi de zi.

— Da, desigur. Steaua aceea care s-a transformat în supernovă acum câteva zile, adică acum sute de ani după timpul oamenilor.

— Exact! rosti cu greutate Thermocline. Dar să știi, Marc, că nu era o supernovă normală. Ea a apărut ca urmare a intervenției noastre.

Și s-a întrerupt, privindu-mă tulburat, poate așteptându-se să-l întreb la ce fel de „intervenție” se referea. Dar n-a fost nevoie. Știam.

— Thermocline, i-am zis eu, atunci când ne-am infiltrat în fortăreața lui Wan de pe planeta Arabella, prima întrebare care mi-a fost pusă a fost dacă

știu cum să fac o stea să explodeze. Așa că la întoarcere l-am întrebat și eu pe Thor Aruncătorul-de-Ciocan cum se face asta. Mi-a zis că a auzit că neamul tău lucra la o invenție care să poată face asta, dar care nu era încă funcțională.

Cu chestia asta l-am atins pe Thermocline. Mușchii burții au început să i se contorsioneze și să se încordeze.

— Da, mi-a spus el trist, la vremea respectivă nu era funcțională. Însă acum este.

Și a oftat prelung, dovadă că stăpânea și acum modalitățile de manifestare a emoțiilor specifice pământenilor.

— Dispozitivul actual este o variantă a disruptorului de ordine folosit la penetrarea găurilor negre. Atunci când se neutralizează gravitația unei stele, aceasta se dezmembrează. Vezi tu, a continuat el cu sinceritate, nu s-a intenționat niciodată folosirea acestui dispozitiv pe stelele reale, mai cu seamă pe acelea populate sau din apropierea unor planete populate. Mai știi cum trăiește Dușmanul?

— Normal că știu. În Kugelblitz.

Și-a dezvelit dinții, semn că răspunsul meu fusese cel corect.

— Pe el trebuia folosit Marele Disruptor. Pe Kugelblitz, ca să anihileze gravitația care îl ținea la un loc, dizolvând astfel Dușmanul și transformându-l într-o ceață subțire de particule individuale. Pentru că își pierde capacitatea de acțiune colectivă, nu mai are cum să reprezinte un pericol.

Nu puteam să nu admir conceptul, dar am spus numai:

— Înseamnă că arma asta nu a fost folosită niciodată?

— Nu. Nu împotriva Dușmanului. Noi suntem un neam pașnic, Marc. Nu vrem să distrugem formele de viață inteligentă, de oricare fel ar fi acestea... plus că arma nici nu era gata...

— Până la Fomalhaut, l-am ajutat eu.

— Da, până la Fomalhaut. Când a fost gata, cineva a zis că trebuie să fie testată și s-a dovedit că funcționa perfect. Vezi tu, a continuat el, deja pe ton de prelegere, atunci când gravitația unei stele este anulată, ea va exploda din cauza presiunii din miezul ei extrem de dens. Dar asta nu e totul. Mințile Stocate au făcut o estimare a riscurilor și au ajuns la concluzia că detonarea oricărei stele în interiorul Nucleului poate duce la pierderi de zece milioane până la patruzeci și patru de milioane de vieți, cu alte treizeci până la două sute de milioane care ar suferi din cauza rănilor fizice sau psihice, precum și a distrugerii proprietăților și a mediului.

Motivul pentru care pierderile ar fi atât de însemnate, a continuat el fără să încetinească, așa cum sunt convins că știi, este faptul că reacția de fuziune care aprinde steaua se petrece exact în nucleul ei. Energia astfel produsă acolo sub formă de fotoni nu este imediat eliberată în spațiu. Interiorul stelelor este destul de compact. Fiecare foton este reflectat de mai multe ori în materie în drumul spre suprafață.

A făcut o pauză de efect.

— Perioada despre care vorbim este de circa un milion de ani.

— Aha! am exclamat eu, începând să înțeleg.

Dar Thermocline a continuat neabătut.

— Firește că asta înseamnă că steaua descompusă va elibera toți acei fotoni în același timp, atât aceia de lângă suprafață, cât și aceia care tocmai ce sunt generați în nucleu, cât și toți ceilalți din mijloc. Asta înseamnă...

Și acum s-a prefăcut că ezită – chipurile făcea socoteala în minte.

— ...eliberarea unei cantități de energie acumulată într-un milion de ani într-o perioadă de doar două sau trei ore. Înțelegi acum, Marc? Atât de multă energie ar putea distruge câteva sisteme stelare din apropiere și va produce pagube chiar până la periferia Nucleului.

Am încercat să nu-i arăt că nu înțelegeam mare lucru.

— Mulțumesc, i-am zis, hotărât să accesez cât mai curând niște fișiere despre dinamica stelară.

Mi-a aruncat o foarte bună aproximație de zâmbet în stil Heechee.

— Dar desigur, a exclamat el vesel, noi nu știm dacă Wan a intrat în posesia uneia dintre armele acestea. Nu știm nici măcar dacă vine spre noi. Sau dacă știe cum să folosească dispozitivul, din moment ce înainte a fost om organic.

Pe mine vorbele astea nu mă liniștеau, așa cum aveam impresia că se întâmpla în cazul lui. Și presupun că mi-a citit pe față ce simt. Așa că m-a întrebat:

— Te-am jignit cumva, Marc?

— Poate că m-ai fi putut jigni dacă aș fi fost organic, am zis eu.

Mi-a adresat un zâmbet aproape omenesc.

— Atunci, a spus el, haide să vorbim despre lucruri mai plăcute. Despre mâncare, de pildă! Știu că meniurile tale organice erau delicioase. Dacă doar le simulezi, le faci la fel de bune?

— Mai bune, l-am asigurat eu.

— Atunci, a gâfâit el, cuprins brusc de entuziasm, poți să-mi faci, te rog, mai întâi una din supele alea reci și după aia... Știi de ce mi-e poftă? De

felul ăla de mâncare din Filipine, peşte acru cu ghimbir şi pepene amar. Sau poate de salata aia thailandeză cu castane de apă, papaya necoaptă şi alune tocate? Poţi să-mi faci asta?

I-am spus că pot şi că îi voi pregăti masa cu multă plăcere. Apoi mi-am luat rămas-bun şi am plecat. Revenit în mediul meu – în uriaşa mea bucătărie, cu cele şase ajutoare de bucătar care-şi vedeau de treburile lor – mi-am dat seama că nu mai sunt deloc la fel de optimist cum fusesem la plecare.

14 MATERNITATE

I

Estrella părea că nu se mai sătură de compania lui Stan şi bineînţeles că Stan nu se sătura deloc de a Estrellei. Totuşi, afară era o lume nouă pe care îşi doreau să o exploreze. Şi, încet-încet, au început să o cunoască – o vizită la institut, o plimbare prin valea ce-l despărţea de locuinţa lor. Uneori se duceau singuri, alteori îi însoţea un Heechee. Acesta, un mascul pe nume Yellow Jade[34], era un companion extrem de plăcut, pentru că avea o predilecţie atipică neamului său pentru spaţiile deschise.

— Uitaţi-vă, le spunea el adesea, ridicând cu mişcări delicate câte o frunză de ferigă pentru a le arăta o grămăjoară de gelatină roz deschis care palpita. Pe numele ei i se zice... (şi urma un tril şi ceva ca un strănut). Specia ei mănâncă... (altă denumire Heechee imposibil de pronunţat)... şi ea e mâncată de... (o a treia denumire, aceasta mai încurajatoare pentru Stan, deoarece nu avea decât o singură silabă).

Aşa că îşi încercă norocul:

— Fkweesh?

Yellow Jade păru lezat.

— Lucru mult mai bun să nu faci asta, îl sfătui el. Uite acolo, creatură diferită, nu la fel de interesantă, dar pe aproape.

Şi le arăta vieţuitoare după vieţuitoare – flori care de fapt erau nişte animale foarte mici şi foarte vorace; şerpi de copac, ce alunecau de pe o ramură pe alta; peşti hidoşi, cu dinţi ascuţiţi, care trăiau în lac – şi le tot arăta minunile acelea, până când Estrella începea să caşte. Apoi făcea un lucru nemaipomenit de frumos. Adică îi conducea înapoi la apartamentul lor.

---

[34] Jadul Galben, în lb. engl., în orig. (n. red.).

— Pentru că, le spunea el cu toată sinceritatea, este fapt cunoscut la noi că specia voastră place să se împerecheze chiar când femela nu fertilă. Sau, în caz de faţă, când deja fertilizată.

Iar Stan râdea cu gura până la urechi, pentru că acesta era adevărul.

Însă nu era vorba doar despre sex. Îşi găseau uşor multe alte ocupaţii. Jucau jocuri de cuvinte, făceau liste cu posibile nume pentru copil, dezbăteau cusururile Hypatiei ca bucătăreasă, stăteau de vorbă cu Salt prin intermediul ecranului, foloseau aceleaşi ecrane în multele feluri pentru care fuseseră concepute.

Ba chiar au descoperit un program de ştiri pe unul dintre ele – ştiri ale oamenilor de Afară! — prezentate de un crainic-om, care Estrellei i se părea extraordinar de frumuşel. Stan nu pricepea ce era extraordinar sau frumuşel la individ. Şi nici nu se dădea în vânt după programul de ştiri, pentru că prezentatorul părea că încearcă să ţină pasul (eşuând, firește) cu toate evenimentele petrecute în galaxia exterioară. La fiecare ştire părea tot mai în urmă. Veneau alegerile şi treceau şi veneau următoarele. Urmele dezastrelor se ştergeau până când termina el să le descrie. Iar când se întâmpla ceva cu adevărat interesant – adică ce voia să zică atunci când a vorbit despre o expediţie a Duşmanului spre Norul Mic al lui Magellan? —, nu dădea niciun fel de explicaţie şi nici nu urmărea subiectul.

Totuşi, Stan era impresionat.

— Program de ştiri ale oamenilor! se minună el. Păi, Strell, asta înseamnă că sunt mulţi de-ai noştri în Nucleu!

Fata se abţinu cu greu să nu râdă.

— Sigur că sunt, iubi. N-ai fost atent când Yellow Jade mi-a arătat cum să iau legătura cu ceilalţi cu ecranul cel mic?

Răspunse vinovat:

— Probabil mă odihneam.

— A, da, ai dreptate, îşi aminti ea. Şi ai sforăit la greu. Atunci hai să-ţi spun cum stă chestia: pe planeta asta sunt Alice şi Sandra – dar Sandra e stocată – şi mai sunt şi Beth, Keichiko, Maureen şi Daisy, dar la ei e greu de ajuns, pentru că sunt pe alte planete. Mai sunt foarte mulţi, dar unii nu ştiu engleza şi alţii nu vor să o vorbească.

Stan rămase cu gura căscată la veştile astea şi o căscă şi mai tare atunci când Estrella îi spuse că, din calculele ei, trebuie că erau câteva mii de oameni în Nucleu.

— De unde au venit toţi oamenii ăştia? se întrebă el.

Estrella îi răspunse pe un ton doct:

— Este vorba despre diferența temporală, Stan. Exact cum face Bill Tartch când încearcă să țină pasul cu știrile. Lucrurile se mișcă mult mai rapid Afară. Au timp suficient să emigreze.

Stan era nemulțumit. Se simțise mult mai important atunci când el și Estrella fuseseră printre cei foarte puțini oameni de acolo. Acum, își spuse el, se puteau pomeni în orice clipă cu câte un străin la ușă.

Însă nu se aștepta ca unul dintre acești oameni să le facă o vizită chiar în ziua aceea. Dar uite că așa se întâmplă.

Soneria (nu găsiseră alt cuvânt) îi anunță că era cineva la ușă. Dar nu le spuse că era o blondă arătoasă, cu ochi albaștri, cu o geantă neagră. Și, cel mai important, că era om.

— Bună ziua! le zise ea veselă. Domnul doctor von Psiho m-a trimis să îți fac un control. Sunt doctor specialist de obstetrică-ginecologie. Mă numesc Dorothy Kusmeroglu.

La auzul numelui, Stan simți cum îl străbate un fior ca un șoc electric.

— Kusmeroglu? Pe bune? Ești turcoaică? Poate din Istanbul...

— O, nu. S-ar putea ca de-acolo să fi venit străbunicii mei, spuse ea, privind în jur cu ochi de expert imobiliar. Știu că au venit de undeva de pe Pământ, dar eu nu am fost niciodată acolo. Eu sunt a treia generație de marțieni. Putem folosi dormitorul, Estrella? Cred că ar fi bine ca Stan să rămână aici.

Așa că Stan a fost iar lăsat singur să-și roadă unghiile în vreme ce aștepta să afle ce se întâmplă cu Estrella, care, evident, devenise steaua alfa a constelației lor. Dar așteptarea nu a durat mult. Cele două femei ieșiră din cameră zâmbind.

— Totul este perfect, Stan, îi spuse doctorița. Ai să vezi și singur, pentru că avem să-ți dăm un cadou.

Cotrobăi prin geantă și scoase o brățară irizată, de culoarea măslinelor.

— Pune-ți asta, Estrella. E ultima invenție de Afară care ne poate arăta ce face bebelușul tău – am auzit că i se spune „Barza", dar poate că ție nu-ți place numele ăsta. Mă rog, atunci când vrei să o activezi, nu trebuie să spui decât „Barză, afișează!".

Dar, pentru că Estrella nu reacționă imediat, doctorița o îndemnă nerăbdătoare:

— Haide, scumpo! N-am toată ziua la dispoziție.

Estrella se uită la Stan, își dădu seama că nu-i este de niciun ajutor, oftă și spuse:

— În regulă. Barză, afișează!

O ceață vagă, roz-deschis, se învolbură în jurul trupului ei și se coagulă aproape instantaneu într-o formă micuță de păpușă. Pluti prin aer, cam la un metru distanță de chipul tinerei, făcând-o să se dea înapoi surprinsă. Lui Stan nu i se părea că arată ca un copil. Mai degrabă părea ceva pe care ai putea să calci pe stradă și pe care să îl cureți urgent de pe talpa pantofului.

Dar forma aceea se roti încet în fața ochilor lor și începu să semene – cum să zic, nu cu ceva ce ai putea numi *omenesc,* ci mai degrabă cu încercările preistorice de imortalizare în piatră a formei de om. Avea cap – fără ochi, fără urechi, dar cu un fel de bărbie. Avea membre filiforme terminate cu palme și labe foarte mici. Și mai avea...

— Dumnezeule, icni Stan. Deja are erecție?

Dr. Kusmeroglu râse cu îngăduință.

— Acela este cordonul ombilical. Încă nu are penis, dar ia stai puțin...

Se întrerupse ca să se uite mai bine la boțul acela însuflețit.

— Hm! exclamă ea. Și nici nu o să aibă vreodată. Vedeți organele genitale externe de aici, din burtă? Ei bine, până acum embrionul nu a avut gen, iar în momentul acesta organele genitale încep să migreze. Dacă o iau în sus, va fi fată, dacă o iau în jos, se fac testicule și asta înseamnă că va fi băiat. Iar astea migrează în sus.

Ridică ochii la Estrella.

— Deci ai o fetiță, scumpo. Felicitări!

Stan încerca să se acomodeze cu ideea că nu numai că era tată, dar era tatăl unei ființe umane reale și vizibile (chiar dacă nu în totalitate formată), cu brațe și picioare și gen. Dr. Kusmeroglu își închise geanta.

— Apropo, le zise ea. Acum nu mai este embrion. De-acum încolo este fetus. Trebuie să o iau din loc. Nu vreau să pierd cursa spre Planeta Udă a Stelei Strălucitoare și Galbene.

— Ai venit cu o *navă*? se miră Stan. Doar ca să ne vezi pe noi?

— Bineînțeles. Că doar nu se găsesc prea multe femei gravide în Nucleu. Așa, deci când vom ajunge să facem procedura de implantare...

Se întrerupse, mușcându-și gânditoare buzele.

Stan se sperie.

— S-a întâmplat ceva? vru el să știe.

— O, nu, sigur că nu. Nu tocmai. Doar că nu cred că vom găsi aici animale potrivite pentru implantare. Procedeul ăsta se face de obicei la începutul sarcinii, dar mama este cea care alege momentul. Nu e nicio

grabă. Putem comanda un surogat potrivit de Afară.

— Încetează! îi ordonă Estrella. Despre ce naiba vorbeşti?

Dr. Kusmeroglu păru nedumerită.

— Nu am fost destul de explicită? Vorbesc despre o mamă-surogat, despre ce altceva? Un mamifer suficient de mare care să-ţi poată duce sarcina la termen – firește că mă refer la un mamifer care să fi fost modificat genetic, pentru ca să nu respingă fetusul. Deci, întrebarea este: ce fel de animal preferi? De obicei se folosesc bizonii de apă, pentru că au dimensiunile potrivite, sunt ieftini şi se găsesc din belşug. Dar eu, una, prefer să folosesc vacile.

Estrella se uita cu oroare la doctoriţă.

— Copilul meu? într-un *animal*?

— Normal că într-un animal, îşi pierdu doctoriţa răbdarea. Ce alternativă ai? Doar nu vrei să treci tu prin chinurile naşterii? Să suporţi tu toată durerea şi mizeria aia? Ca să nu mai pomenesc despre cele nouă luni de dinainte când burta o să ţi se mărească de la o zi la alta. Nimeni nu mai procedează aşa, cu excepţia... ia stai aşa!

Se uită apoi lung la Estrella, măsurând-o din cap şi până în picioare.

— I-auzi, nu-mi spune că eşti una din fanaticele alea religioase?

Estrella încercă să răspundă, dar nu reuşi să scoată niciun cuvânt. Se mulţumi doar să clatine din cap.

Doctoriţa oftă şi se ridică în picioare.

— Uite ce-i, îi zise ea cu blândeţe. Ştiu că ăsta e un pas mare pentru tine. Staţi de vorbă, discutaţi problema. Dacă aveţi ceva împotriva utilizării bovinelor, să ştiţi că mai există şi alte mamifere pe care le putem folosi. Vreo două specii de urşi sunt foarte bune şi uneori putem planifica sarcina în aşa fel încât să coincidă cu hibernarea lor, pentru eliminarea oricărui risc de accidente atunci când mama-surogat umblă după hrană sau mai ştiu eu ce. În zonele locuite de hinduşi se practică cel mai mult procedura cu urşi şi bizoni de apă, pentru că, ştiţi voi, hinduşii au chestia aia cu vacile. Am auzit că uneori se folosesc şi mamiferele marine, deşi nu-mi dau seama de ce. Firește, asta nu se întâmplă pe Marte; nici acum nu avem atât de multă apă, aşa că eu nu am deloc experienţă în sensul acesta. Oricum, cred că ar fi destul de greu să încercăm să aducem o orcă până aici. Iertaţi-mă puţin.

Se întoarse ridicând o mână în semn de scuze. Se adresă aerului:

— Gata?

Ascultă câteva clipe, apoi se strâmbă.

— Acum chiar trebuie să plec. Oricum, cred că ați prins esența. Luați legătura cu mine dacă aveți întrebări – și, bineînțeles, atunci când vă veți hotărî cu privire la mama-surogat.

Și plecă. Stan și Estrella se priviră lung. Stan zise:

— Ce crezi, ai vrea să faci așa ceva?

— Nici în ruptul capului, spuse hotărâtă Estrella. Haide să mâncăm ceva. Dacă o să ne ținem copilul în mine, unde-i este locul, trebuie să avem grijă să îl hrănim cum se cuvine.

Barza era o jucărie minunată. În mod absolut surprinzător, cel care o folosea cel mai mult era Stan. Estrella se uita la copil de patru, cinci ori pe zi, nu mai mult. În vreme ce Stan stătea câte o oră sau două ca să studieze forma aceea minusculă, până când Estrella se plictisea de una singură și-l anunța că nu face destule exerciții pentru buna dezvoltare a copilului. Așa că plecau la plimbare și se bucurau de parfumul vegetației, de frumusețea copacilor înalți, cu crengile lor crețe. În ziua despre care vorbim tocmai înfloreau animalele acelea mititele care pretindeau a fi flori, într-o explozie de galben, albastru și roșu. Roiuri de insecte zburau în jurul lor, deloc descurajate de faptul că atât de multe dintre ele erau mâncate. Erau și pești în lac, niște creaturi urâte, ca niște șerpi cu ochi portocalii. Când îi văzu cum se zvârcoleau chiar aproape de suprafața apei, Estrella renunță la intenția de a înota.

Ziua aceasta le-a oferit o surpriză plăcută. Când s-au întors acasă, au găsit în prag un morman de cutii hexagonale, mari și mici. În ele se aflau obiectele lor personale pe care le avuseseră cu ei pe nava Cinci și pe care le lăsaseră pe Ușă. Acum un Heechee civilizat se gândise să le înapoieze. În cea mai mică dintre cutii se aflau vreo șase dintre vechile colecții de partituri ale lui Stan. Și doar de atât au avut nevoie ca să-și scoată instrumentele din dulap și să înceapă să cânte. A fost un mod minunat de a încheia ziua.

A doua zi a început la fel de frumos. Pe Stan l-a trezit Estrella, care cânta la flaut așezată pe marginea patului. S-a dus puțin până la recipientul pentru excreții fiziologice, apoi i s-a alăturat și au cântat împreună refrenele melodiilor *Stardust* și *The Jelly Roll Rag.* Apoi Stan își aduse aminte că nu făcuse duș și o invită pe Estrella cu el și, dintr-una într-alta, se pomeniră înapoi în pat. Stan nu credea că o să mai doarmă după aceea, dar următorul sunet pe care îl auzi fu murmurul înfundat care anunța că se află ceva în dozatorul de mâncare.

— Estrella? o strigă el.

După o clipă tânăra apăru de pe balcon, periindu-şi părul.

— Ce este?

— Ai comandat prânzul?

Ea se încruntă.

— Păi, nu am zis nimic cu voce tare. Dar adevărul e că mi se cam făcuse foame.

Iar acum Stan simţi că nici el nu era prea sătul.

— Hai să vedem ce avem, îi spuse.

Au desfăcut ambalajele şi au avut parte de o mare surpriză. Stan a identificat mâncarea Estrellei după aromă încă înainte de a vedea ce este: chili. Într-un castron din pâine, cu garnitură de guacamole şi două feluri de salsa, o lingură de smântână acră deasupra şi fulgi de porumb de jur-împrejur.

— Ăsta este adevăratul chili în stil texan, declară tânăra după prima furculiţă.

Stan avu ceva de obiectat:

— Dar tu nu eşti din Texas, nu?

— Am spus în *stil* texan. Unicul chili pe care merită să-l mănânci. Cred că simt şi gust de carne de şarpe. Tu ce-ai căpătat?

Stan mâncase deja două din cele şase chestii verzi, cu aspect unsuros şi se uita cu jind la un platou cu un fel de friptură înconjurată de legume.

— Foi de viţă umplute, spuse el. De la ultima mea zi de naştere de pe Pământ nu am mai mâncat aşa ceva. Şi carnea arată destul de bine. Uite acolo...

Şi îi arătă un ibric din cupru alături de care se aflau două ceşti mici.

— Avem şi cafea turcească adevărată.

Estrella gustă din guacamole.

— Ar trebui să-i mulţumim Hypatiei, murmură ea.

Stan trecuse deja la felul următor.

— Cred că-i carne de miel, zise el. Ştii că n-am mai mâncat niciodată friptură de miel? Nu aveam destui bani.

Estrella nu-i răspunse. Se luptă câteva clipe cu concepţiile ei despre un comportament civilizat, apoi se recunoscu înfrântă şi se apucă să lângă farfuria. Cei doi tineri se priviră extaziaţi.

— Clar că mâncarea e mult mai bună, spuse Stan.

Tânăra dădu entuziasmată din cap. Dar avea o întrebare:

— Tu ştii cumva ce se întâmplă?

— Dumnezeu ştie. *Eu* nu. Nu ştiu decât că asta-i cea mai bună mâncare pe care am pus gura de... de...

Se încruntă, aducându-şi aminte de raţiile de pe nava Cinci, de rarele momente de răsfăţ de pe Poartă, de mâncarea gătită de doamna Kusmeroglu la Istanbul.

— ...vreodată, îşi încheie el fraza. Acum ce-ar fi să ne mai uităm la fetiţa noastră?

Fetiţa a trebuit să aştepte puţin, pentru că Estrella a sunat la Klara acasă ca să-i mulţumească sau poate să-i mulţumească Hypatiei. Ideea era că voia să mulţumească persoanei care le pregătise acest ospăţ de vis. Dar, foarte curios, nu-i răspunse nimeni.

După ce Barza îşi făcu numărul, Estrella îşi privi lung fetiţa şi zise că nu se schimbase prea mult. Stan nu era la fel de sigur.

— Ăla nu-i un ochi? întrebă el. Ce naiba caută pe o parte a capului? Şi ce-i aia de la spate, acolo unde începe gâtul? Un neg?

— Copiii nu fac negi cât sunt încă în uter, cel puţin aşa cred.

Se dusese din nou în faţa ecranelor.

Stan îşi luă gândul de la copilul lui nenăscut doar atât cât să o întrebe la ce se uită. Estrella se dădu puţin într-o parte ca să poată vedea şi el ecranul.

— La noii noştri vecini, îi răspunse.

Pe ecran se vedea o terasă foarte asemănătoare cu a lor. Părea a fi în aceeaşi vale, cu aceiaşi Munţi de Mică în fundal. Opt sau zece fiinţe, incontestabil oameni, bărbaţi şi femei, mâncau pe pajişte, trecând de la unul la altul nişte vase din ceramică de forme ciudate şi nişte coşuri mici din nuiele.

— Sunt chinezi sau alt soi de asiatici, zise el, iar Estrella nu-l contrazise. Poate că ar trebui să le facem o vizită cândva. Pe celelalte ecrane ce se vede?

Răspunsul era că nu prea multe sau, dimpotrivă, prea multe de digerat. Stan urmări câteva secunde parada unor oameni cu înfăţişări bizare, care făceau lucruri greu de identificat în locuri greu de recunoscut.

— Of, la naiba! mormăi el plictisit. Nu pricep nimic.

Estrella se arătă întru totul de acord.

— Nici eu.

Şi cu asta basta. Amândoi ştiau că personajul negativ era proporţia aceea îngrozitoare de 40 000 la 1. Comprimarea a patruzeci de mii de ore de

Afară într-una singură din Nucleu însemna că mult – de fapt totul – se schimbase între timp.

— La dracu'! oftă Stan prost dispus. Cred că nu mai contează. Oricum nu ne mai întoarcem Afară.

Au mâncat din nou, iar mâncarea a fost la fel de savuroasă ca prima. Când Stan strângea masa, s-a auzit grohăitul soneriei de la intrare. Era Salt, cu muşchii abdomenului zbătându-i-se nervoşi sub haine.

— Nu vrut întrerupt alimentarea voastră, se scuză ea. În ordine intru eu acum?

— Sigur, zise Stan, gândindu-se că Salt nu arăta tocmai bine.

Culoarea pielii parcă nu era tocmai... tocmai cea sănătoasă, dar, de fapt, de unde poţi să-ţi dai seama ce e şi ce nu e sănătos la un Heechee?

Înăuntru, Salt păru să se învioreze. Se aşeză pe marginea unui scaun adevărat, cu păstaia dintre picioare bălăbănindu-se aiurea în aer. Acceptă o ceaşcă cu ceai şi ciuguli din biscuiţii îmbrăcaţi în ciocolată, pe care-i oferea dozatorul la ceai, ca şi cum i-ar fi găsit deosebit de gustoşi. Strănută uşor, ceea ce pentru Heechee însemna că îşi drege glasul, apoi începu:

— Am rugăminte la voi. Dar politeţea de om cere să întreb dacă voi aveţi rugăminţi la mine.

— Păi, spuse Stan, de fapt tocmai ne întrebam dacă Klara e acasă. N-am mai vorbit cam de multă vreme cu ea...

— Nu vorbit? întrebă politicos Salt. Vrut eu verificat?

Nu mai aşteptă răspunsul şi se întoarse cu faţa la ecrane. Câteva comenzi şoptite către cel mai mic dintre ele – firește, într-unul din dialectele Heechee – şi pe ecran apăru interiorul apartamentului în care locuia Klara. Urmăriră toţi cum imaginea se schimba, de parcă acea cameră de luat vederi trecea dintr-o încăpere în alta. Toate erau în ordine – şi dormitorul, şi baia, dar nu se vedea nici urmă de Klara şi de mintea navei ei.

— Rău părut, se scuză Salt. Nu-i acolo cum voi văzut.

— Şi nu ai nicio idee unde s-a dus?

Muşchii capului lui Salt tresăriră.

— Idee? Da, avut idee. Nu ştiut dacă idee bună. Ea vorbit despre persoane cu numele „Bătrâni", acum pe Planeta cu o Lună a Stelei Galben-Deschis Paisprezece. Poate dus în vizită.

Stan scoase din nou mormăitul lui nemulţumit la care ajunsese să se priceapă atât de bine. Iar Salt strănută politicoasă.

— Permis acum spun rugămintea mea?

Stan ridică din umeri.

— Haide, roagă-ne!

— Poate exagerată rugăminte, spuse ea cu tristeţe. Totuşi, dorinţă să o pun. Plăcut mult sunetele „muzicale” făcute de voi, pe balcon şi în rest de casă. Posibil produceţi aceleaşi sunete în alt loc? Adică în loc voi numiţi „instituţie”? Pentru distracţie şi educaţie persoane rezidente acolo şi împrejurimi?

Şi, înainte ca unul dintre ei să-i răspundă, se ridică.

— Dat bine seama, cum spus, posibil rugăminte exagerată. Acum plecat, lăsat vouă timp discutat înainte de răspuns. Dar mult preţuit dacă afirmativ.

După ce Salt plecă, Estrella şi Stan se uitară unul la celălalt.

— Ce zici, Strell? O facem?

Tânăra era încruntată.

— Ai văzut-o cum arăta?

Stan se gândi.

— Poate că era puţin mai obosită...

— Obosită! Nu ţi se colorează pielea aşa doar de la oboseală, iubi. Mă întreb dacă nu cumva e bolnavă.

— Nee... zise Stan, respingând ideea, cu încrederea pe care i-o dădea absoluta ignoranţă în materie de sănătate a neamului Heechee. Deci, ce spui, o facem?

— De ce nu? Dar dacă ne hotărâm să acceptăm, trebuie mai întâi să exersăm cum se cuvine. Chiar acum, iubi.

Discuţia aceasta se încheiase de mult, iar Stan şi Estrella erau pe terasă unde cântau duete instrumentale, când tânăra exclamă brusc:

— O, Doamne!

Şi puse flautul alături.

Stan îşi luă şi el buzele de pe muştiucul trompetei.

— Ce e?

— Acum mi-am dat seama, Stan. Ştii cum am putut să ne uităm prin apartamentul Klarei? Şi dacă noi putem să ne uităm în casele altora, atunci nu crezi că...

Stan o privi şocat.

— Eşti nebună? De ce ar vrea cineva să se uite la noi?

— Dar dacă se uită?

— Nu există aşa ceva! spuse el încăpăţânat.

III

Oricât de hotărât îi fusese tonul, întrebarea i s-a tot învârtit prin minte lui Stan până când, trei sau patru sesiuni de repetiţii mai târziu, a trecut pe la ei Sigfrid von Psiho. L-au întrebat pe el cum stau lucrurile şi au aflat nu numai că era posibil să se uite cineva la ei, dar şi că asta se întâmpla în mod obişnuit.

— Standardele de moralitate ale Heechee-ilor sunt cu totul diferite de ale noastre, le spuse el. Ei nu cred că relaţiile sexuale sunt ceva intim. La ei aşa ceva se întâmplă doar atunci când femela este în perioada de rut, deci destul de rar, în comparaţie cu oamenii. Ba chiar se întâmplă să facă o ceremonie din acest eveniment.

— Ia stai niţel, se enervă Estrella. Noi nu suntem Heechee! Putem închide camerele alea video sau nu?

— Bineînţeles că le puteţi închide, dacă asta vreţi, răspunse doctorul. Nu sunt chiar camere video, dar înţeleg la ce te referi. Aşteaptă puţin. Aşa. Gata. Acum sunt închise.

— Aşa de uşor? se miră Stan.

— Desigur. De ce ar fi altfel? Dar să ştiţi că îi veţi lipsi pe prietenii voştri de o sursă bună de distracţie.

— Păi, să stea dracului lipsiţi! se înflăcără Stan. Nu facem dragoste ca să-i distrăm pe ei!

— Dar nu doar despre asta e vorba, Stan. E vorba şi despre muzica pe care o faceţi. Despre felul cum mâncaţi. Despre absolut toate activităţile voastre. În orice caz, presupun că vor înţelege că nu vă place să fiţi priviţi. Şi oricum, schimbă el iute subiectul, s-au bucurat de muzica voastră... mă rog, poate că „bucurat” nu-i tocmai cuvântul potrivit, pentru că Heechee-ii nu privesc muzica în acelaşi fel ca noi. Dar să ştiţi că li s-a părut interesant ce au auzit. Cum rămâne cu rugămintea lui Salt? Vreţi să mergeţi să cântaţi la... hm... instituţie?

— Sigur, răspunse Stan. N-am zis niciodată că nu vrem.

Recitalul a fost un mare succes. Adică nu a plecat nimeni. Nu a sâsâit nimeni, cu excepţia celor câteva cuvinte schimbate de Heechee în dialectul De. Au cântat adaptarea după Bach, făcută de Estrella pe baza duetelor pe care le învăţase ea în unicul an urmat la Conservator. Au mai interpretat şi ceva Gershwin şi Jelly Roll Morton şi câteva fragmente din Mahler. Iar atunci când au terminat, patru sau cinci dintre cele câteva zeci de Heechee din sală au aplaudat politicos, aşa cum aflaseră ei că se face în zilele

petrecute Afară. Până şi acei Heechee care nu fuseseră niciodată afară au încercat să-i imite, ba chiar să-i şi întreacă, deşi fără prea mare succes. Pentru că palmele lor slăbănoage nu erau făcute pentru aplauze.

Apoi micuţa platformă pe care le-o puseseră Heechee-ii la dispoziţie se cufundă înapoi în podea. Iar cei doi tineri s-au pomenit înconjuraţi de zece sau mai mulţi Heechee. Salt le adusese doi masculi în vârstă, care voiau să facă cunoştinţă cu ei. Yellow Jade era lângă ea, cu mâna întinsă către Stan.

— Interpretat cu perfecţiune, le spuse el. Prin urmare mult plăcut de public şi de mine şi...

Făcu un gest către cei doi bătrâni de lângă Salt.

— ...şi de doi fii ai mei, nume Warm – el; şi Ionic Solvent – el. Abia întorşi din perioadă prelungită Afară. Păcat nu vorbesc limba voastră, dar cerut eu exprim bucurie de cunoştinţă.

— Încântat, spuse Stan, nu prea convins. Ei, Strell, nu crezi că ar cam fi cazul să plecăm acasă?

Iar pe drum, Stan şi Estrella s-au tot văitat de aproximaţia bizară a hranei pentru oameni oferită de gazdele lor Heechee, dornice de a le face pe plac, dar insuficient informate. Şi au tot discutat despre starea şocantă în care era pielea lui Salt. Şi au tot dezbătut uluitoarea poveste a lui Yellow Jade despre cei doi fii ai săi, acum bătrâni şi foarte aproape de moarte, care se întorseseră să se stângă în Nucleu şi astfel să îngroaşe rândurile Minţilor Stocate. Şi au discutat faptul că niciunul dintre ei nu vorbea engleza, pentru că cei şaptezeci şi ceva de ani de serviciu şi-i petrecuseră pe planeta Jen Hao, unde doar vizitatorii ştiau engleza. Şi s-au arătat nedumeriţi de faptul că aveau de trei ori vârsta tatălui lor, pentru că Yellow Jade îi lăsase Afară, iar el se întorsese în Nucleu. Şi, la urma urmei, unde era Sigfrid?

— Poate a avut altă treabă, a fost de părere Estrella.

— Ce contează dacă a avut sau nu a avut? Este o inteligenţă artificială. Poate să facă paişpe sau cinşpe lucruri diferite în acelaşi timp.

Şi adăugă, chiar atunci când se apropiau de casă:

— Ar fi trebuit să fie acolo.

Şi atunci l-au văzut cum îi aştepta în prag.

Sigfrid se aşează pe scaunul lui imaterial şi acceptă un pahar cu vin simulat, doar ca să le ţină companie. Apoi zise:

— Mi-a plăcut foarte mult cum aţi cântat *Chaconne* de Bach. Am mai auzit-o, dar niciodată nu mi s-a părut chiar atât de bine interpretată.

Stan se uită la el bănuitor.

— Nu te-am văzut în public.

— Nu mă arăt întotdeauna, Stan. N-am vrut să deranjez pe nimeni, dar în ruptul capului nu aș fi vrut să ratez spectacolul. În orice caz, uite de ce am venit acum: vreau să vă invit la o mică reuniune acasă la Klara.

— S-a întors?

— Se va întoarce curând, Estrella. Să știi că te-a îndrăgit tare mult.

Estrella îndrăzni să spună:

— Salt ne-a zis că s-a dus în vizită la niște bătrâni, n-am înțeles exact despre cine era vorba.

— Da, așa este, îi confirmă von Psiho. Ne neliniștește situația lor. S-a dus ca să vadă dacă le poate fi de ajutor.

Iar când Stan vru să știe mai multe despre „situația" aceea, Sigfrid se mulțumi să clatine din cap:

— Voi nu trebuie să vă faceți griji în privința asta. Există doar bănuiala că fostul proprietar al acestor hominizi s-ar putea să pună la cale ceva nesăbuit. Ați auzit de el? Wan Santos-Smith? Un bărbat extrem de antipatic. Și se pare că unii dintre oamenii lui au fost văzuți dându-le târcoale Bătrânilor.

Clătină iarăși din cap și spuse:

— Dar sunt convins că vă va povesti Klara totul atunci când se va întoarce. Alte probleme?

Stan se gândi să insiste, dar își dădu seama că șansele de a obține un răspuns satisfăcător erau mult prea mici, așa că schimbă subiectul:

— Am observat că nici Achiever nu a fost la concert.

— Ah! oftă von Psiho. Achiever. Nu, deocamdată el nu este în stare să fie prezent la niciun spectacol. E o poveste tristă.

Se uită de la unul la altul, cu un aer nefiresc de indecis. Apoi adăugă pe un ton întrebător:

— N-am știut dacă veți dori sau nu să fiți ținuți la curent...

— Dorim, spuse scurt Estrella.

Simularea lui von Psiho oftă și dădu din cap.

— Așa cred și eu. Dacă împarți Mașina de Vise cu cineva se formează un soi de legătură, nu-i așa? Oricum, experiența pe care ai avut-o cu Achiever a avut un impact profund asupra lui. Prin urmare, în momentul de față este în întreținerea unui grup de Minți Stocate. Așa i se spune, „întreținere". Ceea ce înseamnă că și el a fost stocat, pe perioadă limitată, însă, iar celelalte Minți Stocate încearcă să-l vindece complet. Au început de îndată ce au aflat ce se afla la baza problemelor lui...

Se întrerupse aici, dând semne că nu ar vrea să spună mai multe. Dar

Estrella nu avea de gând să-l lase să-i scape.

— Și anume? întrebă ea. Haide, domnule doctor von Psiho! Am fost implicată în povestea asta, așa că am tot dreptul să știu.

— Așa este, Estrella. Doar că e ceva foarte urât...

— Dar spune odată! zbieră Stan.

Von Psiho oftă din nou.

— Ei bine, pe nava cu care Achiever a plecat din Nucleu se afla și o tânără femelă Heechee, prefect dezvoltată din punct de vedere sexual. Numele ei era Breeze. În timpul călătoriei, ea a intrat în perioada de rut. Organismul lui Achiever a reacționat la asta, bineînțeles. Oricare mascul Heechee ar fi făcut exact la fel. Dar în ultima clipă, a fost debarcat pe Poartă, fără vreo femelă convenabilă în jur. Și...

Von Psiho începu să șoptească, de parcă nu ar fi oprit camerele și l-ar mai fi putut auzi cineva.

— ...atunci a făcut ceva ce l-a traumatizat. A încercat să întrețină raporturi sexuale cu o femeie-om.

— A *violat-o*? exclamă Estrella, parcă nevenindu-i să creadă.

— Nu, nu a fost vorba de niciun viol, se corectă von Psiho. De fapt nu a fost vorba nici măcar de raporturi sexuale în sens real. Dacă s-ar fi întâmplat una ca asta, îmi închipui că Achiever nu ar mai fi putut să se suporte. Dar a încercat... cum să zic eu... un fel de preludiu. El spune că femeia-om a fost de vină și presupun că, într-o oarecare măsură, așa a și fost. Se pare că ea nu făcuse nicio brânză în calitate de prospector al Porții. În realitate, era lefteră. Prin urmare, ca să-și poată plăti facturile pe asteroid, a început să... hm... să se prostitueze.

— Doamne, Dumnezeule! țipă Estrella. Cu un *Heechee*?

Von Psiho dădu din cap cu gravitate.

— Așa se explică unele din lucrurile pe care le-ai simțit atunci când ai împărțit cu el Mașina de Vise. Dar nu pe tine te ura. Ci pe biata femeie de pe Poartă. S-a întâmplat doar ca tu să-i fii la îndemână.

Imediat ce von Psiho plecă, Estrella se așeză în fața unuia dintre ecrane. Stan se îndrepta într-o doară spre terasă, când a auzit-o că îl strigă:

— Stan? Ăștia sunt bătrânii ăia despre care vorbea von Psiho?

Tânărul se întoarse până într-un loc de unde putea să vadă ce era pe ecran. Adică două creaturi cu aspect ciudat, oarecum asemănătoare cu oamenii, dar la fel de asemănătoare și cu maimuțele. Purtau niște fustanele împletite dintr-o sfoară aspră și nimic altceva. Ambele creaturi purtau un

fel de bărbi rare şi încâlcite. Mâncau nişte chestii care păreau fructe şi bolboroseau într-o limbă pe care Stan nu o mai auzise vreodată.

Cei doi tineri priveau uluiţi la ecran. Stan clătină nedumerit din cap.

— Crezi că sunt oameni?

— Ţie ţi se pare că arată ca nişte oameni?

— Nu, dar... Hei! exclamă el, pocnind din degete. Ei vin din locul unde a trăit Wan pe vremea când nu era decât un copil nebun care a folosit Maşina de Vise şi a făcut...

— Mi-aduc aminte. „Urgia Lui Dumnezeu" i s-a spus.

— Da. Aia a fost opera lui Wan. Şi Bătrânii erau şi ei acolo, un fel de oameni preistorici, aduşi de Heechee dintr-un motiv oarecare. De asta el are senzaţia că este proprietarul lor.

— Hm!

Privind cu atenţie la creaturile acelea păroase, Estrella a scos un ţipăt mic. Terminaseră de mâncat şi cea mai mică dintre ele – cu o barbă mai sărăcuţă, deci femela – se aşezase în patru labe, iar creatura mai masivă – categoric masculul – se pregătea să o penetreze pe la spate.

— Ia uite, spuse extrem de amuzat Stan. Da' ştiu că nu se încurcă cu preludiul.

Estrella stinse ecranul.

— Trebuie să fim corecţi, Stan. Nouă nu ne convine să se uite cineva la noi când facem dragoste. Deci nici noi n-ar trebui să ne uităm la ei.

— Dar sunt animale, Strell! Şi mi se pare destul de interesant.

Tânăra clătină din cap, dându-i de înţeles că subiectul a fost închis.

— Am o idee mai bună. Hai să mai comandăm nişte mâncare bună, vrei? Mie mi s-a făcut poftă de o friptură groasă şi în sânge, de vită, nu de bizon, cu nişte cartofi prăjiţi şi o salată cu puţin avocado şi...

— Comandă două porţii din astea, spuse Stan luminându-se la faţă. Şi grăbeşte-te, bine?

Apoi au aşteptat mâncarea.

Care nu s-a grăbit să apară.

De fapt, cel puţin o jumătate de oră nu s-a apucat nimeni să le-o pregătească, cu toate că amândoi au repetat de câteva ori comanda. Când au auzit murmurul îndepărtat care îi anunţa de sosirea ei, Stan a explodat:

— Era şi timpul!

Estrella a ajuns înaintea lui la dozator.

Însă ce îi aştepta acolo nu se afla pe platouri din cristal şi nici nu semăna cu fripturile visate: erau doar două pachete în ambalajele multicolore ale

hranei Heechee. Nevenindu-le să creadă ce li se întâmplă, cei doi le desfăcură şi văzură că nici vorbă de hrană Heechee înăuntru, ci ceva mult mai prost chiar şi decât aceasta! Nişte cărămizi din ceva maroniu şi tare, cu miros vag de scoici stricate şi gust de carne conservată în untură.

— Ce mama dracului! se enervă Stan. Ce naiba se petrece aici? Estrella nu ştia ce să-i răspundă, dar se enervase şi ea după ce gustase o bucăţică din batonul ei.

— Dacă aşa au ei de gând să hrănească o femeie însărcinată, atunci am să mă duc la lac, am să prind vreo doi din peştii ăia urâţi şi am să-i prăjesc.

IV

Dar nu s-a dus la niciun lac. A mâncat mâncarea aia oribilă şi le-a mâncat şi pe celelalte pe care le tot furniza dozatorul în loc de mâncare adevărată. Şi nici nu aveau cui să se plângă, pentru că Sigfrid nu a mai trecut pe la ei. Şi nici Klara nu s-a întors, aşa cum pretinsese psihiatrul. Yellow Jade era atât de ocupat cu cei doi fii senili, încât nici el n-a mai venit în vizită. Doar o dată tinerii noştri au zărit-o pe Salt în mijlocul unui grup mare de masculi Heechee.

— Probabil că nu le pasă cum arată, comentă Estrella cu dispreţ.

— Clar că nu mai are niciun fel de inhibiţii, zise şi Stan. Vrei să ne uităm la ştiri?

S-au uitat. Dar nu s-au simţit mai bine. Crainicul fără creier, dar cu farmec dispăruse. Şi nu îl înlocuise nimeni. Pe ecran apăreau doar imaginile pe care ei le cereau, iar aceste imagini erau cel mai adesea neplăcute. Stan văzuse înainte nişte instantanee absolut fascinante ale unor oraşe plutitoare, care acum se aflau în diferite stadii de degradare. Planete întregi păreau abandonate – cu păduri crescute în locul foştilor zgârie-nori, acoperite de gheaţă sau carbonizate.

— Mai ţii minte imaginile din muzeul de pe Poartă? întrebă Stan. Se spunea că lucruri dintr-astea sunt făcute de Duşman. Dar asta a fost pe vremuri, nu?

Estrella clătină tristă din cap, fără să-i răspundă.

Atunci Stan ceru să fie afişată o imagine a Istanbulului. Şi oraşul copilăriei lui părea părăsit. Turnurile Kemal Atatürk erau tot în picioare, dar păreau goale – ferestrele erau sparte şi nu se vedea niciun om care să între sau să iasă din ele.

— Iisuse! murmură Stan. Ce crezi că s-a întâmplat?

— Aş vrea şi eu să ştiu, spuse Estrella, dar se răzgândi imediat. Ba nu.

Poate că-i mai bine să nu ştiu. Haide să facem altceva. Ce zici dacă ne-am mai uita o dată la copil?

Măcar asta le mai aducea satisfacţii. Zi după zi, micuţa creatură din burta Estrellei le arăta noi minunăţii. Ochii aceia, care păruseră a creşte în tâmplele pruncului, migrau acum încet spre locul lor normal. Pielea i se făcuse atât de subţire, încât Estrella se jura că vede vasele de sânge de sub ea. (Stan nu prea vedea nimic.) Şi într-o zi, când Stan studia imaginea oferită de Barză, în vreme ce Estrella era la ecrane, tânărul a observat ceva nemaipomenit.

— Strell! a zbierat el, speriind-o tare. Ghici ce! îşi suge degetul!

Da, a observat şi viitoarea mămică. Da, şi-l sugea. Dar nu făcea doar atâta. Treptat, bebeluşul a început să-şi mişte capul, să-şi întindă sau să-şi strângă picioruşele, să experimenteze noi poziţii ale braţelor şi mânuţelor – împreunate la piept, strânse ca pentru rugăciune, întinse într-o parte şi alta. Totul era ca vizionare magică de diapozitive, în permanentă schimbare.

Când făceau câte o pauză de la contemplarea copilului lor nenăscut încă, se uitau la ecrane. Erau şi acolo lucruri interesante – majoritatea de neînţeles pentru ei, sigur că da, dar destul de provocatoare. Au văzut o procesiune de copii cu capetele acoperite, intrând hotărâţi în apele unui ocean de undeva din galaxia exterioară – şi nu au înţeles ce se petrece. Au văzut cum se luminează brusc ecranul – oribilă lumină – atunci când o stea necunoscută s-a autodistrus într-o explozie colosală – şi tot nu au înţeles ce se petrece. Nu au putut decât să admire spectacolul.

Dacă lăsăm la o parte mâncarea, Stan şi Estrella se simţeau chiar mulţumiţi că erau ignoraţi de prietenii lor. Sexul redevenise sportul acela minunat, pentru că acum îl făceau în intimitate totală.

Iar mâncarea, obişnuiau ei să se încurajeze, nu era mult mai rea decât aceea din vechiul lor Cinci. Terasa dădea spre aceeaşi vegetaţie luxuriantă...

Cu toate acestea, atunci când soneria de la intrare grohăi pentru prima dată după multe zile, se repeziră amândoi să deschidă uşa.

Musafirul nu era unul dintre preferaţii lor. Era Achiever. Fără vreo introducere, îi întrebă:

— Mai devreme am întrebat dacă vi s-a cerut. Acum întreb din nou. Ei? Vi s-a cerut?

— La naiba! exclamă Stan. Habar n-am despre ce vorbeşti. Ce să ni se ceară?

Mușchii din fălcile lui Achiever se zbuciumau nebunește.

— Cum poți să mă întrebi ce să ți se ceară? Mai devreme experimentat eveniment semnificativ, oarecum agreabil, dar foarte epuizant. Este posibil să nu vă fi cerut încă?

— Să ni se ceară ce? se răsti acum Stan, deja nervos la culme.

Dar la fel era și Achiever. Se îndepărtă țeapăn câțiva pași, cu blana de pe ceafă țeapănă și ea de furie, apoi se întoarse.

— Nu este acceptabil! urlă el. Sunt extrem de furios. Prin urmare vă stâng fără să îmi iau la revedere așa cum cere politețea!

Făcu stânga împrejur pe călcâiele lui subțiri și se îndepărtă cu pași apăsați.

Estrella și Stan erau în dormitor. Nu mai aveau toate hainele pe ei. Ciuguleau din ultima rație de mâncare cu greu comestibilă. Și nu prea vorbeau mult despre Achiever. Căci ce mai rămăsese de spus despre acel Heechee labil și atipic? Soneria grohăi din nou, iar acum musafirul era Salt, care părea radioasă, iar pielea ei își pierduse aspectul vinețiu.

— Posibil putut intrat? întrebă ea și le luă tăcerea drept răspuns afirmativ.

— Da, sigur că da, o asigură Stan puțin cam tardiv, pentru că femela Heechee se cățărase deja pe una dintre stinghiile lor din living și se uita la ei plină de nerăbdare.

— Voi vorbit cu Achiever, le spuse ea. Știu pentru că el informat pe mine. Important pentru el eu vorbit cu voi.

Stan își strânse mai bine pe el halatul îmbrăcat în grabă.

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic rău, spuse Salt, pe un ton sincer.

Dacă nu ar fi fost Heechee, ci om, Stan ar fi spus despre ea că strălucește de-a dreptul.

— Dimpotrivă. Întâi trebuie scuze că nu invitat la ceremonie. Motiv: partener și eu luat cunoștință de pudoare și tabuuri culturale avute de voi.

— Ce ceremonie? întrebă Stan amețit de cap.

Estrella pricepu mai iute.

— Ce vrei să zici? Adică chiar... adică ai fost...

— Fost exact, da, confirmă încântată Salt. Și făcut exact, cu Achiever persoană fertilizatoare. Acum cu burta la gură, la fel ca tine, Estrella!

15 FERICIRE

I

Pentru Stan, perioada petrecută cu o singură femeie însărcinată fusese ceva interesant, ba chiar captivant (din moment ce femeia respectivă era însărcinată cu copilul lui). Două femei însărcinate nu reprezentau o situaţie de două ori mai bună. Nici măcar pe jumătate la fel de bună ca prima. Dintr-odată pe Salt, nu pe Stan, a început Estrella să o anunţe de fiecare junghi sau senzaţie de greaţă. Şi nu numai asta; într-o zi, Salt îi spuse Berzei câteva propoziţii pe limba ei şi de atunci, la cerere, dispozitivul afişa conţinutul ambelor utere.

Chestia asta i se părea destul de interesantă lui Stan. Anatomia Heechee era mult diferită de cea a oamenilor. Heechee-ii aveau câte două inimi şi Dumnezeu mai ştie ce alte instalaţii bizare. Dar existau şi structuri arhitectonice comune. La ambele specii, un singur ovul, odată fertilizat, se multiplica şi apoi se năştea copilul. Stan studia felul în care se divizau primele celule din Salt, luând forme noi, şi înţelegea cum trebuie să fi arătat propriul lui copil înainte de apariţia Berzei. Embrionul din Salt era micuţ, aproape invizibil şi i-au cerut Berzei să mărească imaginea. Dar nici atunci nu au prea avut la ce să se uite, mai ales dacă îl comparau cu mult mai dezvoltata fiinţă care creştea în burta Estrellei.

Prin urmare, Stan avea mai mult timp la dispoziţie. Aşa că, atunci când a apărut Yellow Jade, cu fiii lui abia târându-şi picioarele de-o parte şi de alta a lui, tânărul se grăbi să accepte rugămintea de a le prezenta vecinii. Fiul pe nume Warm[35] vorbea mandarina şi vietnameza. Cel pe nume Ionic Solvent[36] – coreeana şi japoneza. Niciunul nu vorbea engleza. Aşa că, atunci când s-au dus în vizită la vecinii cei noi, conversaţia s-a dovedit o sarcină extrem de dificilă.

Noilor vecini li se dăduse o locuinţă frumoasă. Încăperea în care au fost primiţi Stan şi însoţitorii lui era mai mare decât oricare cameră din apartamentul tinerilor noştri. Şi era destul de aglomerată – optsprezece sau douăzeci dintre vecinii aceia, majoritatea persoane în vârstă, stăteau în grupuri formate pe considerente de naţionalitate. Când, să zicem, femeia micuţă şi dolofană care vorbea în numele coreenilor a vrut să-i ureze Estrellei o naştere fără complicaţii, uşoară şi fericită, fratele vorbitor de

---

[35] „Căldură”, în lb. engl., în orig. (n. red.).

[36] „Solvent Ionic”, în lb. engl., în orig. (n. red.).

coreeană a tradus urările în dialectul Heechee. Celălalt a tradus în limbile lui, în vreme ce Yellow Jade a tradus pentru Stan și Estrella, dar, simultan, primul frate traducea în cealaltă limbă cunoscută, așa că în permanență se auzea un zumzăit multilingvistic destul de enervant.

Plus că nu era deloc o metodă eficientă de comunicare. Cu toate astea, Stan nu s-a simțit prea deranjat, mai ales că mâncarea i s-a părut excelentă. O masă rotativă se învârtea în fața lor, fiind în permanență umplută cu feluri noi de mâncare din dozator: calde și reci, dulci și acrișoare. Stan și Estrella nu mai gustaseră așa ceva în viața lor. Dar erau feluri de mâncare pentru oameni, nu rații de Hrană-CHON. Și unele erau chiar delicioase.

Din motivul acesta, li s-a părut și mai scârboasă mâncarea aia sărăcăcioasă pe care le-o dădea dozatorul lor. Mai târziu, când Salt a trecut pe la ei, i-a găsit forțându-se să înghită o porție din baliga aia dezgustătoare.

Salt își ceru scuze de deranj.

— Nu recepționat că voi hrănit până nu intrat casă. Rog continuat hrănit. Las singuri. Duc altă cameră.

Și apoi, după ce și-au dat seama că nu mai sunt în stare să înghită nici măcar o singură bucățică din scârboșenia aia, Salt se întoarse.

— Observat produs curățat dinți în loc spălat, le spuse ea. Produs nu mai în uz. Importat formulă plus instrucțiuni preparare pentru, cum zis, microorganisme comestibile. Ultima invenție Afară. Face curățat, uns, dezodorizare dinți simultan. Foarte eficace.

Se apropie suficient de ei ca să vadă resturile mesei și se opri șocată. Apoi le spuse politicos.

— Am întrebare. Nu vrut criticat. Întrebare este: posibil plăcut hrana asta?

Stan scoase un mârâit neamuzat.

— Nu. Nu posibil. Dar nu avem altceva.

— Cum? Nu avut comunicare bună cu bucătar? Explică, le ceru Salt.

Iar când îi explicară, ea pufni pe nări.

— Eu tratez pentru voi, spuse, se ridică de pe stinghie și adresă aerului câteva propoziții autoritare în limba Heechee.

A durat mai mult să le explice ce făcuse. Atunci când și-au închis camerele video, au transmis un semnal că și-au închis și casa pentru restul lumii; adică nimeni nu mai putea intra în contact cu ei și, printre altele, nici serviciul care le asigura hrana nu le mai putea afla dorințele. Se izolaseră singuri.

Dar acum, le-a mai spus ea, se puteau bucura de intimitate oricând doreau.

— Simplu spus „Intimitate acum!” și, când nu mai vrut, spus „Nu mai vrem intimitate!” și rezolvat.

Însă Stan și Estrella au ascultat-o cu o jumătate de ureche, pentru că deja comandaseră prânzul și așteptau nerăbdători un răspuns.

În ziua imediat următoare, s-a înființat la ei și Hypatia din Alexandria. Era supărată.

— Voi doi, le zise ea pe un ton glaciar. Klara a tot încercat să dea de voi, dar ați întrerupt comunicațiile. În orice caz, ar dori să-i faceți o vizită. Sunt câteva persoane pe care vrea să vi le prezinte.

— Oameni? întrebă Stan.

Și Estrella:

— Când?

Hypatia preferă să răspundă tinerei:

— Acum. Când doriți.

Când au ajuns acasă la Klara, tot Hypatia le-a deschis ușa și le-a ordonat fără vreun alt preambul:

— Stai nemișcată o clipă, Estrella, te rog!

În clipa aceea Hypatia nu a părut că s-ar fi uitat într-un loc anume, apoi a dat din cap spre abdomenul tinerei:

— Mi-am luat libertatea să-ți fac un examen intern. Ai un fetus foarte frumos. Vă rog să stați jos acum. Klara se aranjează ca să-și primească musafirii.

Estrella profită de explicație ca să întrebe:

— Vine și Salt?

— Mă îndoiesc foarte tare, spuse Hypatia, pe un ton mai înghețat decât privirea.

Estrella era nedumerită:

— Care-i treaba, Hypatia? Nu-ți convine că Salt e însărcinată?

Hypatia, care tocmai voia să părăsească încăperea, se întoarse într-un foșnet de straie colorate.

— Nu dezaprob sarcina. Este procedeul primordial și, odinioară, unicul, prin care erau aduși pe lume mai mulți copii de sex feminin. Deci este un rău necesar. Dezgustătoare este maniera în care Salt a ales să o facă. A întreținut raporturi sexuale cu un mascul! Tocmai în acest moment al progresului științific! Pe vremea din care vin eu, femeile acceptau așa ceva

pentru că, deşi absolut dezagreabil, era şi inevitabil. Însă acum există o mulţime de modalităţi partenogenetice prin care poţi rămâne însărcinată. Iar ea tocmai pe aia scârboasă a trebuit să o aleagă!

Scoase un fel de mârâit dezgustat, de obicei transcris prin „câh!", apoi spuse:

— Uitaţi-o pe Klara.

Se pare că musafirii pe care îi aştepta aceasta erau nişte persoane importante. Stan nu se aşteptase să o vadă aşa de... mă rog... de elegantă. Coafura îi era perfectă. Rochia cu decolteul adânc era din mătase de culoarea aurului. Ba chiar şi sprâncenele îi fuseseră cumva îmblânzite. Dar toate astea nu o împiedicară să-l mângâie pe creştet pe Stan şi să o îmbrăţişeze strâns pe Estrella. Apoi se îndepărtă de tânără ca să o studieze cu atenţie.

— În ordine, zise ea, arăţi destul de bine, dar ce face fetiţa? Pot să o văd?

Fireşte că putea. Barza afişă imaginea imediat. Iar mândrii părinţi se grăbiră să-i explice diverse lucruri. Mai ales viitorul tată.

— Dacă ţi se pare că-i nebărbierită, spuse Stan, să ştii că ăla este părul lanugo, aşa i se zice. O să-i cadă. Şi... uite acolo... au început să-i crească unghiile la degetele de la mânuţe şi picioruşe.

După ce discutară fiecare organ în parte, Klara oftă şi se cufundă într-un scaun.

— Ce norocoşi sunteţi voi, le spuse ea. Şi Salt e norocoasă şi i-am zis asta. Hypatia are nişte critici la adresa ei...

Şi aici aruncă o privire lungă spre mintea navei care stătea întinsă pe o sofa în celălalt capăt al încăperii.

— ...dar eu sunt în culmea fericirii. Sper că şi ea, şi Achiever s-au distrat de minune când au făcut copilul. Bieţii de ei, nu au parte prea des de aşa ceva. Aţi observat cum se învineţise Salt? Ăla-i semnul că intră în călduri. Şi ori culoarea schimbată a pielii, ori nişte feromoni pe care-i emană ea îi transformă pe toţi masculii din apropiere în pretendenţi amorezaţi până peste cap. Din punctul ăsta de vedere e bine să fii fată Heechee. Întotdeauna ai o mulţime de masculi prin preajmă din care să alegi.

— Păi, şi atunci, de ce l-a ales tocmai pe Achiever? întrebă Estrella.

— Cine poate şti? Sigfrid crede că e posibil ca Minţile Stocate să i-o fi sugerat, ca să îl ajute pe Achiever să se vindece.

Se opri ca să se uite la ceas şi apoi continuă:

— Ceilalţi vor veni într-o clipă, dar nu vor sta prea mult. Le este foarte greu să interacţioneze cu noi, organicii. A, nu v-am spus?

Toţi oaspeţii mei sunt stocaţi. În orice caz, haideţi să bem un pahar cât îi aşteptăm. Hypatia vă va aduce orice doriţi.

Şi chiar când serverele Hypatiei aduceau ceai cu gheaţă pentru Estrella şi bere neagră nemţească pentru Stan, se auzi soneria de la intrare.

Numai că nu era o sonerie, ci o simfonie de clopote, făcută la comandă pentru Klara. Cu totul diferită de grohăiala de la uşa lor. Hypatia deja se dusese să deschidă. Normal că nu a atins uşa; dar aceasta s-a deschis şi a intrat Sigfrid von Psiho.

— Am venit primul? se interesă el.

Lui Stan întrebarea i se păru ipocrită, pentru că von Psiho cunoştea deja răspunsul.

— Nu-i nimic. Sosesc şi ceilalţi imediat. Ia uite-i!

Şi unul după altul, poc, poc – dar pocnetele acestea erau mute – apărură trei alte persoane în sufrageria Klarei. Doi bătrâni Heechee, care se aşezară pe scaune normale, iar nu pe stinghii, deoarece le lipseau obişnuitele păstăi dintre picioare. Celălalt musafir era un bărbat-om înalt şi destul de solid, cu un fel de bonetă albă pe cap.

— Mă bucur nespus că aţi putut veni, le spuse afabil von Psiho nou-veniţilor.

Apoi i se adresă Klarei:

— Acestea sunt persoanele pe care am dorit să le cunoşti. Thermocline este un fel de reprezentant al Minţilor Stocate. Burnish este cel care l-a abando... cel căruia i s-a cerut să îl lase pe Achiever pe Poartă. Acum, în calitatea lui de Minte Stocată în Nucleu, a devenit expert în dinamica stelară. Iar acesta este Marc Antoniu, bucătarul-şef.

Făcu semn către ceilalţi ca să încheie prezentările:

— Dânsa este Gelle-Klara Moynlin, iar ei sunt tinerii noştri prieteni, Stan Avery şi Estrella Pancorbo. Acum, dacă Hypatia e amabilă să aducă aici serverele, Marc ne va pregăti o gustare uşoară câtă vreme stăm de vorbă.

Stan nu avusese niciodată vreo îndoială că Gelle-Klara Moynlin era o persoană de rang foarte înalt, dar până în clipa aceea nu-şi dăduse seama cât de înalt îi era rangul. Atât de înalt era acesta, încât persoanele stocate, despre care se presupunea că nu ar fi impresionate de bogăţia sau faima organicilor, au consimţit să vină la ea acasă ca să stea de vorbă. Şi iată-i aici.

Stan era la fel de impresionat şi de mâncarea excelentă. „Uşoara gustare”

era delicioasă și deloc ușoară. Un vas plin cu chifteluțe fragede, biscuiți mici cu câte o felie de ficat de rață și o bucată crocantă dintr-o legumă despre care Klara le-a explicat cu amabilitate că era castană chinezească de apă, niște chestii mici ca alunele într-un fel de sos fructat, pe care nici gazda lor nu le cunoștea, dar le-a mâncat cât de repede a putut. De fapt, cam asta făceau toți. Stan observă uluit că și persoanele electronice păreau a mânca aceleași feluri. Dar atunci când, fără să-și dea seama ce face, întinse mâna spre platoul din fața lui Burnish, degetele îi trecură direct prin el, iar bărbatul cu bonetă albă se opri din conversație și se întoarse către el surâzându-i ușor.

— Evident că simulările mănâncă mâncare simulată, îi spuse acesta, iar surâsul i se șterse de pe buze. Stai puțin! Mi se pare că tu ești persoana care a închis accesul în locuința lui.

Stan nu pricepea ce treabă avea cu el bărbatul acela, dar răspunse cu gura plină cu friptură de pui:

— Eu sunt.

Și imediat își aminti numele bărbatului.

— Tu ești... hm... Marc Antoniu, da? Înseamnă că tu ai gătit toate chestiile astea?

Iar când bărbatul dădu din cap, tânărul exclamă entuziasmat:

— E cea mai bună mâncare pe care am gustat-o în viața mea!

— Înțeleg, spuse bucătarul.

Și după un moment:

— Încearcă și limbile glasate de păun. Sunt o delicatesă.

Stan le încercă și regretă imediat. Pe vremuri, la Istanbul, una dintre fiicele domnului Ozden îi făcuse o farsă, îndemnându-l să mănânce o omidă zaharisită. Același gust îl aveau și „delicatesele" astea și aproape același efect. Doar două lucruri îl împiedicară pe Stan să vomite instantaneu. Primul a fost gândul că „păunul" acela a cărui limbă o înghițise el nu trăise niciodată, din moment ce felul de mâncare era făcut din aceleași substanțe CHON ca tot restul. Celălalt era conversația animată ce se desfășura în jurul lui.

Principala problemă care îl obseda pe Thermocline, bătrânul Heechee, era creșterea imigrației. Oamenii veneau în Nucleu cu sutele de mii și unde anume ar fi trebuit să-i găzduiască Heechee-ii? Chestiunea arzătoare ridicată de Marc Antoniu era securitatea – securitatea individuală a oamenilor.

— Oamenii nu sunt ca Heechee-ii. Unora le place să se bată. Alții fură,

ucid sau violează. Avem nevoie de poliție și de tribunale și de legi și de un fel de for legislativ care să dea legile astea.

Pe Sigfrid von Psiho îl interesa în cel mai înalt grad cum anume să facă rost de Afară de toate lucrurile specifice oamenilor de care aveau nevoie imigranții și cu ce să le plătească.

Moment în care se opriră toți din vorbă și se uitară la Klara cu speranță în priviri.

Femeia schiță un zâmbet cam acru, de parcă exact la asta se așteptă și le spuse:

— De ce nu? Sigfrid are dreptate să-mi bată toate apropourile astea. Hypatia?

Mintea navei apăru pe dată. Își schimbase ținuta în onoarea musafirilor. Straiele de acum erau și mai împodobite, inelele de pe degete aveau rubine și safire uriașe, netăiate. Se uită direct la Klara.

— M-ai chemat, șefa?

Klara oftă exasperată, dar se abținu să menționeze că nu avea nici cea mai mică îndoială că Hypatia fusese prezentă acolo tot timpul, chiar dacă nevăzută de nimeni.

— Mi-am dat seama că nu am mai discutat de multă vreme despre banii mei. Îi mai am?

— O, ai o grămadă. Știi bine că s-a ales praful de majoritatea investițiilor pe care le-ai făcut atunci când eram Afară. Dar ți-au rămas unele excelente. Cum sunt așezămintele Lumea Cealaltă, care fac bani frumoși. Fac foarte bine și flotele de nave spațiale, împreună cu toate fabricile și terenurile lor de aterizare.

— Mulțumesc, îi spuse Klara, făcându-i semn să plece (sau să simuleze că ar pleca). În ordine, deci. Aș vrea să-mi păstrez câteva milioane, în caz că apare vreo urgență, dar nu mai am nevoie de atât de mulți bani. În fond, nici nu cred că am să mă mai duc vreodată Afară.

— Splendid! exclamă radios Sigfrid. Așa vom face. Și dacă banii Klarei nu ne vor fi de ajuns, atunci am putea să ne gândim să introducem impozite.

Hotărârea fusese luată, ceea ce însemna că sfârșitul vizitei nu era departe. După câteva clipe, Burnish și Thermocline se scuzară și se făcură nevăzuți...

— Pentru a prezenta Minților Stocate aceste propuneri, explicară ei.

Marc Antoniu dispăru și el imediat după aceea. Însă Sigfrid nu dădea

niciun semn că ar fi intenţionat să plece. Se întoarse către Stan şi Estrella.

— Haideţi să stăm de vorbă, le spuse el. Ce părere aveţi?

Stan se încruntă.

— Adică ce părere avem despre ce s-a discutat? Păi, senzaţia mea a fost că noi nu aveam ce căuta aici. Ce ştiu eu despre economie şi legislaţie şi chestii din astea?

Sigfrid nu-şi dădu seama că întrebarea era una retorică, aşa că răspunse:

— Ar trebui să ştii la fel de mult ca oricare alt om organic în vârstă de şaptesprezece ani.

— Aproape optsprezece, îl contrazise Stan.

Dar Estrella se băgă imediat în vorbă.

— Eu am douăzeci şi patru de ani, Sigfrid, dar nici eu nu mă pricep la astea. Angajaţii din abatoare nu prea au şansa să meargă la facultate.

— Foarte adevărat, se arătă de acord Sigfrid. Dar acum nu mai eşti angajată într-un abator, nu-i aşa?

— Nu văd niciun campus prin preajmă.

— Nu de campus ai nevoie, Estrella. Ai nevoie să te înveţe cineva. Iar treaba asta poate fi rezolvată foarte uşor.

— Vrei să spui că sunt şi profesori în Nucleu?

— Destui. Mai mult încă: avem programe de predare pentru toate materiile pe care vi le puteţi voi imagina. Vă interesează?

— Cred că da, spuse Stan, dar fără să pară prea convins.

— Voi avea grijă să primiţi toate informaţiile, le promise Sigfrid, ridicându-se de pe scaunul său simulat.

— Am uitat, adăugă el imediat, părând uşor stânjenit. Mai este ceva. Aş dori să vă cer o favoare.

Rugămintea doctorului nu-l puse imediat în gardă pe Stan. Dar apoi îşi aduse aminte de strania conversaţie cu Achiever şi deveni bănuitor.

— Favoarea asta are de-a face cu Heechee-ul ăla nebun?

— Are, recunoscu von Psiho. Ştiţi, voi doi l-aţi ajutat deja foarte mult. Acum aş vrea să vă rog să mai faceţi ceva.

Ridică o mână ca şi cum ar fi vrut să le stăvilească protestele.

— Ştiu cum vă simţiţi, mai ales tu, Estrella. Dar tu eşti singura fiinţă omenească pe care a cunoscut-o cu adevărat prin intermediul Maşinii de Vise.

Estrella deja scutura cu putere din cap.

— Mă urăşte, doctore!

— Te-a urât, da. Şi, într-o oarecare măsură, încă te mai urăşte. Dar vrem

să se vindece, iar voi doi ne puteţi fi de folos.

Stan se încruntă.

— Mai concret, ce vrei să facem?

— Petreceţi ceva timp împreună cu el. De fapt, mai mult timp; adică întâlniţi-vă cu el în fiecare zi vreme de câteva săptămâni...

— Săptămâni!

Vocea Estrellei tremura.

— Nu-ţi imaginezi cât de rău e. Şi nu uita că eu ştiu ce sentimente murdare are. Ştiu ce gândeşte. Şi nu-mi place deloc.

— Da, ai dreptate, admise von Psiho. Şi totuşi... dar nu, nu am să insist acum. Dar vă rog să vă mai gândiţi la rugămintea mea. Bine?

Şi s-au gândit, s-au gândit mult; apoi au dezbătut problema încă şi mai mult. Estrella spunea că simplul gând o făcea să se înfioare de scârbă.

— Normal, murmură Stan dus pe gânduri. Dar nu ar fi rău să-i facem serviciul ăsta lui Sigfrid.

— Te rog, nu ăsta. Poate altul, altădată, dar nu ăsta, nu acum când tocmai începusem să mă obişnuiesc cu fericirea!

Vorbe care îl făcură pe Stan să încheie imediat orice conversaţie pe această temă. În noaptea respectivă, ţinând-o pe Estrella de mâna pe care tânăra şi-o pusese peste piept, el s-a gândit la lucruri care trec rareori prin minţile celor de şaptesprezece ani.

Despre fericire.

S-a gândit la propria lui situaţie. Majoritatea băieţilor de şaptesprezece ani, îşi spunea el, nu ar fi deloc bucuroşi să fie împovăraţi cu grija pentru un copil.

Dar el cum era?

Surprinzător, răspunsul a fost că el nu se simţea împovărat. De fapt, din câte îşi putea da seama, se simţea foarte adesea fericit.

Iar acesta era un sentiment cu totul nou pentru Stan. Nu-şi mai amintea dacă, de la moartea mamei lui, mai simţise o asemenea fericire pe o perioadă mai lungă de câteva, foarte puţine, minute.

Dar uite că aşa se simţea acum.

II

Sesiunile cu Barza erau la fel de fascinante, imaginile galaxiei de Afară văzute pe ecrane erau la fel de provocatoare, deşi din ce în ce mai greu de înţeles. Ba chiar plăcerea studiului era mare pentru amândoi.

Au căzut de acord că, dacă Sigfrid von Psiho voia ca ei doi să înveţe, nu aveau să îl refuze. Cu toate că nu se aşteptau la o şcoală propriu-zisă. Nu aveau sală de clasă. Nu aveau colegi. Nu aveau profesor – adică ce înţelegeau ei prin „profesor”. Au primit un domn în vârstă şi bonom – o simulare, evident – îmbrăcat în robă şi care a început primul curs spunându-le pe un ton prozaic, fără vreo altă introducere:

— Vom vorbi despre economie. Ce părere aveţi voi despre bani? De ce avem nevoie de ei?

Iar când Estrella a răspuns „ca să ne cumpărăm lucruri”, iar Stan a plusat „ca să fim plătiţi pentru munca noastră”, bătrânul a zâmbit şi a dat din cap. Apoi i-a întrebat de ce plata în bani era mai bună decât trocul, de exemplu; şi de ce nu ar fi mai bine ca fiecare să producă ce vrea să producă şi să ia ce vrea să ia din magazinul universal al lumii.

Până la încheierea lecţiei, aflaseră despre criza economică olandeză a secolului al şaptesprezecelea, numită „Mania Lalelelor”, despre Marea Recesiune din secolul douăzeci, criza din secolul douăzeci şi unu şi despre alte şase dezastre financiare. Apoi profesorul simulă un căscat. Se uită la ceasul lui imaginar de pe mâna lui imaginară şi le spuse:

— Ajunge pentru astăzi. Să ştiţi că am umblat puţin la ecranele voastre. De acum înainte vă vor oferi mai multe informaţii despre orice subiect, doar să spuneţi ce vreţi să aflaţi. Data viitoare vom discuta despre istorie. Până atunci...

Le făcu un semn politicos de rămas-bun şi dispăru. Le spusese că îl cheamă Socrate.

Ecranele funcţionau aşa cum le spusese. Dacă le cereau „etalon aur”, afişau tot felul de lucruri, de la monedele romane şi până la bărbaţii epuizaţi şi bărboşi care cerneau cu tenacitate nisipul în timpul Goanei după Aur din 1849.

I-au povestit Klarei, care a vrut să vadă şi ea. Iar Hypatia i-a îndeplinit dorinţa. Au urmărit documentare despre mărirea şi declinul imperiilor, despre războaie care au depopulat ţări întregi. Pe măsură ce războaiele erau tot mai numeroase, Klara a început să dea semne de enervare. Apoi, fără vreun cuvânt, a ieşit brusc din cameră şi nu s-a mai întors.

Dar a rămas Hypatia, care îi privea tăcută de la locul ei de pe canapea.

Stan îi ceru explicaţii:

— Ce s-a întâmplat?

Mintea navei ridică graţios din umeri.

— Klarei nu-i plac războaiele.

Le lăsă impresia că nu dorește să mai continue, dar se răzgândi:

— Ați auzit vreodată de Crabi? Probabil că nu. Crabii au fost o rasă nonumană din vechime, care se distrugeau prin războaie atunci când planeta lor a devenit supernovă și i-a ajutat să-și termine treaba. Erau niște creaturi îngrozitoare, foarte asemănători cu călugării ăia care m-au ucis pe mine, cea originală. Și după aceea, când Klara a început să dea semne că începe să se împace cu situația, a venit marele tsunami.

— Corect, se bucură Stan că știe și el ceva. Ăla care a făcut praf California.

Hypatia îl puse la punct:

— Acela care a distrus o mulțime de locuri. Iar unul dintre locurile acelea era insula particulară a Klarei.

Acum își aduse aminte și Estrella.

— Parcă erau și niște orfani pe care îi creștea acolo, nu?

— Da, Klara a oferit un cămin copiilor care nu știau ce înseamnă așa ceva. Însă asta nu este tot. Poate nu știți că a vrut să aibă un copil al ei, carne din carnea ei. Așa că și-a depozitat ovulele pe insula aceea, în așteptarea bărbatului potrivit care să i le fertilizeze.

Ovulele au fost distruse împreună cu insula.

Se întrerupse și se uită la Estrella.

— Cred că acesta este motivul pentru care e atât de entuziasmată de copilul tău.

— Of, la naiba! exclamă Stan. Sărmana femeie!

— Chiar așa, șopti Estrella gânditoare. Cu toți banii ăia ai ei. Da, este sărmană în vreme ce, din punctul ăsta de vedere, noi doi suntem foarte bogați.

Atunci când se așteptau mai puțin, soneria grohăitoare le anunță un musafir. Achiever.

— Fost plecat, îi informă el. Acum întors. Vrut vorbit voi urgent.

Surprins, dar făcând eforturi să se poarte civilizat, Stan îl conduse până la o stinghie Heechee, îi oferi o cafea (pe care Achiever o refuză) și îl întrebă cum se mai simte noua lui familie. Nu se aștepta însă ca această întrebare să-l supere pe Achiever.

— Eu nu „familie", spuse el pe un ton înghețat. „Familie" trebuie declarație de solidaritate. Eu nu făcut declarație.

Apoi se mai înmuie puțin.

— Dar copil nenăscut paternitate de la mine în spațiul generativ de la

Salt e foarte bine. La naştere numele lui sau ei este Boundary Condiţion. Sex? Necunoscut. Copil nu luat hotărârea asta încă.

Făcând şi ea eforturi să fie politicoasă, Estrella îl întrebă:

— Şi tu, Achiever? Şi tu te simţi bine?

Achiever se gândi puţin.

— Simt bine? Poate nu. Vrut zis nu bine cu adevărat, dar...

Şi acum flutură din degetele sale lungi şi subţiri spre cei doi tineri.

— ...ce făcut? Fost, cum zis voi, speriat. Pentru că expunere prelungită la cei din rasa voastră. Deci cuvânt „bine" nu potrivit. Ca să „simt bine" nevoie de... cum zis voi?... mai multă gracilitate decât acum. Dar...

Se încruntă dezaprobator.

— ...dar eu nu aici pentru vorbit asta, ci discutat voi venit cu mine de acord cu dorinţă inteligenţă artificială Sigfrid von Psiho.

Stan şi Estrella schimbară o privire rapidă.

— Ce ştii despre dorinţa lui Sigfrid? îl întrebă Stan.

— Nu mult. Dar tot. De exemplu, ştiut că înainte-menţionata persoană-inteligenţă artificială dorit mult asta. De asemenea voi două persoane-om organice simt obligat făcut la fel. Vreo afirmaţie incorectă?

— Nu chiar, recunoscu Stan.

— Atunci cuvenit voi doi îndeplinit dorinţe menţionate şi venit cu mine pe navă spaţială pentru stat împreună cum dorit persoana de mai sus. Stat. Nu răspuns. Considerat că fericit avut excelentă navă personală pentru scop menţionat.

— Stai aşa! îi ceru Stan, cu răbdarea la limită. Sigfrid n-a zis nimic despre vreo navă. N-a zis decât că şi-ar dori să petrecem ceva vreme împreună cu tine.

Achiever îi adresă o imitaţie de zâmbet arogant.

— Cum altfel mai bine petrecut timp decât dacă devenit camarazi? Pe navă spaţială. Eu acum întors de la familiarizat cu ea. Acum voi ascultat propunere. Vrut venit cu mine în navă, atunci eu transportat pe voi pe interesante planete din Nucleu, unde existat specimene din rasa voastră. Foarte multe planete meritat vizitat. Inclus şi Planeta Rece şi Udă a Stelei Alb-Albastre Cincizeci-şi-Patru. Acolo dus când tânăr mama personală care fost lucrat la Fabrică Hrană. Extrem de mare interes.

— Dar şi extrem de frig, adăugă Stan.

— Bun atunci! Altele, multe altele, cu temperaturi mari. Înţeles ce zis eu? Atunci întrebat, pentru că voi acum avut toate datele, mai ales dorinţă expresă a sus-menţionat Sigfrid von Psiho, acceptat voi călătorit cu mine

perioadă zile sau săptămâni?

Le aruncă o ultimă privire pătrunzătoare şi plecă.

În următoarele două zile, Stan şi Estrella au discutat despre multe: despre cum se dezvoltă copilul lor, despre picioarele umflate ale Estrellei şi noul obicei de a sforăi cam tare, despre sarcina lui Salt, despre lecţiile lui Socrate, despre delicioasa mâncare a lui Marc Antoniu şi (dar nu în această ordine) despre propunerea lui Achiever. Ultimul subiect ar fi trebuit să fie cap de afiş, doar că Stan se străduia din greu să îl evite. De obicei, răspunsul lui preferat era ceva de genul „Haide, Strell, mai termină cu asta. Trebuie să stau să mă gândesc bine". Însă oricât de mult l-ar fi lăsat Estrella să se gândească, tânărul nu părea a ajunge la vreo concluzie. În cele din urmă, exasperată, îl forţă să se aşeze la un capăt al terasei şi ea se puse în faţa uşii, pentru a-l împiedica să scape. Apoi îi zise:

— Haide, iubi, nu te mai codi. Mergem sau nu?

Şi continuă repede, fără să-l lase să se lamenteze că nu a avut suficient timp să ia o hotărâre:

— Nu e o întrebare grea, Stan. Nu trebuie să spui decât da sau nu. Deci?

Şi, pentru că el tot nu zicea nimic:

— Uite care-i chestia. Nu putem să-l refuzăm pe Sigfrid. Şi eu mă simt destul de bine acum – atât de bine că suport gândul că va trebui să fiu un timp în preajma lui Achiever. Şi chiar mi-ar face plăcere să văd toate planetele alea despre care ne-a vorbit. Iar starea asta de bine nu o să dureze. Aşa că, în opinia mea, ori o facem acum, ori nu o mai facem deloc. Sau o vreme foarte lungă. Deci, ce spui?

Tânărul şovăi:

— Eşti sigură?

— Sunt sigură.

— Atunci... spuse el.

Şi adăugă (dar nu chiar atunci, ci după vreo două zile):

— În regulă. Hai s-o facem.

16 ÎN SLUJBA LUI WAN

I

Într-o fracţiune de secundă, Orbis McClune (sau ce rămăsese din Orbis McClune) a descoperit că nu-şi mai aparţine. Că a devenit proprietatea dementului respingător pe nume Wan Santos-Smith. Apoi, după mai puţin

de o clipă din timpul acela continuu, s-a schimbat în mod inexplicabil tot ce era în jurul lui.

Wan dispăruse. Acum Orbis se afla într-un birou cu două ferestre, tablouri pe pereți, covor gros pe jos și o alee neverosimilă, străjuită de sequoia gigantici, dincolo de ferestrele alea imaginare. Locul lui Wan fusese luat de o tânără femeie destul de atrăgătoare, dar cu privirea parcă hărțuită. De fapt, ai fi putut spune chiar că era frumoasă, dacă îți plăcea genul cu machiajul gros. Femeia stătea în spatele unui birou aparent din mahon, pe care se aflau un monitor, o plăcuță cu numele „Roz Borraly" și o vază cu un singur trandafir roșu. Și se uita urât la Orbis.

— Spune că te cheamă Orbis McClune și că ești Rev., îi spuse ea, aruncând o privire la aerul de deasupra lui. Ce căcat mai înseamnă și Rev-ul ăsta?

Părea că nu merită să o dojenească. Așa că spuse doar:

— Înseamnă că propovăduiesc Evanghelia.

— Hm, pufni ea, neplăcut impresionată. Ei bine, domnule care propovăduiești Evanghelia, acum tu trebuie să înveți niște chestii ca să-i fii de folos lui Wan atunci când se va hotărî să se ocupe de tipii ăia. Ai condus vreodată o navă spațială?

— Despre ce „tipi" vorbești? o întrebă Orbis, regretând chiar în secunda următoare că deschisese gura.

Femeia pe nume Roz Borraly oftă și mișcă un singur deget. Imediat Orbis McClune începu să tremure, cuprins de cea mai îngrozitoare durere pe care o simțise el vreodată: spatele, ochii și testiculele îi erau șfichiuite de flăcările unei gheți incandescente. Toți nervii din corp îl dureau, din corpul lui simulat, dar care se pare că încă mai era capabil să simtă destul de multe. Și apoi tortura se termină, la fel de brusc cum începuse.

— Vezi, îi spuse femeia pe un ton oarecare, de parcă l-ar fi întrebat dacă plouă afară, așa merg treburile pe aici. Eu întreb și tu îmi răspunzi. Spune, ai condus?

Orbis avu nevoie de câteva clipe ca să-și revină și să-și amintească întreaga întrebare.

— Dacă am condus vreo navă spațială? reuși el să bolborosească, respirând foarte greu. Nu. Niciodată.

— Cel puțin te-ai jucat în copilărie de-a războiul intergalactic? Te-ai jucat, da?

Orbis clătină din cap, iar femeia oftă din nou.

— Bine, atunci spune-mi tu ce știi să faci. De exemplu, unde ai făcut

şcoala?

Îi răspunse la întrebare, având mare grijă să nu omită nimic. A terminat liceul (nu, nu a făcut niciun sport), apoi a făcut doi ani la colegiul comunitar (arte liberale şi puţină istorie şi un semestru de psihologie). Pe măsură ce el vorbea, chipul femeii se întuneca tot mai tare. Când vru să descrie cei patru ani la seminarul teologic, femeia i-a făcut semn să tacă.

— Vai de capul nostru! exclamă ea supărată. Ce ar trebui să facem cu nişte tocilari împiedicaţi ca tine?

Studie notiţele de pe monitor fără prea mari speranţe şi, după o clipă, îi zise:

— Aici scrie că eşti din Illinois. Ce căutai în California?

Îi răspunse repede:

— Făceam lucrarea Domnului! Voiam să le arăt păcătoşilor cât de tare L-au supărat. Voiam să-i cert pentru că s-au amestecat cu Heechee-ii, care sunt uneltele Anticristului. Voiam să-i fac să înţeleagă de ce au fost ei aleşi pentru teribila pedeapsă a Lui Dumnezeu şi să-i implor să se căiască şi să îşi mântuiască sufletele.

Aici se întrerupse, dar nu pentru că ar fi terminat ce avea de spus, ci pentru că femeia începuse să scrie ceva pe monitor. Se uită nervoasă la el şi îi spuse:

— Nu te opri. Spune-mi mai multe despre chestia aia cu pedeapsa.

Dezvoltă tema şi femeia păru aproape mulţumită.

— Hm, bine deocamdată. Cred că vom mai discuta despre asta.

Şi dispăru...

...şi clic-clic, acum era iar acolo, dar îmbrăcată cu altă rochie şi cu altă coafură şi nu era singură. Lângă ea stătea o a doua femeie. Asta nu era prea drăguţă. Şi chiar părea niţel mai în vârstă chiar decât McClune, dar purta o şapcă de baseball, de sub care îi ieşea părul blond împletit în cozi de douăzeci de centimetri lungime. Dar cel mai rău lucru la această a doua femeie era expresia de pe chipul ei: un amestec respingător de furie şi dispreţ. Îi aruncă lui Orbis o privire lipsită de interes şi începu să inspecteze locul în care se aflau.

Care chiar merita să fie admirat. De jur-împrejurul lor era o grădină de trandafiri, cu mese încărcate cu platouri pline de fructe şi fripturi şi căni cu vin. Tufele de trandafiri erau mai înalte decât Orbis McClune şi el nu-şi putea da seama cât de mare era locul în care se aflau.

Dar vedea că spaţiul acela splendid nu avea prea multă mobilă. Revenise biroul din mahon, însă locul singurului trandafir din vază fusese luat de un

buchet de douăzeci sau treizeci de fire. Era și monitorul pe birou și afișa un grup de stele. Se mai afla acolo și un dulap înalt, tot din mahon, cu ușile închise. Iar în spatele biroului apăruse un scaun rotativ. Mai era încă un scaun în spațiul acela, foarte asemănător cu un tron, mai frumos decât oricare alt scaun văzut de Orbis la viața lui. Părea făcut din ebonită și tapisat cu foiță de aur. Orbis nu și-a imaginat nici măcar o clipă că scaunul acela i-ar fi fost destinat lui sau femeii cu cozi blonde, ceea ce însemna că ei erau obligați să stea în picioare.

Femeia de la birou – cum o chema? Roz și cumva, își aminti Orbis – ridică ochii la el.

— Ar fi bine să fac prezentările, spuse ea. Asta (cu o mișcare a capului spre femeia cu cozi) e Phrygia Todd. O să fie pilotul nostru. Dar evident că nu (catadicsi ea să schițeze un zâmbet) al acestui torpilor de toată jena. Devon Washington o să se ocupe de el. Wan ne dă o navă mult mai mare pentru misiunea noastră.

Și întrebările, nerostite încă, își găsiră într-o clipă răspunsul, pentru că femeia pe nume Roz Borraly arăta spre ecran.

— Acolo este locul unde au ascuns bunurile lui Wan pe care noi trebuie să le recuperăm, spuse ea.

Însă Orbis nu mai auzi continuarea, deoarece imaginea de pe ecran începuse să se schimbe. Planeta se făcea tot mai mică și apăruse soarele ei, strălucitor și implacabil.

Nu era singur. La marginea ecranului apăruse o altă stea – ba nu, două stele – ba nu. Acum erau cinci sau șase și, brusc, spațiul dintre ele se micșorase.

Orbis știa că asta nu putea să însemne decât un singur lucru. Stelele acelea erau mult prea compacte ca să facă parte din galaxia reală.

Indiferent ce urmau ele să facă, aveau să o facă în interiorul Nucleului.

În interiorul Nucleului. Chiar în locul unde trăiau acele mizerabile creaturi, purtătoare ale răului absolut. Blestematii și odioșii Heechee.

Atât de zguduit era Orbis în urma acestei descoperiri că nici nu observă că Borraly începuse din nou să vorbească. Ridică ochii doar atunci când își auzi numele. Femeia se holba la el cu dușmănie, iar mâna ei era periculos de aproape de un obiect de pe birou.

— Scuze, se grăbi el să spună. Spuneai că?

Femeia chibzui puțin, apoi își retrase mâna.

— Spuneam că voi doi îi puteți face un serviciu ilustrului nostru prieten

și binefăcător, Wan Santos-Smith. Îl veți ajuta să obțină în sfârșit dreptatea care i se cuvine după toate inechitățile la care a fost supus.

Se întrerupse și aruncă o privire spre tronul gol. O privire îngrijorată, așa i se părea lui Orbis. Dar tronul tot gol era, așa că femeia continuă.

— Vestea bună... începu ea.

Și le adresă un zâmbet care fusese exersat multe ore în fața oglinzii, poate chiar cu un profesor de actorie alături, iar Orbis recunoscu fără probleme zâmbetul acesta, pentru că era același pe care îl oferise el lumii nedemne în întreaga lui viață.

— ...este că ajutându-l pe Wan vă veți ajuta pe voi înșivă. Și nu mă refer doar la bani. Uitați-vă în dulapul ăla.

Nu atinsese nimic, nu făcuse niciun semn, dar ușile sculptate ale dulapului începură să se deschidă atunci când se întoarse în direcția aceea. Înăuntru se afla o pereche din sulurile acelea din cristal, pe care unii oameni le numeau „evantaie de rugăciune Heechee".

— Le recunoașteți? întrebă Borraly. În regulă. Sunt ale voastre. În ele sunt stocate toate datele voastre. Dacă le-ați putea dobândi, atunci ați fi stăpâni peste viața voastră, da? Faceți o treabă bună pentru Wan și ale voastre vor fi. Pentru totdeauna.

Și le aruncă un bis al zâmbetului de mai devreme. Își umezi apoi buzele, cu ochii din nou la tronul neocupat. Zâmbi din nou.

— Aveți întrebări?

Orbis nu avea de unde să știe dacă curiozitatea fără rost era pedepsită cu o altă biciuire a tuturor nervilor, dar hotărî să riște:

— Care sunt bunurile acelea pe care Wan își dorește atât de mult să le recupereze?

Expresia femeii deveni gravă.

— Am să-ți răspund la întrebarea asta. Vedeți voi, Wan a fost abandonat pe vremea când nu era decât un copilaș sărman. A reușit însă să ajungă liderul drept și înțelept care este astăzi doar prin grija și bunătatea unei mici comunități de indivizi. Și ce s-a întâmplat cu indivizii aceștia?

(Acum se congestionase la față de furie.)

— S-a întâmplat că au fost răpiți de Robinette Broadhead și banda lui de criminali! Și i-au luat din căminul lor străvechi și i-au aruncat într-o junglă africană! Și mai târziu, după ce Wan a reușit să salveze câțiva dintre ei, complicii lui Broadhead i-au mutat pe ceilalți în Nucleu și au început să-l vâneze pe el!

Aici se întrerupse, deoarece femeia căreia i se spunea Phrygia, cea cu cozile împletite, tocmai exclamase cu respirația întretăiată:

— Uau! Vorbești despre *oamenii peșterilor*?

Phrygia nu mai apucă să explice ce anume voise să spună. Nu mai putea. Acum se zvârcolea și urla din cauza torturii la care îi erau supuși toți nervii ca urmare a remarcei sale nechibzuite.

Dar Orbis înțelese ce voise ea să spună. Era vorba despre... cum li se spunea? Despre australopiteci. Despre animalele acelea fără suflet, pe care unii necredincioși le considerau strămoșii rasei omenești.

Din cauza lor îl păstra Wan pe Orbis în această stare blestemată de viață în moarte.

McClune nu-și duse gândurile la capăt, pentru că, enervată de urletele neîntrerupte ale Phrygiei, nemiloasa femeie de la birou îi stinsese pe amândoi...

...Și acum Orbis se pomeni într-un alt loc, față în față cu un bărbat pe care nu îl mai văzuse niciodată.

— Spune-mi că-i urăști pe Heechee, îi ceru acesta...

Iar aceasta a fost doar una din multele, foarte multele deșteptări în care se repeta ceva făcut înainte.

Din câte a putut el calcula, Orbis McClune a fost cu totul în slujba lui Wan între două și două mii de eternități. Nu a avut multe ocazii să mediteze la ce i se întâmpla. Pentru că, atunci când era stins, se stingea de tot. Complet. Iar perioadele acestea puteau fi de câteva secunde sau de câteva secole – măsurate după timpul lumii reale de Afară. Dar Orbis nu avea niciun indiciu al trecerii timpului. „Deșteptările" erau perioade deopotrivă istovitoare și abrutizante. Istovitoare – pentru că majoritatea erau perioade de interogatorii intense, uneori făcute de femeie sau de bărbat, alteori de alți lachei ai lui Wan. Abrutizante – pentru că se repetau la infinit aceleași lucruri. Îi ura *cu adevărat* pe Heechee? Îi ura *mult?* Ar fi de acord să le facă un rău mare, chiar dacă asta ar însemna să fie răniți și niște oameni?

Mereu aceleași întrebări, cu variațiuni minore. Și mereu aceleași răspunsuri din partea lui Orbis. Ceea ce însemna, își spunea el, una din două: ori era evaluat în vederea unei misiuni de o importanță covârșitoare; ori toți erau doar niște nebuni.

Dar nu avea prea mult timp pentru asemenea gânduri, cu atât mai puțin

pentru speculațiile pe marginea lor. Când se întâmpla să aibă un moment liber – de pildă, atunci când persoana care îi lua interogatoriul făcea o pauză pentru a căuta informații pe monitor –, alte gânduri erau prioritare în mintea lui. Amintiri fulgerătoare, pasagere, adesea dureroase. Amintiri despre oamenii alături de care își trăise ultimele zile, pe colinele din jurul acelui Tărâm al valurilor. Amintiri despre enoriașii lui din Rantoul, puținii pe care nu-i antipatiza atât de tare. Amintiri despre copilăria lui, care avusese și părțile ei destul de plăcute. Amintiri despre soția lui.

Despre soția lui, decedată și stocată și astfel pierdută pe veșnicie. Sau pierdută pentru o perioadă care păruse o veșnicie lui Orbis McClune în zilele acelea de dinainte de a fi și el stocat.

Următoarea dată când se deșteptă, Orbis observă că se afla într-un loc ce semăna cu o sală de ședințe. La masa din stejar fumuriu ar fi avut loc douăzeci de oameni, dar acolo nu se aflau decât zece.

Unul era Wan însuși, care, relaxat și aproape calm, cu coatele sprijinite pe masă și bărbia în mâini, studia un monitor. Orbis o mai recunoscu doar pe Phrygia Todd; ceilalți erau niște indivizi la fel de bătrâni, la fel de sărăcăcios îmbrăcați, la fel de nesuferiți. (Dar nu la fel ca el, își spuse Orbis.) Stăteau toți acolo într-o tăcere încordată, în vreme ce Roz Borraly îi arăta lui Wan diferite lucruri pe monitor și-i șoptea diferite lucruri la ureche.

În cele din urmă, Wan o împinse enervat la o parte. Apoi se uită în jurul mesei, privindu-i pe toți în ochi, unul câte unul. De-abia după ce termină turul acesta începu să vorbească. Și atunci le adresă tuturor un zâmbet larg și atrăgător.

— Bun venit tuturor! le ură el. De acum înainte nu veți mai fi angajații mei cumpărați. De acum înainte veți fi aliații mei de nădejde, tovarăși în lupta mea împotriva afurisiților și mizerabililor Heechee și împotriva afurisiților și mizerabililor lor complici de pe Poartă. Vom lupta împreună și împreună vom învinge!

Își continuă discursul, prezentându-le imagini trandafirii cu minunatele recompense pe care le vor primi pentru ajutorul dat în această cruciadă a lui. Dar Orbis nu-l mai ascultă. Nu avea nevoie să audă mai multe. Știa totul dinainte. Știuse ce avea să se întâmple chiar din clipa în care îi observase zâmbetul larg, exersat în oglindă. Zâmbet pe care și el îl adresase de atât de multe ori atât de multor oameni pe care îi detestase din tot sufletul.

Cea mai mare parte din discurs a fost o acuzare a neamului Heechee. Îi ura, le-a spus Wan. Îi învinovăţea pentru că le-au făcut oamenilor darul otrăvit al călătoriilor cosmice; şi îi învinovăţea pentru că au degradat însăşi fibra spiritului omenesc prin dezgustătoarele lor Fabrici de Hrană din cauza cărora nu mai suferea nimeni de foame, nici măcar cei nevrednici. Pe scurt, îi învinovăţea pentru toate relele epocii în care trăiau –, şi, atât după părerea lui, cât şi după cea a lui Orbis, aceste rele erau nenumărate.

Orbis ar fi putut spune el însuşi aproape toate cuvintele rostite de Wan. Însă cum să ignore faptul evident că omul era nebun? Acum Wan tocmai spunea:

— Îmi sunt foarte dragi indivizii din proprietatea mea. Au avut grijă de mine pe vremea când eram copil, aşa că doresc să am eu grijă de ei acum. În orice caz, sunt ai mei şi îi vreau înapoi.

Orbis se holbă la el. Asta era comoara furată a lui Wan? Nişte creaturi dintr-un trecut îndepărtat, de dinainte ca Dumnezeu să ne ofere darul mântuirii Lui? Orbis credea că era puţin probabil ca acele creaturi să fie înzestrate cu suflet şi era aproape sigur că aceşti presupuşi strămoşi nu erau incluşi în amnistia generală care a urmat Golgotei.

Ceea ce însemna că nu meritau să-ţi faci griji din cauza lor.

Orbis se simţea peste măsură de şocat. Una era să deteşti neamul Heechee, pentru că aceştia profanaseră lumea *umană* a Lui Dumnezeu. Iar cu totul altceva era să vrei să te răzbuni pe ei pentru că furaseră câteva animale de casă.

Când Wan, transpirat şi triumfător, îşi încheie prelegerea şi se reîntoarse la monitorul din faţa lui, Orbis ajunse la concluzia că avusese dreptate de la bun început. Individul era complet nebun.

Dar chiar şi cel mai nebun dintre nebuni s-ar putea să aibă dreptate la un moment dat. Iar Wan ajunsese în momentul acela.

— Despre asta este vorba. Nu doar pe voi v-am recrutat de-a lungul anilor. Nu. Au mai fost şi alţii, mulţi alţii, dar niciunul nu s-a dovedit vrednic să ocupe alt post decât cel de slugă. Voi sunteţi aceia cu foc interior!

Orbis aruncă o privire furişă spre ceilalţi. Nu i se părea că vreunul ar fi fost în flăcări.

— Aşa deci, iată misiunile voastre. Horace Packer!

Şi un omuleţ cu părul alb, care lăsa impresia că nu mai dormise de

secole într-un pat, ridică un deget.

— Sindi Gas... Gas... Cum se pronunţă, Sindi?

O femeie cu pielea măslinie şi cu părul acoperit de o eşarfă spuse:

— Gaslakhpard. Este un nume absolut normal.

Wan ridică din umeri.

— Dacă zici tu. Când aterizăm, tu şi cu Horace veţi supraveghea eliberarea Bătrânilor, împreună cu... cum te cheamă? Raffy şi mai cum? Tu, arabule?

Se ridică în picioare un bărbat micuţ, dar musculos, mai tuciuriu la chip, la fel ca locuitorii Orientului Mijlociu.

— Sunt egiptean, nu arab. Numele meu este Raafat Gerges.

— Treaba ta cum te cheamă. Voi trebuie să-i urcaţi pe Bătrâni pe navă, aţi priceput? S-ar putea să fie nevoie să-i îmbrânciţi puţin, dar nu vă faceţi probleme. Sunt rezistenţi.

Cei de la capătul mesei arătară că au înţeles printr-un gest din mână sau din cap. Singurii care nu primiseră încă vreo sarcină erau Orbis şi femeia cu codiţe de mulgătoare olandeză.

Spre ei se întoarse acum Wan cu unul din zâmbetele lui radioase şi golite de conţinut.

— Am ajuns acum la vedetele noastre, cei care vor avea grijă ca nimeni să nu ne împiedice să-i salvăm pe Bătrâni. Vedeţi voi – zise el, atât de încântat de sine că Orbis avu senzaţia că mai era puţin şi începea să danseze – îi vom ataca într-un loc unde nu ni se vor putea împotrivi. Iar dacă încearcă...

Se întrerupse şi se uită la Roz Borraly.

— E punctual? o întrebă el.

— Aşteaptă deja pe orbită, îi raportă femeia. Să-l pun pe ecran.

Şi imediat pe ecran apăru imaginea unei planete îngheţate, destul de urâte, înconjurată de o lună destul de mare. Toţi priviră tăcuţi la planetă şi luna ei.

— Cam acum ar trebui să se petreacă, spuse Borraly care începuse parcă să dea semne de îngrijorare. Dintr-o clipă în alta. Foarte curând... Uau! Uite acolo!

Luna cea mare de pe ecran se umflase pe neaşteptate, mai tare... şi mai tare... şi apoi explodase în toate direcţiile. Nu mai era un obiect solid, ci o sferă de particule explozive.

Wan rânjea satisfăcut.

— Noi am făcut asta, se mândri el. Nici nu vă puteţi imagina cât de greu

ne-a fost să găsim dispozitivele alea, dar uite ce bine au funcţionat. Am aruncat-o în aer pe fraiera aia de lună ca să-i facem să priceapă ce ar putea păţi cineva care se amestecă în planurile noastre. Dacă încearcă să ne facă necazuri când îi vom salva pe Bătrâni, vom arunca în aer o planetă mult mai mare şi vom omorî catralioane dintre ei.

De data asta zâmbetul lui era sincer, de parcă se aştepta la ovaţii. Roz Borraly dădu tonul şi se auziră câteva aplauze. Apoi Wan reveni la subiect.

— Tu, Phrygia Todd! Tu vei pilota nava! Ai pregătire de pilot, da? Crezi că ai să poţi?

Femeia cu cozi ridică din umeri.

— Cred că da.

Wan se încruntă urât la ea.

— Trebuie să faci mai mult decât doar să crezi. Deci, după ce-i salvăm pe Bătrâni, tu vei duce nava în locul unde Orbis îşi va duce torpilorul. Locul ăla se cheamă... stai să văd... Steaua Albă Fără Planetă Foarte Mare Foarte Fierbinte. Pe asta o vom arunca în aer. Mă rog, vom ameninţa că o aruncăm în aer.

Se gândi puţin şi continuă:

— Aşa. După aia o să ne duci într-un loc în care nu ne vor găsi niciodată. Şi tu, Orbis, vei orbita foarte de aproape steaua aia în nava ta micuţă şi vei aştepta ordinele mele. Dacă aşa îţi spun, atunci poc! o arunci în aer pe scârbă.

Se opri ca să aplaude viguros, urmat imediat de Roz Borraly şi, mult mai târziu şi mai puţin viguros, de majoritatea celor prezenţi acolo.

— Întrebări?

Orbis avea una, dar i-o luă înainte Phrygia Todd:

— De ce să pilotez eu? Ce-a păţit tipul care a detonat luna?

Chipul lui Wan se contorsionă mânios. Orbis observă că femeia îşi încordase involuntar trupul, ca şi cum se aştepta la ce era mai rău. Dar Wan se relaxă şi le aruncă alt zâmbet găunos.

— Tipul acela era Will Barendt, le spuse. Păcat de el. Nu era prea convins de misiunea lui, aşa că, după ce a terminat-o, i-am spus că îl eliberez de contract.

Ridică din umeri cu modestie.

— Mi se spune deseori că sunt prea îngăduitor, dar aşa văd eu lucrurile. Aşa că a schimbat direcţia torpilorului lui şi a plecat cu unul dintre dispozitive. Probabil că acum e pe drumul spre unul din barurile de pe Planeta Peggys.

Și Wan se uită în jur să vadă dacă-i punea cineva la îndoială cuvintele.

— S-a purtat la fel și cu Freddie Grossmutter după ce au detonat steaua aia căreia i se spunea Fomalhaut, interveni lingușitoare Roz Borraly.

Wan se încruntă din nou. Apoi adăugă:

— Mă rog, ce trebuie tu să ții minte, Orbis, este că s-ar putea să nu fie nevoie să o detonăm, pentru că, odată ce au văzut ce s-a întâmplat cu luna aia, nu-și va mai asuma nimeni riscul de a se băga în treburile noastre. Ei bine? Toată lumea știe ce are de făcut?

Orbis ridică mâna.

— Eu nu știu. Cum detonez steaua aia?

Wan îi aruncă un rânjet obscen.

— N-ai grijă. O să-ți arate Roz. Probabil o să-ți mai arate și altele. Cred că am terminat aici, așa că puteți merge să vă puneți în slujba acestei misiuni nobile. Cu bine!

Bătu din palme și imediat contururile cadrului în care se afla Orbis se topiră, se destrămară, iar lumina albă și puternică deveni difuză, iar masa și scaunele se micșorară și dispărură și ele.

Orbis se pomeni înapoi în grădină. Stătea în fața unei mese pline cu mâncare și băutură, iar alături de el se afla o canapea mare și moale, pe care stătea o femeie. Era aceeași femeie pe care o cunoștea el: Roz Borraly. Numai că acum era îmbrăcată altfel: într-un neglijeu transparent. Părul îl avea pieptănat pe umeri și arăta foarte bine.

— Iată-te, Orbis, îi spuse ea. Eu sunt un mic avans pentru treaba de care ai să te ocupi. Ce ți-ai dori să faci cu mine?

Da, era foarte ispititoare, dar pe Orbis McClune nu-l interesa deloc ce avea de oferit.

— Spune-mi despre bombă, îi ceru el.

Femeia îi aruncă un zâmbet cuceritor.

— Sigur, am să-ți spun tot. Dar, înainte de asta, nu ai vrea să te distrezi puțin?

Inteligențele artificiale nu au nevoie de mâncare, de apă, de odihnă sau de somn. Și evident că nu au nevoie să facă sex. Însă asta nu înseamnă că nu sunt în stare să se bucure de el atunci când au ocazia.

Dar nu sexul îl atrăgea pe Orbis. Ci mâncarea. Nici nu mai ținea minte când mâncase ultima oară – mai corect, când simulase ultima oară că mâncase. Oricum ar fi fost, nu i se mai întâmplase de foarte multă vreme și îi lipsea nespus. Așadar, fără să piardă timp, se repezi la masa încărcată, în

vreme ce femeia îi turna de băut. Refuză vinul, dar acceptă cu multă plăcere sucurile din fructe, laptele rece şi dulce, apoi cafeaua aburindă. Absolut delicioase. Din toate punctele de vedere aceasta era cea mai bună experienţă a lui de când îi căzuse în cap blestemata aia de statuie. Însă era ceva care îl tulbura în toată povestea asta. Femeia.

Aceasta nu se mulţumise doar să-i toarne de băut şi să-i umple farfuria cu bunătăţuri. Ci se mişca în aşa fel încât să stea foarte aproape de el. Şi îl atingea în permanenţă – nu numai cu mâinile. Atunci când se apleca peste el, îi mângâia umărul cu sânii ei fermi şi perfecţi. Părul ei lung îi atingea obrajii. Şi Orbis putea să jure că îi suflase în ureche de câteva ori.

— Te rog, doamnă Borraly, nu mai face asta! îi ceru el, mutându-se o jumătate de metru mai departe de ea. Eşti o fată frumoasă, dar...

Deşi Orbis nu era chiar cu totul lipsit de politeţe, nu era prea sigur ce urma după acel „dar". Însă cu siguranţă că nu avea să îi spună că era o curvă. Oricum, femeia rezolvă situaţia foarte repede.

— Îţi mulţumesc pentru cuvintele astea, îi şopti ea în ureche.

În realitate nu numai că-i sufla în ureche, dar Orbis era convins că i-o şi muşcă cu buzele ei pline şi moi.

— Îţi mulţumesc pentru că tu crezi că sunt frumoasă. Dar nu sunt doar asta. Eu sunt cadoul pe care ţi l-a făcut Wan. În următoarele două sute de milisecunde, poţi să-mi faci absolut tot ce vrei.

Şi, în vreme ce-i spunea asta – în vreme ce-i şoptea asta îşi schimbă poziţia ca să ajungă faţă în faţă, cu buzele lipite. Orbis se trase înapoi imediat ce îi simţi împunsătura fierbinte şi umedă a limbii.

— Încetează! îi ceru el pe un ton tăios. Eu nu preacurvesc!

Femeia se îndepărtă câţiva centimetri ca să îl poată vedea mai bine. Respiraţia îi era caldă şi dulce pe faţa lui, iar ochii îi erau nedumeriţi.

— Niciodată? Vreau să spun că, din câte ştiu eu, nu ne vede nimeni.

— Ne vede Dumnezeul meu! spuse el cu voce la fel de aspră cum îi era şi privirea.

Femeia îl studie cu atenţie. Apoi oftă:

— Mare păcat că toţi bărbaţii interesanţi sunt homosexuali.

— Eu *nu...* începu el, dar se opri.

Nu-i păsa nici cât negru sub unghie ce credea femeia asta despre el, aşa că nu avea niciun rost să nege ceea ce el ştia prea bine că nu este adevărat.

— Haide să ne vedem de treabă, îi zise. Spune-mi ce trebuie să ştiu despre bombă.

Ea oftă şi flutură din mână. Grădina de trandafiri dispăru şi acum se

aflau amândoi într-un loc care, după părerea lui Orbis, era cabina de comandă a unei nave spațiale.

— În regulă, spuse femeia pe un ton resemnat. Vezi maneta aia de-acolo? Dacă o împingi într-o parte, torpilorul o va apuca în direcţia aia. Dacă o împingi în partea cealaltă... aşa, ai priceput. Acum vezi butonul ăla de lângă ecran?

Orbis nu avea cum să nu-l vadă, căci era cât pumnul lui de mare, roşu şi cu o etichetă dedesubt pe care scria „buton".

— Nu este un buton adevărat. Nici manşa nu a fost adevărată, pentru că, dacă ar fi fost, cum ai fi putut să o atingi? Locul ăsta este ceea ce se numeşte un servomodul. Dar, dacă vei apăsa butonul, va funcţiona exact ca acela din realitate. Şi va detona steaua. Doar că... şi la partea asta trebuie să fii foarte atent... trebuie să ai mare grijă să nu îl apeşi decât atunci când Wan în persoană îţi va da ordinul. Înţelegi ce-ţi spun?

Nu părea o întrebare retorică, aşa că Orbis răspunse:

— Înţeleg.

— Bine faci. Gata, am terminat. La revedere...

Atâta tot a spus. Vocea i se auzea ca de la mare depărtare, iar trupul i se umfla şi se tot umfla, în vreme ce masa încărcată cu mâncare se ridicase şi plutea în jurul lui; şi el s-a pomenit în cabina de comandă a unei alte nave şi singura persoană care mai era acolo era femeia cu cozi blonde, Phrygia Todd. Care stătea chinuită pe una din stinghiile Heechee. Şi care nu i-a spus nimic.

Încercă Orbis să spargă gheaţa. Întinse mâna şi spuse:

— Salut! Eu sunt Orbis McClune. Sunt reverend.

Se uită la el, ignorându-i mâna.

— Îţi ştiu blestematul ăla de nume. Ascultă! Ai înţeles ce se va întâmpla dacă apeşi butonul ăla?

El se uită urât la femeia cu cozi.

— Tocmai ce am spus că da. Va distruge steaua. Asta mă întrebi?

— Mda. Asta te întreb. Va neutraliza gravitaţia, chestie care înseamnă... poţi să ghiceşti?

— Că o va face să explodeze? se hazardă el.

— La dracu'! Normal că o va face să explodeze, îi spuse ea dispreţuitoare. Şi explozia o să-i omoare pe toţi cei din apropiere. Aşa cum l-a omorât şi pe Will Barendt atunci când a aruncat în aer luna aia. Că doar n-ai crezut că Wan i-a dat drumul să plece? Şi explozia asta o să ne omoare

și pe noi doi.

Orbis era nedumerit.

— Dar în realitate noi suntem deja morți.

— Idiotule! Doar trupurile noastre sunt moarte. Nu uita că avem cu noi toate datele noastre de identificare și ce crezi că o să se întâmple cu ele atunci când nava asta va fi distrusă, așa cum precis va fi?

Femeia dădu posomorâtă din cap.

— Da, chiar așa. Atunci vom fi morți de-a binelea, domnule reverend McClune. Așa că, indiferent ce ți-ar spune Wan, nu apăsa butonul ăla dacă nu vrei să fii mort *pentru totdeauna*!

Se uită speriat la ea.

— Adică mort-*mort*?

— Exact! Răposat! Mort cu totul și cu totul! Pornit în lumea drepților. Cu grădiniță pe piept. Ca să dai mâna cu Creatorul tău.

O privi în tăcere câteva clipe. Apoi:

— Aha! înțeleg.

17 PE NAVA LUI ACHIEVER

I

Portul spațial de pe Planeta împădurită nu se schimbase de când veniseră ei acolo. Cât să fi fost de atunci? Nu mai mult de o lună sau două de când Estrella și Stan aterizaseră aici. Nava care îi aștepta acum nu semăna cu nimic din ce văzuseră ei până atunci. Da, era construită din metal, însă acesta nu era nici argintiul navelor făcute de oameni și nici albastrul acelora făcute de Heechee. Partea din față era colorată într-un roșu-aprins, ca zmeura. În mijloc era verde-crud, ca pepenele; iar spatele – spatele era greu de descris, deoarece se modifica în permanență. Plus că forma acestei nave aducea cu aceea a unei specii ciudate de calamar, cu tentacule subțiri în jurul botului și altele care se agitau pe coada unduitoare. Și era *mare.*

Achiever îi aștepta pe puntea de aterizare și îi întâmpină aproape țopăind de bucurie.

— Bine-venit! țipă el. La fiecare zis bine-venit! Văzut eu navă excelentă la dispoziție. Foarte nouă! Foarte rapidă! Și foarte agilă, pentru că navă interstelară, dar și putut intrat în atmosferă planetară. Rog, urcat la bord.

O luă înainte, mergând însă cu spatele, ca să poată continua conversația cu cei doi tineri.

— Nu foarte excelent? îi întrebă el cu mândrie. Navă complet nouă, evident. Şi...

Iar aici scoase un chicotit exploziv:

— ...numai a mea. Acum pus întrebare. Înţeles de unde tehnologia splendidă? Pentru că Afară din Nucleu, în secole recente măsurat după timp de Afară, inventat nave spaţiale ca asta – inventat de inventatori neam al meu, nu al vostru, desigur. Nava asta special pentru mine, copilot şi voi doi pasageri. Pentru necesitate petrecut timp în proximitate cu voi sau cu alte persoane neamul vostru. Necesitate din cauză erori anterioare de judecată pe care voi ştiut.

Stan nu ştia nimic. Însă se întreba dacă într-adevăr avea de gând să ia parte la terapia zurliului ăstuia. Însă întrebarea mai presantă din mintea lui era de ce i se permisese zurliului să se mişte în voie fără pază armată. Atunci Estrella spuse:

— Vrei să spui că ţi s-a dat nava asta doar ca să te însănătoşeşti?

Achiever flutură indecis din degete.

— Motiv, da. Este şi alt motiv – voi văzut alte planete. Motiv propus de simulare Sigfrid von Psiho care plăcut pe voi.

— Aha! exclamă Stan, oarecum stânjenit.

Iar Estrella întrebă:

— Ne-a făcut şi intinerarul?

— Făcut, o asigură Achiever. Vrut aflat nume planete vizitat? Bucurat spus. Cinci planete. Număr unu Planeta Extrem de Udă din Sistemul Binar Galben-cu-Alb, unde vizitat persoane inclusiv de neam ca voi. Număr doi Planeta Mică dar Compactă a Stelei Galbene şi Strălucitoare Optzeci-şi-Trei, unde vizitat persoane la fel cu voi. Număr trei...

Dar „Număr trei“ era la fel de relevantă pentru Stan cât primele două. Când Achiever termină de enumerat cele cinci planete, tânărul nu ştia mai multe decât la început. Dar ştia că i se făcuse foame. Îi spuse asta lui Achiever, care răspunse cu multă amabilitate:

— Sigur! Mâncat acum, toţi trei mâncat, continuat conversat când mâncat semn comportament adecvat.

Estrella şovăi:

— Nu ar trebui să conduci nava?

— Condus? Deloc. Supravegheat zbor, da, dar nu acum. Stat. Pe drum la loc mâncat arătat cabină unde întâmplat „zburat” cum zis voi. Pe aici. Şi pe aici. Şi pe aici. Acum uitat, îi îndemnă el, deschizând o uşă.

— „Zbor” efectuat de copilot junior dat la mine pentru instruit şi pentru

facilitare nevoi. Aşa că deja pe orbită.

Persoana cocoţată în faţa comenzilor îşi ridică ochii spre ei, iar Stan îşi spuse că i se pare destul de cunoscută. Chiar atunci Estrella ţipă de lângă urechea lui:

— Salt! Tu eşti?

Salt era. Le-a făcut un semn prietenos, dar care exprima totodată şi părere de rău. Achiever îi împinse înainte. Salt nu putea să plece din „cabină unde întâmplat zbor", le spuse el, nu pentru că ar fi afectat zborul navei – aproape complet automat –, ci pentru că aşa îi ordonase el.

— Extrem de junior faţă de mine, le explică Achiever, cu un freamăt dispreţuitor al muşchilor abdominali. Doar doi ani şi o lună experienţă, deci necesar instruire de la comandant navă, adică eu.

Estrella avea o întrebare:

— Aranjamentul ăsta are vreo legătură cu faptul că Salt îţi poartă copilul?

— Câtuşi de puţin nici vorbă! Purtat pentru că vrut eu. Fapt descris nu îndreptăţit la privilegii. Uitat! Cabina pentru mâncat! Bucurat masă excelentă!

Uşor de spus, al naibii de greu de făcut. Oricât de nouă şi sclipitoare era nava asta, îi lipseau meniurile personalizate livrate de Marc Antoniu şi cu care se obişnuiseră cei doi. Când Estrella făcu o remarcă delicată în sensul acesta, Achiever se arătă foarte amuzat.

— Mâncat aici foarte comestibil, îi asigură el. Mâncat!

Şi au mâncat. Hrană-CHON: jeleuri colorate, batoane crocante şi cocă nisipoasă. Au mâncat până şi-au potolit foamea. Dar fără plăcere. Mai ales că Achiever a trăncănit tot timpul mesei.

— Poate eu exagerat cu conversaţia, le spuse el la final, ţuguindu-şi buzele subţiri ca să le arate că se prefăcea.

— Ba deloc, minţi Stan. Dar nu ţi-am răspuns, pentru că mă întrebam cât va dura călătoria asta a noastră.

— O, dar nu durat mult, îl asigură Achiever. Cinci sisteme proxime între ele, motiv pentru care ales. Deci voi nu avut timp nesuferit prezenţa mea, încheie el, scoţând râsetul acela oribil, ca un răget de măgar, caracteristic tuturor Heechee-ilor care încercau să imite râsetele omeneşti.

Nu-i răspunseră nici Stan şi nici Estrella. Ba chiar se prefăcură obosiţi, tocmai pentru a pune capăt conversaţiei. Achiever îi conduse în cabina lor.

Nici cabina nu se ridica la standardele apartamentului lor de la poalele

Munţilor de Mică de pe Planeta Împădurită. Paturile erau lăzi Heechee cu frunze. Pe monitoarele de pe pereţi erau afişate diferite scene, dintre care unele probabil interesante pentru Heechee, dar cu totul lipsite de noimă pentru Estrella şi Stan. Nu existau nici scaune pentru şezuturi de om. În ciuda acestor neajunsuri, Achiever privi în jur cu mândrie de proprietar.

— Excelent repartizat, îi anunţă el. Bagaje adus de aparat manipulat marfă, plus articol ultim minut lângă spălat.

Le arătă o cutie hexagonală, albastră, pe care Stan nu o mai văzuse niciodată. Tânărul clătină din cap.

— Nu-i a noastră. Toate bagajele pe care le-am luat sunt pe lăzile alea.

— Aha! se încruntă urât Achiever. Probabil proprietate Salt. Înseamnă calificativ negativ la dosar de instruit Salt. Scăpare probabil din cauză că început instruit Afară nu în loc convenţional.

Estrella îl privi intrigată.

— N-am ştiut că Salt a fost Afară.

— Fost. Doi ani şi o lună, cum spus înainte. Adică o noapte de Nucleu. Întors din cauză apropiere perioadă prefertilizare.

Clătină din cap.

— Văzut ce întâmplat când instruit de alţii. Acum dormit, că ajuns devreme pe Planeta Extrem de Udă din Sistemul Binar Galben-cu-Alb.

— Aşa deci, spuse Stan după ce uşa se închisese şi el se aşezase pe marginea uneia dintre cutii, ce părere ai, Strell? Am făcut o greşeală că am acceptat să mergem cu el?

— E prea devreme să ne dăm seama, iubi. În orice caz, dacă vom vizita colonii de oameni, probabil că vom găsi acolo şi mâncare de-a noastră, nu crezi? Şi poate că ne vor da cu împrumut şi nişte scaune normale şi alte chestii.

— Hei! exclamă Stan, brusc înveselit. Să ştii că da. Ce-ar fi să dormim puţin? În care cutie zici tu să ne culcăm?

— Fiecare în cutia lui, spuse tânăra pe un ton ferm. Nu ştiu dacă ai băgat de seamă, dar uşa nu are zăvor.

Planeta Extrem de Udă din Sistemul Binar Galben-cu-Alb era exact aşa cum sugera numele. Adică extrem de udă. Cel puţin nouăzeci la sută din suprafaţa ei era acoperită cu un ocean imens şi lacuri mari erau răspândite pe cele trei continente ale planetei.

Pe Planeta Extrem de Udă erau trei colonii separate de oameni, toate acestea pe cea mai mare întindere de uscat, iar două dintre ele pe malurile

unui lac. Drept care micuțului aparat de zbor care îi aștepta i-a fost ușor să le survoleze. Aparatul de zbor avea douăsprezece locuri, dar numai Stan, Estrella și Achiever s-au urcat în el. Pe Stan l-a nedumerit puțin faptul că nu se vedeau nici elice și nici motoare cu reacție pe suprafața exterioară a avionului. Însă, când a ajuns la bord, a observat cu multă bucurie că jumătate din stinghiile pentru pasageri fuseseră înlăturate și înlocuite cu niște scaune mai potrivite pentru anatomia omului.

— Mai mult persoane-om folosit vehicul, îi informă Achiever. Rezidenți noi per zi între șaisprezece și douăzeci și patru, medie crescut acum. Stat jos, rog. Avion decolat acum.

Stan auzi motoarele pornite. Deci erau pe undeva. Zbierau și urlau. Când urletele atinseră punctul culminant, aparatul de zbor se cutremură puțin, apoi făcu un salt și Stan putu imediat să vadă cum solul se îndepărtează de ei. Ce nu a văzut însă au fost imaginile cunoscute din timpul decolării avioanelor pe Pământ: câmpuri cultivate, orașe. Dacă sub ei erau comunități Heechee, așa cum precis că erau, acestea se aflau în subteran, cum era obiceiul acestei rase și prin urmare erau invizibile.

Însă au văzut multă apă; șerpii sclipitori ai râurilor și oglinzile lacurilor umbrite de copaci. Stan se plictisi repede de toate astea. I se închiseră ochii, dar chiar când a fost pe punctul de a adormi, avionul s-a răsucit în aer și a coborât într-un picaj alarmant. Apoi au aterizat lângă cel mai mare lac văzut până atunci.

Au fost întâmpinați de aproape întreaga populație a acelei noi comunități, adică de vreo câteva sute de oameni care s-au bucurat la vederea oaspeților, dar au fost și puțin dezamăgiți atunci când au aflat că vizita nu va fi una lungă. Le-au povestit lui Stan și Estrellei că plecaseră toți de pe Planeta Peggys care se aglomerase mult prea tare. Cel puțin asta a reușit Stan să deducă din bolboroseala coloniștilor. Tinerilor le era greu să comunice cu oamenii aceia. Însă au înțeles din spusele lor că lumea de Afară pe care o cunoscuseră ei nu mai semăna cu cea de acum. Limba engleză absorbise o mulțime de cuvinte în toate secolele care se scurseseră Afară. Și nu numai din chineză, arabă, poloneză și alte limbi pământene, ci probabil și din limba Heechee. Sau nu.

Achiever era la fel de nedumerit ca și ei.

— Poate această limbă vorbit, admise el, dar personal nu înțeles. Tu, Stan? Discutat limba asta cu persoane aici?

Iar când Stan clătină din cap, Achiever pufni pe nări, încercând să imite oftatul de om.

— Poate bine mers celălalt loc, spuse el prost dispus. Nu început în mod optim.

Următorul grup cu care s-au întâlnit era format din greci. Aceştia ajunseseră în Nucleu cu douăzeci de zile în urmă, suficient timp ca să facă planurile pentru construirea unei biserici şi a unei şcoli. Planuri aveau multe, sigur că da; nu aveau însă destui vorbitori de engleză. Cel pe care l-au chemat din câmp, unde planta puieţi de măslini, ştia bine limba, pentru că studiase la un institut politehnic din Statele Unite. Din păcate nu fusese nevoie de ingineri în partea grecească a Ciprului, de unde veneau ei.

— Din cauza turcilor, le zise el, clătinând mâhnit din cap. Fac copii peste copii peste copii. Ne-au copleşit numeric, aşa că ne-am hotărât să plecăm.

Estrella se încruntă şi îi şopti lui Stan:

— Da' tu nu eşti...?

— Nu tocmai, îi răspunse el tot în şoaptă. Haide să plecăm de aici.

Membrii celei de-a treia colonii erau asiatici – majoritatea chinezi şi coreeni. Şi, prin bunăvoinţa lui Marc Antoniu, aveau mâncare din belşug. Stan şi Estrella nu au recunoscut chiar toate felurile de mâncare, dar s-au bucurat din plin de ele. Iar asta nu era tot.

— N-aţi dori să rămâneţi o vreme cu noi? aproape că îi imploră femeia care îi întâmpinase. Nu? Ce păcat! Dar şi aşa, nu mai doriţi puţin dim sum?

Ba doreau. De fapt, ar fi rămas bucuroşi acolo cât să mai mănânce încă de vreo două sau trei ori. Însă Achiever le spusese că avea un program de respectat.

— În orice caz, le zise el vesel, progres bun ăsta. O planetă vizitat, patru rămas. Nu crezut distracţie excelentă?

Stan se văzu nevoit să admită că era destul de amuzantă călătoria lor. Estrella, deloc obosită şi fără să sufere de greţuri, era de aceeaşi părere, cu toate că i-ar fi plăcut să stea mai mult timp împreună cu Salt, fie doar şi ca să facă schimb de păreri cu privire la sarcini. Însă Achiever se împotrivea cu hotărâre.

— Pus întrebare: care trei exigenţe pentru devenit excelent pilot ca eu? Răspuns această manieră: pregătire, pregătire şi iar pregătire.

Aşa că a pus-o pe Salt la treabă: pilota nava când era de pilotat; rămânea la bord ca să o păzească atunci când ajungeau pe suprafaţa planetei (deşi nu a specificat de care pericol imaginar ar fi trebuit Salt să apere nava).

— Dar, adăugase el cu mărinimie, asigurat voi nu suferit, Stan şi

Estrella, pentru că avut excelent partener în mine.

Planeta Mică dar Compactă a Stelei Galbene şi Strălucitoare Optzeci-şi-Trei le-a demonstrat încă o dată (dacă mai era nevoie) corectitudinea de care dădeau dovadă Heechee-ii atunci când botezau planetele. În vreme ce aterizau, Estrella se plânse:

— Uite, Stan, e ceva în neregulă cu oceanul ăla!

În neregulă era faptul că orizontul se afla mult mai aproape decât văzuseră ei vreodată. În orice caz, oamenii de pe planetă, deşi foarte puţini, i-au întâmpinat cu multă bucurie. Lui Stan i s-a făcut milă de ei, pentru că lumea aceea, nu prea plăcută, nu avea prea multe de oferit noilor ei locuitori. Toţi imigranţii, două sau trei sute de oameni, s-au îmbulzit în jurul tinerilor şi le-au oferit imediat de mâncare.

Brusc, Planeta Mică, dar Compactă a început să i se pară mai agreabilă lui Stan, dar Achiever părea neliniştit şi nervos.

— Pierdut suficient timp, le spuse el. Acum întors navă pentru decolat imediat.

Stan înghiţi repede dumicatul de Hrană-CHON ca să-l poată întreba:

— De ce? Abia am ajuns!

— Nu contat! spuse cu hotărâre Achiever. Aşa vrut eu!

Estrella încercă să-l ia cu binişorul:

— Zău, Achiever, e o planetă întreagă şi noi n-am văzut decât colţişorul ăsta...

— Colţişoare rămas nu prezentat interes. Nu uitat! Eu căpitan comandat navă şi aterizat. De asemenea, dorit văzut copilot junior achitat corespunzător sarcini trasat.

Estrella îi aruncă o privire indignată:

— Adică zici că vrei s-o spionezi?

Achiever nu-i răspunse.

— Nu discutat mai mult. Întors acest moment!

Când se urcau la bord, Stan începu să aibă sentimentul că îndoielile lui Achiever fuseseră justificate.

Salt nu se afla la postul ei din cabina de comandă. Acolo nu era nimeni. În afară de cutia albastră. Achiever avea tot dreptul să fie furios.

— Nu doar absent, dar murdărit cabină comandă navă! O, foarte rău dat asta la dosar copilot junior! Acum trebuie găsit pentru mustrat şi analizat greşeli!

Estrella îl opri:

— Stai puţin, Achiever! Unde mergem noi acum?

Masculul Heechee bătu nervos din picior. Mușchii abdomenului i se zbăteau cu disperare.

— Voi persoane nu trebuit întârziat exercitat autoritate! De ce vrut întârziat? Mers la loc dormit copilot junior, unde poate fost când nu fost în cabină comandă. Venit!

Dar după câțiva pași Achiever se opri brusc și înlemni. Firișoarele de păr de pe ceafă i se ridicaseră țepene și acum el adulmeca aerul.

— Ce se întâmplă, îl întrebă Stan, speriat.

— Tăcut! Stat! le ordonă Achiever, mișcându-și capul dintr-o parte în alta. Ah! Eveniment inexplicat! Nu simțit? Nava acum în mod decolat! Nu mișcat!

Dar el nu-și ascultă ordinul și se întoarse repede la comenzi.

Stan nu simțea nimic. Nici Estrella. Dar era la fel de adevărat că pe ecranele de pe bordul navei se vedea mișcare. Achiever se lupta cu comenzile, bombănind tulburat ca pentru sine – evident că nu în engleză. Mâinile i se încordaseră pe manșele moletate. Mușchii contorsionați ai brațelor indicau faptul că-și folosea toată forța, dar manșele nu voiau să se miște.

Atunci se auzi o voce politicoasă din spatele lor:

— Nu are rost. Am preluat controlul asupra navei.

Stan se întoarse repede. În fața ușii închise stătea un tip mai în vârstă, sărăcăcios îmbrăcat, nebărbierit cam de multă vreme și cu un baston scurt în mână. Niciunul dintre cei trei nu îl mai văzuseră vreodată.

Achiever sări în picioare și, fără vreun cuvânt, se năpusti asupra necunoscutului. Dar nu rezolvă nimic cu acest atac: trupul lui trecu prin trupul celuilalt și se izbi puternic de perete.

— Of, la naiba! se lamentă necunoscutul. Nu v-am zis că n-are rost? Nu mă puteți atinge pentru că sunt doar o simulare. Cum de nu v-ați dat seama? Și nu puteți schimba comenzile pentru că le-am blocat. Nava voastră a fost rechiziționată de Wan și vă cerem să intrați într-o altă cabină ca să nu ne stați în drum. În regulă? Nu vă vom face niciun rău, dacă nu... of, mi-aș fi dorit să nu faci asta.

Achiever se ridicase în picioare și se repezise din nou la simulare. Însă acum nu mai ajunse prea departe. Necunoscutul ridică bagheta și o îndreptă spre el. Din ea nu ieși nimic, dar din cutia hexagonală zbură o scânteie verzuie care îl lovi pe Achiever. Heechee-ul scoase un chirăit de durere și se prăbuși pe podeaua cabinei.

— Vedeți? le spuse blând necunoscutul. Nu-i bine să ne faceți probleme,

pentru că atunci vom fi nevoiți să vă facem rău. Mai rău decât am făcut-o acum. Așa că, vă rog, intrați într-o cabină. Cred că vă vom da drumul după ce îi vom elibera pe ceilalți, pentru că, oricum, atunci nu veți mai putea face nimic.

II

Cabina în care au fost duși semăna destul de bine cu cea a lui Stan și a Estrellei, cu excepția faptului că toate monitoarele erau stinse, iar Salt îi aștepta lângă ușă. Îi întâmpină ușurată și, poate, un pic satisfăcută.

— Rănit cumva? Nu? Și pe mine tratat la fel, doar provocat durere considerabilă. Voi nu?

Pentru că Achiever era ocupat să încerce ușile, răspunse Stan în numele tuturor:

— Cred că Achiever a aflat cum e asta.

Ridică tonul și i se adresă masculului Heechee:

— Cum e, Achiever? Te-a durut?

Achiever nu se uită la el.

— Extrem durut, da, spuse și le făcu semn să facă liniște în vreme ce se uita după colțul ușii.

Apoi strigă pe tonul lui de comandant:

— Salt!

Ea se întoarse cu fața la el.

— Da?

— Știut intrări toate deschise?

Salt îi răspunse cu răbdare:

— Adevărat, Achiever, verificat când adus aici. Dar tu nu încercat ieșit, pentru că repetat durere sau mai rău.

Achiever îi aruncă o privire sceptică.

— Știut pentru că încercat? Hm. Nu contat. Durere putut ignorat de persoane determinat.

— Nu corect, Achiever, își flutură Salt degetele spre el. Prima dată durut tare. Doua dată durut și mai tare. Treia dată durut până când leșinat. Părere că patra dată omorât, dar nu experimentat după treia dată.

Achiever se întoarse în cabină, frecându-și nehotărât mușchii pieptului.

— Dar asta doar presupus. Cum sigur că adevărat dacă nu încercat?

— Nici să nu încerci, spuse o voce prietenoasă din pragul de unde plecase Achiever.

Stan se întoarse și văzu un alt musafir neinvitat și imaterial. O femeie. O

femeie care arăta extrem de bine. O femeie îmbrăcată într-o rochie cu decolteul adânc și cu un decupaj în formă de diamant în dreptul buricului.

— Doamna Heechee are dreptate, scumpule. Numele meu este Sindi Gaslakhpard. Îmi puteți spune Sindi. Și eu sunt stocată, la fel ca toți ceilalți de aici, așa că să nu vă vină ideea să ne atacați atunci când credeți că nu suntem atenți. Nu ne puteți face niciun rău și noi suntem întotdeauna atenți.

Intră în cabină, uitându-se cu curiozitate la Estrella și cu admirație la Stan.

— Nu arăți prea rău, scumpule, îi zise ea tânărului, dacă te gândești că ești sută la sută natural. În orice caz, trebuie să vă spun că am venit cu treabă la voi. Wan va apărea pe ecrane din clipă în clipă și ne-a informat că vrea să vă uitați la el ca să înțelegeți despre ce e vorba și să nu faceți vreo prostie. Așa că Horace v-a activat ecranele. Haide, uitați-vă. Bine?

Și se uită la toți patru cu privirea unei educatoare care verifică părul tuns și unghiile curate ale copiilor de grădiniță. Privirea aceasta zăbovi mai mult asupra Estrellei. Apoi:

— Scumpo, vreau să-ți spun că nu este obligatoriu să arăți așa în continuare. Dacă te hotărăști să te stochezi, atunci îți vei putea aranja fața.

Și – poc! — se făcu nevăzută.

Monitoarele se aprinseră toate în același timp. Achiever se repezi la ele. Dar, dacă se așteptase să-l vadă pe omul despre care le vorbise Sindi, a rămas dezamăgit. Pe două ecrane se vedea o navă spațială cu aspect foarte bizar, pe care Stan nu o mai văzuse niciodată. Pe al treilea și al patrulea se vedeau stele diferite sau aceeași stea prinsă din unghiuri diferite – o stea atât de fierbinte, încât strălucirea ei era aproape albastră și un soare de culoarea lămâii, cam la fel ca soarele bătrânului Pământ. Al cincilea...

Dar Stan nu mai apucă să vadă ce era pe al cincilea ecran, pentru că, pe neașteptate, toate se umplură cu pete de lumină verde și începură să emită un fel de țipăt strident. Nu mai era afișat nimic în afară de exteriorul uneia dintre navele cu aspect bizar. Nici Stan și nici Estrella nu pricepeau nimic din bolboroseala în limba Heechee care însoțea această imagine. Dar o înțelegeau cei doi Heechee care erau cu ei și care începură să strige unul la celălalt. Atunci se apucă să zbiere și Stan la Salt pentru a-i capta atenție:

— Ce se întâmplă?

Salt își frângea mâinile lungi și osoase. Încercă de trei ori să vorbească până reuși să articuleze cuvintele:

— Persoane de pe ecran vorbit de petrecut ceva îngrozitor, potențial

pericol teribil devastat. Uitat! Acum! Uitat ecrane!

În vreme ce le spunea asta, nava a dispărut de pe toate ecranele, fiind înlocuită de un chip omenesc, chip pe care Stan îl mai văzuse și pe care îl recunoscu înainte ca el să-și rostească numele.

— Eu sunt Wan Enrique Santos-Smith.

Vorbea englezește!

— În mod cu totul ilegal voi ați intrat în posesia unor bunuri care îmi aparțin mine. Mă refer aici la cele patruzeci și cinci de ființe oarecum omenești pe care acum le țineți captive în locul acela numit de voi Planeta cu o Lună a Stelei Galben-Deschis Paisprezece.

— Stan? șopti Estrella. Ce nu-i în regulă cu imaginea asta? De ce se hâțână așa de tare?

Stan îi făcu semn să tacă. Wan nu terminase de vorbit.

— Eu i-am descoperit pe oamenii aceștia, spunea el pe un ton războinic. Drept care îi vreau înapoi. Așa că am de gând să trimit o navă pe planeta aceea ca să îi ridic. Vă avertizez să nu încercați să vă opuneți planului meu, pentru că am să mă văd nevoit să vă pedepsesc dacă Bătrânii nu ajung la bordul navei mele imediat ce ea aterizează acolo. Cunoașteți bine Steaua Albă Fără Planetă Foarte Mare Foarte Fierbinte, cum îi ziceți voi. Avem o armă care o poate distruge. Nu mă refer aici la vreun tun sau ceva asemănător. Mă refer la ceva atât de puternic, încât va putea arunca în aer întreaga stea. Și așa se va și întâmpla dacă nu faceți ce vă spun. Vă înșelați amarnic dacă vă închipuiți că merg la cacealma. Mai bine întrebați-vă Mințile Stocate care au văzut ce am făcut cu... Cum îi ziceți?

Chipul dispăru o clipă de pe ecran. Apoi reveni.

— Cu cea mai mare dintre lunile Solitarei Planete Gazoase a Stelei Mici și Galbene Douăzeci-și-Doi. La ordinul meu steaua aceea va exploda și ea. Iar atunci vor muri foarte mulți din neamul vostru.

Foarte încet, imaginea se descompuse și se șterse.

Estrella îl apucase de mână pe Stan și i-o strângea foarte tare.

— Salt? o imploră ea. Ce se petrece?

Salt nu-i răspunse. Era ocupată să-i zbiere lui Achiever întrebări pe care ei nu le puteau înțelege. Iar Achiever nu-i răspundea, pentru că încerca disperat să readucă imaginile pe ecrane. Înțelegând, la un moment dat că tot efortul lui era zadarnic, se uită lung la ei câteva secunde, apoi scoase un fel de geamăt aspru.

— Pericol mare! zise el pe un ton funest. Îndoială mică sau deloc.

Stan strânse şi mai tare mâna Estrellei.

— Adică tu zici că toate astea sunt adevărate?

— Aşa crezut, spuse posomorât Achiever. Vrut aflat ce mai crezut? Crezut că voi şi eu şi navă făcut parte din ameninţare.

18 AMENINŢAREA

I

E nevoie de ceva timp ca să faci de mâncare pentru mii de persoane. Cât m-am dus să discut cu Thermocline, am rămas în urmă cu nişte comenzi speciale, aşa că primul lucru de care m-am apucat a fost să rezolv câteva sute dintre ele. Ceviche de peşte din Golful Moreton, pentru o doamnă în vârstă căreia îi era dor de Australia; cod uscat cu praz şi lapte pentru o pereche de foşti italieni; şi uite că nici de comanda lui Thermocline nu mă apucasem. Aşa că m-am pus pe treabă.

În următoarele câteva secunde nu m-am gândit la nimic altceva decât la aceste meniuri pentru clienţii mei. Şi, de fapt, nici treaba nu mai era atât de simplă, pentru că toate comenzile crescuseră aproape exponenţial – atât acelea ale numărului din ce în ce mai mare de imigranţi de pe Pământ, cât şi cele ale unui număr mai mic de Heechee cu gusturi rafinate.

Dar firește că nu am uitat ce îmi spusese Thermocline. Pe de altă parte, nici nu pot pretinde că făceam estimări ale pericolului şi planuri pentru situaţii de urgenţă. Îmi pare rău acum că nu am făcut-o, dar adevărul este că acordam atenţie informaţiilor de la Thermocline doar cu zece procente din capacitatea mea.

În orice caz, nu am fost complet luat prin surprindere când pe toate monitoarele mele a apărut o lumină verde şi cam bizară, iar din difuzoare s-a auzit un început de huruit gros.

Cunoşteam sunetul ăla. Era bubuitul ca de bas al sistemului de alarmă Heechee.

Nu are niciun sens să te apuci să faci ceva înainte să ştii ce anume este acel ceva. Mi-am văzut de treabă în continuare, dar am avut precauţia să predau ajutoarelor mele multe din felurile tradiţionale de mâncare. Cele africane, de pildă. Pe Roată fuseseră doar câţiva africani şi majoritatea preferau bucătăria franceză sau hamburgerul american. Acum ni se ceruse să gătim tocăniţă de miel cu alune şi cod în piure de roşii, pe care ei îl numeau „thu djen”, împreună cu „thiaky“ (desert din cuşcuş) şi suc din

ghimbir. Nu mai gătisem niciodată felurile astea, dar firește că aveam rețetele în baza mea de date. Precis că subrutinele mele aveau să se descurce. Și dacă peștele va fi filetat, deși africanilor le place peștele cu oase; iar orezul nu va fi bine prăjit, ei, asta este, clienții vor fi nevoiți să se împace cu situația.

Sirena alarmei Heechee mai coborâse o octavă, cum ar zice organicii; noi auzeam niște bufnituri subfonice – și chiar atunci pe toate ecranele mele apăru o unică imagine. Mie mi s-a părut că era un soi de satelit sau ceva de genul ăsta – în fundal se vedea o uriașă planetă gazoasă. N-am avut nici măcar timp să mă întreb ce noimă avea toată scena asta destul de obișnuită, când imaginea s-a schimbat cu rapiditate. Satelitul nu mai era satelit. Ci un nor care se mărea vertiginos. Nu îmi puteam da seama de ce sau cum, dar ce vedeam eu pe ecrane era limpede rezultatul distrugerii totale a rocii aceleia amorfe de la început.

Și nu m-a surprins deloc atunci când am auzit vocea lui Thermocline ieșind din comunicatorul meu personal:

— Vino la ședință cât mai curând posibil! Au avut loc evenimente grave.

II

Thermocline își modificase destul de mult mediul de când fusesem eu la el. Apăruseră vreo șase scaune și stinghii și majoritatea erau acum ocupate. Thermocline nu părea câtuși de puțin stresat, în ciuda bufniturilor de alarmă care nu mai conteneau. Lângă el stătea o femelă Heechee pe care nu o mai văzusem niciodată, alături, un bărbat-om (evident că vorbesc despre simulări în toate cazurile, pentru că la ședință nu era prezent niciun organic de oricare fel). Nu făcusem cunoștință cu bărbatul acela, dar știam cine era. Îl chema Sigfrid von Psiho și era un subsistem al minții navei lui Robinette Broadhead, cunoscute sub numele de Albert Einstein. Lângă von Psiho stătea mintea navei lui Gelle-Klara Moynlin, Hypatia din Alexandria. Apoi, în timp ce mă uitam eu la ei, a apărut și o bătrână care a salutat-o pe Hypatia și s-a așezat și ea pe un scaun. Nici pe bătrâna asta nu o cunoșteam.

Era limpede că toată lumea pe ea o aștepta, pentru că Thermocline a început să vorbească:

— Vă mulțumesc tuturor că ați venit. Bănuiesc că știți cu toții cine este Wan Enrique Santos-Smith și ați auzit varianta accelerată a comunicatului lui făcut în timp organic.

Evident că auzisem comunicatul și, de fapt, încă îl mai auzeam în

surdină, ca fundal sonor al mediului lui Thermocline.

— L-a transmis Minților Stocate în mod temporal electronic și așa v-a fost retransmis și vouă.

Pe monitoarele lui continuau să sclipească culorile de alarmă, iar bufniturile mesajului își reduseseră frecvența. Chiar în momentul acela, culorile au început să se șteargă de pe unul dintre ecrane. Și printre ele a apărut chipul unui om care se uita fix la noi.

O singură dată îl mai văzusem pe Wan. Demult de tot. Însă nu am avut nicio îndoială că al lui era chipul acela de pe ecran. Cu toate îmbunătățirile de natură estetică. Acum că nu mai era organic, avea pielea mai puțin pământie, părul mai puțin zburlit; dar rânjetul batjocoritor îi rămăsese neschimbat.

După ce Wan și-a terminat lista pretențiilor și amenințărilor, Hypatia a sărit în picioare:

— Thermocline! Despre ce dracu' vorbește ăsta? Voi aveți vreo armă de care nu ne-ați spus?

În apărarea lui Thermocline vreau să spun că și-a păstrat cumpătul. A lăsat-o pe Hypatia să-și facă numărul, iar el a stat potolit și a înghițit. Ce m-a surprins totuși a fost faptul că Hypatia era singura persoană din cameră care a reacționat atât de violent. Mă așteptasem să i se alăture Sigfrid, dar doctorul nu s-a mișcat deloc, iar expresia care i se așternuse pe chip nu era atât de furie, cât de tristețe.

De unde am dedus că vestea despre armă nu îl luase deloc prin surprindere. Am introdus informația asta în baza mea de date, în caz că va fi vreodată nevoie să-mi aduc aminte că Sigfrid von Psiho nu obișnuia să-și pună cărțile pe masă.

Atunci Hypatia fie că a obosit, fie Sigfrid i-a făcut semn să înceteze. Apoi von Psiho a spus pe un ton împăciuitor:

— Poate că nu-i cazul acum să arătăm cu degetul. Dar vreau să clarific o chestiune, Thermocline. Am dreptate dacă spun că tu și Minții Stocate considerați acest eveniment drept un pericol major?

— Așa este, a răspuns Thermocline.

— Wan a zis „va exploda". Nu s-a referit la vreo bombă pe care să o arunce spre steaua aia, nu-i așa?

— Firește că nu. Dispozitivul anulează gravitația. Fără gravitație ca să o țină la un loc, steaua se va dezmembra pur și simplu... Hypatia?

Femeia a început să vorbească, dar pe un cu totul alt ton și fără să mai

împroaște cu invective.

— Am rugat-o pe doamna doctor Ibarruru, aici de față, să ne ajute să înțelegem lucrurile acestea. Doamna doctor este specializată în astronomie și astrofizică. Doamnă doctor? Ne puteți spune dacă așa ceva se poate întâmpla?

Venerabila doamnă nu a ezitat deloc.

— Cu siguranță că da, dacă este vorba despre un dispozitiv ca acela descris de Thermocline. Steaua se va mări cu un procent important din viteza luminii. Și în foarte scurt timp va deveni un nor de gaze.

Thermocline mi s-a părut cam iritat.

— Poate că persoana-doamnă a studiat astronomia, dar ce ne poate spune ea despre cum stau lucrurile aici, în Nucleu?

Hypatia i-a aruncat un zâmbet ostil.

— Ne poate spune totul, Thermocline. A fost stocată la scurtă vreme după ce a ajuns aici și de atunci nu face altceva decât să studieze stelele din Nucleu. De asemenea – și poate că e bine să-ți spun asta – doamna este o bună și veche prietenă a Klarei. Au colaborat la studierea unei supernove și Klara are deplină încredere în ea.

A dat din cap ca și cum ar fi fost convinsă că astfel a clarificat situația. Și probabil că o și clarificase.

Dar nu și din punctul de vedere al lui Thermocline, care mi s-a părut ușor indispus acum.

— Sunt convins că această persoană-om este calificată, a zis el fără să pară deloc convins. Dar și eu am cerut unui expert în astronomie să ni se alăture. Burnish? Tu ești de acord cu ce s-a spus aici?

Celălalt Heechee și-a fluturat mâinile:

— Sunt de acord, Thermocline.

— Poți să ne spui despre care stea vorbea Wan?

— Cred că da. Probabil că s-a referit la Steaua Albă Fără Planetă Foarte Mare Foarte Fierbinte. Pe care doamna doctor Ibarruru...

Și aici a făcut un semn curtenitor din cap în direcția doamnei cu pricina.

— ...ar numi-o stea tânără de tipul O. Nu am adus în Nucleu decât una singură de felul acesta.

— Și este periculos?

Expresia de pe chipul lui Burnish a răspuns la întrebarea aceasta, dar el s-a gândit să o exprime și în cuvinte:

— Estimez că eliberarea gravitației pe Steaua Albă Fără Planetă Foarte Mare Foarte Fierbinte ar duce la pierderea unui număr de vieți situat

undeva între zece şi patruzeci şi patru de milioane. Asta în cel mai fericit caz. Iar alte treizeci până la două sute de milioane de persoane vor suferi răni grave sau vor suferi de pe urma distrugerii proprietăţilor şi mediului. Dar s-ar putea să fie mult mai rău.

Atunci eu am ridicat mâna. Hypatia s-a uitat la mine înălţând dintr-o sprânceană:

— Vrei să întrebi ceva, Marc?

— Da, vreau. Aşa cum îi spune şi numele, steaua asta nu are nicio planetă. Atunci de ce distrugerea ei ar afecta alte sisteme?

Hypatia s-a uitat la doamna astronom, care a oftat prelung.

— Asta înseamnă să intrăm în discuţii de fizică stelară. Sunt sigură că ştii că procesele de fuziune care aprind o stea au loc în miezul acesteia. Acolo este produsă energie sub formă de fotoni, care nu sunt eliberaţi imediat în spaţiu. Interiorul stelelor este destul de compact. Fiecare foton este reflectat de mai multe ori de materie în drumul spre suprafaţă. Poate dura un milion de ani până ajunge acolo.

A continuat să vorbească. Dar eu am încetat să o ascult pentru că înţelesesem ce voia să spună. O cantitate de energie acumulată într-un milion de ani ar fi fost eliberată în câteva minute, poate chiar secunde.

Aşa că am oprit-o:

— Mulţumesc. O singură întrebare se impune acum. Cum putem evita aşa ceva?

M-am uitat la Thermocline, care a dat din capul lui pătrăţos şi a răspuns:

— Nu putem.

III

Sunt o persoană rezonabilă, aşa că nu m-am apucat să zbier la el. Nici nu era nevoie, deoarece zbierau ceilalţi suficient, mai ales Sigfrid şi cei doi astronomi care încercau să-l convingă că face o greşeală. Poate tocmai de aceea s-a întors spre mine.

— Da, Marc? mi-a zis el cu foarte multă politeţe. Vrei să spui ceva?

— Normal că vreau, Thermocline. E simplu. Nu trebuie decât să localizăm nava de pe care a fost transmis mesajul lui Wan şi să o distrugem.

Şi-a ridicat mâna osoasă.

— Te rog, Marc. Minţile Stocate au triangulat deja sursa mesajului. Din nefericire acolo nu se află nicio navă pe care să o putem detecta.

Asta m-a surprins.

— Imposibil. Ar trebui să fie măcar urme ale trecerii unei nave pe acolo. Ştiu că ar fi dificil să le sortăm, pentru că aceste urme durează mult timp, dar ne-ar putea da ceva indicii.

Thermocline flutura iar din degetele lui lungi spre mine.

— Am făcut-o şi pe asta, Marc. Nu am detectat nicio urmă care să indice că acolo s-a aflat o navă convenţională.

— Aha, am spus eu, pentru că folosise cuvântul „convenţională". Wan este stocat şi prin urmare nu are nevoie de o navă în mărime naturală. Un torpilor mesager i-ar fi de ajuns.

— Foarte corect, Marc, mi-a spus el, aproape radiind de bucurie. Deci, să recapitulăm. Nu putem face nimic ca să apărăm populaţia atâta vreme cât ameninţarea lui Wan este efectivă. Nu putem face nimic în privinţa lui Wan atâta vreme cât nu-l putem localiza şi chiar dacă am reuşi să-l găsim, nu avem arme cu care să...

Acum a fost rândul meu să îl întrerup.

— Nu avem nevoie de arme convenţionale. Am putea să-i distrugem torpilorul.

Thermocline a scos un oftat reprobator.

— Dar nu fără a-i acorda suficient timp ca să-şi pună în practică ameninţarea. Iar Minţile Stocate au hotărât că nu ne permitem să facem asta.

Hypatia tăcuse până acum.

— Atunci, ce *ai* de gând să faci, Thermocline? l-a întrebat ea.

Acum privirea reprobatoare i-a fost adresată ei.

— Dar am spus deja, Hypatia. Minţile Stocate au anunţat decizia luată. Îi vom permite lui Wan să-şi răpească primitivii. După aceea nu mai avem de ce ne teme. După cum ne-au informat Minţile Stocate, nicio fiinţă inteligentă nu va comite vreo faptă violentă după ce i-au fost îndeplinite cerinţele. Aşa că nu e nevoie să facem nimic.

Pentru majoritatea celor prezenţi cu asta s-a încheiat discuţia. Dar nu şi pentru mine. Am spus (însă în sinea mea, nu cu glas tare):

— Dragul şi bunul meu prieten, Thermocline, tot nu ai ajuns să-i cunoşti pe oameni.

19 CAPTIVITATE

I

Cel mai tare îl uimea pe Stan rapiditatea cu care se desfăşurau evenimentele pe nava lui Achiever. La o secundă după ce auziseră ultimatumul lui Wan, tânărul a simţit o vibraţie uşoară care, i-a spus Achiever, însemna că se aflau din nou în aer. Câteva momente mai târziu, simularea femeii pe care o chema Sindi Cumva apăru iar în mijlocul celor patru captivi.

— Bună! le zise ea. M-am gândit că aţi vrea să ştiţi că am pornit spre... cum îi ziceţi voi?... Planeta cu o Lună a Stelei Galben Deschis Paisprezece. Vom ajunge cam într-o oră, aşa că puteţi să trageţi un pui de somn dacă aveţi chef. Pe curând!

Şi gata. Dispăru ca şi cum n-ar fi fost niciodată acolo. Dar reapăru imediat.

— Am uitat să vă spun. Va trebui să rămâneţi aici până când vom îmbarca pe toată lumea.

Iar când dispăru de data asta, dispărută rămase.

Stan căscă gura să spună ceva, dar în primul moment nu reuşi decât să exclame:

— Iisuse!

Apoi îşi adună gândurile şi zise:

— Despre ce vorbeşte? Unde putem ajunge atât de repede?

Achiever îl privi înnegurat.

— Ajuns multe locuri, Stan. Amintit ce spus eu, navă venit de Afară. Nouă. Rapidă. Însemnat zburat ca nebun.

Se uită fix la perete, apoi adăugă:

— Însemnat nimeni nu putut prins pe noi.

Poate intenţionat sau poate doar pentru că aceşti piraţi ai aerului erau începători şi nepricepuţi, monitoarele rămăseseră deschise. Achiever le setă şi pe ele apăru nava care ateriza pe o planetă. Stan se uită tăcut, ţinând-o de mână pe Estrella, până când fata îi spuse cu respiraţia întretăiată:

— Uite acolo!

Pe unul dintre ecrane se vedea o gloată de bipezi murdari şi zdrenţăroşi care aduceau cumva cu nişte fiinţe omeneşti. Dar foarte puţin. Erau mânaţi din spate de câţiva oameni furioşi.

— Bătrânii? întrebă Stan.

Posomorât, Achiever îi confirmă presupunerea.

— Ce văzut acum însemnat Wan realizat scop.

— Adică o să ne dea drumul?

— Of, Stan! gemu Achiever. Vorbit prostii. Acest Wan nu dat drumul niciodată. De ce făcut acum aşa ceva?

Dar Stan se încăpăţână:

— Poate nu mai contează ce vrea Wan, din moment ce nu-i aici.

— Aha! Prostii vorbit în plus! Ba este. Tu dormit şi noi văzut pe ecran mesaj pentru întâlnit aici cu nava lui.

Estrella se uită supărată la el.

— De ce trebuie să fii atât de pesimist? îl întrebă ea.

Achiever scoase un oftat şuierat, dar nu îi răspunse. Doar arătă spre monitor. Supuşi, primitivii urcau la bord – bătrâni bărboşi şi jegoşi, tineri bărboşi şi chiar copii murdari şi cu început de barbă. Sexul nu părea să conteze. Mulţi dintre ei îşi duceau în braţe câteva lucruri personale: câte o fustă de rezervă, câte un obiect moale din zdrenţe, care ar fi putut fi o păpuşă, pachete cu Hrană-CHON, câte un băţ, o piatră sau un smoc de ierburi veştede. Cei care îi mânau din spate erau negri şi deloc îngăduitori. Stan observă cum un primitiv, rămas mai la spatele turmei, se întoarse brusc, evident dorind să fugă de acolo. Însă după un singur pas îşi ridică mâinile şi se prăbuşi la pământ.

Atunci Stan observă că în spatele lor mai erau alte trei persoane, care păreau mai puţin furioase, dar mult mai periculoase. Una era o femeie cu două cozi blonde şi un bici. Mai era încă o femeie, cu pielea mai închisă la culoare, tot cu un bici în mână. Ultimul era un bărbat – de asemenea cu un bici, cum altfel? — care urla supărat la primitivul căzut la pământ. Acesta se zbătu puţin, fără vlagă, şi în cele din urmă reuşi să se ridice în picioare. Se alătură supus celorlalţi, însă cu o expresie încrâncenată pe chipul lui acoperit cu barba încâlcită şi murdară. Îşi freca din când în când şoldurile şi coatele, ca şi cum l-ar fi durut. Stan era convins că îl dureau cu adevărat.

Achiever tot butonase la ecrane şi găsise unul care prezenta o imagine de interior. Era sala mare de la intrarea pe nava aceea, unde se îngrămădeau primitivii şi paznicii, aceştia din urmă la fel de nedumeriţi. Unul dintre paznicii aceia tuciurii era o femeie care făcea un lucru pe care Stan şi ceilalţi nu-l puteau vedea, deoarece era pe acelaşi perete cu camera video. Abia apoi şi-au dat seama despre ce era vorba: femeia lua din perete pachete multicolore de Hrană-CHON şi le arunca Bătrânilor. Achiever

scoase un mormăit gros și se întoarse spre dozatorul lor.

— Nu idee rea. Vrut și voi? îi întrebă el, scoțând din propriul dozator pachete asemănătoare cu cele din imagine de pe monitor.

Stan desfăcu unul și întrebă încruntat:

— Acum ce urmează? Vom porni spre altă planetă?

Deși nu avea buze, Achiever încercă să scoată un țâțâit ca de om. În fine, aproape ca de om.

— Nu avut deloc deloc deloc simț chinestezic? Nu simțit întâmplat deja decolat?

Stan vru să-i răspundă, dar Estrella îl opri apucându-l de braț. El se supuse, deși cu greu. Impulsul de a copia atitudinea lui Achiever se topi treptat... apoi dispăru cu totul, pentru că pe neașteptate apăru una din simulările alea enervante, făcându-l să uite cu totul de supărarea pe tonul de superioritate al masculului Heechee.

De data aceasta nu era femeia. Nici măcar nu era femeie, ci un bărbat îndesat și palid, care li se adresă doar atunci când se convinse că toți cei patru captivi erau atenți la el.

— Bună ziua! le spuse el pe un ton asemănător mai degrabă cu cel al unui amfitrion la o mare petrecere decât cu al unui răufăcător care răpește oameni. Numele meu este Raafat, Raafat Gerges, dar voi îmi puteți spune doar Raafat. Pentru că am decolat deja, Wan spune că este în regulă să vă informez că aveți voie să vă deplasați prin navă. Nu vă va mai atinge nimeni cu bastonul cu șocuri electrice, cu condiția să nu încercați să intrați în cabina de comandă. Accesul acolo rămâne interzis. Nu că ați putea face ceva dacă ați intra, pentru că toate comenzile sunt blocate, dar Wan nu dorește să vă vină vreo idee nesăbuită. Vorbim mai târziu.

Și dispăru.

— Hei! exclamă Estrella aproape veselă. Parcă-i mai bine așa. Hai să vedem ce mai e pe aici.

Îl trăgea pe Stan spre ușă, când tânărul se opri brusc, adulmecând aerul. Se întrebă dacă nu cumva urcase la bord o turmă de capre sau refulase sistemul pentru excrețiile fiziologice sau...

Dar n-a mai fost nevoie să se întrebe, pentru că una din sursele mirosului intră împleticindu-se în cabină – un primitiv bărbos, cu fustă și mirosind de-ți muta nasul din loc. Și așa s-a întâmplat că Stan s-a pomenit pentru prima oară față în față cu un Bătrân.

Un Bătrân puțea îngrozitor de tare. Cincizeci și ceva de Bătrâni, socoti

Stan, erau de-a dreptul criminali. Până şi paznicii lor preferaseră să stea în acele cabine unde se aflau foarte puţini Bătrâni. Iar asemenea cabine erau greu de găsit.

— Am avut grijă de ei, îi spuse lui Stan unul dintre paznici – pe care îl chema Yussuf Numaiştiucum –, dar niciodată nu am fost obligaţi să locuim la un loc cu ei. Cea mai mare parte a timpului stăteau în aer liber. Da' ştiu că put ca naiba.

Mirosul acela oribil nu era provocat doar de sudoare, ci mai ales de faptul că refuzau să facă la toaletă. Bătrânii ştiau foarte bine la ce erau bune recipientele acelea sanitare cu şanţ ale Heechee-ilor. Şi nu îi deranja să le folosească atunci când se întâmpla să fie prin preajmă. Adică la patru sau cinci metri de locul unde se aflau ei atunci când îi lovea nevoia. Dar dacă erau mai departe, Bătrânii nu se mai osteneau să meargă până acolo şi preferau să se uşureze pe orice suprafaţă verticală sau pur şi simplu pe duşumea. Până la sfârşitul primei zile, Stan şi ceilalţi au învăţat să se uite bine pe unde calcă.

Au avut şi privilegiul de a primi vizita lui Wan. Dar acesta nu avea nicio treabă cu cei doi tineri sau cu perechea de Heechee. Pe Bătrâni venise el să-i vadă. Deşi se pare că prezenţa lui simulată nu a avut vreun efect asupra primitivilor. Aceştia şi-au văzut mai departe de pachetele lor de Hrană-CHON din care înfulecau cu spor sau de plimbările fără rost prin navă.

Să nu vă închipuiţi însă că erau lăsaţi de capul lor. Negrii care îi păzeau mormăiau în barbă şi arătau spre plafoanele scunde ale navei Heechee. Bărbaţii mergeau cu capetele aplecate ca să nu se lovească, ba chiar şi femeile erau cu doar un centimetru sau doi mai scunde decât tavanul. Treceau pe lângă Stan şi ceilalţi şi îi salutau, dar principala lor preocupare erau Bătrânii. Mergeau printre ei, îi loveau prietenește pe spate, le şopteau cine ştie ce lucruri.

Şi, la un moment dat, pe neaşteptate, întreaga navă se umplu cu particule strălucitoare de lumină: albe, roşii, galbene, albastre.

Stan o cuprinse iute pe Estrella de umeri ca să o apere de această nouă ameninţare necunoscută.

— Ce-s astea? întrebă el aproape furios, dar mai ales speriat.

Achiever nu-şi pierduse sarcasmul.

— Întrebat pe mine ce putut fi. Un singur lucru, răspuns eu. Activat disruptor de ordine ceea ce însemnat că noi traversat barieră Schwarzschild, cum spus voi. Tot nu înţeles ce spus eu? Mai simplu. Noi

acum Afară. Noi acum plecat de tot din Nucleu.

II

Timpul trecu. Mirosul Bătrânilor se făcu tot mai greu de suportat. Uneori paznicii încercau să le strângă rahaţii, dar parcă erau prea abătuţi ca să facă treabă bună. Achiever nu catadicsi să cureţe şi el pe jos, dar o puse pe Salt să o facă, iar ea îşi îndeplini foarte bine această misiune. Stan nu o lăsă pe Estrella să se atingă de scârna aia – cine putea şti ce patogeni purtau Bătrânii şi cum ar afecta aceştia copilul lor? Aşa că se gândiră să abordeze problema din alt unghi. După exemplul paznicilor, încercară şi ei să-i încurajeze pe Bătrânii ce păreau cuprinşi de nevoi să folosească recipientele sanitare. Unii o făceau. Dar nu destui. Prin urmare pierdură lupta în faţa metabolismelor celor cincizeci şi ceva de primitivi, ce transformau hrana în materii digerate.

Şeful paznicilor era o femeie pe nume Grace Nkroma, căpoasă cât cuprinde şi mereu cu ţandăra săritură. Se străduia din răsputeri să-şi ţină subalternii ocupaţi, dar fără şanse de succes.

— N-au nicio vină, le spuse ea lui Stan şi Estrellei. În urmă cu doar două săptămâni eram în Kenya, fericiţi şi cu burţile pline şi imaginându-ne că vom rămâne acolo până la pensie. Dar uite că nu s-a întâmplat aşa. După ce Wan ne-a şterpelit câţiva Bătrâni, cineva a hotărât că vor fi mai în siguranţă în Nucleu. Aşa că ne-au făcut pachet pe toţi, cu excepţia a doi dintre subalternii mei care erau în permisie, şi ne-am pomenit pe drum spre Planeta Cum-O-Cheamă a Stelei-Nu-Ştiu-Care! Vă puteţi închipui cum a fost? Nu era nimic pregătit pentru noi! Am avut o maşină de Hrană-CHON şi un fel de ţâşnitoare cu apă de băut şi atâta tot! Nu tu cabine în care să dormim. Nici corturi. Bine măcar că am avut atâta minte să ne luăm sacii de dormit cu noi. Nu existau nici măcar toalete. Aşa că nu trebuie să-i judecaţi prea aspru pe Bătrâni pentru că îşi fac peste tot şi treaba mică, şi aia mare. Ce să mai vorbim despre organizarea asta de toată jena!

Şi a vorbit. A vorbit mult. A vorbit încontinuu. Estrella se străduia să se arate înţelegătoare. Stan nu-şi dorea decât să tacă odată din gură.

Şi mai erau şi simulările. Uneori apărea tânăra drăguţă pe care o chema Sindi, alteori Raafat, egipteanul. Foarte adesea apărea însuşi Wan, chicotind binedispus în vreme ce se plimba printre Bătrâni, gângurind ca un prost la ei, cântându-le fals tot felul de aiureli, spunându-le poveşti despre cum lumea exterioară şi neamul Heechee intenţionau să-i înşele şi

să-i distrugă pe toţi. Acum, evident că Wan nu-i putea atinge pe Bătrâni şi nici viceversa. Nici Stan nu-l putea atinge, chestie care îi provoca un regret profund. I-ar fi plăcut nespus de mult să-i tragă una individului care-i răpise şi care nu dădea vreun semn că ar dori să le dea drumul.

Înainte de a adormi, Estrella, cuibărită în braţele lui, se întoarse spre el ca să-l întrebe doar atât:

— Ce crezi, iubi? O să scăpăm vreodată de aici?

— La dracu', sigur că o să scăpăm! îi răspunse el pe un ton categoric.

Aproape convins că o minte.

Paznicii jeleau pe faţă locurile şi oamenii pe care era foarte posibil să nu-i mai vadă vreodată. („O, Nairobi! Oraşul care nu doarme noaptea! Găseşti tot ce vrei acolo – chiar ieftin!") Relaţia dintre ei şi primitivi era una de camaraderie binevoitoare şi le spuneau fiecărui Bătrân pe nume. Pentru că aparţineau unei alte specii, Salt şi Achiever stârniseră interesul paznicilor.

— Păi, sigur că da, îi spuse lui Stan paznicul care purta numele Jared. Am mai văzut Heechee la viaţa noastră. Atunci când au venit să-i vadă pe Bătrâni. Şi după aia, când ne-am dus în Nucleu, normal că am văzut foarte mulţi. Dar acum este prima oară când Împărţim acelaşi spaţiu cu ei.

Pe Achiever nu-l bucura deloc atenţia paznicilor. Aproape tot timpul când nu dormea, meşterea la monitoarele de pe navă. Salt îi aducea de mâncare de câte ori îi cerea. Vreme de două zile, Stan l-a văzut foarte puţin, până când unul dintre Bătrâni intrase sau încercase să între în cabina de comandă şi fusese alungat cu un baston cu şocuri electrice. Achiever scoase atunci capul pe uşa cabinei lui să vadă de unde venea tot tămbălăul acela şi îl zări pe Stan.

— Venit dracului aici! îl invită el înăuntru. Avut ceva arătat. Acel ceva era imaginea unei planete, albastru cu alb la fel ca toate planetele locuibile. La început cam de mărimea unui grep, se făcea din ce în ce mai mare.

— Destinaţie, îl anunţă Achiever, fluturându-şi degetele osoase spre ecran. Crezut că sigur aşa pentru că nu apărut alt obiect planetar.

— Dar... Dar... se bâlbâi Stan, cu gândul la zilele şi nopţile parcă fără sfârşit cât durase călătoria lui şi a Estrellei până la Nucleu. Dar am ajuns deja? Atât de repede? N-au trecut decât două zile.

— Perioadă adecvată pentru această călătorie, declară Achiever. Nu. Nu existat îndoială. Aceasta navă rapidă. Şi noi ajuns acolo. Obiect din monitor însemnat casă nouă pentru voi, precis pentru perioadă lungă,

poate pentru totdeauna.

III

Când au ajuns pe planetă, toată lumea s-a îngrămădit să iasă din navă: oameni, Heechee şi Bătrâni, toţi mânaţi de la spate cu bastoanele acelea cu şocuri electrice şi ordine strigate de echipajul invizibil al lui Wan.

Când reuşi să-şi recapete echilibrul în îmbulzeală, Stan observă o întindere de vegetaţie abundentă, cam de mărimea unui teren de fotbal. Pe margini creşteau copaci, iar în capătul celălalt faţă de locul unde se afla tânărul se vedea un lac mic şi drăguţ. Într-o direcţie era un versant, cam sterp, cu câteva clădiri pe el. Ba nu, se corectă Stan, cu nişte ruine ale unor clădiri vechi. Cădea o ploaie blândă. Aerul era plăcut şi răcoros. Şi – îşi dădu seama el atunci când inspiră adânc, cu o plăcere neaşteptată – mirosea slab a copaci şi a iarbă şi a alte chestii vegetale, dar deloc a Bătrâni.

Iar din punctul de vedere al lui Stan, acesta era un mare plus. Deşi se părea că era unicul. La câteva clipe după ce ultimul dintre Bătrâni se rostogolise din navă, plângând şi urlând şi dând din mâini ca să se apere de loviturile invizibile, trapa se închise. Cu un scâncet aproape neauzit, se ridică de pe iarbă. Se roti un sfert de cerc pe axa proprie, apoi alunecă iute în sus, făcându-se nevăzută după coasta muntelui. Apăru un moment mai târziu, aterizând pe culmea acestuia. Şi acolo rămase, tăcută şi nemişcată.

După aceea toţi încercară să se gândească ce anume să facă în locul acesta în care nu ei aleseseră să trăiască.

Primul lucru descoperit de Stan şi de Grace Nkroma era că aveau mâncare. Lângă lac se înălţa o structură piramidală care scotea pachete de Hrană-CHON pe o parte şi apă limpede şi rece pe partea cealaltă.

— Bine, spuse Grace.

Apoi ridică vocea:

— Yussuf, ia doi oameni şi daţi pachete de mâncare Bătrânilor ca să tacă.

Şi către Stan:

— Ce-o fi cu colibele alea?

Tânărul nu le văzuse până atunci – erau cam vreo douăsprezece construcţii, în formă de stupi şi făcute, din câte îşi putea da el seama de la distanţa aceea, din lut şi pietre mici. Fiecare avea o singură intrare, probabil o uşă, însă nimic care să semene cu o fereastră.

— Nu par prea comode, spuse el.

— Măcar acolo o poţi feri pe Estrella de ploaie, îi atrase atenţia Nkroma.

Foarte adevărat. Supărat pentru că nu-i venise lui ideea, Stan o luă pe Estrella de braţ ca să o conducă spre adăpost. Dar tânăra nici nu voia să audă.

— Of, Stan, nu crezi că încă mai sunt capabilă să mă deplasez singură? Şi oricum... Ah! exclamă ea, oprindu-se brusc.

Un bătrân, sau simularea unui bătrân, le ieşise în drum. Hainele de pe el arătau ca şi cum ar fi fost donate de o instituţie filantropică nepretenţioasă. Nici bătrânul nu arăta mai bine.

— Vă rog să mă scuzaţi, le spuse el politicos, blocându-le calea. Locuinţele acestea sunt pentru Bătrâni, nu pentru voi.

Stan se uită urât la el, ştiind în acelaşi timp că ar fi putut trece chiar prin trupul lui imaterial, dar abţinându-se să o facă din cauza fricii de eventualele consecinţe probabil foarte dureroase.

— Cine dracu' mai eşti şi tu? vru tânărul nostru să ştie.

— Numele meu este Horace Parker. Wan ne-a ordonat să asigurăm tot confortul posibil oaspeţilor noştri, Bătrânii. În privinţa voastră nu am primit niciun ordin.

20 DORINŢA KLAREI

I

Atunci când numele tău este Gelle-Klara Moynlin şi toată lumea din univers ştie cine eşti, ai anumite responsabilităţi. De exemplu, nu poţi intra în panică. Nu că aş fi avut vreo intenţie. Când trăieşti la fel de mult cât am trăit eu, poţi să faci faţă, din când în când, unei ameninţări cu moartea, fără să te apuce nebuneala.

Nu mă apucase. Nebuneala. Dar mă apucase tristeţea, pentru că nu-mi puteam scoate din minte imaginea asasinării tuturor acelor Heechee şi oameni nevinovaţi. Şi, da, mă apucase şi furia, pentru că persoana care profera aceste ameninţări era Wan, broscoiul ăla râios şi detestabil.

De ce îl detestam atât de mult? Nu-mi place să recunosc, dar am avut o relaţie cu căcatul ăsta cu ochi. Foarte demult, pe o perioadă scurtă, dar nu suficient de scurtă, i-am fost... cum se zice? Bine, bine. M-a cumpărat ca să-i fiu curvă. Nu contează amănuntele. Să spunem doar că mă aflam într-un loc de unde voiam să plec şi singurul mijloc prin care o puteam face era cu nava particulară a lui Wan. Singura problemă a fost preţul exorbitant al biletului. Aşa că mi-am achitat călătoria în patul lui. Sau în cada lui de

baie. Sau pe masa lui din sufragerie. Sau, cel mai adesea, pe podeaua lui. Pentru că, atunci când Wan voia ceva, voia chiar pe loc.

Destul cu asta. Voi mai spune doar că, din punct de vedere sexual, micuțul mizerabil era egoist și mojic. În celelalte relații ale lui era cu mult mai rău. Încă de atunci m-am gândit că s-ar putea să fie nebun. (Firește că mai târziu am fost sigură de asta.) Nu pot spune că l-am urât, dar aș fi fost nespus de fericită dacă aș fi auzit că a murit. Mai ales acum, când intenționa să ucidă toată populația de pe o întreagă planetă. Inclusiv pe mine, evident, dar, sincer, viața mea se cam consumase. Cei la care țineam erau milioanele de persoane în pericol, care aveau mult mai multe motive să trăiască decât aveam eu.

Deci nu eram într-o dispoziție prea strălucită. Hypatia nu mai știa ce să facă să mă înveselească, atât cât îi permiteam eu. Ceea ce nu era prea mult. Nu aveam niciun chef de o bârfă ca între fete, de fapt nu aveam niciun chef de conversație, de oricare fel ar fi fost ea. Un timp am lăsat-o să-mi recite buletine de știri despre situația cu Wan, dar acestea nu erau prea multe. Aterizase pe Planeta cu o Lună a Stelei Galben-Deschis Paisprezece, unde fuseseră duși Bătrânii. Îi atacase cu șocuri electrice pe paznicii lor până când aceștia îi încărcaseră pe Bătrâni pe nava lui, după care dispăruse. Când Hypatia mi-a dat veștile astea, i-am zis că nu mai vreau să aud nimic. Nici muzică nu voiam să ascult, nici de baie cu spumă nu-mi ardea, nici să-mi citească nu aveam chef. Singurul lucru pe care nu îl refuzam era mâncarea. O mâncam până la ultima fărâmiță, ba chiar îi apreciam gustul delicios. Dar asta nu mi-a schimbat deloc starea de spirit. A rămas funestă.

Și după aia s-a înrăutățit.

Ciuguleam dintr-un quiche făcut de Hypatia, urmărind cu un ochi un fel de *Hamlet* modern pe care ea îl pusese la unul dintre monitoare, când i-am auzit tusea care spunea „iată-mă”. M-am întors și am observat că nu mai era îmbrăcată cu straiele ei obișnuite de secol al cincilea. Stătea țeapănă pe o bancă tare, îmbrăcată cu un soi de taior din acelea pe care le poartă secretarele particulare.

Expresia de pe chip îi era la fel de serioasă cum îi era și costumul. Fapt care mi-a dat de înțeles că trebuia să-mi spună ceva ce nu îmi va face plăcere.

M-am pregătit pentru ce avea să urmeze.

— Haide, spune. Ce s-a întâmplat?

— Scuze de deranj, şefa, dar Wan a decolat cu toţi Bătrânii la bord. Se pare că iese din Nucleu.

Am ridicat din umeri:

— Călătorie sprâncenată! Asta înseamnă că nu mai trebuie să ne facem probleme că va detona steaua?

— Nu ştiu. Dar nu asta voiam să-ţi spun.

Atunci am fost convinsă că nu era ceva ce aş fi dorit să aud. Brusc mi s-au încordat toţi muşchii din corp.

— La dracu', ce este?

Şi atunci mi-a spus:

— Scumpo, au identificat nava spaţială pe care a deturnat-o. Este cea pilotată de Achiever. Se pare că Stan şi Estrella şi Salt sunt încă la bordul ei.

II

Atunci mi s-a părut ciudat că mi-a spus asta. Dar aveam alte lucruri mai importante la care să mă gândesc.

Problema este că niciodată nu am avut prea mulţi prieteni. Nu mă refer aici la angajaţii mei sau la copiii care locuiau pe insula mea sau la tovarăşii mei de aşternut. Mă refer la prieteni. La acele persoane cu care îţi petreci timpul pentru că îţi place să le ai în preajmă. Iar aici, în Nucleu, am avut şi mai puţini prieteni decât în mod obişnuit. Cu excepţia Hypatiei, nu am avut decât trei. Estrella, Stan şi Salt; iar acum ei se aflau într-un pericol de moarte.

Şi nu m-am mai putut stăpâni. Mi-am dezlănţuit toată furia asupra ei. A suportat destul de bine, pentru că avea mult antrenament. Dar mie nu mi-a fost de ajuns, mai ales că nu ea era vinovată pentru catastrofă. Aşa că i-am ordonat să-mi aducă alţi ţapi ispăşitori la care să urlu.

A încercat. Sau mi-a zis doar că a încercat. Însă nu a apărut niciunul dintre candidaţii principali atunci când i-a chemat ea. Bănuiesc că Sigfrid şi Thermocline încercau să gestioneze cumva situaţia. Dar nu puteau fi chiar într-atât de ocupaţi. Şi-ar fi putut face timp dacă ar fi vrut. Nu. Explicaţia era alta. Mă evitau.

Inteligent din partea lor, pentru că nu eram în dispoziţie de discuţii.

Hypatia continua să mă informeze. Nu a fost nimeni rănit pe Planeta cu o Lună; simulările cu biciuri şi bastoane cu şocuri electrice îi adunaseră pe toţi Bătrânii şi pe toţi paznicii lor care avuseseră ghinionul să fie de serviciu în momentul acela. Nava lui Achiever era una din cele mai rapide

din câte existau Afară, așa că nimeni nu putea spera să-i ajungă din urmă, chiar dacă ar fi încercat. Nu fusese descoperit locul unde se afla arma aceea distrugătoare a gravității și care urma să detoneze Steaua Albă Fără Planetă Foarte Mare Foarte Fierbinte. Și probabil că nu avea să fie descoperit niciodată. Cea mai bună ipoteză era că se afla undeva pe orbită, în apropierea țintei; însă era prea mică pentru a fi observată. Și tot așa. O mulțime de vești, toate proaste.

Bine măcar că așa am avut timp să mă liniștesc. Nu spun că mi-a trecut furia. Eram furioasă cum nu mai fusesem niciodată. Dar toată furia aceasta era îndreptată împotriva împuțitului ăluia de Wan, nu împotriva acelora la care îmi doream să zbier. Mă copleșise și tristețea. Genul ăla de tristețe care te face să plângi și să-ți curgă nasul chiar dacă îți imaginezi că te gândești la altceva. La fel mă simțisem și atunci când tsunamiul Kilauea îmi distrusese draga și frumoasa Raiwea.

Am căzut pe gânduri câteva minute, timp în care Hypatia s-a tot fâțâit în jurul meu. Îmi arunca priviri ciudate din colțul ochilor – presupun că voia să vadă dacă aveam de gând să explodez. Când a încercat să-mi ofere iar de mâncare, am clătinat din cap.

— Nu mi-e foame, i-am zis.

Am mai fiert în suc propriu câteva minute, după care mi-a venit o idee. Nu-mi dădeam seama dacă era bună sau nu, dar i-am spus:

— Găsește-mi-l pe bucătarul ăla, Marc Antoniu.

Habar n-am ce i-a zis Hypatia, dar tipul a apărut imediat – nu în persoană, ci pe monitor.

— Ce este? m-a întrebat el. Sunt cam ocupat.

În momentul acela nu aveam chef să accept un asemenea comportament nici din partea lui și nici din partea altcuiva.

— Trebuie să faci ceva, i-am zis eu.

M-a privit cu răceală.

— Ce?

— Trebuie să te duci după ei! Să-i aduci înapoi. Nu-mi pasă cât costă, auzi?

— Aud, mi-a răspuns el și a dispărut de pe ecran.

Fără vreun cuvânt de rămas-bun.

Asta s-ar numi reacție mixtă. El a înțeles ce-i ceream eu să facă. Eu nu-mi dădeam seama dacă avea să o facă sau nu. Când m-am întors, am văzut-o pe Hypatia aruncându-mi iar una din privirile ei dubioase.

Nu aveam niciun chef de tâmpeniile ei.

— Ce e? m-am răstit eu.

— Scumpo, a început ea pe un ton mult mai înțelegător decât ar fi fost cazul, știu cum te simți.

De obicei fac un mare scandal atunci când Hypatia îmi spune chestii de genul ăsta. Dar de data asta eram mult prea necăjită ca să mai țip la ea. Am tras aer în piept și am încercat să mă calmez.

— Dă-mi ceva să beau, i-am ordonat eu.

Am luat paharul de pe server și am tras o dușcă zdravănă – vodcă cu gheață, exact cum îmi place mie. Abia după asta i-am spus:

— Zici că știi cum mă simt. Adică?

Hypatia s-a ridicat de pe sofaua unde stătuse tolănită până atunci și s-a apropiat de mine. Expresia de pe chipul ei era la fel de miloasă ca tonul. Cred că ar fi vrut să mă mângâie pe creștet dacă ar fi putut.

— Să știi că nu merită, mi-a spus. Bărbații.

Am pus jos paharul și m-am uitat urât la ea.

— Ce dracu' ți-a venit acum să vorbești de bărbați?

A făcut un pas înapoi, dar s-a încăpățânat să continue:

— Mereu e vorba despre câte un bărbat, nu? Robin, Wan, Bill Tartch, toți ceilalți. Întotdeauna pierzi lupta cu hormonii.

M-a surprins că Hypatia l-a pus pe Wan în rând cu Rob Broadhead, ba chiar și cu Bill. Deși înțelegeam că, din punctul ei de vedere, absolut toți bărbații nu erau decât niște violatori și niște mitocani bătăuși...

Și brusc am înțeles despre ce vorbea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Hypatia, nu-mi spune că ți-a intrat în cap că am făcut o pasiune pentru Stan Avery?

Nu a zis nici da, nici ba. Doar mi-a aruncat iar una din privirile alea răbdătoare și înțelegătoare și mi-a spus:

— Știu, draga mea. Nu ai cum să te împotrivești, atâta vreme cât ești prizoniera propriilor ovare...

Probabil că expresia mea a împiedicat-o să mai continue.

— Stan e doar un *copil*\ i-am spus eu.

Mă rog, mai degrabă am urlat.

Nu mi-a răspuns nici la asta. Nici nu a pomenit nimic despre faptul că majoritatea iubiților mei fuseseră niște copii în comparație cu mine. Nu a spus absolut nimic. Doar a continuat să mă privească cu înțelegere și indulgență.

Așa că m-am apucat să fac ceva ce nu fac prea des. Am încercat să mă explic.

Da, bine, ştiu că Hypatia nu-i decât o inteligenţă artificială, dar au fost momente în ultimele câteva veşnicii când am avut senzaţia că ea e ultimul prieten care mi-a mai rămas. Şi i-am zis:

— Hypatia, draga mea, am să mă simt mai bine atunci când am să-i ştiu pe toţi în siguranţă. Nu am nevoie de niciun bărbat. Nu am nevoie să ne punem materialul genetic la un loc ca să încropesc un copil al meu. Am cu ce să-mi umplu viaţa mea de acum şi nu vreau decât să fie totul cum era înainte.

— Da, scumpo, a bâţâit Hypatia din cap. Înţeleg ce spui.

În momentul acela mi-a venit să ţip la ea. Dar ce rost ar fi avut? Toate lucrurile astea nu se regăseau în programul şi experienţa ei, nu din cauză că era o inteligenţă artificială, ci tocmai pentru că era o inteligenţă artificială atât de deosebită.

În realitate Hypatia arată şi se comportă ca un om. Până şi eu uit uneori că nu-i adevărată, dar, mai devreme sau mai târziu, face ea ceva şi îmi aduce aminte.

21 PE ARABELLA

I

În prima săptămână petrecută pe Arabella, s-au întâmplat vreo două evenimente semnificative. După ce au tremurat două sau trei nopţi pe pământul gol, de pe stânci s-a rostogolit spre valea lor o maşinărie cu aspect bizar şi cu cinci picioare fusiforme. Nu se ştie dacă putea să vorbească, pentru că nu a spus nimic. Tot ce a făcut a fost să pună un morman de saci de dormit la picioarele lui Stan şi apoi s-a retras pe munte.

Erau cinci saci de dormit. Suficienţi pentru Stan, Estrella, Grace Nkroma şi cei doi subalterni ai ei. Dar niciunul pentru Salt sau Achiever. În orice caz, Stan şi Estrella au hotărât că vor dormi împreună în unul, pentru ca Salt şi Achiever să se poată culca în celălalt. Era la latitudinea lor dacă voiau să o facă sau nu.

Celălalt eveniment nu a fost la fel de plăcut. Nu doar Stan se gândea tot timpul la nava atât de tentant cocoţată în vârf de munte, dar atât de departe de ei. După câteva zile, Achiever n-a mai putut să reziste acestei tentaţii. Până când şi-au dat seama ce face, el ajunsese deja la jumătatea versantului. Dar n-a putut să urce mai mult. În timp ce-şi croia cu prudenţă drum printr-o centură de stânci cu muchiile tăioase dinspre culme, şi-a ridicat brusc mâinile, apoi corpul i-a fost apucat de convulsii

inimaginabile şi s-a prăbuşit leşinat.

Toţi cei din vale strigau la el. Adjunctul lui Nkroma, Yussuf Pike, a pornit primul să urce după el. Stan a dat drumul mâinii Estrellei, i-a aruncat o privire sălbatică, a inspirat adânc şi a plecat în urma lui.

După cum s-a dovedit ulterior, nu era nevoie de acte de eroism. Din spatele culmii au apărut pe neaşteptate două dintre maşinile acelea cu cinci picioare. Una l-a încărcat pe Achiever pe platforma celeilalte şi l-au adus jos.

Cu toate că îşi pierduse cunoştinţa, trupul lui încă se mai contorsiona de durere. Bine că nu murise. Dar în următoarele zile Achiever a zăcut în culcuşul lui, iar durerile chinuitoare i-au amintit în fiecare secundă de greşeala făcută.

Una peste alta, până la sfârşitul primei luni, Stan şi Estrella au aflat o mulţime de lucruri despre locul unde erau ţinuţi prizonieri. Deşi nu toate lucrurile acestea le foloseau la ceva. De exemplu, au aflat că Wan îi vizita de mai multe ori pe zi, când stătea în compania dragilor lui Bătrâni şi îi ignora complet pe oameni. Au mai aflat că, dacă aveau nevoie să se spele – nevoie care a apărut imediat –, singurul loc unde o puteau face era în apa micuţului lac. Au aflat că nu era bine să încerce să ajungă la nava de pe culme căţărându-se prin spatele ei, pentru că, indiferent pe unde ar fi urcat, căderile de roci făceau muntele inaccesibil. Au mai aflat că nu aveau cum să-i atragă de partea lor pe oamenii lui Wan, pentru că nu aveau nimic de oferit care să întreacă pedepsele acelea îngrozitoare.

Cu toate acestea, când se afla printre Bătrânii lui, Wan nu mai părea un om chiar atât de rău. Le cânta, aşa cum le cânţi unor copii mici. Nu era însă limpede dacă Bătrânilor le plăcea sau nu. În orice caz, deşi nu dădeau semne de prea mare interes, aceştia erau conştienţi de prezenţa lui. Uneori se mai întâmpla să mormăie, ca răspuns la tandreţurile lui. Dar în cea mai mare parte a timpului pur şi simplu îl ignorau.

— Pun pariu că şi-ar dori să-i scarpine pe burtă, remarcă Estrella, uitându-se la simularea lui Wan care murmura drăgăstos ceva spre doi Bătrâni care molfăiau în legea lor nişte Hrană-CHON la umbra unui copac.

Şi Estrella mai avea încă o observaţie pertinentă:

— Pentru că nu-i decât o simulare nu le simte mirosul.

Se sperie brusc şi sări în picioare, privind îngrijorată în jur, atunci când se auzi o voce din spatele ei:

— Chiar aşa de rău miros? Cu ce seamănă mirosul lor?

— Păi, începu Stan, surprins şi el, dar dispus să răspundă. E cam ca...

Estrella îl întrerupse, spunând sfidătoare:

— Nu discutăm cu oameni pe care nu-i vedem. De ce nu te arăţi?

Urmă o pauză lungă. Apoi se auzi iar vocea. Şovăitoare acum:

— Nu ar fi bine. E încă aici.

— Cine e aici? vru să ştie Estrella. Despre Wan vorbeşti?

— Bineînţeles că despre Wan vorbesc. Nu ştiu dacă i-ar plăcea să mă vadă.

Stan vru şi el să spună ceva, dar tânăra îl apucă de braţ.

— Fie cum zici tu, dacă ţi-e frică să nu te vadă. Măcar spune-ne cum te cheamă.

Urmă o pauză şi mai lungă. Apoi:

— Bine. Numele meu este Raafat Gerges. Dar îmi puteţi spune doar Raafat. Eu v-am adus sacii de dormit. Mi-am închipuit...

Vocea sună rănită.

— ...că îmi veţi fi recunoscători.

— O, dar suntem, îl asigură Estrella. A fost foarte frumos din partea ta, chiar dacă nu au ajuns pentru toţi.

Altă pauză. Apoi vocea uluită.

— Am văzut ce aţi făcut pentru Heechee-ii aceia. Dar nu am înţeles de ce.

— Pentru că sunt prietenii noştri, îi explică tânăra.

Urmă cea mai lungă pauză dintre toate, ca şi cum Raafat Gerges încerca să înţeleagă ce tocmai auzise, dar Estrella nu-l lăsă să termine. Se uită în toate părţile complexului şi îl strigă:

— Raafat? Uită-te! Wan a plecat. De ce nu ne laşi să te vedem?

După o altă perioadă de gândire, se auzi vocea:

— În regulă.

Şi în aceeaşi clipă apăru în faţa lor.

Raafat Gerges era cu adevărat o apariţie. Însă nu din punct de vedere fizic. Avea părul negru şi tenul pământiu, adică nu ar fi întors capetele femeilor pe stradă. Dar, pe de altă parte, hainele şi accesoriile lui erau de-a dreptul impresionante: o tunică de un alb ca al zăpezii, brăţări cu nestemate, sandale ţintuite cu alte nestemate şi o chestie pe cap – nu-i puteai zice pălărie – care semăna cu un burlan fără boruri, confecţionat dintr-un material colorat şi garnisit tot cu nestemate.

Tipul ştia că arată spectaculos. Şi se mai mândri puţin cu aspectul său,

explicându-le:

— Sunt egiptean, pricepeți? Dar nu am vrut să arăt ca egiptenii din vechime, așa că Wan mi-a permis să mă împopoțonez puțin.

Și adoptă o poză de manechin.

— Cred că arăt foarte bine. Voi ce ziceți?

Raafat Gerges a fost primul dintre oaspeții lor rușinoși care și-a arătat chipul, dar nu a fost și ultimul. În vreme ce stăteau de vorbă, au apărut și ceilalți, unul câte unul – două femei și doi bărbați deosebit de musculoși.

— Atunci când ți se oferă ocazia să-ți simulezi un corp, le spuse unul dintre aceștia – cu pielea catifelată și neagră și foarte înalt –, e bine să-ți faci unul care să arate trăsnet.

Apoi se prezentă:

— Eu sunt Devon Washington.

Se prezentară și ceilalți: Khoa Yukman – un bărbat cu capul ras și barbă neagră, tunsă scurt; Sindi Gaslakhpard – o femeie cu pielea de culoarea migdalei, nas delicat și păr blond, des și ondulat; și Phrygia Todd – cealaltă femeie, tot blondă, dar mai puțin sexy.

Simulările au privit în tăcere și cu prudență la prizonierii lor până când Estrella și-a amintit de bunele maniere.

— Numele meu este Estrella Pancorbo, spuse ea. Iar acesta este Stan...

Devon ridică o mână, oprind-o:

— Știm cum vă cheamă, îi zise el. Și pe voi, adăugă, adresându-se lui Grace Nkroma și oamenilor ei care se apropiaseră între timp.

— Ah! exclamă ușor Estrella și continuă, încercând să spargă gheața: Raafat a fost foarte drăguț. Ne-a adus saci de dormit...

— Știm, îi spuse femeia care se numea Sindi.

— Ah! repetă Estrella.

Dar nu se dădu bătută și încercă din nou:

— Am avut parte de ceva agitație atunci când Achiever a încercat să se urce...

— ...în navă, îl luă vorbele din gură femeia care se numea Phrygia. Am văzut. Putem să te întrebăm ceva? Ce ai pățit la față?

Chiar dacă avusese la dispoziție ani buni ca să se obișnuiască cu întrebarea aceasta, Estrella tot se simțea prost atunci când o auzea.

— Am avut un accident, răspunse ea scurt și schimbă imediat subiectul. Se pare că voi vă uitați mult la noi. Cum așa?

Devon Washington zâmbi. Dar zâmbetul lui era mai mult mâhnit decât amuzat.

— Avem o grămadă de timp.

Dar nu mai continuă, pentru că văzuse ceva în spatele lui Stan.

— Drace! La revedere! mai spuse şi se făcură nevăzuţi toţi patru.

Stan se întoarse şi observă că Wan se întorsese. Acum drăgălea doi Bătrâni pe malul lacului. Şi Grace tot într-acolo se uita.

— Am impresia că lor le este mai teamă de el decât ne este nouă, zise ea.

Din spatele ei, Achiever scoase cotcodăcitul care pentru el era echivalentul chicotitului de om.

— Normal aşa. Întrebat de ce? Răspuns eu: pentru că ei cunoscut el mai bine decât noi.

II

A doua lună nu a fost mai bună decât prima, iar a treia a fost şi mai rea. Din cauza plictiselii. Din cauza mâncării inacceptabile. Şi din nou din cauza plictiselii. („Dacă am fi avut Barza cu noi măcar am fi putut să ne uităm la copil". „Haide, Stan, nu te supăra pe mine, nu-i vina mea că am uitat s-o iau. Nu mai ştii cât de repede ne-au scos din navă?"). În zorii fiecărei dimineţi, Stan se uita la nava cocoţată pe culmea muntelui. Însă făcea mai mult decât să se uite. Tânjea după speranţa de evadare pe care o reprezenta nava aceea, tânjea după brăţara Barză uitată înăuntru. Dar nu doar atât. Ştia, firește, că îşi dorea imposibilul, aşa cum îi demonstrase deja Achiever. Cum încă mai demonstra uneori, atunci când dormea şi avea ochii închişi, dar toţi muşchii trunchiului i se contorsionau ca nişte şerpi turbaţi.

Când Estrella şi ceilalţi l-au întrebat ce se întâmplă cu el, Achiever i-a asigurat că se simte bine.

— Doar dormit prost pentru motiv nu avut ierburi bune pe care dormit. Despre sac dormit părere este *ptiu.* Mai bun decât nimic? Poate. Discutabil. Oricum, sigur mai puţin bun decât altceva.

Şi ca să le arate că subiectul acesta era închis pentru el, îşi întoarse capul îngust ca să se uite la navă.

— Oricum, spuse el, încercat data viitoare precis realizat scop, aşa cum spus numele de Achiever.

Şi le aruncă zâmbetul fără buze ca să le demonstreze că tocmai ce făcuse o glumă.

Dar Salt nu avea niciun chef de glume.

— Asta nu putut întâmplat, zise ea. Nu ţinut minte? Navă controlat de

servomodul nu de persoane. Nu putut pilotat.

Achiever o privi cu superioritate.

— Nu corect. Vorbit despre asta cu Raafat Gerges. Wan anulat comandă maşină. Motiv precis pentru împiedicat Raafat şi restul plecat de aici cu navă.

Stan deveni brusc mai atent.

— Vrei să zici că, dacă ai putea să intri în ea, ai fi în stare să o pilotezi?

— Exact asta vrut zis, da.

Dar Salt flutură din degetele ei osoase spre el.

— Nu contat! îi spuse ea pe un ton tăios. Nu contat *draculuí*! Poate nu supravieţuit la a doua pedeapsă. Dacă persoană încercat a doua oară atunci eu persoana aceea.

— Ba nu! urlă Achiever. Tu purtat copil al meu! Nu putut riscat viaţa copil al meu! Ordonat categoric!

— Dar nici tu nu te mai poţi duce, interveni Estrella. Ai încercat o dată şi a doua oară e posibil să mori. Nu-i aşa?

Şi căută confirmarea în ochii lui Stan şi ai celor doi paznici ai Bătrânilor care se apropiaseră de ei.

Cei doi paznici îi dădeau dreptate. Nu însă şi Stan. Tânărul trase aer în piept şi spuse:

— Am să mă duc eu.

Îngrozită, Estrella bulbucă ochii la el. Dar Achiever tot nu se lăsă convins.

— Cât prost eşti, flutură el din degete spre Stan. Ce rost intrat navă? Adus aici pentru îmbarcat toţi şi plecat de pe planetă. Cine putut făcut asta? Pilot calificat putut. Nu altă persoană putut. Tu pilot calificat? Nu. Tu doar stat în navă programat de alţii atunci când venit în Nucleu. Pilotat tu navă model nou şi rapid ca asta? Nu. Nu pilotat. Deci nu speranţă realizat ceva.

În vreme ce Achiever înşira toate aceste argumente logice, Geoffrey, unul dintre paznicii Bătrânilor, îl asculta cu foarte mare atenţie. Apoi spuse:

— Eu sunt pilot.

Achiever îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Tu? Pilot navă?

— Nu tocmai. N-am pilotat nicio navă spaţială, recunoscu Geoffrey. Dar am zburat cu aeronavele noastre ultraușoare în Maasai Mara.

(„Ha!” râse batjocoritor Achiever.)

— Dar asta nu e tot, continuă Geoffrey. În copilărie visul meu era să ajung pe Poartă. Dar a apărut slujba asta și nu am mai plecat. Însă am studiat mult pentru asta.

— Studiat pilotat navă spațială? îl întrebă sceptic Achiever.

— Sigur. În fine, într-un fel. Vezi tu, pe vremea aia era un joc video cu Poarta. Te urcai în navă și decolai și zburai spre o planetă. Se spunea că jocul era foarte real. Și l-am jucat foarte mult.

Achiever exclamă iarăși „Ha!", dar acum cu mai puțină convingere. Studie câteva clipe chipul lui Geoffrey înainte de a spune:

— Spus despre joc. Descris plan general și scop instrumente bord. Repede și cu amănunt.

În următoarele patru zile, Achiever l-a tot instruit pe Geoffrey cum să folosească comenzile navei în eventualitatea (puțin probabilă) că ar ajunge vreodată să pună mâna pe ele. Stan a tras cu urechea cât de mult a putut, încercând să facă legătura între spusele masculului Heechee și amintirile lui din vechea navă Cinci. Da, comenzile acestea erau mai complicate, își spunea el. Dar nu cu mult prea mult.

Apoi, în a patra zi, Geoffrey a început să urce pe munte.

Toți cei din complex – fie ei Heechee, oameni sau Bătrâni – stăteau cu ochii ațintiți asupra lui. Când Geoffrey se ridică în picioare și începu să alerge peste stâncile din vârf, Stan își îngădui o clipă de speranță amețitoare...

Distrusă imediat, bineînțeles. Pe neașteptate, brațele lui Geoffrey începură să bată sălbatic aerul, exact așa cum făcuse și Achiever. Apoi se prăbuși și nu se mai mișcă.

Mașinile cu cinci picioare îl aduseseră deja la jumătatea versantului înainte ca Stan, Grace Nkroma și ceilalți să poată ajunge la el. Dar a fost prea târziu.

— E mort, anunță Grace, după ce îi controlase semnele vitale. S-a dus și ultima speranță!

Achiever bâțâi din cap.

— Extrem nefericit, spuse el, dar data viitoare...

Grace îi aruncă o privire în care se împleteau tristețea și furia.

— Nu va mai fi nicio dată viitoare! Niciodată! se răsti ea. Gata! S-a terminat!

III

După aceea, lucrurile au început să arate puţin mai bine pentru sufletele acelea oropsite. O perioadă. Dar nu au fost chiar bune. Doar că nu au mai fost atât de rele.

Primul semn a venit după ce s-au rărit foarte mult vizitele lui Wan la Bătrâni. Poate asta le-a mai dat ceva curaj simulărilor. La un moment dat a apărut una din maşinăriile acelea cu cinci picioare şi prizonierii au văzut că le aducea un cadou.

Ce fel de cadou, asta era o altă chestiune.

— E cumva un pupitru de şcoală? a întrebat Grace.

— Cred că e unul din acelea pe care le folosesc Heechee-ii. Pentru că are obiectul ăla care seamănă cu un ghiveci.

— Şi la ce foloseşte?

Oricât s-au foit Stan şi ceilalţi oameni în jurul pupitrului, încercând să-i desluşească utilitatea, secretele lui au rămas nedescoperite până când a apărut Achiever.

— Oho, cât de puţin inteligenţă avut! observă el.

Stan îşi aduse aminte că, deşi Heechee-ii nu prea reuşeau să zâmbească, rânjetul lor batjocoritor era aproape perfect.

— Dar înapoi! le ordonă Achiever. Mai înapoi! Acum uitat!

Învârti ceva de sub pupitru şi se auzi un clic, apoi un fâsâit şi imediat se rostogoliră trei evantaie de rugăciune din locurile lor. Achiever se uită la ele şi nu găsi niciun motiv pentru care să-şi modifice privirea dispreţuitoare.

— Vechituri! Semănat cu ce citit eu când copil sau, mai curând, înainte de inventat Afară sisteme înregistrat mai mic şi mai încăpător. Totuşi, putut folosit. Cunoscut metodă citit?

„Cunoscut". Mai cu seamă Grace. Nici nu terminase bine Achiever de vorbit, că ea deja luase la întâmplare unul dintre evantaie şi îl introdusese în aparatul de citit. Imediat apăru o imagine.

Cu ce? — un afiş, o reclamă, pagina de titlu a vreunei cărţi? Se îngrămădiră toţi să se uite la ea. Estrella spuse prima:

— E ceva tipărit.

— Dar nu-i în engleză, adăugă Stan, stând cu gura căscată de atâta concentrare. Mi se pare... mda, cred că-i rusă. Am fost coleg la şcoală cu un copil al unuia de la ambasada Rusiei şi aducea reviste cu scris din ăsta. A încercat şi să mă înveţe alfabetul.

Şi începu să urmărească literele cu degetul.

— Cred că ăsta-i T... şi O... şi ăsta-i un L... S... iar T... şi O... Ei, drăcia dracului! zâmbi el cu toată gura. Ştiţi ce avem noi aici? Cred că sunt romanele scriitorului rus Lev Tolstoi.

Estrella strâmbă din nas.

— Şi cum anume am putea să le citim?

Dar Stan nu se lăsă descurajat.

— Mai sunt foarte multe alte evantaie. Hai să vedem ce găsim pe ele!

Foarte multe mai erau, într-adevăr. Douăzeci şi două la număr. Din nefericire, cincisprezece dintre ele erau scrise în aceeaşi indescifrabilă limbă rusă. Dar şapte le puteau fi de folos.

Cu siguranţă că servitoarea aceea organică de demult care-i împachetase evantaiele lui Wan fusese tânără, singuratică şi de origine străină. Evantaiele scrise în rusă conţineau – ce altceva? — literatură rusă. Stan ajunse la concluzia că în ele se găsea un spectru larg al operelor acelei ţări, deşi, oricât se străduise, nu a mai reuşit să descifreze decât numele lui Soljeniţîn. Într-unele evantaie erau poezii sau păreau a fi poezii, datorită felului în care erau aşezate rândurile pe pagină. Unele nici măcar nu erau cărţi, ci spectacole de balet (superbe) sau piese de teatru (la fel de neînţeles ca textele scrise) sau numere muzicale (splendide şi acestea, mai cu seamă atunci când nu cânta nimeni în rusă).

Toţi cei din tabără, cu tot cu Bătrâni, urmăreau un fel de musical din care nu înţelegeau nimic, când apăru Devon Washington surâzător şi foarte încântat de sine pentru că se gândise la un asemenea cadou frumos. Nu, recunoscu el, evantaiele nu îi aparţineau – de fapt, nu aparţineau nimănui, pentru că fuseseră abandonate de una dintre concubinele organice de demult ale lui Wan.

Auzind asta, Grace Nkroma îl întrebă repede:

— Ce altceva a mai lăsat?

Washington ridică un deget, se făcu nevăzut şi reapăru după o singură secundă.

— Asta este tot ce avem, spuse el şi începu să recite o listă de obiecte.

Nimic util. Nici mâncare, nici haine – toate astea putreziseră de multă vreme. Dar unele dintre vasele de ceramică rezistaseră destul de bine trecerii timpului, aşa cum evident că rezistaseră toate lucrurile făcute din metalul aproape indestructibil al neamului Heechee. Aşa că, atunci când Washington le aduse restul cadourilor, Estrella se pricopsi cu o oglindă care nu numai că îi reflecta extrem de bine imaginea, dar şi radia o lumină difuză şi albastră; iar toţi cei din complex deveniră fericiţii posesori ai unor

cești de ceai din care să bea apă. Pentru că, firește, nu aveau cu ce și cum să își facă ceai.

IV

Multe lucruri îi lipseau lui Stan în colțul acesta trist al universului, dar nimic nu-i lipsea mai mult decât Barza. Îi lipsea faptul că nu își mai putea vedea copilul. Vedea cum Estrella se rotunjea tot mai mult de la o zi la alta și îi auzea poveștile despre ghionturile și loviturile din burtă, dar, atunci când el punea mâna pe ea, nu simțea nimic. Bănuia că deja micuța se făcuse mai mare și mai frumoasă. Că acum avea trăsături adevărate și mânuțe și picioruțe adevărate și toate celelalte pe care și-ar fi dorit din tot sufletul să le poată vedea.

Până într-o seară, când, în timpul băii din lac de dinainte de culcare, Stan văzu ceva ce nici măcar Barza nu i-ar fi putut arăta.

— Hei! Ce s-a întâmplat cu buricul tău?

Estrella începu să râdă.

— Acum ai observat? înainte îl aveam înăuntru, iar acum îl am scos în afară. Așa pățesc toate gravidele. Crește copilul. Așa cum fac toți copiii.

Își aruncă pe plaja îngustă hainele abia spălate, ca să se zvânte.

— Dar nu-ți face griji, îi mai spuse ea. Sunt destul de sprintenă pentru una care o să nască în curând. Hai să ne luăm la întrecere până la sacii de dormit, ca să ne încălzim.

Și s-au încălzit; într-un mod mai plăcut decât alergarea. Apoi, lângă trupul cald și adormit al Estrellei, Stan începu să se gândească la ziua de mâine, cu ochii la cerul străin al Arabellei. Nu era deloc un gând optimist, pentru că după ziua de mâine venea o altă zi, tot de mâine, apoi alta și alta. Și la un moment dat, după toate aceste zile de mâine, va veni o inevitabilă zi de azi, atunci când Estrella va trebui să nască și singura persoană de acolo care o putea ajuta era veterinara Grace Nkroma.

Așa că, dimineața următoare, imediat ce a reușit să plece de lângă Estrella, Stan s-a dus să o caute pe Grace Nkroma. Când îi mărturisi îngrijorarea sa, femeia nu se arătă prea înțelegătoare.

— Da' revino-ți, omule, pentru numele lui Dumnezeu! strigă Grace la el. O să fie bine. Știu ce trebuie să fac.

Stan îi aruncă o privire sălbatică.

— Tu? Ce te face să crezi că ești capabilă să o ajuți pe Estrella să nască?

— Păi, să vedem. Mi-am luat doctoratul în medicina veterinară la Johannesburg și am lucrat doi ani la Biroul de Protecție a Animalelor

Sălbatice din Nairobi, în special pe programe de reproducere, înainte să apară treaba asta cu Bătrânii.

— Vorbești despre *animale*!

Zâmbetul lui Grace îngheță.

— Da, ai dreptate, Bătrânii sunt animale. La fel cum și tu, și eu suntem tot animale. Bătrânii sunt primate, așa se cheamă animalele respective. La fel ca tine și ca mine. Tot primate suntem. Cât de mult crezi tu că diferă un primat de altul?

— Da, bine. Dar ai ajutat vreodată la nașterea unui copil-copil?

Grace era exasperată.

— Sigur că da. Shelly a născut gemeni la scurt timp după sosirea mea. I-ai văzut ce vioi sunt și cum aleargă, nu-i așa? Și nu a fost nicio problemă.

— Și cum ai pregătit-o pentru naștere?

Grace își cam pierduse răbdarea și asta i se citea clar în privire. Dar recunoscu că interlocutorul ei avea pe undeva dreptate.

— Am urcat-o pe Shelly în avionul ultraușor și am dus-o la Nirobi pentru ecografie, atâta tot. Da, așa este, noi nu avem aparatură aici. Va trebui să mă descurc fără.

Se întoarse să plece. Apoi se răzgândi și îi spuse pe un ton mai blând.

— Ascultă-mă, sunt toate șansele să fie bine.

— Dar dacă se întâmplă ceva neprevăzut?

Grace ridică din umeri.

— Știi ce mi-aș dori? Să am unul din manualele alea de instrucțiuni.

— Ce fel de manuale cu instrucțiuni?

Stan deveni defensiv:

— Am văzut unul odată. Erau niște... niște fete... care locuiau lângă noi la Istanbul și una dintre ele avea așa ceva. Normal că era în limba turcă, dar nu asta ne interesa pe noi. M-am furișat cu prietenul meu, Tan, să ne uităm prin el, sperând că o să dăm de o mulțime de poze deocheate. Dar nu avea nicio poză.

— Of, termină odată! se enervă de-a dreptul Grace. Uită-te bine în jur. Nu am niciun fel de manual. Nu am niciun fel de aparatură. Nu am decât știința de la mine din cap și dacă asta nu ți se pare suficient... Dacă asta nu este suficient...

Vocea i se stinse treptat. Rămase tăcută câteva clipe. Apoi continuă pe un cu totul alt ton:

— Nu-ți mai face griji, Stan. Estrella e o tânără sănătoasă. Nu cred că vor fi probleme. Vezi doar să se hrănească așa cum trebuie și să se odihnească

bine şi încearcă să nu o enervezi. Cred că totul va fi bine.

Asigurările lui Grace nu l-au liniştit pe Stan. Nu-şi putea scoate grijile din minte şi simţea nevoia să şi le împărtăşească oricui voia să-l asculte. Bineînţeles, doar atunci când Estrella nu era prin preajmă. Dar evident că răbdarea interlocutorilor lui ajunse repede la capăt. Atunci începu să se vaite la oamenii lui Wan.

Devon Washington dădu dovadă de destulă îngăduinţă. Dar nici răbdarea lui nu era infinită, aşa că, atunci când avu impresia că simularea bărbatului avea să se stângă în orice clipă, Stan schimbă subiectul.

— În regulă, Devon, spune-mi altceva. Ce şanse crezi tu că avem să fim salvaţi de cineva într-o lună?

Washington se arătă amuzat.

— Şi cine să fie acel cineva?

— Of, habar n-am. Dar trebuie să existe nişte planete locuite în apropiere, nu?

Washington se gândi puţin, apoi scutură din cap.

— Mmm... nu. Nu mă prea pricep la treburi din astea, dar cred că nu. Am auzit că au mai rămas doar câteva planete locuite în galaxia exterioară. Poate doar zece, douăsprezece. Şi majoritatea sunt aproape părăsite şi ele – ştii tu, au fost locuite de culte religioase care nu cred în stocare... chestii dintr-astea. L-am auzit odată pe Wan spunând că mai sunt sub un miliard de oameni în carne şi oase aici.

Stan rămase cu gura căscată.

— Habar n-am avut. Dar dintre cei stocaţi?

— O, ăştia sunt cu duiumul, dar nu vor dori să vă ajute. Nu le pasă decât de ei înşişi. Poţi să-i învinovăţeşti? Ştii cum e să fii stocat? Dar să ai toate datele tale de identitate, vreau să spun, ca să faci absolut tot ce-ţi place, cu cine îţi place, cât de mult îţi place? La naiba, abia aştept să-mi dea Wan drumul!

Stan se încăpăţână:

— Atunci o să vină după noi cineva din Nucleu.

Washington căscă ochii la el.

— Din Nuclelu? Cum să...? O, înseamnă că nu ştii!

— Ce să ştiu? întrebă Stan, speriat că răspunsul nu urma să fie unul bun.

Şi nu a fost. A fost mai rău.

— Steaua aia, zise Washington. O să explodeze. Crede-mă că nu te mint. Nu te lua după ce v-a spus Wan. Nu-i stă în fire să-i lase să-i scape pe

cei pe care îi urăşte. A dat ordine. Ca să avem destul timp să ajungem în galaxie. Şi după aia – poc! — va detona steaua.

Primul lucru pe care l-au făcut toţi prizonierii atunci când au auzit vestea lui Stan a fost să-i spună că se înşală. „Iisuse, Stan! Nu-ţi dai seama că sunt alte tâmpenii ale lui Wan ca să ne facă să suferim mai tare?" Sau doar: „Eşti nebun!" Dar apoi toţi au început să le ia la întrebări pe simulările din slujba lui Wan, ori de câte ori aveau ocazia. Şi într-un final, când au înţeles că acesta era adevărul, pur şi simplu au încetat să mai vorbească despre el. Ce rost mai avea?

Au încetat să mai vorbească, dar nu au încetat să se gândească. Multă vreme după ce Estrella adormise, Stan rămase treaz, tot gândindu-se la asta, până când auzi sunetul uneia dintre maşinăriile acelea cu cinci picioare apropiindu-se, apoi îndepărtându-se. Nu se trezise nimeni ca să vadă ce anume le mai adusese de data aceasta şi nici Stan nu se ridică din sacul de dormit până când nu simţi că trebuie să-şi facă nevoile.

Cam era vremea, îşi spuse el, să renunţe la actualul recipient sanitar şi să înceapă unul nou. Întrebându-se dacă i-ar putea învăţa pe unii dintre Bătrâni să sape o latrină, se întorcea spre culcuşul lui când, la lumina stelelor, observă obiectul adus de maşină. Era un simplu evantai de înregistrare, aşezat pe jos, lângă pupitru, pe o folie din metal Heechee, cu licăriri albastre, ca să poată fi uşor de văzut pe întuneric.

Estrella dormea dusă, sforăind uşor cu obrazul culcat pe palmele lipite. Stan dezbătu cu sine însuşi dacă era cazul să o trezească să-i arate şi ei evantaiul. Sau să aştepte până dimineaţă. Dar curiozitatea învinse. Scutură evantaiul în obiectul în formă de ghiveci, aşa cum văzuse el că se face, şi imediat apăru o imagine.

De fapt, era o carte întreagă. O carte în limba engleză, care probabil că-i aparţinuse tot uneia dintre amantele organice ale lui Wan de mult de tot, pe vremea când toată lumea era organică. Iar titlul cărţii era: *De la zero la treizeci şi nouă: săptămânile unei sarcini.*

După cartea asta tânjise el. Şi o primise acum în dar de la unul dintre oamenii lui Wan. Dar nu-şi putea da seama de la care. Însă, oricine ar fi fost, îi câştigase recunoştinţa veşnică. Nu mai aşteptă dimineaţa şi se apucă imediat de citit.

Intenţia lui fusese să o citească de la început, dar, răsfoind-o, observă că paginile de la început se ocupau de lucrurile care deja se întâmplaseră. Şi îl

apuca somnul dacă încerca să citească ceva ce știa deja. Însă își promise că, într-o bună zi, o va citi pe toată. Deocamdată trecea repede prin capitole. Era câte unul pentru fiecare săptămână, iar fiecare capitol avea câte un desen în care ți se explica cum arată fătul la momentul respectiv. Sigur, cartea asta nu se compara cu Barza. Dar era mult mai bună decât orice ar fi putut avea în locul acela. Așa că o răsfoi cu multă plăcere. Până la un moment dat.

Întoarse pagina și toată plăcerea i se topi urgent. Următorul capitol trata posibilitatea avorturilor spontane.

Stan rămase uluit să afle cât de multe lucruri puteau face o femeie să-și piardă copilul – de la lupus (ce o mai fi și aia) până la bolile congenitale de inimă. De asemenea și vaginita bacteriană (ce o mai fi și aia) și chiar febra mare și fumatul (dar *ăsta* ce-o fi?). În plus față de toate astea, sistemul imunitar al unor femei ar putea să confunde embrionul cu un microorganism invadator și ar putea face totul ca să îl distrugă. Alte femei puteau avea uterul malformat sau o excrescență pe pereții lui care s-ar putea dovedi la fel de fatală.

De unde să știe el dacă Estrella avea vreuna din chestiile astea? Nu avea de unde. Poate Sigfrid von Psiho sau doamna doctor Kusmeroglu. Dar niciunul dintre aceștia nu era acolo.

Închise cartea și se uită la stelele necunoscute de pe cerul Arabellei. Nu-i mai era somn. Acum îl copleșiseră iar grijile. Se gândi că în carte trebuie să fie mai multe lucruri, poate chiar niște metode de vindecare. O răsfoi din nou, căutând și o veste bună.

Dar nu găsi niciuna.

Ce găsi, însă, era și mai rău decât capitolul despre avorturi. Acolo scria că nu era vorba doar despre pierderea copilului. Era ceva cu mult mai îngrozitor. Copilul se putea naște, dar ar fi un monstru. Cu două capete! Sau ca un ciclop, cu un singur ochi pe centrul frunții. Sau ca un fel de obiect de studiu al unui student la medicină – cu organele interne în exteriorul trupului. Sau cu un cap mic fără creier înăuntru. Sau...

Lucrurile care puteau merge rău erau infinite! De exemplu, treaba cu gemenii. Nu întotdeauna erau amândoi niște copilași drăgălași. Uneori se nășteau lipiți unul de celălalt la cap sau la coloana vertebrală. Sau unul dintre ei fusese atât de nesătul în burta mamei, că, la naștere, celălalt nu era mai mare decât un deget, ca un animalcul hidos, atașat de trupul fratelui mai mare.

Și, să spunem, dacă nu se întâmpla niciunul dintre aceste dezastre, cum

era dacă copilul nu ar fi vrut să se nască la termen? Doar o săptămână în plus petrecută în uter ar duce la crăparea sau jupuirea pielii lui sau la subțierea sau încreținarea ei; copilul s-ar mânji murdări cu meconiul[37] verde, pe care l-ar putea chiar inhala... s-ar putea sufoca... s-ar putea naște după multe ore de chin, iar atunci s-ar putea sugruma cu cordonul ombilical.

Stan își ridică ochii îngroziți de pe carte, pentru că o auzise pe Estrella mișcându-se la doi metri de el. Închise repede cartea. Se gândi dacă nu cumva ar fi mai bine să o distrugă. Dar era prea târziu.

— Iubi? îl strigă tânăra adormită. Ce faci?

— Mi-a venit să fac pipi, îi spuse el, uitându-se disperat în jur după un loc unde să ascundă cartea.

— Vino înapoi în pat, îl chemă ea.

— Imediat.

Singurul loc unde putea pune cartea era într-unul din dulăpioarele de la baza pupitrului. O împinse înăuntru, sperând că va găsi o ascunzătoare mai bună dimineață. Apoi se strecură în sacul de dormit, lângă trupul cald și moale al Estrellei.

Stăteau cam înghesuiți, dar ea îi ordonă:

— Ia-mă în brațe!

Și o luă și așa dormiră cuibăriți sub lumina strălucitoare a stelelor dintr-o constelație pe care Stan nu o mai văzuse niciodată. Deasupra muntelui cerul deja începuse să-și piardă culoarea, iar soarele – acel soare fără nume – se pregătea să răsară.

Estrella adormise la loc. Dar nu și Stan. Lui Stan îi fugise somnul, iar prin minte i se frământau atât de multe gânduri despre femeia de lângă el, despre organismul care creștea în ea, despre cum avea el să facă față unor probleme de genul acelor tulburări de sarcină despre care tocmai citise sau chiar cum se va descurca cu simpla naștere și creșterea unui copil în locul acesta unde nu se mai născuse niciunul de mii de ani.

Nu găsi niciun răspuns convenabil la toate întrebările lui. Așa că, după o jumătate de oră și lăsând-o pe Estrella să doarmă mai departe, Stan începu lunga ascensiune a muntelui.

Îi era mai greu decât se așteptase. După doar patruzeci și cinci de minute era murdar tot de țărână și sânge de la zecile de căzături și alunecări suferite atunci când își pierduse echilibrul pe câte o piatră sau se

---

[37] Excrementele fătului (n. tr.).

împiedicase de niște ierburi încâlcite. Zgârieturile încă îi sângerau.

Dar acum, în lumina zorilor, nava strălucea roșu-aprins și albastru-de-gheață mult mai puternic decât o văzuse el vreodată. Gâfâind, se opri o clipă înainte de ultima parte a ascensiunii. Între el și navă era aflorimentul acela de roci răsturnate și cu muchii tăioase. Avea toate șansele să alunece și să cadă dacă încerca să îl traverseze. Dar mai important decât asta, se afla cam în locul unde arma lui Wan îi lovise pe ceilalți doi temerari.

Nu uitase că pedeapsa pentru cutezanța lui putea să însemne moartea.

Se opri brusc. Tocmai ce-i trecuse prin minte că acest cuvânt, „moarte", rostit cu atâta ușurință de cei care nu au vreo spaimă imediată, ar putea avea un sens literal în cazul lui. S-ar putea să nu mai fie în viață atunci când soarele se va înălța astăzi pe cer. Iar în vale nu era niciun birou al Lumii Celeilalte și nici nu credea că oamenii lui Wan ar risca să-și nemulțumească patronul încercând să-l stocheze pe el.

Nu. Pentru el moartea survenită în locul acesta însemna că nu va mai trăi niciodată sub nicio formă. Însemna că niciodată nu își va mângâia fiica, niciodată nu va mai face lecții cu Socrate – niciodată nu va mai face nimic ce ar presupune un act din partea lui, ci doar va sta fără simțire în solul neprietenos al Arabellei, va putrezi acolo pe veci.

I se uscase gâtul și descoperi un alt motiv de teamă.

Chiar dacă va reuși să între în navă, ce va face după asta? Nu i se mai păreau deloc suficiente puținele lucruri pe care și le mai amintea despre navele Porții și din instrucțiunile date de Achiever lui Geoffrey. Neștiind exact ce face, ar putea foarte bine să ducă nava la o mie de kilometri depărtare și să nu o mai poată întoarce. Sau să o izbească de munte. Sau, cel mai probabil, nu ar fi în stare nici măcar să o ridice de la sol. Toate aceste nereușite i se păreau mult mai verosimile decât eventualitatea că ar putea să o piloteze, apoi să aterizeze și să încarce la bord toți prizonierii sau măcar pe Estrella, Salt și Achiever, iar unul dintre cei doi Heechee să o conducă mai departe. Întoarse pe toate părțile toate aceste probabilități, apoi oftă adânc și se așeză din nou în patru labe...

Dar nu porni să urce mai departe, pentru că auzi o voce necunoscută:

— Tu ești Stan Avery, așa este? Nu te duce mai departe. Trebuie să stăm de vorbă.

Stan se uită repede în jur, nu văzu pe nimeni, se hazardă să ghicească:

— Tu ești, Raafat?

— Nu. Cine e Raafat? Nu contează, nu sunt cine zici. Numele meu este Marc Antoniu, fostul vostru bucătar, actualmente... (pe un ton ușor

amuzat)... probabil salvatorul vostru. Dacă vrei să mă ajuți și tu.

V

După aceea, totul s-a desfășurat foarte repede. Ultima parte a ascensiunii a fost cea mai dificilă, dar a fost și cea mai scurtă, iar dacă până atunci lui Stan nu-i păsa de zgârieturi și lovituri, acum nu mai trebuia să se teamă nici de arma care îl omorâse pe Geoffrey, pentru că o dezactivase Marc Antoniu. Așa că putea să urce mult mai repede. Ajunse la trapa deschisă de Marc Antoniu, care îl instrui ce să facă în continuare:

— Stai jos în fața manșelor ălora moletate. Scuze că trebuie să te chinuiești pe stinghia aia, dar n-o să dureze mult. Acum, primul lucru pe care trebuie să-l faci...

Și Stan făcu exact ce îi spunea bucătarul, setând manșele mici din dreapta, apoi le mișcă pe cele din stânga doar un pic, apoi mai făcu și asta și aia și tot așa...

Totul a mers în conformitate cu ordinele lui Marc. Apoi nava s-a ridicat de la sol. A alunecat grațioasă prin aer îndreptându-se spre tabără, a aterizat lin pe pajiște. Și gata!

Primul prizonier care a văzut nava a strigat atât de tare că i-a trezit pe toți ceilalți. Țipând de bucurie, s-au strâns imediat toți în locul unde aterizase, la câțiva metri de malul lacului. După aceea totul a fost simplu. Au început să se urce la bord. Nu aveau ce bagaje să-și facă, nu aveau nimic de luat cu ei de pe planeta Arabella.

Achiever a ajuns primul la bord, cu toți mușchii tremurându-i de emoție la revederea comenzilor navei sale. A urmat Salt, dar nu singură. Îi conducea pe Grace și pe cel mai isteț dintre Bătrâni, un tânăr pe nume Pony, care o ajutau pe Estrella să urce la bord.

Toată lumea se îngrămădea să-l îmbrățișeze și să-l felicite pe Stan. După ce ajunse la bord și ultimul Bătrân, mormăind și râgâind, Achiever – deja cocoțat pe stinghia pilotului și cu mâinile pe manșe – îl strigă nerăbdător pe Marc Antoniu:

— Timp decolat, da?

— O secundă, îi ceru Marc Antoniu.

Le arătă una dintre mașinăriile cu cinci picioare ale lui Wan, care cobora greoi versantul. Ducea opt sau zece datevantaie.

— Luați-le la bord! ordonă el. După aceea putem pleca.

Stan abia așteptase momentul acesta.

— Unde? Ştii cumva unde-i cea mai apropiată planetă civilizată? Cu adevărat civilizată, cu spitale şi toate alea?

— Nu cred că situaţia este chiar atât de presantă, Stan. Mi se pare că Estrella arată destul de bine. Prefer să ne întoarcem în Nucleu.

Stan rămase cu gura căscată.

— Dar... aha, acum înţeleg! Nu ştii, pentru că s-a întâmplat după plecarea ta. Uite care-i chestia, Marc, nu cred că a mai rămas ceva din Nucleu. Wan a lăsat ordine să fie detonată steaua oricum.

Marc Antoniu se uită fix la el:

— Explică ce ai vrut să spui.

— Ce e de explicat? Înainte să plece din Nucleu, Wan a ordonat unuia dintre oamenii lui... Orbis? sau cam aşa ceva... să arunce steaua în aer după plecarea lui. Orbis ăsta pare nebun de legat. A vrut...

— Când a fost asta? vru să afle Marc.

— Nu ştiu. Nu prea demult.

Interveni Grace.

— Acum douăzeci şi patru de ore. Mi-a zis mie Devon Washington.

Atunci Stan îl văzu pentru prima dată pe Marc Antoniu zâmbind.

— Douăzeci şi patru de ore, repetă el. Măsurate pe timp de Nucleu. Proporţia între timpul de Afară şi cel din Nucleu este de 40 000 la 1. Asta înseamnă că nu trebuie să ne grăbim, Stan Avery. Nu trebuie să ne grăbim deloc.

22 SALVAREA

I

Aş minţi dacă aş spune că nu m-au emoţionat rugăminţile fierbinţi ale Klarei Moynlin. Îi împărtăşeam iritarea în faţa comportamentului laş al Heechee-ilor. Plus că Minţile Stocate nu aveau niciun drept să ia ele hotărâri în numele oamenilor.

În orice caz, pericolul în care se afla Steaua Albă Fără Planetă Foarte Mare Foarte Fierbinte depăşea orice considerent de natură personală. Prin urmare, primul lucru pe care a trebuit să-l fac a fost să neutralizez această ameninţare.

Îmi este jenă să recunosc că eforturile mele nu au obţinut rezultatele scontate.

Problema dificilă a fost localizarea torpilorului în care se afla dispozitivul detonant. Trebuia să analizez toate urmele navelor care se

apropiaseră vreodată de steaua respectivă, să le identific pe acelea care veneau și care plecau de acolo, până când reușeam să găsesc o navă care se apropiase de stea, dar nu mai plecase. Firește că aceasta trebuia să fie nava pe care o căutam noi. În principiu, treaba pe care o aveam de făcut era destul de simplă, dar anevoioasă.

Când am afișat toate urmele de nave, am văzut că erau mult mai multe decât anticipasem eu.

Cât timp mă gândeam eu cum să rezolv problema, m-a chemat Hypatia.

Am ascultat ce mi-a cerut Klara, dar nu am promis nimic. Apoi, când m-am întors în mediul meu, am luat o decizie. Am chemat unul din torpiloarele de mare viteză și, în vreme ce îl așteptam, am lăsat instrucțiuni ajutoarelor mele. Evident că niciunul nu era la fel de talentat ca mine. Dar erau 293 și, împreună, aveau o mare putere analitică.

Pentru că i-am luat de la îndatoririle lor obișnuite, mulți clienți aveau să primească un meniu limitat pentru o perioadă. Dar nu vedeam altă soluție.

Apoi am decolat.

Zborul a fost plictisitor, fără probleme. Nu mi-a fost greu să urmăresc dârele lăsate de nava lui Wan până la ascunzătoarea lui. A cărei alegere nu m-a mirat deloc. Am auzit pe vremuri o maximă, deși nu i-am aflat sursa – poate Platon sau George Washington sau alt om politic: „Câinele revine mereu în locul unde a vomitat." Așa făcuse și Wan. Numele acelui loc era Arabella.

Sincer, mă cam așteptasem la asta. Nici pe vremea când fusese organic Wan nu dăduse semne de prea mare ingeniozitate.

După ce mi-am lăsat nava pe o orbită artificială, am căutat-o pe cea a lui Achiever. Și am găsit-o foarte repede. Stătea pe culmea unui munte, la poalele căruia era valea unde se aflau captivii.

Necazul era că Wan scosese servomodulul, deprogramând astfel nava, pentru ca nicio persoană imaterială să nu o poată pilota. Presupun că a procedat astfel, pentru că-i era teamă ca nu cumva unii dintre angajații lui simulați să se sature de viața pe Arabella și să profite de navă ca să plece de acolo. Dar cu ajutorul unuia dintre organici – băiatul ăla din Turcia, pentru care Klara își făcea atât de multe griji, Stan Avery, care mă dăduse afară din locuința lui – am reușit să duc nava în vale. Prizonierii păreau în formă... în fine, cât de în formă pot fi organicii. Așa că i-am lăsat să urce la bord. În vremea asta, nefiind nevoie de prezența mea acolo, m-am ocupat de alte treburi.

Nu a fost prea greu să mă ocup de Wan. Am identificat foarte uşor labirintul de tuneluri săpate în munte, unde locuiseră Wan şi servitorii lui. Nu se schimbase prea mult de la vizita mea precedentă, cu excepţia faptului că acum căzuse în paragină. (Deloc surprinzător. După standardele temporale de Afară, vizita mea avusese loc în urmă cu foarte, foarte mult timp.) Majoritatea tunelurilor nu mai erau folosite din moment ce în suita lui Wan nu se mai afla niciun organic. Însă ştiam că el avea un loc concret unde ascunsese datevantaiele lor, iar locul acela a fost uşor de găsit.

Toţi oamenii lui Wan mă aşteptau în camera de stocare. Aceasta era prevăzută cu bare şi lacăte, şi zăvoare – chestie total lipsită de imaginaţie –, dar cu nimic care să poată ţine la distanţă chiar şi cea mai mototoală inteligenţă artificială. Şi toţi servitorii lui stocaţi erau aşezaţi în jurul raftului unde se aflau datevantaiele care conţineau... i-am auzit pe organici că le spun „suflete". Cei mai mulţi tăceau, lăsând impresia că şi-ar fi dorit să se afle oriunde altundeva. Însă unul părea pus pe harţă.

L-am recunoscut imediat pe Wan. Când se stocase, îşi alesese o înfăţişare mai atrăgătoare, dar tot i se citea răutatea pe chip.

— Cine dracu' eşti? m-a întrebat el. Şi ce dracu' cauţi aici? Oricum, de plecat nu ai să mai pleci. Robin! Devon! Luaţi-l prizonier!

Pe bune că era nostim. Nu m-am obosit să-i răspund. Doar m-am încolăcit în jurul lui, aşa cum făcusem, la vizita anterioară, cu servitorul lui şi am început să strâng.

Nu a intervenit nimeni dintre cei prezenţi. Nici nu mă aşteptam să o facă. Firește că nu ar fi contat, aşa cum nu conta nici împotrivirea lui Wan. În mai puţin de zece milisecunde îl şi închisesem în datevantaiul lui. Apoi l-am deconectat şi le-am dat ordin celorlalţi:

— Duceţi-l la nava din vale.

Nu pot spune că păreau prea dornici să-mi îndeplinească instrucţiunile. Dar nici că ar vrea să mi se împotrivească nu păreau.

După o clipă, unul dintre ei începu să vorbească. Era o femeie-om care ţinea mult la felul cum arată.

— Te rugăm, ia-ne cu tine.

Chestia asta nu se număra printre priorităţile mele, dar nu vedeam ce m-ar fi putut împiedica să o fac.

— Nu trebuie să-l treziţi pe Wan, le-am spus eu, sau veţi regreta amarnic dacă o veţi face. În orice caz, vă puteţi lua cu voi datevantaiele.

Atunci şi le-au încărcat pe o maşinărie de transport, cu cinci picioare,

care urma să le ducă în vale. M-am întors şi eu la navă. După asta nu a mai trebuit decât să aşteptăm să urce toată lumea şi apoi am pornit spre casă.

23 PE NAVA LUI ORBIS

I

Inteligenţa aia artificială cu ifose cât casa, care îşi spune Marc Antoniu, nu m-a întrebat cum mă cheamă. Dar am şi eu un nume: Phrygia Lorena Todd. E problema lui dacă îşi închipuie că am vreo vină că am lucrat pentru Wan. Nu a fost ideea mea. Eu nu am vrut să am nicio legătură cu problema aia cu Steaua Albă Fără Planetă Foarte Mare Foarte Fierbinte. Dar Wan nu mi-a dat de ales. Pretindea că poate face cu mine orice are chef, că eu am intrat în proprietatea lui după ce s-au prăbuşit clădirile alea blestemate în staţia de metrou din Kuala Lumpur, unde eu am avut ghinionul să conduc una dintre garnituri.

Wan nu a fost primul bărbat care să-şi închipuie că îmi este stăpân. Dar a fost primul care a avut legea de partea lui. Aşa că, atunci când mi-a spus că trebuie să îl duc pe Orbis McClune în locul de unde să poată arunca steaua în aer, nu am putut să mă împotrivesc.

În orice caz, a mai spus că detonarea stelei nu era absolut necesară. Am ascultat atentă declaraţia lui difuzată şi aşa a spus: dacă îi recăpăta pe blestemaţii ăia de oameni ai peşterilor, anula întreaga operaţiune.

Da, sigur, ştiu că nu ar fi trebuit să am încredere într-o canalie ca el. Dar în situaţia în care mă aflam nu îl puteam contrazice, nu credeţi? Dacă voi aveţi impresia că aţi fi putut să vă descurcaţi mai bine, atunci, ce să zic? Poate că aţi fi putut. Şi sper că data viitoare când se va mai ivi o asemenea problemă, să fiţi voi la mijloc, nu eu.

Totuşi, la cursul pe care l-au luat evenimentele, a fost al naibii de bine pentru toată lumea că m-am aflat acolo.

Poate că nu ar fi trebuit să mă supăr atât de tare pentru că Marc Antoniu m-a tratat ca pe un jeg tot drumul spre Nucleu. Aşa a tratat pe toată lumea. Însă nu m-am putut abţine să nu mustăcesc atunci când şi-a primit pedeapsa binemeritată.

Pentru că, vedeţi voi, în clipa când am trecut prin bariera Schwarzschild, şi-a activat comunicatorul şi a început să discute cu persoana pe care o lăsase să-i conducă treburile atunci când el plecase spre Arabella. Mi-am dat imediat seama că nu-i convenea ce aude. Majoritatea inteligenţelor artificiale nu-şi pierd cumpătul, dar vă asigur că Marc

Antoniu era turbat de furie.

— Nu ai putut să localizezi nava cu dispozitivul de anulare? a mârâit el. Inadmisibil! Inadmisibil e şi că nu eşti în stare să o localizezi în mai puţin de două sute de milioane de milisecunde suplimentare! Nu avem atâta timp la dispoziţie!

Când Marc Antoniu a întrerupt convorbirea, avea o expresie... cum să zic eu? Nu tocmai îngrijorată, pentru că nu cred că inteligenţele artificiale se îngrijorează. Însă cumva preocupată. Şi l-am întrebat:

— Care e problema?

Evident, fără să-mi pese care era răspunsul.

La început am crezut că nu avea de gând să îmi răspundă. Dar uite că a făcut-o:

— Nu cred că ai înţelege. Este o chestiune foarte serioasă. Le-am lăsat subsistemelor mele ceva de făcut cât lipsesc eu. O treabă îndelungată şi plictisitoare, dar nu deosebit de solicitantă. Ideea e că au dat greş. Acum nu ştiu cum să ajung la timp la nava aia ca să împiedic explozia.

— Aha! am spus. Ştiu eu.

S-a uitat atent la mine.

— Nu face bancuri, mi-a spus pe un ton ameninţător.

— Nu-i niciun banc. Eu am pus nava aia pe orbită. Te pot duce acolo.

Probabil că Antoniu nu m-a crezut din prima, dar nu a avut de ales. Când am ajuns acolo şi i-am arătat torpilorul lui Orbis pe monitor, am sperat să-mi spună ceva care să semene cât de cât cu o scuză. Dar nici vorbă de aşa ceva.

— Pilotule! mi-a zis el, privindu-mă în ochi. Acum ai să faci altceva pentru mine!

Şi mi-a explicat ce anume era acel altceva.

Nu eram în culmea bucuriei că trebuia să accept ordine de la o inteligenţă artificială irascibilă, cu şorţ şi bonetă albă; mai cu seamă când ordinele acelea se refereau la ceva ce nu mai făcusem niciodată.

— Să văd dacă am înţeles, i-am zis eu. Ce vrei tu concret? Să mă proiectez în nava lui Orbis? De unde să ştiu dacă pot?

Mi-a aruncat o privire agasată.

— Poţi. Am făcut-o şi eu.

— În ordine, am spus eu, nu prea convinsă, dar încercând să-i cânt în strună. Atunci de ce nu o faci tu?

— Pentru că pe tine te cunoaşte. Am să vin şi eu cu tine, dar nu am să

mă arăt. Nu vreau să-l sperii.

Nu i-am mărturisit care credeam eu că erau şansele ca Orbis McClune să se sperie de un individ cu bonetă de bucătar. Nu am spus decât:

— Nu-mi prea convine să fac chestia asta.

Şi el a spus doar:

— Fă-o, pilotule!

Iar tonul lui nu lăsa loc altor argumente. Dar să ştiţi că nici prea dur nu suna. M-am gândit că tot ce aveam de făcut era să-l conving pe Orbis că murea şi el dacă apăsa butonul ăla. Aşa că am făcut ce mi-a cerut Marc Antoniu.

II

Cu totul, cred că am discutat cu Orbis McClune cam treizeci şi unu sau treizeci şi două de minute de timp organic. Poate că vouă vi se pare mult, dar nu vă închipuiţi cât de mult. Treizeci şi unu de minute înmulţit cu şaizeci de secunde în fiecare minut de înmulţit cu o mie de milisecunde în fiecare secundă – despre asta vorbesc când spun că a fost mult timp. Nu zic însă că am răguşit vorbind. Oamenii stocaţi nu răguşesc. Însă am avut senzaţia că o luasem razna, exact la fel ca nemernicul ăla de Orbis.

Când m-am uitat în jur, mi-am dat seama că Orbis nu plănuia să rămână pe vecie în nava aceea micuţă. Nici măcar nu-şi personalizase mediul. Deja ţinea mâna pe declanşator – mă rog, pe declanşatorul simulat, dar complet funcţional. Nu ştiu de ce o făcea. Poate îşi imagina că sunt o persoană mai violentă decât par. Sau poate cocheta cu ideea de a apăsa chiar atunci butonul. Ştiţi voi, aşa cum face un dement care îşi apropie briceagul de vene de mai multe ori până să se hotărască dacă să şi le taie sau nu.

Apoi am început să ne certăm.

— Dacă te grăbeşti atât de tare să mori, i-am spus eu, să mori de-adevăratelea, să nu mai fi nici stocat, nici nimic, de ce nu-ţi zbori creierii cu o armă? Sau ceva de genul ăsta, ştii ce vreau să spun.

— Nu pot, mi-a răspuns el. E un păcat să-ţi iei singur viaţa.

— Înseamnă că tot păcat e şi dacă apeşi pe butonul ăla, nu? Pentru că ai să mori şi tu atunci.

Mi-a aruncat zâmbetul ăla lătăreţ şi găunos al lui.

— Cu problema asta nu m-am dumirit încă, mi-a zis. În fond, Wan nu a spus că o să mă omor şi pe mine. Nu am decât cuvântul tău în privinţa asta. Şi mai sunt şi alte considerente.

Dar nu a vrut să-mi spună care erau considerentele acelea, aşa că am

început să zbier la el:

— Ești nebun? Sinuciderea e un păcat, dar dacă omori Dumnezeu știe câte milioane de oameni atunci când arunci în aer steaua aia blestemată, asta ce mai e? Contravenție minoră sau ce mă-sa?

Și iar s-a hlizit la mine – jur că ăsta era cel mai hlizit nemernic pe care l-am cunoscut eu vreodată! — și mi-a zis că analiza problema și că o să mă anunțe la ce concluzie a ajuns. Dumnezeule atotputernic! Îmi venea să-l strâng de gât pe ticălos. Și aș fi făcut-o cu multă plăcere, dacă aș fi putut.

Am renunțat să-l mai conving (adică am renunțat de o mie de ori, dar de fiecare dată când tăceam și încercam să mă calmez gândindu-mă la altceva – de parcă și aveam la ce să mă gândesc! — ajungeam să mă întreb dacă Marc Antoniu era și el pe undeva prin jur și, dacă era, de ce nu apărea să facă ceva, pentru că eu nu mai aveam argumente). Și după aia îmi ziceam că, și dacă apărea, ce ar fi putut să facă? Și după aia iar mă apucau năbădăile și încercam iar să-l conving pe imbecilul ăla de Orbis că face o greșeală.

Nu doar pentru mine îmi era teamă. Nu cu totul. Mă gândeam și la milioanele, miliardele de ființe care ar fi murit dacă nu reușeam să-l fac să se răzgândească. În fine, poate că nu chiar miliarde, dar tot pe acolo.

În esență, discuția se desfășura cam așa:

— Te rog, Orbis! ziceam eu.

Și el:

— Du-te dracului, Phrygia!

Într-o variantă sau alta.

Am încercat tot felul de abordări. Am încercat să însăilez o conversație amicală, ca între doi oameni care s-au pomenit împreună fără voia lor și ar fi trebuit să se poarte civilizat. Am încercat să-l întreb ce anume îi lipsea cel mai mult din viața de organic. (Enoriașii în fața cărora să predice, mi-a răspuns el.) Sau am început să vorbim cum de a ajuns Wan să ne stăpânească. Eu i-am povestit despre blestematul ăla de război dintre Indochina și Malaysia și cum au bombardat Kuala Lumpur și cum atunci s-au prăbușit turnurile și au murit atât de mulți oameni, că angajații de la Lumea Cealaltă nu au mai avut timp să verifice conturile fiecăruia, ci s-au grăbit să ne stocheze. (Doar că după aia, când ne-au verificat conturile, au aflat că eu n-am niciun ban și așa a ajuns Wan să fie proprietarul meu.) Povestea lui Orbis era asemănătoare, doar că la el nu era vorba despre un război, ci despre un cutremur din cauza căruia i-a căzut o statuie în cap. (Chestia nostimă era că, în toată povestea asta, cel mai mult l-a deranjat

faptul că statuia era a unui călugăr catolic, în vreme ce el fusese preot protestant.)

Și așa mai departe.

Așadar, după ce am zis tot ce mi-a trecut prin minte ca să-l conving pe Orbis să se răzgândească, am luat-o de la capăt. I-am povestit cum am ajuns de la Regina Balului la Universitatea din New Mexico la slujba de crupier într-unul dintre marile cazinouri din Los Angeles, iar apoi la cea de conducător de metrou în Kuala Lumpur. (Ironia sorții, ce să-i faci! Atunci când Wan a aflat că știam să conduc metroul, s-a gândit că cel mai bun lucru era să mă pună să învăț cum să pilotez o navă spațială. Ce ziceți de chestia asta?)

Atunci am observat că Orbis nu se mai uita la mine. Se holba la monitor. Așa că m-am apropiat să văd despre ce era vorba. (Da, bine, nu-i tocmai corect. Nu am văzut nimic pe monitor. Pentru că nu aveam așa ceva. Nu aveam nevoie de monitoare, așa cum nu aveam nevoie nici să ne afișăm simulările. Am sărit etapele intermediare și am trecut la noile date apărute.)

Iar datele astea ne arătau steaua.

Majoritatea stelelor au o înfățișare obișnuită. Nu și asta. Era orbitor de albă și înspăimântător de fierbinte. Și acum îmi dădeam eu seama pe bune ce s-ar putea întâmpla dacă s-ar face țăndări. Așa că am renunțat.

— Marc Antoniu, i-am zis eu, mă las păgubașă. Arată-te! E timpul să te ocupi tu de problemă.

Dar nu a apărut. Doar mi-a șoptit la ureche – da, știu, se spune mi-a „șoptit" în „ureche" –, iar ce mi-a zis nemernicul a fost:

— Nu-i nevoie. Te descurci destul de bine.

Ba deloc. Știam că nu mă descurc deloc bine. Și *el* știa că nu mă descurc. M-am apucat iar să fac ce făceam. Am spus:

— Dă-o dracului de treabă, Orbis... au, scuze.

Mi-a răspuns amabil.

— Nu există nicio Poruncă împotriva înjurăturilor. Spune ce vrei să spui, Phrygia.

— Voiam să zic că nu știu care-i problema ta. Dacă eu aș vrea să mor, aș rezolva singură situația.

Mi-a spus pe ton de reproș:

— Sinuciderea este un păcat. Nu vreau să mi-l adaug la povara mea de păcate atunci când voi ajunge în fața Judecătorului Divin.

— Dar dacă arunci steaua aia în aer şi odată cu ea ucizi milioane de oameni...

— Nu milioane de *oameni.* Majoritatea sunt Heechee.

— Îţi zic iarăşi: dă-o dracului de treabă! Vrei să zici că nu-i păcat dacă iei viaţa fie şi a unei singure fiinţe omeneşti?

— Nu ţi-am mai răspuns la întrebarea asta?

După ton mi-am dat seama că nu mai era atent la mine. Da, chiar aşa era. Se uita fix la monitor.

Atunci am observat că, fiind concentrat la imaginea urâtă a stelei, lăsase jos capătul declanşatorului. Asta mi se părea cea mai bună ocazie pe care aveam să o întâlnesc. Am încercat să alunec spre el cât mai neobservată cu putinţă...

Dar nu suficient. Şi-a ridicat ochii şi mi-a aruncat iar zâmbetul lui prefăcut.

— Vrei declanşatorul? Te rog, ia-l. S-ar putea să funcţioneze dacă apeşi pe buton. Nu contează...

M-am încruntat la el.

— Ce vrei să spui?

A oftat.

— Of, Phrygia, nu ţi-ai dat încă seama? Wan ştie ce părere am despre sinucidere. Aşa că nu a avut încredere în mine că voi duce treaba până la capăt. A instalat un ceas. Nu trebuie să apăs niciun buton. Va sări în aer oricum. Eu nu trebuie să fac absolut nimic. O să se întâmple pur şi simplu. Şi ştii ce înseamnă asta?

Nu ştiam. Şi-a dat seama şi mi-a explicat:

— Înseamnă că, dacă mor, indiferent câţi oameni mor cu mine, nu va fi un păcat.

Şi a continuat pe un ton mai degrabă asemănător celui unui avocat în timpul pledoariei, decât al unui om religios care vorbea despre propria-i moarte:

— Vezi tu, m-am gândit mult la asta. Dacă încerc cumva să schimb lucrurile, asta înseamnă că la moartea mea va contribui un act al voinţei mele. Şi prin aceasta va deveni sinucidere. Or, eu nu vreau să-mi încarc sufletul cu asta. M-ai înţeles până aici?

I-am spus că nu înţeleg nimic, dar a vorbit mai departe:

— S-ar putea totuşi să fie o cale de scăpare. Aşa sper, cel puţin.

Apoi a pus mâna pe comenzile navei – da, da, ştiu, a pus „mâna“ pe „comenzi” – şi toate firişoarele de praf şi scamele materiale de pe podeaua

navei s-au ridicat brusc şi au început să plutească în aer.

— Ce dracu' faci? am zbierat eu la el.

Nu mi-a răspuns direct.

— Poate că ar fi bine să pleci acum, mi-a zis. Şi ia-l cu tine şi pe prietenul tău care stă ascuns.

Şi poc! Marc Antoniu şi-a făcut apariţia chiar lângă mine. A fost prima oară de când îl cunoşteam când mi s-a părut că-i luat prin surprindere.

Dar nu a lăsat să se vadă ce simţea.

— Te îndrepţi cu nava spre steaua aia, domnule McClune? a spus el. De ce faci asta?

— Adevărul este, îl corectă Orbis, că am făcut-o deja. Mi se pare că acum ne aflăm în ceea ce se numeşte fotosfera stelei.

Mie mi-era clar că ne aflam într-un loc ostil. Toate lucrurile din jur au început să se îndoaie şi să se scămoşeze, dar habar nu aveam dacă asta se întâmpla din cauza presiunii la care era supusă nava sau din cauză că radioactivitatea stelei interfera cu simulările noastre.

— Doar nu o să lăsăm bomba asta aici, nu? tocmai zicea Orbis. Mai bine o transformăm în plasmă şi terminăm odată pentru totdeauna cu ea.

Simularea lui era deformată şi cu conturul cam neclar, dar pe buze îi apăruse cel mai mare şi mai sincer zâmbet pe care i-l văzusem eu până atunci. Ultimele cuvinte pe care i le-am mai auzit au fost:

— Nu există nicio îndoială că sinuciderea este un păcat. Dar sunt aproape sigur că omul îşi poate jertfi viaţa ca să o salveze pe a altora, iar acesta nu este un păcat...

Şi după aceea nu am mai auzit nimic.

24 PE DRUMUL CĂTRE VEŞNICIE

I

Călătoria pe care Stan şi Estrella au făcut-o înapoi spre Planeta împădurită a Stelei Bătrâne şi Calde Douăzeci-şi-Patru a durat exact cât durase drumul până pe Arabella. Când a început să se deschidă trapa navei, s-a auzit de afară un zgomot ciudat, ca răpăitul unei ploi torenţiale, ca bâzâitul mai multor roiuri de albine. Apoi tinerii noştri au văzut de unde venea. Cel puţin o mie de Heechee, poate mai mulţi, se îngrămădiseră în zona de aterizare ca să-i întâmpine şi acum se chinuiau din răsputeri să aplaude cu palmele lor slăbănoage care nu fuseseră făcute pentru tipul acesta de activitate.

Însă nu numai Heechee se aflau în mulțimea aceea. În prima linie se aflau douăzeci sau treizeci dintre oamenii care locuiau pe Planeta împădurită. Iar în fața primei linii era Gelle-Klara Moynlin, care își călcase pe inimă și ieșise din casă să-i întâmpine. Acum stătea cu brațele întinse ca să o îmbrățișeze pe Estrella.

Mulțimea nu era turbulentă – deloc de mirare, de vreme ce era alcătuită mai ales din Heechee. Aceștia nu s-au îmbulzit în jurul eroilor lor ca să-i atingă sau să le strângă mâinile sau să le șterpelească vreun nasture de la haine și să-l păstreze ca suvenir. S-au mulțumit doar să aplaude. Toată lumea s-a mulțumit cu asta, mai puțin Klara. I-a îmbrâncit pe toți ceilalți ca să ajungă lângă Estrella și să o ia în brațe – cât de strâns a putut, pentru că burta Estrellei se făcuse cât se făcuse –, ba chiar l-a îmbrățișat mai în fugă și pe Stan. Apoi i-a tras spre o mașină din apropiere. Iar toți Heechee-ii s-au dat politicos într-o parte ca să le facă loc să treacă.

Mașina nu era tricicleta tradițională a Heechee-ilor. Nu era Heechee deloc. Avea patru roți și se vedea cu ochiul liber că fusese făcută de mâna omului – importată de pe Pământ –, deși nu prea semăna cu vehiculele de care obișnuia Stan să se ferească pe străzile din Istanbul. Era mult mai confortabilă și mult mai silențioasă și, cu siguranță, mult mai costisitoare decât orice mașină pe care o văzuse el la viața lui, chiar dacă nu puneai la socoteală și suma plătită de Klara ca să-i fie livrată aici de Afară.

La volan nu era nimeni. Klara a observat cum se holba Stan la scaunul gol al șoferului și a strigat:

— Nu mai face pe nebuna, Hypatia. Haide, dragă, că vrea Stan să te vadă.

Și când mintea navei apăru în spatele volanului, îi spuse:

— Mersi. Ți-a fost greu?

Simularea Hypatiei nu se întoarse cu fața la ei.

— M-am gândit că vreți să fiți singuri.

Klara mârâi la ea.

— De parcă ne-ai fi lăsat. Acum taci, pentru că Estrella și Stan ne vor povesti aventurile lor.

Stan nu se lăsă rugat. Începu cu începutul și, odată ajunși la rampa în spirală ce ducea spre apartamentul lor, tocmai povestea momentul în care Marc și femeia-pilot îi aduseseră în locul unde nava anonimă, dar cu siguranță purtătoare de bombă orbita în jurul Stelei Albe Fără Planetă Foarte Mare Foarte Fierbinte.

— Și atunci, continuă el, ăia doi s-au proiectat sau cam așa ceva pe nava cu bomba. Noi doar atât am văzut. Până când s-a întors. Pentru că a ieșit de pe orbită și s-a năpustit în picaj, cu viteză tot mai mare, în sfera-cum-s-o-fi-chemând a stelei ăleia mari. Steaua nici n-a sughițat. Marc zice că nava aia mică s-a vaporizat instantaneu, cu bombă cu tot, așa că nu că nu mai prezintă niciun pericol, nici măcar nu mai există. Nu știu, nu mă pricep la din astea. Marc a văzut rezultatul în mod nemijlocit, nu a avut nevoie să îl afișeze pe monitor. Eu nu am văzut decât o lumină puternică.

— Și aia era singura navă cu bombă pe care o aveau?

— Nu știu. Poate că nu. Trebuie că a mai avut și altele ca să arunce în aer diverse chestii. Dar, dacă așa stau lucrurile, înseamnă că sunt toate pe Arabella și o să le găsească Marc.

Urmară câteva secunde de liniște, întrerupte de Hypatia de pe scaunul din față:

— Numele lui era Orbis McClune.

Stan nu înțelese:

— Numele cui?

— Al aceluia care a intrat cu nava în stea. Oamenii lui Marc au localizat o femeie care a fost căsătorită cu el. Era preot înainte să moară.

— Hm! mormăi Stan cam supărat. Mie Marc nu mi-a zis de treaba asta.

— A aflat abia când a ajuns aici, Stan, îl liniști Klara pe când mașina opri în fața binecunoscutei uși. Aici coborâți.

Stan sări afară din mașină și o ajută cu grijă pe Estrella să coboare. Gâfâind sacadat, tânăra se întoarse și spuse:

— Nu vrei să intri și tu un minut?

Klara clătină din cap.

— Nu, la dracu'! Adică, Doamne sfinte, tot ce vă lipsește acum e să aveți musafiri. Doar...

Pe jumătate ieșită din mașină, tânăra o întrebă:

— Doar că ce?

— Păi, începu Klara, cât ați fost plecați, m-am gândit mult la voi. Și la copii. Și mai ales la copilul vostru.

Stan o ținea de mână pe Estrella și cam începuse să-și piardă răbdarea.

— Și noi. Asta voiai să ne spui?

— Nu tocmai, zise Klara. Voiam să vă întreb dacă aș putea să vă fiu... dacă sunteți de acord să vă fiu soacră?

Nicio altă întrebare din întreaga lui viață nu i se păruse lui Stan atât de neobișnuită ca asta. Aproape că-i scăpă mâna Estrellei. O prinse la timp și

întrebă:

— A cui soacră? A mea? Sau a Estrellei?

— De fapt, spuse Klara, a amândurora.

Și din expresia care i se așternuse pe chip – expresie atât de atipică ei – cei doi tineri înțeleseră că Gelle-Klara Moynlin se simțea stânjenită. Apoi femeia scutură din cap.

— Hei, acum nu-i momentul să discutăm despre asta. Mergeți în casă, copii. Vorbim mai târziu.

Și, înainte ca portiera mașinii să se închidă, adăugă:

— Auziți? Mă bucur nespus că v-ați întors.

Era bine acasă. Au intrat la duș, fericiți că se pot spăla iar cu apă *caldă.* Dar, în vreme ce se ștergea, Estrella, îl întrebă:

— Iubi? Tu știi ce a vrut să spună?

Stan nu avea nici cea mai mică idee, dar nici nu avea intenția să-și frământe creierii cu problema asta.

— Cine știe? spuse el. Auzi? Hai să ne uităm la Barză.

Și s-au uitat, înnebuniți de curiozitate să-și vadă copilul după atâta vreme. (Copilul făcea cam tot ce făcuse și până atunci: se făcea mare. De fapt, acum era mult mai mare.) Apoi, după ce s-au îmbrăcat cât de cât, și-au comandat o masă copioasă – în realitate, două mese copioase, una după alta, ca să-și scoată pârleala pentru toate lunile de Hrană-CHON neîmbunătățită. Atunci soneria i-a anunțat că îi caută cineva.

Doamna doctor Kusmeroglu.

— Cum de-ai ajuns aici atât de repede? o întrebă, deschizându-i ușa Estrella, pe jumătate îmbrăcată și mestecând cu poftă.

— Tipul ăla, Marc, răspunse doamna doctor, veselă. Îl știți, nu-i așa? Bucătarul? E aici?

Se uită curioasă în jur și își răspunse singură.

— În fine. El l-a informat pe doctorul von Psiho, care m-a informat pe mine, așa că m-am grăbit să vin la voi. A fost prima mea călătorie într-una din navele alea ultrarapide. Voi ați călătorit vreodată cu... pardon, sigur că ați călătorit. Abia aștept să-mi povestiți ce ați făcut pe unde ați fost!

Dar când Stan vru să înceapă, doamna doctor îl opri clătinând din cap:

— Dar asta va trebui să aștepte, pentru că acum am treabă cu Estrella. Fii drăguț și așteaptă puțin pe balcon, Stan...

Venise pentru un control, eveniment la care, după cum înțelese Stan, bărbații nu erau admiși. Așa că își luă niște haine curate și făcu ce i se

ceruse.

În vreme ce se îmbrăca, observă prin ușa balconului că primul lucru făcut de cele două femei era cel pe care îl făcuse și el – adică studiau fetusul cu ajutorul Berzei. Apoi dispărură din raza lui vizuală și Stan își întoarse obrajii în adierea caldă care venea dinspre Munții de Mică, mușcându-și buzele de neliniște la gândul că doamna doctor va descoperi ceva rău. Estrella nu se mai hrănise cum se cuvine de câteva luni, nu o consultase niciun doctor, nu se spălase cum trebuie, nu-și periase dinții, nu – pentru numele lui Dumnezeu – nu se ștersese cu hârtie igienică... nu putuse să facă niciunul dintre lucrurile pe care le fac oamenii civilizați. Și, dacă acele condiții mizerabile afectaseră în vreun fel copilul așa cum scria în cartea aia blestemată...

Încercă să-și scoată gândurile astea din minte.

Din fericire, copilul era bine. Au ieșit amândouă din dormitor și doamna doctor a început să vorbească. Le-a înșirat o mulțime de informații despre creierul copilului care aproape ajunsese la mărimea normală, le-a explicat de ce copilul nu mai lovea cu piciorușele. (Crescuse atât de mare că nu mai era loc în uter ca să poată da din picioare.)

— Dar Estrella e bine, sănătoasă? întrebă agitat Stan, după primele cinci minute de detalii medicale din ce în ce mai greu de înțeles.

Întreruptă în mijlocul frazei, doamna doctor îl privi uimită.

— Sigur că-i sănătoasă. Are doar nevoie de hrană mai bună și mai multă odihnă și, dacă se poate, Stan, de cât mai puține supărări. Contracțiile pe care le-a avut...

Stan se răsuci ca fulgerul către Estrella.

— Ce contracții?

Tânăra ridică din umeri.

— N-au fost prea puternice și n-am vrut să-ți faci griji.

— Dar... începu el, însă doamna doctor îl întrerupse ea acum.

— N-a avut nimic, Stan. A fost vorba despre contracțiile Braxton-Hicks, care sunt perfect normale în etapa aceasta. Gândește-te că uterul face antrenamente pentru momentul nașterii, bine?

Se uită la ecranul mic de la mână, mișcându-și ușor buzele în vreme ce-și verifica notițele. Apoi spuse:

— Cred că am terminat. Am să-ți dau un regim alimentar, dar, în afară de asta... Ce e?

Stan mai avea o întrebare.

— Copilul. Poți să estimezi cam când se va naște?

Doamna doctor îşi ţuguie buzele.

— A, da! Bună întrebare. E cam dificil de calculat, pentru că nu ştiu exact cât timp aţi stat Afară, spuse ea. Dar probabil că naşterea va avea loc peste două sau patru săptămâni. Poate chiar şase. Barza o va supraveghea şi ne va informa de progresul făcut de sarcină.

Soneria anunţă un alt musafir.

— Deschid eu, zise Estrella, ridicându-se cu destulă dificultate din fotoliul adânc în care stătuse până atunci.

Cu emoţii amestecate, Stan o urmări cum... care era cuvântul?... da, cum se *clătina* spre uşă. Sarcina nu era un eveniment care implica multă durere doar la finalul lui, ci în fiecare zi.

Persoana de la uşă era Hypatia din Alexandria. Făcu politicoasă cunoştinţă cu dr. Kusmeroglu, dar imediat se întoarse cu spatele la doamna doctor, adresându-se doar lui Stan şi Estrellei.

— Klara are o propunere. Toţi cunoscuţii voştri o întreabă când vă pot vedea. Aşa că ea s-a gândit că ar fi bine să vă întâlniţi cu toţi odată şi să scăpaţi de grijă. Acasă la ea, de pildă.

Stan nu prea vedea cu ochi buni invitaţia asta, dar Estrella nu avea nimic împotriva ei.

— Excelentă idee! spuse ea. Stan? Când ai vrea să mergem acolo?

— Păi, se codi el, acum sunt cam obosit...

Tânăra se strâmbă la el.

— Nu-i bine să amânăm. Hypatia, putem veni chiar acum, dacă tu crezi că e în regulă.

— Păi, începu Hypatia, rămânând câteva momente cu ochii fixaţi într-un punct. Da, este foarte bine.

Şi se întoarse spre dr. Kusmeroglu, care părea că ar fi vrut să spună şi ea ceva.

— Da?

— Eu nu am avut onoarea să fac cunoştinţă cu doamna Moynlin, spuse doamna doctor pe un ton melancolic. Nu cred... probabil că acum nu ar fi o idee tocmai bună să...

— Ai dreptate, îi zise Hypatia. Nu-i o idee bună.

Şi n-o mai băgă în seamă pe doamna doctor.

— Am comandat o maşină. Mergem?

II

De data aceasta era o maşină Heechee decapotabilă, cu şofer. La vederea

ei, Estrella insistă să traverseze valea, nu să o ia pe drumurile subterane.

Stan a fost nevoit să admită că ideea asta era una bună. După captivitatea pe Arabella, un drum prin valea lor era ca o croazieră prin rai. Nucii miroseau la fel de dulce ca înainte, șerpii zburători erau la fel de flămânzi, în aer plutea o aromă de scorțișoară.

— Știi, îi spuse el Estrellei când ajunseseră pe la marginea văii, locul ăsta nu-i așa de rău.

Ea nu-i răspunse direct, ci se îndreptă de spate, încercând să vadă ce se petrecea la intrarea în institut.

— Ce naiba e aia!? exclamă ea.

Stan nu știa răspunsul. Dar îl știa șoferul.

— Persoane camarazi cu voi pe navă, cu numele Salt și Achiever, plus alții care dorit întâmpinat. Vrut oprit conversat? Nu? Bine. Cei doi putut văzut mai târziu. Oricum ajuns la destinație. Acum ajuns, se corectă șoferul când mașina ajunse în fața casei Klarei.

Le deschise chiar ea. Ea însăși. Manual.

— Haideți, intrați! îi invită ea.

Stan se așteptă să mai spună ceva despre chestia aia aiuritoare cu soacra. Dar Klara nu deschise subiectul. Îi îmbrățișă pe fiecare.

— Vă așteptam, dragii mei.

Evident că încă mai primeau tratamentul rezervat eroilor. Nu numai din partea Klarei. Al doilea lucru pe care îl mai observă Stan – primul fiind prezența radioasă a lui Sigfrid von Psiho, care nu-i îmbrățișă doar pentru că nu era fizic capabil să o facă – au fost tăvile, bolurile și platourile cu delicatese îngrămădite pe toate suprafețele plane din încăpere.

— Din partea lui Marc, le explică Klara. Știți voi, bucătarul? Sau generalul sau ce o mai fi acum. Cred că ăsta-i felul în care mulțumește el. Poate că o să vă mulțumească și în persoană – mă aștept să treacă pe aici puțin mai târziu –, dar să nu contați pe asta.

— O, se băgă Sigfrid în vorbă, ba eu cred că poți conta, Stan. Marc nu-și face ușor prieteni, dar despre tine are o părere foarte bună.

Stan porni să-și pună expresia de „aoleu, nu mai spune”, dar Sigfrid nu-l luă în seamă.

— Cred că v-a spus Hypatia că Klara așteaptă musafiri, dar nu cred că v-a spus și cine sunt aceștia. Unul dintre ei este o femeie despre care cred că ați auzit. Este stocată și... ce? Desigur.

Și spuse pe un ton spăsit:

— Estrella, Klara te roagă să mergi cu ea în cealaltă cameră. Ia și Barza

cu tine. Bănuiesc că vrea să stați de vorbă „ca între fete”. Du-te, du-te, draga mea! Dragele mele. Eu și cu Stan o să ne distrăm de minune aici.

Surâse blând când o văzu pe tânără sărutându-i pe Stan pe obraz înainte de a pleca împreună cu Klara.

Stan avea treabă cu gustările pregătite de Marc Antoniu. Mestecând, îi spuse lui von Psiho:

— Ziceai ceva de o femeie.

— Da. Este o persoană mai neobișnuită. Numele ei este Rowena McClune.

Făcu o pauză lungă pentru a-i lăsa timp lui Stan să facă legătura. Apoi dădu din cap.

— Da, chiar așa. Nu știu dacă termenul „văduvă“ este corect în cazul acesta, dar dacă este, doamna aceasta e văduva lui Orbis McClune. În orice caz, ideea e că au fost căsătoriți pe vremuri. Ea a fost stocată când el încă mai era organic. De destulă vreme e stocată doamna. Dar nu a pierdut timpul. Spre deosebire de alți organici care își imaginează că stocarea nu reprezintă decât o autorizație pentru distracție veșnică. Sunt convins că știi la ce mă refer.

Stan, care habar nu avea, spuse cu un aer absent, în vreme ce alegea de pe o tavă niște tarte mici cu carne:

— Desigur.

Sigfrid continuă, pe un ton ciudat de mândru:

— Marc a găsit-o pe lista lui de clienți din Nucleu – se pare că se află aici de câteva săptămâni – și s-a dovedit că eu o cunoșteam mai demult, pentru că mi-a fost studentă.

Asta explica mândria din tonul lui, înțelese Stan. Încercă niște gustări mai exotice ale lui Marc, în timp ce-i făcea conversație de amorul conversației lui von Psiho.

— Și vine și ea aici?

— Da, vine. De fapt, bănuiesc că a sosit deja. Stai puțin... da. Stan, ți-o prezint pe doamna Reverend Doctor Rowena McClune.

Stan ridică ochii de la mâncare. Sigfrid stătea lângă o femeie frumoasă, deși nu chiar foarte tânără, cu părul blond coafat într-o manieră despre care Estrella îi va spune mai târziu că se numește „coc franțuzesc”. („Coafură de cucoană în vârstă”, va comenta ea, adăugând: „Cu toate astea, arăta destul de bine”.)

— Speram să te cunosc pe tine și pe soția ta, spuse femeia. Nu știu dacă ai aflat, dar faima ei este mai mare decât a ta în anumite privințe. Datorită

copilului.

— Foarte drăguţ, murmură Stan, întrebându-se dacă merita să corecteze chestia cu „soţia”.

Dar n-a apucat să o facă, pentru că Yellow Jade apăru în dreapta lui, însoţit doar de unul dintre fiii lui cei senili. („Warm acum cu Minţi Stocate”, îl informă el. „Eu şi Ionic Solvent foarte fericit.”) Iar la stânga lui apăru Sigfrid, conducând alţi doi Heechee.

— Acesta este dragul meu prieten stocat, Twin Hearts – nu cred că ai avut ocazia să îl cunoşti...

Şi când Stan reuşi să se dezmeticească, Rowena McClune se îndrepta deja către un alt grup de musafiri, din cealaltă parte a încăperii.

Da, a fost o petrecere frumoasă. Despre Twin Hearts se spunea că ar fi avut cunoştinţe speciale în domenii non-Heechee, ca, de pildă, „monedă” şi „datorie” şi chiar „profit”. Şi nu numai astea, dar învăţase de undeva un repertoriu considerabil de cântece de tabără (deşi nu se poate spune că avea şi o voce potrivită cu care să le cânte). Pe de altă parte, Stan şi Estrella nu erau singurii organici. Achiever, care strâmba din nas la toată mâncarea, îi aruncă tinerei o privire uluită când aceasta îi pusese o întrebare.

— Salt? Consultat memorie, rog. Nu recent văzut Salt care întâmpinat pe tine şi pe persoană inseminat pe tine? Pentru care alt scop simţit eu nevoie invitat Salt? Deja stabilit fetus sănătos, nu alte probleme. Ce spus reprezentat fapt, nu trebuit luat în seamă ce putut declarat Salt altfel.

Apoi, cu un bâţâit din cap şi schimbare de ton:

— Aha! Mere! Putut iertat mâncat scârbos oameni dacă oferit mere!

O clipă mai târziu apăru şi Marc Antoniu. Nu mai purta boneta de bucătar. Stan era aproape sigur că era vorba despre o uniformă militară dintr-un anume război sau altul – pantaloni albi, însemne militare purpurii pe tunică, caschetă pusă pe o sprânceană. Singurul lucru pe care nu-l ştia tânărul era războiul în care fusese folosită ţinuta aceasta.

— Îmi cer scuze dacă am întârziat, spuse Marc. Specialiştii au vrut să discute cu Wan. A trebuit să aştept până au terminat ca să mă asigur că este dezactivat corect.

Se opri şi cercetă cu privirea mesele încărcate cu mâncăruri.

— Totul este în ordine? Mai doreşte cineva ceva?

Stan ridică mâna.

— Despre ce specialişti vorbeşti?

— Mi se pare că majoritatea au fost avocaţi şi contabili, răspunse Marc, pronunţând cele două cuvinte cu acelaşi dispreţ pe care l-ar fi folosit dacă ar fi spus „curve“ şi „leproşi”.

— Exact asta au fost, interveni Sigfrid. Pentru că să ştii că nu doar pe Wan l-am vrut noi, ci şi banii lui. Intenţionăm să-l amendăm pentru problemele pe care ni le-a făcut. Şi probabil că îi vom lua tot ce deţine, dar evident că nu va fi uşor să-i identificăm toate bunurile după toţi anii aceştia petrecuţi Afară.

Doctorul surâse vesel.

— Însă, dacă adăugăm la averea lui şi generoasa contribuţie a Klarei, s-ar putea să avem suficient ca să acoperim toate costurile formalităţilor de imigrare, locuinţelor şi acomodării tuturor noilor noştri cetăţeni veniţi de Afară.

Apoi schimbă subiectul.

— Dar despre asta vom discuta cu altă ocazie. Marc? Poţi să ne oferi puţin vin?

Putea şi le-a oferit – atât real, cât şi simulat. Însă nu s-a oprit doar la vin: a adus şi nişte boluri micuţe din sticlă cu ciuperci, pe care Stan le-a identificat ca fiind drogul recreaţional preferat de Heechee. Klara i-a oferit Estrellei un pahar cu vin adevărat, iar Sigfrid îl asigură pe Stan că un pahar nu îi va face niciun rău. Se pare că nu i-a făcut. Şi nici lui Stan, aşa că tânărul a mai băut un pahar. Şi apoi încă unul.

Între timp mai apăruseră încă vreo doisprezece musafiri, câţiva organici din ambele specii şi mai multe Minţi Stocate Heechee. Faptul că şi Minţile Stocate, şi ciupercile din care se serveau erau doar simulări nu părea a le împiedica să se simtă foarte bine. Nu părea nici a le împletici limbile, căci toate erau angajate în conversaţii animate cu cel puţin un organic, drept care conversaţia respectivă se purta în timp organic real. Stan nu ştia despre ce vorbesc şi, oricum, lui începuse să i se facă puţin cam cald. Se gândi că ar face bine dacă s-ar aşeza undeva. Pe una din canapelele Klarei era un loc liber. Îşi mai luă nişte vin şi, când să se aşeze, observă că în celălalt capăt stătea Rowena McClune. Şi era singură, în mână cu un pahar plin pe trei sferturi cu vin. Îl văzu pe Stan apropiindu-se de ea şi îi zâmbi politicoasă.

— Îmi place să stau aici şi să vă urmăresc pe tine şi pe soţia ta, spuse ea, privind în direcţia Estrellei. Veţi avea un copil! Nu cred că există vreun eveniment mai fericit decât acesta în tot universul.

— Mersi, spuse Stan, neştiind ce altceva să răspundă.

Îl văzu pe Achiever în spatele lor. Molfăia la o bucată de ciupercă şi trăgea cu urechea. Îl ignoră şi se adresă doamnei McClune:

— Tot repeţi cuvântul „soţie", dar să ştii că nu-i tocmai corect. Nu suntem căsătoriţi.

Şi se grăbi să adauge, ca să o împiedice să dezvolte mai departe chestiunea căsătoriei:

— Mi se pare că nu-ţi prea place să bei.

— N-ar conta dacă mi-ar plăcea, nu crezi? Alcoolul simulat nu te îmbată. Dacă nu vrei să te îmbete, desigur. Şi de multă vreme nu mai vreau să fiu beată.

Îl văzu cum se chinuieşte să-şi înfrângă curiozitatea şi îi zâmbi.

— Mărturisesc că am încercat asta imediat după ce am fost stocată. De fapt, am încercat mai multe lucruri. Nici nu-ţi poţi imagina ce fel de medii mi-am putut crea atunci, dar nu am să ţi le descriu nici în ruptul capului. Însă m-am plictisit de toate. Şi am început să caut să fac ceva folositor cu noua mea viaţă.

— Foarte interesant, spuse Stan, aruncând o altă privire spre Achiever, care măcar nu se apucase să-i spună povestea vieţii lui.

Rowena McClune nu terminase de vorbit.

— De ce? îl întrebă ea.

— De ce ce? nu înţelese Stan.

— De ce nu te-ai căsătorit cu domnişoara Pancorbo?

Aceasta a fost una dintre cele mai dificile întrebări care i-au fost puse vreodată lui Stan. Se gândi la mai multe variante de răspuns: Nu era un obicei practicat în ţara Heechee-ilor. Nu avea cine să oficieze ceremonia. Nici el şi nici Estrella nu s-au gândit la asta. În fond, nu se cunoşteau de prea multă vreme. Dar niciunul dintre aceste răspunsuri nu i se părea suficient de bun. Aşa că se mulţumi să spună doar:

— Nouă ne convine aşa cum suntem.

Achiever scoase râsetul lui nechezat:

— Răspuns bun, Stan. Înainte menţionat obicei căsătorit chestiune antică din tribul tău, inutil în lumea civilizată. Poporul meu nu făcut niciodată asta.

Din spate se auzi un huruit care îl luă prin surprindere pe Stan. Când se întoarse, îl văzu pe Thermocline. Tânărul nostru se gândi să-l întrebe de ce toată lumea se apropia de el pe furiş, dar Thermocline începuse deja să vorbească.

— Nu este în întregime corect, Achiever, spuse el, politicos, dar ferm. Multora dintre ai noştri de pe Roată li s-a părut atrăgător obiceiul omenesc al „familiei” şi au format astfel de grupuri: mamă, tată şi una sau mai multe odrasle. Şi au trăit împreună în cadrul unei familii.

— Hm! exclamă Achiever, pus la punct pentru moment.

Dar îşi reveni destul de repede şi schiţă unul din zâmbetele lui batjocoritoare:

— Persoane de care vorbit tu trăit prea mult printre persoane oameni, Thermocline. Situaţia aceasta putut prezentat probleme serioase de scăzut gracilitate, aşa cum demonstrat nefericit caz al meu.

Şi îi aruncă o privire provocatoare lui Stan. Era evident că se aştepta ca tânărul să-i susţină punctul de vedere, din moment ce el îl susţinuse pe al lui. Şi Stan chiar ar fi vrut să o facă. Ce l-a împiedicat a fost faptul că întâmpina dificultăţi de concentrare şi vorbire.

— Cred, murmură el. Scuze.

Se gândi că un alt pahar cu vin l-ar ajuta să-şi limpezească minţile. Dar când porni să-şi ia unul, aproape se împiedică de o femeie organică, scundă şi tuciurie, care stătea în spatele lui. Tânărul se holbă uluit la ea.

— Semeni cu doctoriţa de copii, Kusmeroglu. Da' n-ai cum să fii aici. Hypatia ţi-a zis să nu vii.

Femeia părea foarte încântată de ea însăşi.

— Hypatia s-a răzgândit. M-a găsit la terminalul navei mele şi mi-a spus că doamna Moynlin doreşte să vin ca să o supraveghez pe Estrella. Şi uite că am venit. Aşa că, vezi tu, până la urmă am reuşit să o cunosc pe Klara.

— Dar... vru Stan să o contrazică. Dar...

Şi se opri aici. Îi era clar că femeia făcuse o mare greşeală, însă îi era greu să formuleze propoziţiile care să o pună la punct.

— Cred că trebuie să mă aşez undeva, spuse el, privind în jur după un scaun.

Îl găsi şi se prăbuşi pe el. Dr. Kusmeroglu se aplecă şi-i mirosi răsuflarea.

— O, înţeleg, oftă ea. Uite Stan cum facem. Eu o caut pe Estrella. După aia te ducem acasă.

III

Stan îşi dori să nu se fi trezit. Nu avea prea multă experienţă în materie de mahmureli, dar recunoscu pe loc simptomele. Când reuşi să deschidă ochii, o văzu pe Estrella aplecată asupra lui, dar mult prea aproape, întinzându-i ceva ce el nu putea să identifice. Încercă să-şi aducă aminte ce

se întâmplase, descoperi că memoria îi era goală şi bolborosi abia desluşit:

— Îmi pare rău, iubi.

Sau a avut senzaţia că a spus cuvintele acestea, pentru că Estrella nu a dat semne că l-ar fi auzit. Tânăra nu se arăta prea înţelegătoare faţă de starea lui, dar parcă era şi încântată de ceva.

— Haide, îi spuse ea, pe un ton care numai blând nu era. Bea asta. Am ceva să-ţi spun.

Acum sensul vorbelor ei îi pătrunseră în minte. Dar fără să-l facă să se simtă mai bine. Din experienţa lui, atunci când o fată îi zicea că are să-i spună ceva, de obicei era vorba despre un lucru pe care el nu voia să-l audă. Însă, în mod absolut surprinzător, Estrella nu părea supărată sau jignită sau în vreun alt fel pe care Stan îl asocia cu genul acesta de remarcă. Ba chiar zâmbea cu toată gura. Şi ochii ei... da, ochii ei parcă dansau.

— Oof, pentru numele lui Dumnezeu! zicea ea acum. Ai de gând să bei asta sau nu?

Obiectul acela pe care nu îl identificase mai devreme era o ceaşcă cu cafea. Firește că nu cafea turcească, bună şi concentrată, ci chestia aia apoasă pe care americanii o beau la micul dejun. O înghiţi cât de repede putu, dar Estrella începuse să tamburineze nerăbdătoare din degete înainte de a-şi lua el ceaşca de la gură.

— Ei? Cum te simţi acum? îl întrebă ea. Sigfrid zice că l-a rugat pe Marc să-ţi pună ceva în cafea.

Stan încercă să-şi mişte capul. Da, se pare că bucătarul pusese un leac în licoarea aia fierbinte. Durerea îngrozitoare dispăruse fără urmă. Dar în gură tot mai avea gust de scrum vechi de trabuc şi îl apucase o sete copleşitoare...

Pentru care Estrella era pregătită. Îi întinse acum un pahar cu ceva efervescent.

— Sigfrid a zis că asta o să te ajute, bine?

Dând ascultător din cap, Stan începu să bea lichidul cu înghiţituri mici.

— Ce crezi tu că s-a întâmplat? Am stat mult de vorbă cu Hypatia când Klara avea treabă cu musafirii. Ştiai că a suferit o cădere nervoasă după ce tsunamiul i-a distrus insula?

Stan clătină din cap, bucurându-se că nu-i cade.

— Din cauza asta a venit aici. Sigfrid i-a sugerat să o facă. La început el s-a gândit că o să se apuce să facă ceva asemănător – ceva pentru orfani, aşa cum făcuse pe insula ei, ştii?

Stan încercă să-şi întindă muşchii. Totul părea în stare optimă de

funcţionare. Atunci spuse:

— Strell? Iubi? E o poveste lungă? Pentru că mie mi-e cam foame.

— Aproape am terminat. Klara a zis că nu. A zis că n-ar suporta să fie mamă.

— Şi atunci ne-a cunoscut pe noi.

Stan nu încetase să fie atent la ce-i spunea Estrella, dar adevărul e că prin faţa ochilor îi jucau imagini cu şunci apetisante şi sosuri şi mormane de cartofi prăjiţi. Când îşi dădu seama că Estrella se oprise din vorbit şi îl privea lung, clipi des ca să şteargă imaginile acelea şi comentă:

— Aha! Am priceput. Aşa că a început să se intereseze de tine.

— De copil, mai bine spus. Ştii la ce se referă povestea asta cu soacra?

— La copil? încercă el să ghicească.

— Într-un fel. Dacă ea, Klara, ar fi soacra ta sau soacra mea, sau soacra noastră – ce ar fi ea atunci pentru copil?

Negura din mintea lui Stan se risipi pe loc.

— Dumnezeule! şopti el surprins. Vrea să fie bunica!

Estrella dădea cu putere din cap.

— Exact. Ce părere ai?

Stan nu ezită nici măcar o fracţiune de secundă.

— Absolut! spuse el. Va fi o bunică minunată. Acum putem să mâncăm ceva?

IV

Estrella şi Stan nu mai erau singuri. Aveau mereu musafiri. Stan nu se prea dădea în vânt după asta, dar Estrella părea încântată. Chiar îi spuse lui Stan:

— Ştii, mie mi se pare foarte drăguţ. Acasă treceau tot timpul oameni pe la noi – la o ceaşcă de ceai sau ca să ne înapoieze vreun obiect împrumutat sau doar la o bârfă mică. Şi mi-era dor de toate astea. Ţie nu?

Deoarece Stan nu avusese parte de vecini buni, nu putu decât să-i zâmbească şi să o mângâie pe umăr şi să o întrebe dacă nu era vremea să ia prânzul.

Mai târziu, în timp ce Stan se ştergea după duş, Estrella îi spuse:

— Iubi? Ne-a căutat Rowena McClune.

Tânărul lăsă prosopul jos.

— De ce?

— Păi, o interesează copilul şi am invitat-o să treacă pe la noi. Şi a zis că vrea să vină acum.

Stan gemu.

— Strell, nu crezi că am avut suficienți...

— Așa că i-am spus că o așteptăm. Mie îmi place femeia asta, Stan. Fă bine și pune ceva haine pe tine.

În timp ce se îmbrăca, se auzi soneria de la intrare. Ieși din dormitor și dădu cu ochii de femeia stocată care se așezase pe un fotoliu moale (dar, observă Stan, starea ei imaterială era evidentă prin faptul că nu făcea nicio adâncitură în pernele de sub ea). Activară Barza și doamna păru sincer fascinată nu doar de imaginea bucălată, cu zâmbet de Buddha, dar și de povestirile lui Stan despre toate transformările prin care trecuse fătul. Doamna știa să asculte. Știa și să vorbească. Și îi răspunse cu plăcere Estrellei la toate întrebările despre viața ei de dinainte de stocare.

— La început, le spuse ea, imediat după ce am murit, nu a fost prea interesant. M-am ținut de prostii, ca toată lumea stocată. Apoi m-am plictisit de atâta distracție, dar am descoperit că o femeie fără prea multă educație nu avea alte lucruri de făcut acolo. Dar situația asta a putut fi rezolvată. Deja erau mulți oameni stocați la vremea respectivă, unii dintre ei destul de serioși, așa că au început un fel de cursuri prin corespondență. M-am înscris și eu. Nu știu dacă aș fi intrat la Harvard-ul organic cu diploma mea de bacalaureat, dar Harvard-ul stocat m-a primit. Și, cât ai bate din palme, mi-am luat doctoratul. Mi-am luat trei doctorate, mai exact, pentru că mă interesau tot felul de lucruri diferite.

Stan o întrerupse:

— Doar atât ai făcut? Ai studiat?

— Mie mi se pare că am făcut destul de mult, Stan. N-ar fi rău dacă ai încerca și tu.

Luat pe nepregătite, Stan reuși să bâlbâie doar:

— Rowena, eu o să devin tată în curând!

— Și nu ai decât optsprezece ani, îi aminti ea, zâmbind. Putem discuta despre asta cu altă ocazie. Și da, să știi că am făcut și alte lucruri. M-am simulat și, cu altă înfățișare, m-am întors să văd ce mai face Orbis. Era în doliu după mine. Și sufletul lui era îndoliat. Mi-am dat seama cât de tare l-a durut moartea mea organică. Și nu o ducea deloc bine. Îl părăseau enoriașii. Dar făcea eforturi să-i păstreze. Așa că am început să am mustrări de conștiință și m-am întors la școală. La teologie, de data aceasta. Și am devenit preot calificat. Am practicat o vreme, apoi am înțeles că nu făceam prea mari progrese cu convertirea celor nemântuiți – să știți că am încercat și cu Heechee-ii. Dar fără noroc.

Așa că l-am rugat pe Sigfrid să-mi dea niște lecții de psihologie. Care să mă ajute să-i conving pe sceptici. Și să mă ajute și la altele.

Se uită cu blândețe la Estrella și Stan care o ascultau fascinați, ținându-se de mână.

— De exemplu, pot să oficiez nunți. Pot face slujbe de înmormântare, dacă mi se cere. De fapt, chiar am făcut una în vreme ce discutam la petrecerea Klarei. Pentru un bătrân de pe vechiul Pământ, nemulțumit de felul în care Heechee-ii se poartă cu morții.

Stan o privi nedumerit.

— Mă tem că nu știu despre ce vorbești.

Femeia îi aruncă o privire ciudată.

— Poate că nici n-ar fi bine să știi. Heechee-ii pun trupul mortului într-unul din lacurile cu pești – le-ați văzut, nu? Peștii ăia cu dinți mulți și ascuțiți? Și peștii mănâncă mortul și – asta-i partea cea mai urâtă – după o vreme cunoștințele mortului mănâncă unul dintre peștii ăia.

Se opri din vorbit, ca să le dea celor doi tineri timp să asimileze informația. Era evident că îi scârbise. Atunci le zâmbi din nou.

— V-am spus că am dreptul să oficiez căsătorii?

Stan spuse răgușit:

— Doamnă McClune, niciunul dintre noi nu e prea religios.

— Nici n-am crezut că sunteți. Dar am observat că dragostea voastră este sinceră și frumoasă și m-am gândit că poate ați dori să o oficializați.

— Păi, murmură Stan, cu ochii la Estrella, dacă pui problema așa, presupun că...

— Nu! spuse Estrella hotărâtă. Nu presupunem nimic! Știm! Suntem siguri! Și vrem să ne căsătorim! Așa că vrei să ne căsătorești tu? Cât mai curând posibil?

V

Nu a fost chiar atât de curând. Și nu a fost nici simplu, pentru că Gelle-Klara Moynlin nici nu voia să audă de așa ceva. („Dacă sunt soacra ginerelui, înseamnă că sunt mama miresei, scumpo. Lasă-te pe mâinile mele și n-ai să regreți.") Și s-a ocupat ea de tot. Le-a spus că trebuie să aibă muzică. Și flori. Și o rochie superbă pentru Estrella; și câțiva prieteni care să-i sărbătorească. Și, atunci când au adunat toate astea, și-au dat seama că nu doar apartamentul lor era prea mic pentru ceremonie, ci și al Klarei. Singurul spațiu convenabil din apropiere era sala mare a institutului, iar institutul se bucura, institutul era de-a dreptul încântat să îndeplinească

orice rugăminte venită din partea persoanei care îi ajutase să salveze Nucleul.

Stan şi Estrella ajunseră la locul ceremoniei şi se uitară fericiţi în jur.

— Trandafiri! exclamă uluită tânăra. Şi, uite acolo, cale! Mă întreb de unde or fi făcut rost de ele. Crezi că le-a făcut Marc Antoniu la una dintre Fabricile de Hrană?

Stan era de acord, convins fiind că nu exista nicio limită a lucrurilor pe care Marc Antoniu le putea face din CHON şi alte câteva elemente, dar avea şi el o nedumerire.

— De unde naiba au adus formaţia aia?

Vreo şase Heechee, aşezaţi pe estrada dintr-un capăt al sălii, cântau la tot felul de instrumente – nu doar tobe, un pian şi două banjouri, ci şi un clarinet şi o trompetă. Stan reuşi să recunoască melodia pe care o cântau. Era *Embraceable You*[38]*.* Şi suna exact ca pe discurile video pe care i le adusese Klara...

— La naiba! rânji el cu gura până la urechi.

Nu *semăna* cu trompeta lui Dizzy Gillespie. *Era* trompeta lui Dizzy Gillespie. Heechee-ii doar mimau că ar cânta. În realitate, muzica se auzea din difuzoarele amplasate de jur-împrejurul sălii.

Atunci observă că Estrella dispăruse.

Se uită prin sală şi văzu că tânăra era condusă de Klara, Salt şi alte două femele Heechee pe care nu le cunoştea către unul dintre holurile interioare ale institutului. Dar nu avu prea multă vreme să privească în urma lor, pentru că se pomeni imediat înconjurat de persoane care voiau să îl felicite: Sigfrid şi Achiever, Dr. Kusmeroglu, Hypatia Klarei şi alte vreo zece persoane pe care le recunoscu cu greu sau nu le recunoscu deloc. Toţi păreau extrem de bucuroşi să-l vadă. Cei organici îl băteau cu prietenie pe spinare (bărbaţii) sau îl îmbrăţişau cu căldură şi îl sărutau cast pe obraz (femeile). Simulările aveau modul propriu de exprimare: de la bezele trimise cu veselie la fluturări de mâini. Dar, indiferent despre ce ar fi fost vorba, toate manifestările acestea erau extrem de afectuoase. Când unul dintre paznicii Bătrânilor de pe Planeta cu o Lună a Stelei Galben-Deschis Paisprezece îl bătea pe spate, iar altul îi strângea puternic mâna, Stan îşi aduse brusc aminte de ceva.

— La naiba! spuse el, fără a se adresa cuiva anume.

Se uită disperat prin sală până îl zări pe Sigfrid von Psiho. Îi făcu un

[38] Cântec compus de George Gershwin (n. tr.).

semn cu mâna și doctorul se apropie de el, întrebându-l amabil:

— Da, Stan?

— Am uitat! Am nevoie de un cavaler de onoare. Vrei să...?

Sigfrid voia. Ba chiar se simțea onorat, spuse el și dispăru o clipă.

Reveni îmbrăcat cu alte haine. Acum purta pantaloni cu dungi subțiri, frac, o cravată superbă și o expresie de încântare demnă.

Nu că Stan a avut prea multă vreme la dispoziție ca să-și admire cavalerul de onoare. Toată lumea din sală se îmbulzise în jurul lui, majoritatea organicilor dorind să-i îndese în mână pahare cu vin (pe care le refuză, pentru că Stan era capabil să învețe din experiența proprie). Bărbații voiau să-i șoptească la ureche tot felul de glumițe – pe care el le înțelegea rareori –, iar femeile nu mai pridideau a-i spune cât de norocos era pentru că urma să aibă un copil.

Și nu terminau bine, că o luau iarăși de la capăt.

Stan nu apucase încă să se enerveze din cauza tămbălăului (deși nici mult nu mai avea), când observă că grupul doritorilor de bine începuse să se micșoreze. Unul câte unul, aceștia plecau de lângă el ca să-și ocupe locurile pe scaunele și stinghiile dintr-o parte și cealaltă a unui culoar care ducea la locul unde apăruse Rowena McClune, într-o robă somptuoasă dintr-un material ce părea a fi mătase albă. Dacă tot Marc i-o făcuse din ingredientele pentru Hrana-CHON, atunci nu exista în lume un croitor mai mare decât el.

Rowena îi zâmbi lui Stan și îi făcu semn să se apropie.

Tânărul o ascultă. Atunci când se așeză lângă ea, orchestra se opri în mijlocul melodiei *Tea for Two,* în interpretarea pianistului Fats Waller; și toți mimii Heechee rămaseră nemișcați. Din difuzoare se auzi un alt fel de muzică. *Marșul nupțial* al lui Mendelssohn, interpretat de o orchestră simfonică. Apăru din hol și Gelle-Klara Moynlin, în mână cu un buchet de crini, pășind încet pe intervalul dintre rândurile de scaune și stinghii. O clipă mai târziu își făcu apariția și Estrella, îmbrăcată într-o rochie din cea mai albă mătase și cea mai delicată dantelă. Stan nu-și putea în ruptul capului imagina de unde făcuseră rost de materialele acelea. Burta tinerei era atât de mare, că pe ea putea sta fără probleme un pepene verde. Ochii îi erau tot nealiniați. Iar celelalte trăsături ale ei nu fuseseră niciodată remarcabile... dar, din punctul lui Stan de vedere, da, era o femeie superbă.

O apucă strâns de mână și se întoarseră amândoi cu fața la Rowena McClune. Aceasta le surâse drăgăstos și începu:

— Dragii mei, ne-am adunat aici în această zi...

A fost mâncare pentru toată lumea, la fel și băutură. Special pentru Stan, s-au difuzat cântecele lui preferate de jazz, *Paper Doll* și *St. Louis Blues* și *St. James Infirmary Blues* și alte zece bluesuri, toate simulate de sextetul Heechee. S-a și dansat. Mai întâi valsul obligatoriu al proaspeților însurăței; apoi oameni și Heechee deopotrivă au început să schițeze mișcări stranii de dans.

Când s-au așezat la locurile lor de onoare, nici Stan și nici Estrella nu au dat atenție băuturii, dar nu s-au putut abține de la mâncare. Dacă stai să te gândești, cum să se fi abținut? Marc Antoniu se întrecuse pe sine. Stridii proaspete la gheață. Cârnăciori în foitaj. Boluri mari cu ananas proaspăt și afine, cireșe și kiwi, toate proaspete și reci și acoperite cu picături de rouă (evident, create cumva de Marc). Stan a mâncat mult. Se pare că, din politețe, a mâncat mult și Estrella, așa că Stan nu s-a mirat atunci când mireasa lui s-a scuzat spunând că trebuie să meargă până la recipientul sanitar. Dar tânărului i s-a părut mai puțin exuberantă atunci când s-a întors.

Tocmai voia să-i urmeze exemplul, când se înființă Hypatia din Alexandria între ei.

— Estrella! Barza arată că se întâmplă ceva cu copilul! Cum te simți?

Estrella îi aruncă un zâmbet stins.

— N-am nimic. Cred că am mâncat prea mult și prea repede...

Hypatia dădea viguros din capul împodobit cu nestemate.

— Nu asta arată Barza. Ar fi mai bine să te ducem în camera de nașteri. O chem acum pe doamna doctor Kusmeroglu. Hai să mergem! Acum!

VI

Și din nou Stan se pomeni că nu mai era în centrul atenției, devenind doar un spectator trecut cu vederea. Nici nu durase mult toată această schimbare de statut. Acum el și Estrella primiseră felicitări și glumiseră cu oaspeții. În secunda imediat următoare Estrella fusese luată de lângă el de vreo zece femei, în frunte cu doctorița Kusmeroglu. O, da, rămăsese multă lume în sală. Dar toți oaspeții se strânseseră în grupuri mici și discutau animat ultimul eveniment. Singur, Stan rămase cu ochii după mireasa lui.

Lui Achiever i se făcu milă de el.

— Manifestat sentiment de compătimire, îl anunță el, luându-i mâna în mâna lui ca de schelet. Venit!

Nu-i spuse unde. Nici nu era nevoie. Achiever era puternic, iar Stan nu i

se împotrivi.

Pentru prima oară Stan ajunse într-o parte a institutului închisă pentru public. I se părea interesant sau, mai bine spus, se simţea intrigat. În toate camerele prin care trecură, Stan i se păru că vede maşinării cu aspect ciudat (?) sau mobilă (?) sau, poate, obiecte de artă (???). În ciuda împrejurărilor, în ciuda faptului că se tot lovea cu capul de tavanul prea scund al Heechee-ilor, îşi spuse visător că i-ar fi plăcut să le poată cerceta mai îndeaproape. Dar nici vorbă de aşa ceva. Achiever îşi pusese ceva în minte. Doar spre sfârşitul drumului se opri şi se uită lung la Stan.

— Avut menţionat lucru, nu tocmai irelevant pentru obicei tu şi Estrella tocmai făcut, anunţă el.

Stan avea prea multe pe cap în momentul acesta ca să se mai arate indulgent cu stilul de a vorbi pe ocolite al Heechee-ilor.

— Spune naibii despre ce-i vorba! se răsti el la Achiever.

Muşchii abdomenului masculului Heechee începură să zvâcnească pe sub tunică.

— Adevărat nu chestiune mare semnificaţie, spuse el. Întâmplat pentru mine cu femela Salt discutat recent planuri viitor. Vrut spus viitor comun.

Asta-i atrase atenţia lui Stan:

— Cum „comun”? Parcă ziceai că pentru tine căsătoria e...

— Obicei prost oameni, da. Ce scop cuvânt „căsătorie”. Nu auzit eu spus cuvânt „căsătorie”. Nici nu gândit la aşa ceva.

— Şi atunci la ce „gândit”?

Achiever îşi răşchiră degetele osoase.

— Cu totul altceva. Propus alternat repetat locuinţe, acum şi ea, şi eu locuit într-una, altă dată locuit în altă. Coabitat unu-la-unu.

— Şi care-i diferenţa?

— Diferenţă adevărat foarte mare! Locuit comun ca situaţie temporară. Continuat doar timp necesar copil crescut adult. Înţeles declaraţii de mai sus?

— Cred că da. Temporarul ăsta al tău o să dureze cam douăzeci de ani.

— Corect exact. Acum iată loc pentru tine.

Locul era destul de drăguţ – un balcon plin de ferigi şi muşchi cu floricele parfumate. Iar la una dintre măsuţe îl aştepta cineva.

— M-am gândit să-ţi ţin de urât, Stan, îi zise Sigfrid von Psiho. Ştiu ce simţi.

Stan reuşi să se stăpânească şi nu întrebă inteligenţa artificială de unde

putea să știe așa ceva. Încerca totodată să se obișnuiască cu ideea că Salt și Achiever vor locui împreună. Așa că spuse doar:

— Mersi.

Și se așeză pe unul dintre scaunele foarte moi și foarte reale.

Sigfrid răspunse:

— Cu plăcere.

Atâta tot. Continuă să-l privească lung pe Stan.

Că Sigfrid nu dădea din gură era o chestie cu totul nouă. Nu se putea să nu aibă ce spune, așa că Stan înțelese că doctorul îl aștepta pe el să deschidă discuția. Și își încercă norocul:

— Voiai să discutăm ceva anume?

Sigfrid ezită:

— Înțeleg că Rowena McClune a discutat cu voi.

Lui Stan îi veni să râdă ironic.

— Sigur că a discutat. Uite ce a ieșit din asta.

— Altceva?

— A, înțelese Stan. Sigur că da. Crede că ar trebui să mă întorc la școală.

Sigfrid dădu din cap:

— Și tu ce părere ai despre asta, Stan?

Chestiunea nu îl frământase pe tânărul nostru. Așa că ridică din umeri, fără prea mare interes.

— Cred că da. Poate. Adică sigur că trebuie să o fac la un moment dat. Dar acum am alte lucruri la care trebuie să mă gândesc și oricum nu știu ce anume mi-ar plăcea să studiez.

— Înțeleg, spuse Sigfrid, mângâindu-și bărbia de parcă s-ar fi gândit la cele tocmai auzite.

Stan știa că joacă teatru.

— Ai putea să studiezi absolut tot, Stan. Orice ai nevoie ca să devii un om bine informat. Istorie. Științe politice – deși termenul este impropriu, deoarece nu există nicio legătură cu știința. Economie și sociologie... toate astea se ocupă cu comportamentul oamenilor, prin urmare ar fi corect să spunem că sunt ramuri ale psihologiei... A, scuze, zise von Psiho, observând privirea lui Stan. Nu am vrut să sune atât de... sinistru. Am senzația că vrei să mă întrebi ceva.

— Da, vreau. De ce?

Sigfrid afișă o expresie îndurerată.

— Nu înțeleg la ce te referi, Stan. Dacă mă întrebi de ce trebuie să înveți, răspunsul este: pentru că poți. Ai o minte bună, dar nu ai suficiente

cunoștințe în ea care să te pregătească pentru viața pe care ți-o dorești. Dacă mă întrebi de ce am pomenit de aceste obiecte de studiu, îți răspund că am făcut-o pentru că toate au legătură cu arta – și nu am să spun „știința" – guvernării.

Stan începuse să se alarmeze.

— Adică vrei să zici că o să învăț cum să votez, da? În cazul că vom avea vreodată alegeri?

— Sau să fii votat, Stan, îi spuse cu blândețe Sigfrid, ridicând mâna în fața protestelor tânărului. Dacă nu tu, atunci cine? Trebuie să fie cineva. Milioanele de oameni din Nucleu au nevoie de un fel de guvern.

Stan părea lovit în moalele capului. Exact așa se și simțea.

— Dar nu Mințile Stocate se ocupă cu treaba asta?

— Se ocupă, sigur că da, însă doar pentru populația Heechee. Și da, sunt înțelepte și au simțul dreptății și toate cele. Dar nu sunt oameni. Nu gândesc așa cum gândim noi. Și recunosc asta. Sunt convins că ar refuza să-i guverneze pe oameni, chiar dacă li s-ar cere.

Stan căzu pe gânduri, apoi se lumină la față.

— Dar există un guvern care să ne ajute în caz de nevoie, nu? Adică toate planetele alea din galaxia de afară trebuie să aibă un soi de conducere...

Sigfrid clătină din cap.

— Nu au. Nu au avut niciodată. Întotdeauna au fost dispute pe care nu le-a putut rezolva nimeni și, chiar dacă au avut așa ceva, forma aceea de conducere a dispărut de multă vreme. Știi că în Nucleu se află mai mulți oameni organici decât în întreaga galaxie de afară?

Stan nu răspunse. Nici nu trebuia: expresia de pe chipul lui spunea totul.

— Din cauza stocării, Stan, începu să-i explice Sigfrid von Psiho. Totul a început cu unitățile Lumea Cealaltă. Oamenii erau stocați imediat după moarte. Apoi, când și-au dat seama ce înseamnă existența aceasta, au renunțat să-și mai aștepte moartea naturală. Erau stocați după bunul plac și atunci puteau avea tot ce și-au dorit vreodată. Își puteau crea propriul mediu. Își puteau inventa prieteni sau puteau interacționa cu ceilalți oameni stocați. Și apoi...

Se opri și clătină din cap.

— Mai ții minte toate descoperirile și invențiile venite de Afară? Ai observat că au cam încetat să mai vină? Oamenii stocați nu se prea pricep la invenții. Nici la cercetare. De ce s-ar pricepe, dacă nu au nevoie să

muncească, ci doar se bucură de toate plăcerile pe care şi le pot imagina? Sunt nişte pierde-vară, Stan. Oamenii aceştia nu au nevoie de nimic şi atunci nu fac nimic folositor!

Îl privi insistent pe Stan. Tânărul nu prea înţelesese mare lucru, dar hotărî să dea din cap ca şi cum totul ar fi fost limpede. Sigfrid continuă:

— Prin urmare nu avem pe cine să ne bazăm. Trebuie să avem ceva care să se ocupe de probleme – să-i zicem guvern –, ceva ca un fel de congres al întregului Nucleu. Iar membrii vor fi aleşi imediat ce vom stabili cum să o facem. Şi eu cred că tu trebuie să candidezi.

Stan simţi că se sufocă. Îşi reveni şi reuşi să întrebe:

— Dar... dar cum rămâne cu educaţia mea?

— Cele două lucruri nu se exclud, Stan. Mă rog, despre asta am vrut eu să-ţi vorbesc. Nu trebuie să-mi răspunzi acum. Gândeşte-te bine. Vorbeşte cu Estrella.

Şi adăugă zâmbind:

— Şi mi s-a comunicat că o poţi vedea chiar acum. Şi pe ea, şi pe fetiţa voastră.

VII

De multă vreme Stan nu mai văzuse un bebeluş. De fapt, nu mai văzuse unul de când rămăsese însărcinată una dintre fetele din bordelul domnului Ozden. Povestea asta cu copilul îi dăunase domnului Ozden din punct de vedere financiar. În general, ca să nu aibă probleme, angajase o moaşă din vecini, pricepută la avorturi. Nu şi de data aceasta. Tatăl copilului, sau acel client despre care se credea că ar fi tatăl copilului, era o persoană de vază din administraţia Istanbulului. Şi atunci când spusese că şi-ar dori copilul, fata a fost lăsată să îl păstreze, iar apoi s-a lăudat cu el în faţa vecinilor. Printre care şi Stan.

Din câte îşi mai amintea tânărul, bebeluşul acesta semăna cu acela de demult: ochişorii strâns închişi, guriţa închisă şi ea atunci când nu scotea câte un scâncet, căpşor fără păr, degeţele strânse.

Se aşează pe marginea patului îngust de campanie şi se uită la Estrella. Părea obosită (absolut normal, de vreme ce tocmai scosese o bilă de bowling prin părţile ei intime). Dar părea şi foarte fericită (cum să nu fie fericită dacă se terminase totul?). Şi mai părea... da, părea mândră.

— Strell? spuse el, gândindu-se cum să o anunţe de propunerea care tocmai se făcuse. Trebuie să discutăm ceva.

— Sigur, zise ea. Imediat. Uite.

Și când îi puse copilul în brațe. Cald și moale. Stan se uită la chipul acela inocent. Buzele se strânseră o clipă. Pleoapele tremurară. Degetele se mișcară. Ochii se deschiseră.

Și inima lui Stan se topi de îndată.

Când ridică privirea, observă că Estrella se uită întrebătoare la el.

— Voiai să-mi spui ceva?

Trase aer în piept.

— Da, Strell. Am stat de vorbă cu Sigfrid. El crede că am tăiat suficient timp frunza la câini și că ar trebui să fac ceva cu viața mea.

Estrella, atentă la felul cum ținea el copilul în brațe, spuse:

— Chiar așa a zis?

— Asta a vrut să zică. Și are dreptate. Într-o zi o să se înființeze un congres al oamenilor din Nucleu. Și atunci când se va întâmpla asta am să încerc să fiu și eu ales. Și vreau să fiu pregătit dacă se va întâmpla să reușesc, așa că mai întâi vreau să învăț.

Estrella întinse brațele după copil.

— Asta, spuse ea, dezgolindu-și sânul ca să vadă dacă micuței îi era foame, mi se pare cea mai bună idee pe care am auzit-o vreodată. O să te ajut cum pot.

Și așa au făcut, cu sprijinul celei mai nemaipomenite dintre bunici, care avea grijă de copil atunci când ei erau ocupați cu studiul. Au avut parte de cea mai bună educație care le-a putut fi oferită de resursele lui Socrate, Marc Antoniu și Sigfrid von Psiho. Iar atunci când au avut loc primele alegeri planetare, Stan Avery a candidat și el. Din păcate, fără succes. A pierdut la limită în fața celuilalt candidat înscris în cursă.

Cu toate acestea, Stan nu a fost prea dezamăgit. A strâns cu multă bucurie mâna candidatului victorios. Se consola la gândul că își va continua studiile. Și că va avea mai multă vreme ca să se îngrijească, să se joace și, în general, să își adore fiica, atunci când îndatoririle de membru al congresului o luau de acasă pe persoana care câștigase alegerile: Estrella Pancorbo-Aveiy.

Nota autorului

DESPRE CARACTERUL SCHIMBĂTOR AL ŞTIINŢEI

Din punct de vedere strict tehnic, literatura science-fiction nu are nevoie să conţină date ştiinţifice. Însă mie mi se pare că unele dintre cele mai bune lucrări ale genului se sprijină pe explorarea minunilor oferite de teoriile sau observaţiile ştiinţifice. Aşa că le folosesc adesea. Atunci când încerc să relatez ceva la modul cel mai corect.

Din păcate, ce este „corect" la un moment dat nu rămâne neapărat la fel de corect câteva decenii sau chiar ani după aceea.

De pildă, găurile negre.

În 1978, când am scris *Poarta,* prima carte din seria Heechee, găurile negre reprezentau o noutate. Majoritatea oamenilor de ştiinţă doreau să creadă că există. Cu toate acestea, nicio gaură neagră nu a fost descoperită, iar speculaţiile despre natura lor au fost nenumărate şi diverse. Pentru acest roman, am ales două dintre cele mai interesante. Prima – că există o gaură neagră în centrul galaxiei noastre. Şi a doua – că oriunde există materie sau energie suficient de compactă, în jurul ei se va forma automat o gaură neagră. Prin urmare, într-o asemenea gaură neagră ar putea exista o mulţime de planete şi stele.

Vreau să se ştie că am avut dreptate pe jumătate. Nu cunosc niciun savant de renume care să mai creadă că în găurile negre poate exista vreun fel de materie organizată, iar aceasta a fost o eroare clară a mea.

Pe de altă parte, se pare că în centrul galaxiei noastre chiar există un obiect cunoscut ca Sgr A*, adică „Săgetător A" (pe scurt, „Sajj"). Şi este foarte posibil ca obiectul acesta să fie o gaură neagră.

În orice caz, Sgr A* nu seamănă prea mult cu gaura neagră descrisă de mine. Nu am descris în amănunt Nucleul Heechee, dar probabil că ar fi trebuit să aibă câteva mii de mase solare. Şi asta mi s-a părut cam prea mult. Dar m-am înşelat. De fapt, Sgr A* cântăreşte aproximativ 3,7 *milioane* de mase solare, ceea ce este cu mult mai mult decât îmi imaginasem eu.

În plus, două tipuri din celelalte găuri negre, printre care şi kugelblitz-ul unde trăia Duşmanul, au căzut în dizgraţie în ultima vreme. Totuşi, am simţit că nu le pot omite şi astfel au ajuns să facă parte din fundalul acestui roman.

Ar trebui să mai adaug că nu am de gând să mă învăţ minte, aşa că voi continua să aleg speculaţiile cele mai trase de păr ale oamenilor de ştiinţă

ca să le folosesc în următoarele mele scrieri science-fiction. Să nu ziceţi că nu v-am avertizat!

Frederik Pohl
Palatine, Illinois 2004